

Lười phải yêu anh

Contents

Lười phải yêu anh	1
1. Chương 01 - 02 - 03	2
2. Chương 04 - 05 - 06	9
3. Chương 07 - 08 - 09	17
4. Chương 10 - 11 - 12	25
5. Chương 13 - 14 - 15	33
6. Chương 16 - 17 - 18	41
7. Chương 19 - 20 - 21	50
8. Chương 22 - 23 - 24	58
9. Chương 25 - 26 - 27	68
10. Chương 28 - 29 - 30	79
11. Chương 31 - 32 - 33	89
12. Chương 34 - 35 - 36	98
13. Chương 37 - 38 - 39	106
14. Chương 40 - 41 - 42	115
15. Chương 43 - 44 - 45	124
16. Chương 46 - 47 - 48	132
17. Chương 49 - 50 - 51	140
18. Chương 52 - 53 - 54	152
19. Chương 55 - 56 - 57	161
20. Chương 58 - 59 - 60 (end)	175

Lười phải yêu anh

Giới thiệu

Cô nàng nhà giàu Tô Thiên Thiên bị chị họ mình gặt đến công ty AM làm việc, không ngờ lại phát h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luai-phai-yeu-anh>

1. Chương 01 - 02 - 03

PART 1

Khu vườn biệt thự theo phong cách phương Tây đứng sừng sững trên lưng chừng núi giữa một đồng biệt thự, phóng tầm mắt nhìn, so với những căn nhà khác còn cao hơn mấy phần, cũng rất bắt mắt, ban công hình cung ưu nhã lộ ra, rèm cửa mềm mại màu trắng tung bay theo gió, bên trong nhà, một bóng người thướt tha như ẩn như hiện, đang dùng tay chơi đùa với mái tóc dài chừng nửa mét, vô hạn mê người.

Âu Dương đứng trước hàng rào của căn biệt thự châu Âu, neho mắt nhìn vào, hàm răng nghiến ken két, đẩy hàng rào, bước vào trong sân, hồ bơi xanh biếc lóng lánh dưới ánh mặt trời, bên cạnh hồ còn vút một cái khăn tắm, một góc khăn còn rơi vào trong bể, bên cạnh bể, trên nền gạch bóng láng từng vệt nước dài kéo lê vào tận trong nhà, trên cửa kính có một dấu tay mảnh mai dính đầy bọt nước, vòng qua vườn hoa, cửa gỗ khắc hoa nặng nề khép chặt, Âu Dương lùi ra phía sau ba bước, bước nhanh về phía trước, một cước đạp luôn lên cửa, “Ô Thiên Thiên! Em chết ra đây cho chị!”

Chân còn chưa rơi vào cửa, cửa đã được mở ra, một phụ nữ trung niên ra tiếp đón, “Tiểu thư họ tới rồi!” Sau đó khấn trương sờ sờ lên cánh cửa nói, “Cô gọi tôi ra được rồi, sao lại đạp hỏng cửa chứ, sửa cửa là hơi bị phiền toái đấy!”

Âu Dương bĩu môi hừ một tiếng, hỏi, “Con heo kia đâu?”

“A, con.... à không, tiểu thư mới tắm rửa xong, đang ở trong phòng xem manga...”

“Thế mợ đâu?” Âu Dương nhìn lướt qua phòng khách, tối om om chẳng bật đèn.

“Bà chủ sáng nay tiễn ông chủ ra đến cửa, không cẩn thận bị vẹo thắt lưng, phải đi mát xa.” Dì Lâm giúp việc trả lời.

Âu Dương giật giật khoe miệng, “Đi vài bước chân mà cũng vẹo thắt lưng được?!”

“Thật ra thì đi bộ cũng rất cực khổ.” Dì Lâm nghiêm túc nói, vừa nói vừa vuốt vuốt hông mình, “Sáng sớm nay tôi đi mua đồ ăn, nhiều đồ quá, thắt lưng tôi cũng bị vẹo đây này.”

“Dì mua cái gì?” Âu Dương hỏi.

Dì Lâm buồn bã, “Ông chủ lần này về nhà nghỉ phép tận hai tuần liền, sáng nay mới đi, bà chủ lập tức bảo tôi đi mua năm cân thịt heo, bốn cân thịt bò, ba cân tôm, hai cân nghêu, một con gà mái, còn có bánh bao nhân thịt, bánh rán, bánh sủi cảo, bánh nướng bơ...”

“Vậy mà mấy người cũng ăn hết được.” Âu Dương chẳng tốt lành gì nói.

“Tiểu thư họ, cô đây là đứng nói suông không ngại đau thắt lưng*, kẻ ăn no không biết nỗi niềm của người chịu đói...”

* Câu này xuất phát từ một điển tích Tần Hiếu Công tiếp đãi Thương Ưởng (hay Vệ Ưởng) do sủng thần Cảnh Giám tiến cử. Tần Hiếu Công ngồi thẳng trên ghế trò chuyện say sưa cùng Thương Ưởng. Ban đầu hai người Thương Ưởng và Cảnh Giám cùng nhau ‘trường tọa’ tức quỳ ngồi trên gót chân trên một tấm nệm. Sau đó Thương Ưởng nói đến đoạn hào hứng liền đứng lên đi lại trong điện mà say sưa bàn luận từ sớm tới tối mịt không phát hiện ra. Cảnh Giám phải quỳ suốt từ sáng tới tối rất mỏi nên thường xuyên nháy mắt ra hiệu ngừng lại mà Thương Ưởng không để ý. Mãi tới canh hai Tần Hiếu Công mới cắt ngang và ban cho hai người dùng ngự thiện. Trong tiệc Thương Ưởng hỏi Cảnh Giám tại sao nháy mắt nhiều thế, Cảnh Giám mới nói dối một câu. « Tôi quỳ suốt cả ngày đến tê dại hai chân bủn rủn cả người mềm nhũn mệt mỏi. Ngồi đứng nói chuyện thì đâu bị đau lưng. (chú thích từ truyện Thù phi của nhà ss Lãnh Vân)

Âu Dương nhìn thân hình tròn như quả bóng của dì ta, gương mặt bóng dầu, thoát nhìn, đúng là trong vẻ hồng nhuận có hơi điểm chút xanh xao lấm tấm, lộ ra một tia suy yếu cùng vô lực.

Cô giật giật khoe miệng, “Để cho mấy người ở trong khu biệt thự sang trọng nhất toàn thành phố này, mỗi ngày chỉ có ăn với ngủ, đúng là cực khổ thật!”

“Tiểu thư họ!” Dì Lâm nhoáng cái đã bắt lấy tay cô, trong mắt ngân ngấn nước, “Chỉ có cô mới thấu hiểu nỗi gian truân cùng khó xử của chúng tôi!”

Âu Dương vội vàng rút tay lại, đây là bệnh, phải trị, không trị hết, sẽ lây lan!

Xông lên lầu hai, đẩy ra cánh cửa phía trong cùng, bên trong nhà chỉ có một chiếc đèn ngủ được bật lên, ánh đèn chẳng sáng chẳng tối, mơ hồ có thể nhìn thấy một người đang thò đầu ra từ trên sàn nhà, giọng nói lười nhác, “A, là chị hai họ à.”

Âu Dương vừa nghe thấy cái giọng không chết không sống kia, dây thần kinh ở huyết Thái dương bắt đầu co giật, cô “Bộp!” một tiếng bật cái đèn lớn trong nhà lên, thoáng chốc đã sáng ngời một mảnh.

Bóng người kia rõ ràng không thích ứng nổi với ánh sáng mạnh như vậy, lập tức lấy tay che kín mắt, “Ôi, ba em đã nói để đèn lớn như vậy lãng phí điện lắm, chị cũng đâu phải là khách!”

“Vậy em ở cái phòng lớn như vậy cũng là lãng phí tài nguyên đấy!” Âu Dương thuận tay với lấy cái gối đầu ném qua.

“Đâu có mà...” Một người lồm cồm bò dậy từ trên sàn, là một thiếu nữ bộ dáng chừng mười bảy mười tám tuổi, một khuôn mặt trẻ con tiêu chuẩn, hai con mắt tròn to, cô nhếch miệng cười một cái, lộ ra hai chiếc răng cửa trắng bóc, mái tóc thật dài nhuộm thành màu cây đay, ướm nhẹp rủ trên vai, nhưng mà hết lần này đến lần khác, cái khuôn mặt đáng yêu có thể so với thỏ trắng con kia lại khiến cho lửa giận của Âu Dương tăng thêm một tầng, cô cười nói, “Ba em nói cái phòng này lớn như vậy, nếu mà không có người ở, đóng mỗi phí vật tư thôi còn lãng phí hơn!”

Âu Dương nheo mắt, căn bản không nghe cô giải thích, sải bước bước về phía trước, đi thẳng đến ban công, nhìn xuống hồ nước phía dưới, trên mặt nước xanh biếc nổi từng đám bọt lênh bênh, “Em lại tắm trong hồ bơi nữa hả!”

“Ạch...” Thiếu nữ vò vò đầu, “Hôm qua có khách tới nhà, trong bể đổ nước, ba em trước khi đi còn cố ý dặn em, nước trong bể cũng không được lãng phí, cho nên em với mẹ mỗi người tắm rửa sạch sẽ, em còn tiện thể gội luôn cái đầu!”

Âu Dương lại giật giật khóe miệng, xoay người nắm lấy bả vai của cô, “Hai mươi tư tuổi còn chết dí ở nhà không đi làm, lười đến trình độ như em chính là lãng phí thanh xuân đấy!”

“Hử?” Thiếu nữ gãi đầu, “Năm nay em hai mươi tư sao?”

“....”

“Em đã sớm qua thời thanh xuân rồi, sao hả, em bảo dưỡng hơi bị tốt đúng không!”

“....”

“Xã hội bây giờ rất nhiều áp lực đó, sao cứ phải ra ngoài đi làm làm gì? Chị họ, chị đi làm mà không thấy mệt à.”

“....”

“Hơn nữa ba em đã tính qua với em rồi, nếu em mà ra cửa đi làm, thân là thiên kim tiểu tư của tập đoàn bất động sản Thiên An, kiểu gì cũng phải mua rất nhiều trang phục và đạo cụ, thu rõ ràng thấp hơn chi.”

“....”

“Như vậy, làm tổ ở nhà, vừa không cần lao động, vừa không cần chi tiêu, không chế tạo khí thải, không ô nhiễm môi trường, không giành công việc của người khác, em thật quá là hài hòa!”

“Tô Thiên Thiên, em mà cứ lười như thế mãi, cẩn thận toàn thân đều là bệnh!”

“Không, không thể nào?” Thiếu nữ chớp đôi mắt to tròn, không tin nhếch miệng cười một tiếng.

Đến bệnh viện hàng đầu, lấy số, kiểm tra, rồi khám.

“Tô tiểu thư, căn cứ vào báo cáo kiểm tra sức khỏe của cô, bởi vì lâu ngày không vận động, thiếu rèn luyện, thân thể của cô đã rất tồi tệ, lượng hô hấp, nhịp tim, huyết áp, chẳng khác nào mấy cụ già.” Bác sĩ Kiều Lạc day day sống mũi, kiên định nói.

“Không phải chứ?” Tô Thiên Thiên nuốt nước miếng, hai tay ôm lấy cái mặt con nít của mình nói, “Nhưng, nhưng tôi nhìn không phải trông rất trẻ sao?”

Kiều Lạc nhìn nhìn khuôn mặt con nít mịn màng cùng với làn da hồng hào trắng trẻo của cô, ho khan một tiếng, “Trên bệnh án viết cô hai mươi bốn tuổi, nhưng nhìn qua quả thực giống như học sinh trung học cấp một, loại hiện tượng này có thể cho thấy rõ ràng sự trao đổi chất của cô không được bình thường, chậm hơn so với người bình thường, thường thì những người trẻ tuổi như cô, sự trao đổi chất phải dồi dào mới đúng.”

“Vậy thì ai mới trao đổi chất chậm?” Tô Thiên Thiên thử dò xét hỏi một câu.

Kiều Lạc ngẫm nghĩ một chút, “Thông thường, phụ nữ qua ba mươi sự trao đổi chất mới chậm lại một chút, nhưng mà chậm đến trình độ như cô, chắc cũng phải thuộc về những người xấp xỉ bốn năm mươi tuổi rồi.”

“Thế, thế...” Sắc mặt Tô Thiên Thiên trắng bệch, “Trao đổi chất chậm lại giống như tôi, không có chỗ nào tốt sao?”

“Có chứ.” Kiều Lạc khẽ mỉm cười, rất tùy ý nói, “Giống như loài rùa đen ấy, sự trao đổi chất cũng rất chậm chạp, cho nên nó rất trường thọ!”

“Trường thọ là chuyện tốt mà!” Cô lập tức biện hộ cho cái sự lười của mình.

Kiều Lạc nhún vai, tiếp tục cười nói, “Đúng vậy, chẳng qua là con rùa đen nó ngủ đông xong sẽ tỉnh lại, không biết cô mà ngủ đông rồi, có tỉnh được lại hay không đây...”

“...” Tô Thiên Thiên lập tức cứng vai, “Vậy tôi phải làm sao bây giờ?” Cô lúc vào đông cũng không muốn rời giường, có thể ngủ liền một mạch hai ngày, ngay cả cơm cũng bưng đến cạnh giường ăn, nếu như mà không tỉnh lại được...

“Vận động chứ sao.” Kiều Lạc trả lời, “Nhưng mà với độ tuổi của cô, chắc cũng đi làm rồi, chẳng lẽ là công việc của cô quá nhẹ nhàng?”

“Cái, cái đó thì...” Tô Thiên Thiên lau mồ hôi, hình như từ hồi tốt nghiệp đại học đến giờ cô vẫn làm tổ ở nhà hai năm chưa có đi làm, ngày thường cũng chẳng có việc gì để làm, vận động lớn nhất chính là đi từ phòng của mình xuống dưới nhà ăn cơm, thỉnh thoảng lại còn bảo dì Lâm đưa đến tận phòng.

Kiều Lạc nhanh chóng viết mấy chữ lên bệnh án, lại nói, “Mỗi ngày nhất định phải vận động ít nhất ba tiếng, ba tháng sau lại quay lại kiểm tra lần nữa. ” Anh vừa nói vừa nheo lại đôi mắt dài hẹp, ánh mắt sắc bén nhìn cô, “Nếu không thì...”

“...” Tô Thiên Thiên nghĩ, những tháng ngày tươi đẹp của cô từ nay, chấm dứt!

PART 2

Cầm bệnh án, đi ra khỏi bệnh viện, Tô Thiên Thiên đầu đầy mồ hôi hột, không biết là do sợ hay do mệt.

“Ê hê hê hê hê, quả nhiên là bị bệnh mà! Ra nước ngoài du học bốn năm, quay về nước hỏi em có danh lam thắng cảnh nào không em cũng không biết! Tốt nghiệp hai năm còn chưa đi làm, cả ngày ở nhà xem manga! Cuối cùng cũng bị bệnh rồi! Hê hê hê hê!”

Tô Thiên Thiên mắt đẫm lệ, khóc sùi sụt sùi giường mắt nhìn Âu Dương đứng bên cạnh, “Chị, chị hai họ, em ngã bệnh, sao chị lại vui vẻ như thế chứ?” Mặc dù cô cũng cảm thấy mình hơi lười thật, mới dẫn đến “hậu quả xấu” ngày hôm nay, nhưng mà chị ấy cười có vẻ sung sướng quá đấy!

“Ô?” Âu Dương nghiêng đầu, vội vàng thu hồi vẻ mặt mừng như điên, “Chị vui.. là bởi vì em đã phát hiện ra sai lầm, so với đến lúc không thể sửa chữa được nữa mới biết thì vẫn tốt hơn ấy mà!”

“Ô...” Tô Thiên Thiên cắn môi, sắc mặt trắng bệch, “Thế, thế chị hai họ, em không phải sẽ giống con rùa đen thật chứ, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào trạng thái ngủ đông?”

Nhìn bộ dạng sợ đến choáng váng này của cô em, Âu Dương rất hài lòng vì đã tìm Kiều Lạc giúp một tay, vậy nên cô thuận thể tiếp tục lừa dối, “Dĩ nhiên, cứ như em mãi thế này, rất có thể ngủ đông xong sẽ không tỉnh lại được nữa!”

“Ồ...” Tô Thiên Thiên ghen ngào nói, “Chị hai họ cứu em với!”

Âu Dương vỗ vỗ đầu cô, ngược mắt nhìn xa xăm, quanh người phát ra hào quang vạn trượng, “Vừa đúng lúc công ty chị đang thiếu người, nể mặt em là em họ chị, giúp em một phen, cho em đi trải nghiệm cuộc sống sớm chín chiều năm* đích thực!”

* Sáng làm từ lúc chín giờ, chiều năm giờ tan làm ^^

“Nhưng mà...” Tô Thiên Thiên kéo vạt áo chị họ, “Em muốn đi làm thì đến công ty ba em cũng được mà, dù gì cũng là kiếm tiền cho tập đoàn nhà mình...”

“Tập đoàn nhà mình!” Âu Dương nghiêng đầu, hai mắt trừng trừng, “Chẳng lẽ em chê lần này ba em về nửa tháng còn ngắn quá, cho nên muốn chủ động đi tìm cậu ấy, sau đó cùng cậu trải nghiệm cuộc sống địa ngục bi thảm nhất trần gian?!”

“Không không không...” Tô Thiên Thiên lập tức lắc đầu, cái này, cái này so với vận động còn kinh khủng hơn ấy!

“Vậy được rồi,” Âu Dương bĩu môi, “Nói cho em biết, điều kiện đãi ngộ của công ty bọn chị rất tốt, bữa trưa căn tin lúc nào cũng có thịt nha!”

“Chị hai họ, cảm ơn chị lắm lắm luôn!”

Buổi sáng chín giờ, trong căn biệt thự hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả dì Lâm giúp việc cũng đang say giấc trên giường, tiếng chim hót trong sân mới du dương cảm động làm sao, nhưng mà lại chẳng có ai thưởng thức.

Điện thoại trong phòng khách dưới nhà đột nhiên vang lên, tiếng chuông nối tiếp nhau, lại chẳng có ai ra nhắc, dì Lâm trở mình, lẩm bẩm nói nhỏ một câu, “Bà chủ, tiểu thư... có điện thoại...”

Giọng nói chưa to bằng một phần mười tiếng chuông, Tô Thiên Thiên đang mơ màng ngủ trên lầu hơi nhú mày một cái, kéo chăn trùm đầu, xoay người tiếp tục ngủ.

Không đến mấy giây, cô đột nhiên bắn người lên từ trên giường, “A! Chẳng lẽ là chị hai họ gọi mình rời giường?!” Cô cầm đồng hồ báo thức đầu giường lên nhìn một cái, kim giờ đã chỉ vào số chín.

Con số bi tráng mà thê thảm.

Tô Thiên Thiên lại nhớ lại lời của bác sĩ đại nhân: Thiếu sự rèn luyện, trao đổi chất chậm lại, chưa già đã yếu....

Lúc đến được tầng một của công ty AM, nghênh đón cái mặt đen sì kia của chị họ, Tô Thiên Thiên vội vàng xin lỗi, “Em vẫn chưa quen rời giường vào buổi sáng mà...”

Âu Dương bóp nắm đấm răng rắc, “Em thậm chí ngay cả ngày đầu tiên đi làm cũng đi trễ được, Tô Thiên Thiên, em đúng là vô địch!”

“Ách...” Tô Thiên Thiên nhếch miệng cười một cái, “Biết đâu lãnh đạo cũng muốn ngủ nướng còn chưa tới ấy chứ!”

“Lãnh đạo công ty ngoại đều là nhà tư bản hút máu!” Âu Dương quát, “Đều là Chu Bái Bì nửa đêm gà gáy hết*!”

* Nhân vật địa chủ ác bá keo kiệt trong tác phẩm “Nửa đêm gà gáy” của Cao Ngọc Bảo

Cả người Tô Thiên Thiên co rúm lại, lập tức xoay người, “Em không đi nữa, em muốn về nhà...”

Âu Dương phát hiện ra mình lỡ miệng, vội vàng kéo cô lại, “Thật ra thì chị muốn nói là, lãnh đạo thức dậy sớm lắm, toàn tranh việc của nhân viên cả, cho nên nhân viên rất là rảnh...”

“Thật sao?” Cô hoài nghi ngẩng đầu.

“Đương nhiên, em xem, cậu ngày nào cũng bận rộn như vậy, mà sống lại hà tiện như thế, thế mà bao nhiêu người vẫn muốn đến công ty bất động sản Thiên An để làm việc, tại sao lại thế?” Âu Dương dẫn dụ nói, “Chứng minh là ông chủ rất cực khổ, nhưng công nhân viên thì rất thoải mái! Hơn nữa công việc của em lại rất dễ dàng, chỉ là làm trợ lý cho tổng giám tài vụ mà thôi, cầm mấy thứ đồ, châm trà châm nước, lúc nào cũng mỉm cười là ổn.”

“A?” Tô Thiên Thiên nghi ngờ, “Chị hai họ, em học đại học ngành truyền thông mà, sao không để em tới phòng Sáng tạo?”

Thân thể Âu Dương rõ ràng cứng đờ, đầu cũng không quay lại đáp, “Học ngành gì không quan trọng, quan trọng là em có thể làm được gì, giống như em ở nhà lâu như vậy rồi, đến phòng Sáng tạo thì cực khổ lắm, không thích hợp với em đâu!”

“Chị thật tốt với em!” Tô Thiên Thiên nở nụ cười, “Cho dù là cần phải vận động, nhưng cũng phải từ từ từng chút một đúng không!”

“Vậy đi với chị đến phòng nhân sự đăng ký đi!”

Đăng ký thủ tục xong, Âu Dương cùng Tô Thiên Thiên cùng nhau bước vào thang máy, xuống lầu sáu, còn để cho Tô Thiên Thiên đến lầu tám báo cáo. Vào thời điểm đó, cảm xúc của Tô Thiên Thiên vẫn rất mãnh liệt, nghĩ phải thật cố gắng rèn luyện thân thể, nên biết rằng, muốn làm gái lười cũng phải có một cơ thể khỏe mạnh mới được.

Nhưng mà đến khi thang máy dừng lại ở lầu tám, cửa mới mở ra, cô đã ngay lập tức cảm thấy một luồng hơi thở “Tích cực phấn đấu” đập vào mặt, uy lực của nó giống như “Ánh sáng của Ultramen” rơi vào người của quái thú, khiến cho cô không nhận được mà run rẩy bầy, vội vàng cúi đầu bước nhanh tới cửa phòng làm việc, không dám nhìn đám tri thức đang ra sức làm việc xung quanh.

Tri thức đầy, cực khổ một tháng, linh lương xong cũng thành tri thức...

Sao chuyện khổ sở như vậy lại rơi vào người cô chứ, thì ra trên thế giới này, vẫn có sự kỳ thị về loài, làm một con sâu gạo thì thân thể kiểu gì cũng phải yếu ớt không đầy cũng ngã, nhà có núi vàng mà cũng không béo lên được, cô sao lại xui xẻo như vậy chứ!

Nếu như lười biếng là tội lỗi, thì cô tình nguyện vĩnh viễn làm tội phạm, nên biết là, mỗi cô gái lười, kiếp trước đều là thiên sứ bị gãy cánh cả, chỉ có khi nào gặp phải một chàng trai có thể nguyện ý vì cô ấy mà cực khổ làm việc, làm trâu làm ngựa, không cần báo đáp, mới có thể viên mãn, cùng nhau bay về kinh đô hạnh phúc....

Mắt rưng rưng nước, Tô Thiên Thiên đang đứng trước cửa phòng làm việc nghĩ vẫn nghĩ vợ thì đột nhiên bị một tiếng rống phía sau cửa làm cho tỉnh hồn, “Tối trễ một tiếng rưỡi lẽ 30 giây, cô còn muốn đứng mà nheo ở ngoài cửa bao lâu nữa!”

Thật hung dữ! Tô Thiên Thiên lập tức trợn tròn mắt, da đầu nhức lên một trận, khiến cho cô sợ hãi không phải là giọng điệu hung ác này, mà là giọng nói đó, theo bản năng, cô vịn tay nắm cửa, ngẩng đầu lên, hai mắt vừa nhìn, miệng đã há hốc, “Ninh Xuyên?!”

Phòng làm việc đơn giản trang trí theo phong cách xám xịt, khiến cho người ta vừa tiến vào đã phát rét, Tô Thiên Thiên nhìn quanh quất khắp nơi, tủ sách màu xám, bàn làm việc màu xám, ghế màu xám, sa lon màu xám, cùng với cái mặt xám ngoét của Ninh Xuyên....

“Ha ha...” Cô cười gượng một tiếng, “Thì ra anh đã là tổng giám tài vụ rồi, thật đúng là tài ba...” Lúc nói chuyện ánh mắt du đãng khắp nơi, cố gắng để cho bản thân đừng trở nên lúng túng.

Ninh Xuyên ngồi phía sau bàn làm việc mặc một chiếc áo sơ mi kẻ ca rô, tôn lên màu da lúa mạch khỏe mạnh của anh, mái tóc ngắn gọn gàng được cắt cao bớt đi chút ngầy ngô từng có, gương mặt quen thuộc vẫn sắc sảo như trước, anh nheo mắt quan sát Tô Thiên Thiên, vẫn là mái tóc dài lười phải cắt sửa như cũ, chẳng qua là hình như có rối hơn lúc trước, vẫn cái mặt trắng mịn không bao giờ thấy ánh mặt trời ấy, xem ra không khác gì bốn năm trước, thiếu chút nữa khiến anh sinh ra ảo giác lẫn lộn về thời gian, vẫn túm chiếc váy dài như cũ, đại khái là còn nhớ cô đã từng nói “Mặc váy dài như vậy thì đỡ phải bôi kem chống nắng lên đùi!”

Bốn năm! Vậy mà cô ta chẳng thay đổi gì cả!

Anh còn tưởng rằng sự ra đi của mình sẽ khiến cô bắt đầu tỉnh táo mà xem lại cái cách sống lười biếng đến mức nhân thần cộng phần kia của cô, nhưng mà hiển nhiên là, cô ấy căn bản còn lười phải nghĩ, cũng giống như câu nói cuối cùng kia của cô vậy, “Anh thích đi thì đi, tôi còn lười phải tiễn ấy!”

Tô Thiên Thiên không thay đổi chút nào, chuyện này đối với anh mà nói là một loại châm chọc không thành lời.

Anh nhếch mày, “Dĩ nhiên, bốn năm rồi, bất kỳ ai nếu có chút lòng cầu tiến đều sẽ đạt được thành tích nhất định, trừ phi đứng tại chỗ không nhúc nhích, hoặc là căn bản chẳng làm gì cả.”

“...” Tô Thiên Thiên tròn tròn hai mắt, giọng điệu ác liệt như vậy, quá đáng rồi đấy! Đây nào giống với giọng điệu khi gặp lại cô bạn gái của mối tình đầu sau bốn năm xa cách?! Một lúc trước cô còn cười với anh ta một cái, thật đúng là muốn cho mình một cái tát, này thì cười này!

Vậy nên Tô Thiên Thiên cố nén lửa giận, nheo mắt buông tay, ra vẻ không sao cả, “Đúng vậy, cứ giống loại người sử dụng cạn kiệt hết tuổi thanh xuân như anh, cực khổ đến ngày hôm nay, được chút hồi báo nhỏ nhỏ, đúng là cũng không dễ dàng gì...”

“...” Ninh Xuyên nhìn cái mặt đáng đánh đòn của cô, nắm đấm siết chặt, thiếu chút nữa không nhin được đứng dậy, nhưng mà lý trí vẫn kéo anh trở lại, cô ta là ai, bạn gái qua lại được bốn tháng, chia tay đã bốn năm, trên cơ bản đã có thể coi như người qua đường Giáp, vì cô ta mà tức giận, chẳng phải chính là hạ thấp giá trị bản thân hay sao.

Anh ngẩng đầu lên khẽ hừ một tiếng, “Sử dụng cạn kiệt ít nhất vẫn là sử dụng, chỉ sợ có vài người cứ chậm chạp không dùng, đến lúc hoa tàn ít bướm mới hối hận cả thời thanh xuân của mình đều dùng để ngủ, không biết đến khi già nhớ lại năm xưa, chắc chỉ thấy toàn là trống rỗng, có sống cũng là sống uổng, lãng phí tài nguyên lại còn kéo GDP sụt giảm...”

PART 3

Tô Thiên Thiên giật giật khóe miệng, thật là đáng ăn đòn! Chi hai họ sao lại để cô đến làm trợ lý cho tên xấu xa này cơ chứ, nếu mà thực sự phải làm thủ hạ dưới quyền anh ta, chẳng phải không khiến cô tức chết cũng khiến cô mệt chết hay sao.

“Đúng vậy, tôi mà dùng tuổi thanh xuân của mình ở đây, mới thực sự là không có ký ức gì đẹp để nhớ lại.”

Ninh Xuyên rút từ trên bàn ra tờ hồ sơ trợ lý vì bận rộn cả buổi sáng nên vẫn chưa kịp nhìn, bởi vì trợ lý tiền nhiệm đột nhiên gặp phải tai nạn xe cô, kết quả anh vừa mới đi công tác hai ngày, trở lại đã thấy được đổi thành một nhân viên mới.

“Tốt nghiệp hai năm, thế mà kinh nghiệm làm việc lại là — không có? Cô đúng là để lại hồi ức tốt đẹp cho thời thanh xuân của mình đấy.”

“Hừ, tôi vốn đã sống tốt đẹp rồi.”

Ninh Xuyên xanh mặt, “Ha, tôi đúng là không ngờ đến, cô sống cuộc sống như heo, mà lại còn vui vẻ được như heo cơ đấy.”

Tô Thiên Thiên nổi giận, quả nhiên cái gì mà EX chứ, bỉ ổi nhất! “Dĩ nhiên! Làm sao so được với mấy người, dậy sớm hơn gà, làm nhiều hơn trâu, ăn còn không bằng heo ấy!”

“Vậy thì cái loại cuộc sống heo chó không bằng này, cô tốt nhất đừng có làm.” Ninh Xuyên cau mày nghiêng rằng nghiêng lợi nói, anh gần như đang dùng phương thức này để trút hết bất mãn về đoạn tình yêu thâm nhất trần gian bốn năm trước kia.

“Anh tưởng tôi muốn làm sao!” Tô Thiên Thiên ngẩng đầu nói, vẻ mặt vẫn giống hệt bốn năm trước, “Tôi vốn không muốn làm!”

Chỉ cần làm việc là coi như chìm sâu xuống đáy biển, từ nay lười biếng chỉ là người qua đường! Từ chín giờ sáng, làm cho đến tận lúc năm giờ chiều, chỉ có hai tiếng nghỉ ngơi buổi trưa, còn chưa tính lúc làm thêm giờ, đây, đây đúng là ngược đãi không dành cho người mà!

Thật ra thì vận động cũng có thể có nhiều cách khác nhau, ví dụ như tản bộ nhiều một chút? Ví dụ như đi shopping dạo phố? Ví dụ như đi theo dì Lâm mua thức ăn? Cái nào nghe mà chẳng tốt hơn đi làm.

Quan trọng nhất chính là, muốn cô làm trợ lý cho Ninh Xuyên, cô thà bị dí đi làm trợ lý cho ba cô còn hơn! Cùng lắm là không ăn thịt không dính mỡ, thanh tâm quả dục tu thành tiên thôi!

Ninh Xuyên nghe vậy, hừ hừ cười một tiếng, “A, chỉ vì nhìn thấy tôi? Chẳng qua chỉ là mấy tháng yêu đương hồ đồ ngốc nghếch lúc còn trẻ chưa hiểu chuyện, còn để trong lòng sao, chẳng lẽ Tô tiểu thư lại coi trọng mối tình đầu như vậy?”

Mối tình đầu! Bạn trai mối tình đầu chia tay xong còn tích cực cầu tiến cần cù phấn đấu, đáng ghét nhất!

“Anh bớt nâng nhàn cách của mình đến cảnh giới độc nhất vô nhị đi, Tô Thiên Thiên tôi không đi làm cũng chẳng phải vì anh, bởi vì căn bản tôi còn lười phải đào anh ra từ cái góc xó xỉnh trong đầu tôi để nghĩ!” Cô trừng mắt nói.

“Ồ, nếu đã như vậy, Tô tiểu thư chắc cũng không vì có tôi ở đây mà ngay cả công việc cũng không muốn làm đấy chứ.”

“Tôi không làm việc là bởi vì dạo này tôi bận nhiều việc, không thể nào giữ vững nỗi giấc ngủ 16 tiếng bình thường mỗi ngày!” Tô Thiên Thiên cứng rắn chống đỡ nói, chẳng lẽ muốn cô thừa nhận Ninh Xuyên có ảnh hưởng rất lớn tới cô sao!

“Giấc ngủ 16 tiếng...” Mặc dù rất không tình nguyện nghĩ lại, nhưng mà mấy chữ này vẫn rất nhanh chóng chui vào lỗ tai Ninh Xuyên, sau đó chạm đến dây thần kinh phản xạ của anh, một lúc sau thì quay ngược quỹ đạo lên đại não, gợi lại đoạn trí nhớ không mấy vui vẻ kia....

Đó là đầu mùa hè bốn năm trước, mùa của ánh mặt trời rực rỡ, Ninh Xuyên đang học năm thứ tư ở đại học F, đang chuẩn bị thi nghiên cứu sinh. Đại học F là trường đại học trọng điểm nổi tiếng trong vùng, đồng thời cũng là một trường đại học tương đối xa xỉ, điều kiện thiết bị cùng chất lượng học tập đều là hàng đầu, đương nhiên phải đi đôi với học phí trên trời, vậy nên gần như đồng nghĩa với “Đại học quý tộc trọng điểm”.

Trong đại học F, học sinh xuất sắc đã nhiều, người có tiền, còn nhiều hơn.

Mà điểm này, chính là nguyên nhân chủ yếu nhất mà chị gái muốn anh đến đây.

Trong trường Ninh Xuyên là học sinh ưu tú luôn đạt được học bổng, cơ bản là nghiên cứu sinh được cử đi học, nhưng tính tranh cường hiếu thắng khiến cho anh luôn có cảm giác bản thân thi có nhiều lựa chọn hơn, cũng có thể nói, thường xuyên đối mặt với những bạn học có gia thế bối cảnh lóa mắt như vậy, không thể tránh khỏi cái cảm giác tự ti từ sâu trong nội tâm mà anh vẫn luôn không muốn thừa nhận nhưng lại cực kỳ chân thật kia, cuộc sống xa xỉ ấy, từ khi mười tuổi, đã hoàn toàn rời xa anh!

Người trong Đại học F không thuộc cùng một thế giới với anh, anh ở đây, trước sau vẫn khó có thể tìm được cảm giác mình thuộc về nơi này, cho đến khi gặp Tô Thiên Thiên....

Hôm đó anh vì mãi ở trong thư viện tra tài liệu, lúc đến căn tin ăn cơm đã hơi trễ, trong phòng ăn đã không có lấy một bóng người, bác gái ở nhà bếp cũng đã bắt đầu dọn dẹp bát đĩa trên bàn, anh nhìn qua quầy, chỉ thấy còn lẻ tẻ sót lại vài miếng cải trắng, bác gái vốn đã quen biết với anh, cười một tiếng, “Ninh Xuyên, lại mãi đọc sách hử, thức ăn thì hết rồi, còn cơm thôi, cháu ăn tạm nhé.”

“Cháu không sao ạ.” Anh cười một cái.

Bác gái xới cơm, đem chút thức ăn còn sót lại múc vào, ngay cả chính bà cũng cảm thấy quá đơn giản, “Như vậy... cháu ăn được không?”

Anh không lên tiếng, chỉ nhận lấy, học sinh trong trường phần lớn đều ra ngoài ăn cả, cho nên bác gái nhà bếp cũng làm thức ăn càng ít càng tốt. Tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, mới ăn được hai miếng, đột nhiên nhìn thấy một cô nữ sinh mặc váy dài chấm gót, tóc dài quá vai chạy vào, vọt tới trước quầy, gào khóc một tiếng, “A! Mình lại tới chậm rồi!”

Anh cũng không để ý nhiều, nhưng mà, đột nhiên, anh lại nghe được một câu mà trong bốn năm học ở đại học F này, anh chưa từng được nghe qua, cô ấy nói, “Chan cho cháu nước cải luộc với cơm cũng được!”

Đại học F, có một Ninh Xuyên ăn cái trắng còn dư đã thấy đủ, còn có một Tô Thiên Thiên chỉ ăn nước cái luộc đã thấy hài lòng.

Còn chuyện gì có thể khiến anh giật mình hơn đây?

Lúc ấy Tô Thiên Thiên học đại học năm thứ hai, cũng không phải là năm học bận rộn gì, nhưng mà Ninh Xuyên lại gặp cô rất nhiều lần, đúng vậy, thế giới này thực ra rất kỳ diệu, vốn hai người chưa từng gặp mặt, ngẫu nhiên thấy một lần, lại không ngừng gặp.

Ví dụ như lúc anh cơm nước xong chuẩn bị vào thư viện học hành, đã thấy Tô Thiên Thiên đang ôm sách lau nước mắt vọt ra khỏi cửa thư viện, “Oa..... lại không có cơm ăn rồi!”

Nếu không thì là lúc anh vào trường, thấy cô đi phía trước, lảo đảo từng bước một, giống như rất mệt mỏi, thỉnh thoảng lại đụng phải người đi bộ, sau đó cúi đầu như già tởi:”Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Còn nữa là khi ở trong phòng ăn, lúc rất nhiều sinh viên oán trách thức ăn khó ăn, lại nhìn thấy Tô Thiên Thiên tỉ mẩn gấp miếng thịt nhỏ trong món thịt kho khoai tây lên, lệ rơi đầy mặt nói, “Có thịt ăn! Tốt quá!”

Ở trong thư viện đến quên cả ăn cơm, bài vở dù không bận rộn nhưng cũng mệt nhọc, mấy món thức ăn đơn giản cũng có thể khiến cho cô ấy thỏa mãn như vậy, trong đầu Ninh Xuyên liên hệ ba điểm này lại, Tô Thiên Thiên lập tức đã hóa thân thành một học sinh vừa học vừa làm khác ngoài anh ra trong cái đại học F này.

Nhất là đã gặp qua rất nhiều những nữ sinh đại học năng động ưa nổi trội, Tô Thiên Thiên có vẻ càng thêm đơn giản, gần như khoảng một tháng, cô đều chỉ mặc T-shirt cùng váy dài đến mắt cá chân, cùng với mái tóc dài đến thắt lưng, mặt mộc không trang điểm, nhưng trong cái nhìn của Ninh Xuyên, lại trở nên đặc biệt có khí chất, nhất là gương mặt trẻ con kia của cô, khiến cho người ta thấy rất thanh thuần động lòng người.

Nhưng trước khi Ninh Xuyên vào đại học, đã quyết định trước khi sự nghiệp ổn định, thì tuyệt đối sẽ không nói chuyện yêu đương, cho nên đối với Tô Thiên Thiên, anh chọn cách len lén quan sát.

Cho đến có một ngày lúc anh đến ngân hàng xác nhận phí sinh hoạt chị gái mình gửi cho xong, vội vã chạy về trường, đã thấy Tô Thiên Thiên đi từ đầu đường bên kia lại, một bước chia làm hai, rũ đầu, thoát nhìn như đã làm việc cả ngày vậy.

Ninh Xuyên đi theo phía sau, đột nhiên trên đường có một đứa học sinh trung học mười mấy tuổi lướt ván trượt xông thẳng tới, mắt thấy Tô Thiên Thiên sắp bị đụng vào mà chẳng có chút phản ứng nào, anh theo bản năng nhào tới, nhoáng cái kéo cô ra.

Mới cúi đầu nhìn, đã thấy Tô Thiên Thiên gương cặp mắt long lanh chớp lên những giọt nước mắt trong suốt, trong nháy mắt đó, một người quyết tâm học hành không màng gì khác như Ninh Xuyên đột nhiên hiểu ra cái gì gọi là “Tim đập thình thịch”, cánh môi màu hồng của cô khẽ run rẩy, dường như ẩn chứa sự bi thương vô tận, nước mắt đọng trên hàng mi cong, chân mày hơi nhíu lại, giọng nói trong veo như nước, “Anh, sao anh lại kéo tôi...” Vừa nói vừa che mặt chạy như điên, để lại Ninh Xuyên đứng một mình ở đó ngây ngốc nhìn bước chân lộn xộn của cô, tóm lấy váy dài tung bay, tóc dài như thác nước đổ xuống, có một loại xinh đẹp không nói thành lời.

Mình cứu cô ấy, có vấn đề gì sao?

Đầu óc Ninh Xuyên nhanh chóng vận hành, chẳng lẽ cô ấy gặp phải điều gì khó khăn, cho nên cảm thấy bị đụng phải trái lại lại là chuyện tốt, hay là nghĩ nếu bị đụng rồi bị thương thì sẽ không cần đối mặt nữa?

Một sinh viên hiếu học yếu đuối lại kiên cường đến nhường nào! Ninh Xuyên siết tay, quá cảm động, quá khích lệ lòng người! Mình nhất định phải giúp cô ấy, bảo vệ cô ấy!

2. Chương 04 - 05 - 06

PART 4

Vậy nên ở vào những năm tháng thiếu nữ nào chẳng hoài xuân, trai trẻ nào chẳng phát xuân, Ninh Xuyên ôm trái tim kích động của chàng trai trẻ, mang theo những ảo tưởng tốt đẹp về Tô Thiên Thiên, cùng với quyết tâm phấn đấu gian khổ cùng nhau của hai người, bước tới trước mặt cô, chân thành nói, “Em có thể làm bạn gái anh chứ?”

Sau đó Tô Thiên Thiên lập tức mất biến thành sao, “Anh, anh muốn làm bạn trai em?”

Ninh Xuyên có chút hồi hộp, siết chặt nắm tay, “Phải, anh, anh tên là Ninh Xuyên, học năm thứ tư, hệ quản lý tài chính kế toán, anh sắp chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, anh...”

Nhưng mà rất rõ ràng, Tô Thiên Thiên căn bản chẳng hề quan tâm đến phần giải thích phức tạp lằng nhằng kia, cô chỉ để ý đến kết quả đơn giản mà thôi, vậy nên nhào tới ôm, “Thật tốt quá!” Tiếp sau đó chẳng khác nào con gấu Koala đu lên người anh, “Anh vậy mà lại đồng ý làm bạn trai em!”

Đột nhiên được ôm khiến cho Ninh Xuyên có chút choáng váng, quả nhiên cái gì mà lương tình tương duyệt là tốt nhất!

Tô Thiên Thiên tiếp tục vui vẻ nói, “Vậy anh biết dọn phòng không? Biết giặt quần áo không? Biết nấu ăn không? Biết đi chợ không? Biết làm bài tập không? Biết lao động không? Biết đánh quái thú không? Biết sửa máy tính không? Biết chơi trò chơi với em chứ?”

Ninh Xuyên mơ hồ gật đầu, mãi đến sau này anh mới phát hiện ra, anh coi Tô Thiên Thiên là bạn gái, còn Tô Thiên Thiên thì coi anh là bảo mẫu!

Mà bóng lưng xinh đẹp ôm lệ chạy đi trước đó, sau này đã khơi dậy trái tim trai trẻ u mê của anh, càng thêm chứng minh đây là một cuộc tình đã bị xuyên tạc hoàn toàn!

Tô Thiên Thiên ngủ trên giường vừa ăn khoai vừa nhớ lại nói, “Lúc đó à, lúc ấy em muốn bị đụng, vào, là bởi vì có thể đến trường xin nghỉ mấy ngày ở nhà ngủ...”

Ninh Xuyên học máu, nhưng vẫn cố cho rằng mình có thể thay đổi cô ấy, nhưng đến cuối cùng mới phát hiện ra, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!

Cuối cùng hai người mỗi người một ngã, anh dứt khoát thi nghiên cứu sinh ở vùng khác, bốn năm cho tới giờ chưa từng gặp lại.

Nhớ lại kết thúc, Tô Thiên Thiên bĩu môi, “Nói cứ như một mình tôi sai vậy! Sao anh không nói là tự mình anh YY lâu như vậy, thật không biết trong đầu anh nghĩ cái gì, không phải ai cũng bị chứng thích LOLI, trông tôi giống trẻ con, thì đã ở đó mà luyện đồng rồi!”

*YY: ý dâm = tự tưởng tượng/ tự sướng; LOLI = lolita, xuất phát từ trong một quyển tiểu thuyết, chỉ những cô gái có gương mặt và dáng người như trẻ con ; luyện đồng = thích trẻ con

Ninh Xuyên cúi, “Từ nay về sau, tôi ra đường mà thấy trẻ con sẽ đạp cho một cước, cô xem tôi có luyện đồng không nhé!”

Tô Thiên Thiên nhún vai buông tay, “Anh kích động như thế làm gì. Cho dù anh không luyện đồng, thì cũng không thể chứng minh là anh không sai, ban đầu đã đồng ý chắc chắn như vậy, đến cuối cùng thì sao, chẳng dọn phòng, chẳng làm cơm, cũng chẳng chơi game với tôi! Quả nhiên ấy, nếu lời đàn ông nói mà tin được thì heo mẹ cũng biết leo cây!”

“Có mà con heo mẹ nhà cô lười leo cây ấy! Tôi đang bận viết luận văn tốt nghiệp, cô chẳng những không chăm sóc tôi, tôi còn phải bớt thời gian giúp cô dọn phòng, tôi dọn sạch xong, không đến một giờ, cô đã có thể bày bữa ra chẳng khác nào đồng rác!”

“Nói trắng ra là anh chẳng phải muốn tìm một cô bạn gái giúp anh dọn dẹp lúc anh làm luận văn hay sao!” Tô Thiên Thiên ngẩng đầu, “Tôi mà mắc mưu, chẳng phải thành giúp việc miễn phí hay sao!”

“Hò!” Anh cười lạnh một tiếng, “Cô mà làm giúp việc, thì giúp việc sớm đã không có thị trường!”

“Hừ!” Tô Thiên Thiên bĩu môi, “Giúp việc mà gặp phải chủ như anh, đã sớm chuyển nghề!”

Ninh Xuyên ném hồ sơ của cô ra, “Nếu mà giúp việc cô có thể chịu đựng được ba tháng không chuyển nghề, Ninh Xuyên tôi sẽ chuyển nghề!”

Tô Thiên Thiên nắm quyền nói, “Tôi mà chịu được ba tháng không chuyển nghề, vậy anh chuyển làm cái gì?” Thật ra thì cô cũng không phải dạng người dễ xúc động như vậy, nhưng cứ nhìn thấy Ninh Xuyên là nổi trận lôi đình, có lẽ là không cam lòng với thất bại giữa đường của mối tình đầu, cho nên hận thấu xương kẻ đã phá hoại mối tình đầu tốt đẹp của cô.

“Tôi đây chuyển nghề đi làm giúp việc!” Ninh Xuyên luôn lý trí nức danh trong công ty cũng nổi giận, đều là do cái mặt thoát nhìn ngây thơ vô tội kia đã lừa gạt trái tim trai trẻ một thời thanh xuân của anh! “Cô mà không chịu được thì sao?!”

“Tôi, tôi...” Tô Thiên Thiên nhất thời cứng họng, cái loại người luôn coi cố gắng phấn đấu như sinh mạng của mình như anh ta, hoàn toàn không phải cùng một tinh cầu với mình, cô cần gì phải so đo chứ, so đo không phải là phong cách của Tô Thiên Thiên cô, vốn khi phát hiện ra phải làm việc dưới quyền Ninh Xuyên, cô có thể không nói hai lời mà phui mông đi thẳng, nhưng không hiểu sao chuyện lại tới nước này, đây không phải là sai lầm mà một kẻ lười nên mắc phải... Nhưng mà chuyện đã đến nước này, khả năng có thể thu tay lại là rất nhỏ....

Nếu như đổi lại là người khác, có lẽ cô có thể vô liêm sỉ nói, “Tôi không chịu được đây, giờ tôi chạy lấy người đây!” Đáng tiếc đứng trước mặt cô là Ninh Xuyên, Ninh Xuyên đấy, cho dù là Tô Thiên Thiên không có cốt khí lại lười biếng nhất cũng có lúc không muốn mất mặt!

“Vậy tôi cũng đi làm giúp việc, tôi làm giúp việc miễn phí ba tháng cho anh!”

Tô Thiên Thiên rống xong, thở hổn hển nhìn chằm chằm Ninh Xuyên, rất rõ ràng, xét về khí thế, cô đã giành được thắng lợi, thế là đủ rồi!

Chuyện sau này, cùng lắm thì ăn vạ, trước kia không phải cô chưa làm bao giờ...

Nhưng mà hiển nhiên là, Ninh Xuyên của bốn năm sau đã không còn là Ninh Xuyên của bốn năm trước, vậy nên anh nhếch miệng, cười một cái, sau đó ngồi xuống, nhanh chóng gõ trên bàn phím, động tác nhanh đến mức Tô Thiên Thiên ngay cả chớp mắt cũng không kịp chớp lấy một cái, sau đó nghe thấy tiếng chiếc máy in bên cạnh máy vi tính chạy rền rẹt, anh cầm hai tờ giấy, đưa tới trước mặt Tô Thiên Thiên, “Vậy thì giấy trắng mực đen, ký tên đồng ý đi!”

Tô Thiên Thiên tròn tròn mắt, cô nuốt nước miếng, run rẩy vươn hai ngón tay, kéo tờ giấy lại, “Thế, thế, nếu tôi có thể chịu đựng, mà anh lại gây khó dễ cho tôi, hoặc tìm lý do khai trừ tôi thì sao... Nên nhớ là con người anh lòng dạ hẹp hòi, lại thù dai, thích sỉ diện, mà anh lại là cấp trên của tôi, anh phá hoại sau lưng, ai mà biết được!”

Ninh Xuyên vẫn đang hối hận tại sao mình lại mất lý trí tranh cãi với cô nàng, nhưng mà trong nháy mắt trước bộ dáng rõ ràng đã hối hận mà vẫn muốn tìm cho kỳ được lý do để viện cớ này, anh giống như nhìn thấy dáng vẻ không hề nhận sai, khẳng khái một mực của cô bốn năm trước, nhanh chóng, theo phản ứng bản năng, anh đột nhiên cảm thấy anh phải giữ Tô Thiên Thiên lại, sau đó phải hành hạ một lượt, mới không uổng phí bao nhiêu năm anh nén giận như vậy!

Vậy nên anh lại cười một tiếng, nụ cười nhàn nhạt, phối hợp với gương mặt anh khí bức người của anh, rất chỉ là mê người, nhưng lại để lộ ra chút hơi thở âm mưu, “Cô yên tâm, tôi cũng không phải người thiếu nhân ái, chưa đến ba tháng, trừ phi chính cô chịu không nổi nếu không tôi tuyệt đối, tuyệt đối — sẽ không khai trừ cô! Nhưng mà cô phải nhớ, công ty cũng có điều lệ của công ty, nếu cô làm chuyện khiến nhân thân cộng phần, người khác không coi được, phòng nhân sự khai trừ cô, thì không liên quan gì đến tôi.”

“Trừ tên biến thái nhà anh ra, làm gì có ai coi tôi không thuận mắt!” Tô Thiên Thiên vung bút, ký tên, “Hừ!”

Ninh Xuyên nhận lấy tờ giấy, cũng ký tên mình lên, “Như vậy, ba tháng tiếp theo, chúng ta phải chung sống cho thật tốt đấy, trợ lý Tô.”

Tô Thiên Thiên rùng mình một cái, sao cô lại có cảm giác đã bán mình cho Chu Bái Bì vậy nhỉ, bốn năm trước cô là Chu Bái Bì, nhưng bốn năm sau, làm địa chủ, lại là Ninh Xuyên.

Chẳng qua là Tô Thiên Thiên trừ lười biếng ra, còn có một tật xấu, đó chính là chết cũng không hối cải, kiên trì với nguy hiểm của chính mình, trừ phi sự thật bày ra trước mặt không thể hoài nghi, nếu không cô luôn luôn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Cho nên cô tin chắc, Ninh Xuyên tuyệt đối cũng sẽ giống như bốn năm trước, không chịu nổi mình mà chủ động buông tha, khi đó, kẻ thắng chính là cô!

Cả một ngày bị những chuyện này làm âm ỉ, cộng thêm lúc Tô Thiên Thiên tới cũng chẳng còn sớm, trên căn bản đã là gần trưa. Buổi chiều Ninh Xuyên phải đi họp trên tổng công ty, Tô Thiên Thiên còn chưa rõ ràng về công việc, mang cô theo cũng chỉ vướng tay, vậy nên đành kêu một nhân viên tài vụ tên là Hàn Hàn đến giới thiệu qua về thời gian lịch trình làm việc của bộ tài vụ cho cô.

Chẳng qua là Tô Thiên Thiên chẳng hề có hứng thú gì với cái gì mà công tác với nhật trình, cái cô quan tâm là, mức độ công việc có lớn không, “Cái đó.... Cô mỗi ngày đi làm có mệt không?”

Hàn Hàn đối mặt với câu hỏi trực tiếp như vậy, lập tức ngắc ngứ cả người, cái này phải trả lời thế nào đây, “Ừm, cái đó,... thật ra thì, cũng được, phải biết là ở đây điều kiện đãi ngộ rất tốt...”

“Đãi ngộ tốt thì nhất định phải trả giá cao.” Tô Thiên Thiên kiên định nói, “Chẳng lẽ nhà tư bản lại trả lương miễn phí cho cô sao? Giai cấp vô sản chính là bị cướp đoạt giá trị dư thừa như vậy đấy!”

“...” Hàn Hàn sửng sốt, “Cái đó, trợ lý Tiểu Yêu trước kia, ừm, đại khái là phụ trách chỉnh lý lại tài liệu cho tổng giám, an bài nhật trình gì đó, hình như cũng không cực khổ lắm đâu.”

“Không cực khổ lắm...” Tô Thiên Thiên lặp lại những lời này một lần nữa, cuộc sống bình thường của cô cũng không cực khổ lắm, chẳng qua hình như “Không cực khổ lắm” ở chỗ này, với định nghĩa của cô cách nhau khá xa, “Thế thời gian nghỉ trưa có dài không? Nếu như Tổng giám không có ở đây thì về nhà được chứ? Nếu như vắng đầu hoa mắt thì có thể xin nghỉ phép không? Nếu mà làm việc mệt nhọc quá độ thì có tình là tai nạn lao động không?”

Hàn Hàn rơi lệ, “Chúng ta là bộ tài vụ, đâu phải đội xây dựng...”

“Lao động trí óc một giờ, tế bào não chết so với lao động chân tay hai giờ còn nhiều hơn đấy!” Tô Thiên Thiên bẻ ngón tay nói, “Một ngày sáu giờ, tương đương với mười hai giờ lao động chân tay, này này này, đây là trái với luật lao động đấy...”

“Chúng ta có hợp đồng lao động...” Hàn Hàn mặc dù bình thường luôn than vãn công việc cực khổ với các đồng nghiệp, nhưng mà lại không biết, lúc đối mặt với Tô Thiên Thiên, cô đột nhiên lại trở thành đại sứ tuyên truyền cho công ty, hết sức chứng minh cho công ty, cái này là tại sao, tại sao vậy chứ?

“Hợp đồng lao động cái gì chứ, toàn là mây trôi hết!” Tô Thiên Thiên siết tay, “Muốn sống một cách thoải mái, vẫn phải dựa vào chính mình thôi!”

PART 5

Hàn Hàn tuyên bố tử trận, cũng đã gần đến thời gian ăn trưa, Tô Thiên Thiên cuối cùng cũng có cơ hội tìm chị hai họ Âu Dương kể khổ, “Chị hai họ, sao chị lại tìm cho em công việc như vậy! Cái tên tổng giám chết tiệt đó vừa biến thái lại vừa hà khắc!”

Âu Dương thẹn trong lòng, nhưng thường những chuyện như vậy, cho dù đã sớm biết, cũng không thể thừa nhận được, còn phải được tiện nghi lại còn khoe mẽ, “Oa! Tô Thiên Thiên, mới đi làm ngày đầu tiên đã có sức sống như vậy rồi, chạy đến tìm chị nhanh như vậy, nói chuyện cũng lưu loát như vậy, xem ra trạng thái thân thể em không tệ đâu!”

Vậy nên Tô Thiên Thiên lập tức bị xoay qua đề tài khác, “Oa! Thật sao! Thật sao!”

“Dĩ nhiên!” Âu Dương lừa dối nói, “Em xem, em chạy từ bộ tài vụ đến chỗ này, mà cũng không thở hổn hển còn gì!”

Tô Thiên Thiên cúi đầu nhìn chính mình, chỉnh lại mái tóc dài có hơi rối loạn, bắt đầu hưng phấn, “Hình như đúng vậy! Đi làm đúng là có hiệu quả!”

Diệp Khinh Chu đứng bên cạnh Âu Dương không nhịn được kéo áo cô một cái, ghé lại gần nhỏ giọng nói, “Bộ tài vụ ở ngay bên cạnh chỗ bọn mình mà...” Vốn là cô nghĩ để xong rồi quay lại làm việc, lại nói vừa

đúng lúc bên bộ tài vụ kia thiếu một trợ lý, mới điều cô qua, nhưng nghe nói tổng giám tài vụ Ninh Xuyên của công ty là người nổi tiếng nghiêm khắc, hơn nữa bản thân anh ta cũng cực kỳ cẩn thận, có thể tưởng tượng được, làm cấp dưới của anh ta, muốn trốn việc lười biếng là chuyện tuyệt đối không thể!

Diệp Kinh Chu không phải là người hay trốn việc, quan trọng là cô vừa mới sinh em bé xong mà phải làm việc cực khổ, Âu Dương đoán cô có thể hồi hộp đến mức ăn không ngon ngủ không yên, cuối cùng tinh thần sẽ suy sụp!

Cho nên Âu Dương nghĩa khí đương nhiên sẽ vì bạn tốt mà liên thủ với Kiều Lạc bán cô em họ ruột của mình đi, nhưng mà đã là em họ rồi... còn ruột với chả thịt gì nữa!

“Đúng không, xem ra lần này đi làm đúng vào giờ lành, đúng là ngày lành tháng tốt!” Âu Dương vỗ vỗ vai cô, “À, đây là bạn tốt nhất của chị hai họ em, Diệp Kinh Chu!”

“Chào chị chào chị!” Tô Thiên Thiên cười với Diệp Kinh Chu một tiếng, đột nhiên phản ứng kịp lại, cuộc đối thoại giờ đã lạc đề, “Không đúng, chị hai họ, không phải em muốn nói chuyện này!!”

Âu Dương chỉ lên trời một cái, “Ồi! Nghe nói hôm nay nhà ăn có sườn xào chua ngọt với gà viên kho tàu đấy!”

“Hả hả hả!” Tô Thiên Thiên lại kích động, “VẬY mau đi mau đi, chị hai họ, em có thể ăn từng loại được chứ!”

Diệp Kinh Chu nhìn Tô Thiên Thiên, kiểu gì cũng cảm thấy cô bé đã thành kẻ đáng thương thế thân thay cho mình, không khỏi sinh ra lòng đồng tình, cầm lấy tay Tô Thiên Thiên, “Em gái Thiên Thiên, sau này em muốn ăn mấy phần, chị sẽ mua cho em từng đấy!”

Tô Thiên Thiên kỳ quái trợn mắt, “Tại sao ạ?”

Âu Dương nhao cái đã kéo Diệp Kinh Chu ra, kiên định nói với Tô Thiên Thiên, “Bởi vì nhìn em thân thể suy yếu, mặt mũi tiêu tụy, sống cũng chẳng được bao lâu, chắc cũng chẳng ăn được mấy bữa, cho em ăn mấy miếng, coi như tích chút âm đức!”

“...” Tâm trạng vốn vui vẻ của Tô Thiên Thiên lập tức không còn sót lại chút gì, lệ rơi đầy mặt, “Chị hai họ, nói chuyện với chị... thật thẳng thừng!”

“Chị đây còn có lời thẳng thừng hơn đây!” Âu Dương đầy mặt chính nghĩa nói, “Mau chạy tới phòng ăn đi, vận động nhiều lên!”

“Dạ!”

Đãi ngộ của công ty AM quả thật không tệ, Tô Thiên Thiên phải thừa nhận, ít nhất thức ăn cũng khiến cô hài lòng, phải biết là người cha keo kiệt kia của cô chỉ cần về nhà một lần, cả nhà sẽ phải ăn ba bữa cháo trắng rau dưa cùng bánh bao với ông ấy, bi kịch nhất là, sớm chiều gì đều chỉ được nửa cái bánh bao, chỉ có trưa mới được ăn cả cái.

Vừa ăn, cha cô còn phải vừa lệ rơi đầy mặt, “Cuộc sống bây giờ thật khá, hồi xưa ấy, tôi muốn ăn bánh bao trắng đến nhường nào chứ...”

Sau đó bà Tô cũng nước mắt lã chã, “Đúng vậy, cải cách mở cửa cũng đã 32 năm...”

Tiếp theo sẽ đến Tô Thiên Thiên bị kích nói, “Đúng vậy, cơ bản trên thực tế đã giải quyết được âm no...”

Cuối cùng dì Lâm sẽ kết thúc, “Đúng vậy, khu nhà giàu cũng thực hiện chính sách như thường dân...”

Lúc này ông Tô sẽ giống như bị đánh tiết canh mà đứng dậy, hùng dũng giơ cái bánh bao lên, “Đúng vậy, chúng ta phải nhớ kỹ, cuộc sống hạnh phúc có được không dễ dàng, gian khổ giản dị, cần cù tiết kiệm!”

Mỗi khi đến lúc này, Tô Thiên Thiên thực muốn cầm một cái chùy lớn, đập tan cái biệt thự hào hoa này của nhà cô ra thành mấy miếng bán cho đồng nát đổi lấy mấy cân thịt để ăn, trong bụng một tí mỡ còn chẳng có, còn phải chống đỡ sống trong cái biệt thự sa hoa này cho ra vẻ thiên kim tiểu thư của tập đoàn bất động sản Thiên An, cuộc sống này, có để cho người ta sống không chứ!

Không sai, Tô Thiên Thiên nhìn qua có vẻ xa xỉ thối nát, lười biếng như heo, thực ra sống trong hoàn cảnh biến thái như vậy đây, heo, cũng có nỗi bi ai của nó, đừng có nhìn thân hình heo mập mập tròn trịa như vậy, mỗi ngày không cần lao động, thật ra thì, heo ăn... toàn là cám cả đấy!

Đúng là càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng bi kịch, vậy nên Tô Thiên Thiên nhìn bác gái ở nhà ăn nói, “Cả sườn với gà, cho cháu hai phần!”

Học giả đường sinh như Diệp Kinh Chu không nhận được nhắc nhở, “Em họ Thiên Thiên này, ăn nhiều đồ dầu mỡ như vậy, không tốt cho thân thể đâu.”

Tô Thiên Thiên khinh thường quay lại nói, “Bụng của em, có ăn nhiều dầu mỡ hơn nữa, cũng sẽ nhanh chóng tiêu hóa không sót lại tí gì! Hơn nữa, ăn không đủ no, sẽ không có sức làm việc!”

“Thật sao...” Diệp Kinh Chu nghe vậy, lập tức bắt đầu nghiêng đầu mắt rưng rưng nhìn Âu Dương, “Mình thật tội lỗi... Ai ô! Để cho em họ Thiên Thiên thay thế... Ai ô! Công việc của em ấy khổ cực như vậy... Ai ô! Ăn nhiều đồ như vậy mà một lát đã tiêu hóa hết... Ai ô, sao cậu cứ nhéo mình thế hả...”

“Lúc ăn cơm, không nói chuyện.” Âu Dương kiên định nói.

“Đúng đúng đúng...” Tô Thiên Thiên đang cầm đầu ăn uống tán thành gật đầu, “Ăn cơm đã mệt chết rồi, nói chuyện càng thêm mệt!”

Sau khi ăn như hùm như gấu xong, Tô Thiên Thiên vỗ bụng, vặn vẹo, ngáp một cái, “A, mệt qua à, buồn ngủ quá...” Sau đó còn ra vẻ như rất buồn ngủ, đầu gục trên bàn ăn, dường như có thể ngủ ngay lập tức.

Diệp Kinh Chu tò mò hỏi, “Em họ Thiên Thiên, không phải em vừa mới nói không ăn no sẽ không có sức lực sao, chẳng lẽ bây giờ còn chưa no?”

Âu Dương hết sức hiểu rõ giải thích, “Tức hiệu giang hồ của nó là — trước khi ăn cơm vô lực, sau khi ăn xong thì bệnh!”

Buổi chiều Ninh Xuyên đi họp, phòng làm việc chỉ còn có mình Tô Thiên Thiên, thật đúng là thời cơ tốt để lười biếng.

Phòng làm việc của tổng giám rất lớn, bên trong có hai gian, bên ngoài làm việc, bên trong tiếp khách, còn trang bị một cái bàn trà nước. Bàn làm việc của Tô Thiên Thiên đối diện với cửa phòng làm việc, điều này nói lên, nếu cô muốn lười biếng trốn việc, bên ngoài mà có người đi vào, nhất định sẽ bị bắt tại trận.

Bàn làm việc của Tô Thiên Thiên màu đen, đây là màu mà cô rất thích, màu đen có nghĩa là có bản cũng không bị người ta phát hiện, không cần phải hơi một tý là lau bàn, chẳng qua bất hạnh ở chỗ, mặt bàn đánh bóng như là mặt kính vậy, một chút bụi bặm rơi vào cũng rất dễ nhìn thấy, nhất là....

Đây đại khái là phong cách của trợ lý trước Tiểu Yêu đây, trên bàn trừ ổ điện cùng tài liệu chiếm gần một nửa ra, một nửa còn lại đặt rất nhiều những cây cảnh nhỏ nhỏ xinh xinh cùng với những đồ trang trí be bé. Tô Thiên Thiên lập tức nhũn mỳ, đi làm đã đủ mệt mỏi rồi, còn phải chăm sóc mấy thứ này, khôngưng còn phải tưới nước bón phân lau bụi phủi trần, thật là phiền toái.

Đoán chừng là ngăn kéo đã được người khác dọn dẹp, cơ bản không có đồ gì bên trong, Tô Thiên Thiên nhìn khắp nơi, coi như hài lòng, còn thiếu một thứ, mai mình mang từ nhà đến là được.

Tô Thiên Thiên ngáp liền mấy cái, cuối cùng cảm thấy làm phụ nữ nên đối xử với bản thân tốt một chút, giắc ngủ trưa, rất tốt cho việc giữ gìn nhan sắc. Chẳng qua là đúng lúc đấy, đột nhiên cửa phòng làm việc vang lên tiếng cộc cộc, Hân Hân đẩy cửa vào, nhìn cặp mắt lơ đãng buồn ngủ của Tô Thiên Thiên, “Cái này... trước khi tổng giám đi, có bảo cô chỉnh trang lại nhật trình bố trí tháng sau cùng với tiến độ công việc cuối tháng của anh ấy.”

“Nhật trình... bố trí?” Tô Thiên Thiên dụi dụi mắt, “Là cái gì?”

Hân Hân đưa tay chỉ về phía bàn làm việc của Ninh Xuyên, một xấp để rất ngay ngắn, từng tập giấy lớn nhỏ không đồng nhất, Tô Thiên Thiên vô cùng không tình nguyện nhúc nhích nửa người dưới, đi tới, nhặt lấy một xấp, “Loạn như vậy?”

“Tổng giám nói, trước khi tan làm phải làm xong cái này, lúc trở về anh ấy cần dùng.”

Cửa phòng làm việc cách một tiếng đóng lại, cũng đóng lại cánh cửa đi gặp Chu công của Tô Thiên Thiên, “Ngày mùng 1 buổi sáng 9 giờ rưỡi, hội nghị ở công ty, phòng họp ở tầng 42. Ngày mùng 7 buổi chiều, đi làm hóa đơn ở cục thuế. Sáng ngày 15, nộp bản dự toán của công ty quảng cáo KL. Chiều ngày mùng 6, hội nghị ở công ty, phòng họp ở tầng 4, về việc hạch toán chi phí cho hoạt động phúc lợi của nhân viên mùa thu. 9 giờ sáng ngày mùng 8, hội nghị của tổng công ty, khu B phòng họp ở tầng 18, đề trình kế hoạch lợi nhuận quý ba của công ty, dự tính chi tiêu cùng vốn đầu tư. Ngày 12, hội nghị ở công ty, phòng họp ở tầng 42, về báo cáo hạch toán vượt kế hoạch của công ty quảng cáo VP. Ngày 17...”

“Cái gì thế này...” Tô Thiên Thiên phát điên, lật từng tờ thông báo lớn nhỏ không đồng nhất nhìn, “Lại còn không sắp xếp theo thứ tự thời gian?!”

Rất rõ ràng, Tô Thiên Thiên còn chưa nhập vai, cô là trợ lý đấy, trợ lý, nếu mà thời gian thứ tự đều đã sắp xếp xong rồi, thì còn cần cô làm cái gì?

PART 6

Nếu mà kinh nghiệm ngàn khó vạn hiểm, có thể đổi được liều thuốc hồi hân, để cho tất cả quay lại từ đầu, khụ khụ, chẳng qua đại khái là loại người lười như Tô Thiên Thiên này chắc sẽ không đi, bởi vì thay vì chịu khổ vất vả đi tìm thuốc, không bằng cứ lười biếng vô cùng chọn cho người ta giận điên lên còn hơn.

Tô Thiên Thiên vừa tức giận sửa sang lại đồng hồ này, vừa cấu kính gỗ bàn phím, cái gì thế, vốn đã đủ loạn, còn phải phân biệt giữa nhật trình công tác và tiến độ công tác, vân vân, theo lý mà nói, những thứ này không lộn xộn đến mức như vậy mới phải....

Cô ngửa đầu ảo tưởng, không phải là... thừa dịp lúc mình đi ăn cơm trưa, Ninh Xuyên gian tà cười một tiếng, sau đó lòi hết đồng giấy tờ đã chỉnh trang ổn thỏa trong ngăn kéo ra, tráo lên như tráo bài, biến thành một đồng phiến toái đẫy cho mình đẩy chứ... Nên nhớ là, chuyện cô ghét nhất trần đời chính là sắp xếp lại đồ đạc!

Khả năng này.... rất lớn đấy!

Vì trận đánh cuộc này của bọn họ, anh ta đã bắt đầu hành động!

Mà mình thì vẫn còn ngồi đây chờ chết! Tô Thiên Thiên lập tức tỉnh ngộ, mình nhất định phải tích cực bật lại, nếu không sẽ phải làm giúp việc miễn phí ba tháng thật mất!

Nhét hết đồng ngỗng ngang này sang một bên, Tô Thiên Thiên bắt đầu lật giở sổ tay nhân viên của công ty AM trên bàn, người có chí lười, mà không có trí tuệ thì cũng không thành công được!

Chiều hôm đó, Ninh Xuyên họp xong, vừa vào phòng làm việc đã chẳng thấy Tô Thiên Thiên đâu, anh đang muốn nhíu mày, Hân Hân đã vội vàng đi vào, “Tổng giám, Tô Thiên Thiên nói bị đau tay, xin nghỉ đi bệnh viện.”

“Vậy chuyện tôi giao cho cô ta làm thế nào rồi?” Trong cái nhìn của Ninh Xuyên, nói ngã bệnh, tuyệt đối là giả vờ! Phải biết là, hồi đại học Tô Thiên Thiên cả ngày đều lấy cớ ngã bệnh không xuống giường nổi để trốn học, nguyên nhân sinh bệnh thì càng thêm thiên kỳ bách quái, tụt huyết áp, huyết áp thấp, nhịp tim quá nhanh, mạch đập quá nhanh, vầng đầu hoa mắt, ù tai nghẹt mũi, hệ tiêu hóa khó chịu, mỗi thất lưng đau đầu gối, tứ chi tê bại, nhiễm trùng răng, bựa lưỡi quá dày, sưng họng....

Liệt kê ra, chính là một quyển sổ tay Những bệnh thường gặp của người Trung Quốc!

Hân Hân không dám nói lời nào, khỏi cần phải nói, Ninh Xuyên cũng biết là mình hỏi thừa, vừa bước vào phòng làm việc nhìn một cái, anh lại càng thêm nổi giận, mấy chậu hoa hoa cỏ cỏ kia vốn đặt trên bàn của trợ lý đều đã được chuyển lên bàn anh, anh xộc tới nhìn một cái, phía trên còn cắm một tờ giấy nhỏ, nhìn qua đã biết là do cô lười Tô Thiên Thiên kia cắt từ tiêu đề quảng cáo trên tạp chí xuống dán lên!

Trên đó viết: Bức xạ của máy vi tính là đệ nhất sát thủ gây vô sinh cho phái nam thời nay! Nên trồng cây làm vườn nuôi chim cảnh, ngoài ra còn nên uống thêm thuốc đại bổ!

Ninh Xuyên một phen giật luôn tờ giấy xuống, một cô nàng còn bôi đen tên thuốc đi nữa, đúng là không dễ dàng gì!

Hân Hân lưỡng lự đứng ở cửa, nhỏ giọng nói, “Tổng giám, Tô Thiên Thiên bảo tôi nói với anh một tiếng, cô ấy bị như vậy, là tai nạn lao động, phải thanh toán tiền thuốc men, không thể trừ vào lương...”

“Tay cô ta làm sao chứ!” Ninh Xuyên không nhịn được tức giận hỏi.

Hân Hân nói tiếp, “Lúc viết chữ ngón giữa với ngón trỏ ngoắc vào nhau, rút gân...”

“...”

Ninh Xuyên đột nhiên nhớ lại buổi tối mùa thu bốn năm trước, chị anh tới thành phố F để thăm anh, đến tối khi anh đưa chị mình đến bến xe đường dài, nói với chị mình, “Chị, bỏ công việc đó đi, tiền đi làm của em đủ nuôi sống bản thân.”

Chị của Ninh Xuyên – Ninh San lớn hơn anh bốn tuổi, từ khi mười sáu tuổi, bọn họ đã sống nương tựa lẫn nhau, mà phần lớn thời gian, là nhờ Ninh San cố gắng đi làm nuôi sống Ninh Xuyên, Ninh San dịu dàng cười một tiếng, “Đợi đến lúc em có thể độc lập, kết hôn, cho chị được sống những ngày lành đã.”

Anh cúi đầu cười một cái: “Chị thấy Thiên Thiên thế nào?”

Ninh San cười cười, “Chị chỉ thấy, nếu như chúng ta vẫn như trước kia, có lẽ hai đứa sẽ phù hợp hơn.”

Xe chuyển bánh, anh phát tay chào chị mình dưới ánh đèn nê ông của thành thị, nếu như mình còn là mình khi trước, có phải cũng đơn thuần giống như Tô Thiên Thiên, đơn thuần cho rằng, chỉ cần hai người thích nhau, thì nhất định có thể kéo dài?

Có lẽ chị anh đã nói rất đúng, anh và Tô Thiên Thiên hoàn toàn là hai người đến từ hai hành tinh khác nhau, không thể nào giao cảm, mỗi người một nơi chỉ là vấn đề thời gian, mà hiện giờ thì càng đúng như vậy.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ninh Xuyên từ trước đến nay đều đi làm rất sớm, cũng không để ý đến lúc nào thì bắt đầu vào làm, chỉ mơ hồ cảm thấy qua một lúc lâu, bên ngoài dần dần không còn tiếng chào hỏi nữa, có lẽ nhân viên cũng đã tới đủ.

Ninh Xuyên xem xong tài liệu, vươn bàn tay phải, lấy ngón tay day day giữa hai hàng lông mày, cảm thấy có chút mệt mỏi, ngẩng đầu muốn bảo trợ lý pha cốc cà phê, chợt nhớ ra, trợ lý bây giờ không phải là Tiểu Yêu chăm chỉ nữa, mà là cô lười Tô Thiên Thiên, mà lúc này....

Vào làm đã nửa tiếng, mà cô ta còn chưa xuất hiện trong phòng làm việc.

Muốn chạy làng? Đây là phản ứng đầu tiên của Ninh Xuyên, quả đúng là như vậy, xem ra trên đời này vẫn có nhân quả luân hồi, ít nhất, mỗi người cũng được một lần.

Chẳng qua là lần này Ninh Xuyên đã đoán sai, bởi vì vào lúc mọi người đã làm việc được gần một giờ, Tô Thiên Thiên vừa gặm bánh bao vừa chậm rãi lết vào phòng làm việc, sau đó nhìn cái mặt đen sì của Ninh Xuyên nói, “Ninh Xuyên, mặt anh hôm nay sao đen thế, chưa rửa mặt à?” Vừa làm chuyện xấu, vừa nói lời vô tội, đây chính là chuyện Tô Thiên Thiên hay làm nhất.

Ninh Xuyên giơ tay lên, “Cô đến trễ 45 phút!”

“Sổ tay của công ty có ghi, nếu đi trễ trong vòng một giờ trừ lương nửa ngày.”

Cô nhếch miệng cười một tiếng, “Trừ đi, tôi cũng chẳng cần chút tiền lẻ ấy.”

“Nếu đi trễ năm lần...” Lời của Ninh Xuyên mới được một nửa đã bị cô cắt đứt, “Đi trễ năm lần trở lên, cuối tháng không có tiền thưởng, tiền thưởng gì đó ấy, tôi vốn cũng chẳng trông mong anh sẽ cho tôi, chẳng qua là hơi bị lạ đấy, chỉ viết năm lần trở lên, không viết giới hạn cao nhất là bao nhiêu nhỉ!”

“Tô Thiên Thiên, cô...”

“Tổng giám, anh nói rồi đấy, trừ phi bên nhân sự khai trừ tôi, nếu không tất cả theo chế độ quy định, anh không thể khai trừ tôi được!” Tô Thiên Thiên nhét hết bánh bao vào trong mồm, “Bánh bao của công ty ăn ngon thật!”

Ninh Xuyên nghĩ, cho dù không nhìn được cũng cố mà nhìn một lần, Tô Thiên Thiên đi làm còn chưa được 24 tiếng, mà anh đã bắt đầu hoài nghi hôm qua có phải mình quá xúc động, lại còn nghĩ muốn giày vò cô ta, xem ra chia tay bốn năm, độ dày của da mặt cô ta, lại luyện ra được một tầng cảnh giới cao hơn nữa rồi!

Nhìn Ninh Xuyên tức đến mức lỗ mũi không lọt nổi gió, Tô Thiên Thiên thiếu chút nữa muốn ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, nhìn qua, xem ra đi làm như thế này cũng không tệ lắm, chẳng những khiến cho thân thể khỏe mạnh, còn có thể giải nổi nhục nhạ bị bỏ rơi khi xưa của mình!

Ninh Xuyên nén giận, cố gắng dời mắt về phía máy tính của mình, nhưng mà khóe mắt vẫn liếc thấy Tô Thiên Thiên xách tới một cái bọc lớn, sau khi ngồi xuống, cô lôi từ trong túi ra một cái gối du lịch hình tròn mềm xốp to đùng, vòng quanh cổ, hai tay khoanh lại, ngủ thẳng trên bàn làm việc, lười biếng ngáp một cái.

Nhìn đến đây thì Ninh Xuyên thực sự không nhìn được nữa rồi, “Tô Thiên Thiên! Cô đi chuyển tài liệu cho tôi!”

“Chắc...” Nghiêng đầu bò ra trên bàn, Tô Thiên Thiên hé mắt nhìn anh, “Anh đúng là không nhìn được người khác rảnh rồi đấy...”

Ninh Xuyên nghiêng răng nghiêng lợi, “Cô tuyệt đối không phải là người rảnh rồi!”

Tài liệu phải chuyển đến bộ Sáng tạo ở bên cạnh, là một bảng hạch toán chi tiêu quảng cáo, Tô Thiên Thiên đang nghĩ hôm qua nói tay chuột rút lưỡi được một lần, hôm nay còn chưa nói chân đau được, bệnh thường xuyên quá, giả vờ cũng mệt chết người.

Dù sao Ninh Xuyên cũng đã gần tới bờ vực tức giận, không nên xô người ta xuống từ trên vách đá làm gì, tránh cho đỡ bị kéo xuống, đây là triết lý sống của Tô Thiên Thiên, lúc nào cũng khiến cho người ta đứng bên bờ vực sụp đổ, đó mới là vương đạo!

Quan trọng nhất là, bộ Sáng tạo không xa lắm, còn có thể tiện đường gặp chị hai họ, tốt nhất là cô đứng đó ì ềo chừng một giờ rồi hãy về, chắc cũng vừa lúc tới bữa trưa!

Tô Thiên Thiên khẽ cười rinh rích, đi về phía bộ Sáng tạo, lòng nghĩ không biết trưa nay có món gì ăn đây? Nếu mà có chân giò muối nướng thì tốt, nếu không thì gà xé phay cũng được...

Thói quen khi đi bộ của cô là, lười phải nhìn đường, lười phải nhìn người, lười phải né tránh, thời buổi này, ai không muốn bị đụng, thì tự đi mà tránh ra, Tô Thiên Thiên không sợ bị đụng, cho nên cô cũng chẳng thêm nhường đường, chẳng qua là không đúng dịp, hôm nay cũng có người không chú ý nhìn đường, đột nhiên đụng một cái khiến cô té ngửa trên mặt đất.

Hiếm khi được một lần, cô rất không tình nguyện bị đụng, bắt chập đau đớn không nhìn được mắt, “Tôi còn chưa ăn cơm đấy, anh đụng tôi bị thương bị tổn về nhà, tôi ăn cái gì được!”

“Thật xin lỗi...” Ôn Nhược Hà vốn là vẫn đang nhìn đường, kết quả Âu Dương ở trong phòng làm việc đột nhiên lại gào toáng lên, “Tổng giám, đi qua bộ tài vụ nhớ dặn dò Ninh đại tổng giám, quan tâm đến em họ tôi một chút nhé!”

Vậy nên người hiền lành như Ôn Nhược Hà xoay đầu lại theo bản năng hỏi thăm cẩn thận, “Em họ cô tên gì vậy?”

Sau đó “Rầm” một tiếng, hai người tông vào nhau.

3. Chương 07 - 08 - 09

PART 7

Ôn Nhược Hà là tổng giám bộ phận sáng tạo của công ty, cũng chính là cấp trên của Âu Dương, ở công ty nổi danh là người hiền lành, người cũng như tên, đối xử với mọi người ôn hòa đến nơi đến chốn, cho nên đối mặt với tiếng rống to kia của Tô Thiên Thiên, “Tôi còn chưa ăn cơm trưa đấy!” Anh có hơi ngáy ngẩn.

Anh cũng chẳng tra cứu chuyện này đến cùng là ai đúng ai sai, càng không cân nhắc đến câu nói từ trên trời rơi xuống này của Tô Thiên Thiên hoang đường đến đâu, mà tiếp tục nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là do tôi không cẩn thận....”

“...” Tô Thiên Thiên nheo mắt, ba chữ thật xin lỗi này, chẳng đáng giá, nên nhớ là, trên thế giới này, không phải mỗi câu thật xin lỗi nói ra đều có thể đổi lấy một câu không sao cả, cũng giống như lúc trước, khi Ninh Xuyên nói chia tay với cô, cô cũng từng nói, “Thật xin lỗi, có phải em lại làm phòng bữa bộn rồi đúng không?”

Nhưng thế thì sao, anh không còn giống như lúc trước nữa, nói một câu không sao cả, sau đó tiếp tục dọn phòng, mà là kiên định nói, “Chúng ta không hợp, chúng ta không hợp, anh không chịu nổi sự lười biếng cùng cái tính sa đọa không có một tí cầu tiến nào của em! Anh biết em lười phải dọn nhà, cho nên mai anh sẽ chuyển đi!”

Sau đó cô lập tức nổi giận, “Anh đi thì đi đi, tôi còn lười phải tiễn ấy!”

Ôn Nhược Hà thấy cô không nói lời nào, tim rơi lộp bộp, thôi xong rồi, chẳng lẽ đụng mạnh quá, mất luôn khả năng nói chuyện rồi, “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Anh vừa nói vừa cúi người xuống, Tô Thiên Thiên ngửi thấy một hơi thở rất sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, đây đến tột cùng là thập niên nào vậy, cũng bởi vì trên đời này có lắm “anh chàng mắc bệnh sạch sẽ”, mới khiến cho những cô gái “Cần cù tiết kiệm” như các cô trở thành cái gì mà “Gái trạch, gái mục, gái lười*”. Làm ơn đi, nếu mà anh chàng nào cũng đều đi tắt thối một tháng không đổi, Tô Thiên Thiên cô không chừng còn có thể vượt qua những cô gái Huệ An* trong truyền thuyết, vươn lên làm chiến sĩ thi đua một lần ấy!

* Nguyên văn là Trạch nữ – : hay còn gọi là những cô nàng otaku/cô nàng lập dị, chỉ thích chết dí ở nhà nghiền truyện tranh, lười giao tiếp với thế giới bên ngoài.

Những cô gái Huệ An: Chỉ những cô gái ở bộ tộc thiểu số ở huyện Huệ An, bán đảo phía đông Tuyền Châu Phúc Kiến, nổi tiếng với trang phục kỳ lạ đặc sắc và tính cần cù chăm chỉ

“Tôi...” Tô Thiên Thiên cố gắng cự thất lưng, đau quá, hình như lúc ngã xuống đụng phải tường rồi, thật ra thì đây đúng là cơ hội tốt để lười biếng, cô đang hé miệng, chuẩn bị coi đây là cái cớ, lừa đảo một phen, nói mình cần nghỉ ngơi chừng nửa tháng gì đó.

Nhưng đúng vào lúc này, chị hai họ Âu Dương đã vọt ra, chỉ vào Tô Thiên Thiên đang ngồi bệt dưới đất không đứng dậy nổi nói: “Con heo nhà cô, không cho phép giả chết, đứng lên cho chị!”

Tô Thiên Thiên rơi lệ, quả nhiên cái gì mà chị họ chứ, chẳng nhờ vả được gì cả, có người nhà nào lại quân ta đánh quân mình như thế sao, huống chi lần này, cô thực sự không giả bộ mà!

Chẳng qua là không đợi cô giải thích, Âu Dương nhoáng cái đã túm lấy cổ tay cô, xách lên giống như xách một con gà con, kéo Tô Thiên Thiên dậy, trong nháy mắt đó, Tô Thiên Thiên rõ ràng nghe thấy tiếng cái chổi từ ngực trở xuống, từ hông trở lên phát ra một tiếng “răng rắc” chất chứa, sau đó đứng lên.

“Xem, không phải vẫn đứng được sao, có làm sao đâu!” Âu Dương vừa nói, vươn tay vỗ bộp một phát ở bên hông cô, Tô Thiên Thiên nghĩ, coi như trước kia cô giả bộ nhiều quá, nên bây giờ bà chị họ mới nói với cấp trên: “Ày, đây chính là em họ Tô Thiên Thiên của tôi, không sao đâu, con bé này từ nhỏ đã háu ăn lười làm, lưng hùm vai gấu, có ngã cũng không sao.”

“...” Tô Thiên Thiên mắt đầm lệ, mặc dù cô thừa nhận từ hình dung đầu tiên không có sai, nhưng mà mấy từ sau, chỉ hơi có chút ăn nhập với cô thôi!

Ôn Nhược Hà nhìn trên nhìn dưới cô, mái tóc do lười chỉnh trang mặc dù có chút rối tung, nhưng đẹp ở độ dài, cũng coi như có kiểu tóc. Quần áo mặc dù không thời thượng, nhưng vẫn mang vẻ kinh điển, mặc lên người trông cũng thanh nhã đúng mực. Mặc dù mặt mộc không trang điểm, nhưng cũng may làn da cả năm không thấy đến mặt trời, không mụn không sẹo không tàn nhang. Hình thể mặc dù không phải rất đẹp, nhưng cũng không gầy không béo, coi như là đáng người tiêu chuẩn, “Khụ, em họ cô, hình như không giống lời cô nói cho lắm...”

“Con người không thể nhìn vẻ ngoài!” Âu Dương kiên định nói, nghiêng đầu hỏi Tô Thiên Thiên, “Tự em nói xem có đúng thế không?”

Nói thật, cô rất muốn mở miệng thanh minh cho mình một tiếng, nhưng mà vừa nghĩ lại, cô không những phải giải thích mình thực sự là đụng bị thương, còn phải giải thích nhân tố gia đình ảnh hưởng đến cái sự hết ăn lại nằm của cô, còn phải giải thích vì cái chuyện mình không phải lưng hùm vai gấu, đoạn văn này mà nói ra ít nhất cũng phải mấy ngàn chữ, lúc cô ra khỏi phòng làm việc, còn chưa uống nước thấm giọng đâu, vậy nên nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là dùng một câu đơn giản nhất, để giải quyết cục diện phức tạp này đi thôi, “Đúng vậy, tôi chính là người như vậy!”

“...” Lần đầu tiên Ôn Nhược Hà thấy có người sau khi bị chê bai xong còn nói chuyện được như vậy, trong khoảnh khắc, anh liên hệ những hiểu biết của bản thân về Âu Dương cùng với ấn tượng ban đầu với Tô Thiên Thiên, thật là, đây hoàn toàn là một cô em gái đáng thương bị chị gái đàn áp mà không biết phản kháng mà.

“Vậy Tô tiểu thư, vẫn ngại quá, hay là buổi trưa tôi mời cô ăn cơm vậy.”

Tô Thiên Thiên nghĩ, những lời này, thực sự hơn bất cứ thứ gì vào lúc này!

Chờ cô ăn uống no nê chậm rãi thông thả quay lại bộ tài vụ, mặc dù Tô Thiên Thiên cô cũng không phải là người thích chiếm lợi lộc từ người khác, ăn trực uống trực, nhưng mà cha cô đã nói qua rồi, trên thế giới này, chỉ có đứa ngu mới không chiếm lợi, không chiếm lợi làm sao mà tiết kiệm được tiền, không chiếm lợi thì làm sao mà giàu được, không chiếm lợi thì bất động sản Thiên An nhà ông biết dựa vào cái gì mà kiếm tiền!

Mặc dù Tô Thiên Thiên vô cùng không thể tiếp nhận được cái phương pháp bủn xỉn gần như biến thái đầy của cha mình, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, trên thế giới này bao nhiêu dân thất nghiệp, đồng bào khó khăn như vậy, cha cô dù nói thế nào đi chăng nữa, cũng còn nuôi sống được cả nhà. Mặc dù nuôi cũng chẳng ra cái gì, nhưng mà dù sao cũng có nhà để ở, có cơm để ăn, có giường để ngủ, làm người thì phải biết thế nào là đủ, cho nên cô rất biết thỏa mãn, nếu áp lực ngoài xã hội lớn như vậy, bản thân cũng không cần tranh giành chén cơm với những con người dựa vào công ăn việc làm để nuôi sống gia đình kia, ngoan ngoãn ở nhà làm một con heo ăn nhanh chóng lớn là được rồi.

Thế nên, Tô Thiên Thiên cảm thấy, nếu trên thế giới này ai cũng hài hòa giống như cô, như vậy tỷ lệ tội phạm trong xã hội này, rồi mức độ chênh lệch giàu nghèo gì đó, đều sẽ được giải quyết hết.

Chẳng qua là rất hiển nhiên, người giống như Ninh Xuyên, chính là một sản phẩm không hài hòa, rõ ràng đã làm đến Tổng giám rồi, còn liều mạng làm việc, điều bộ như vô cùng muốn thăng chức, như thế sẽ khiến cho áp lực của cụ tổng rất lớn đấy!

Nhất là, cực kỳ nghiêm khắc với thuộc hạ, khiến cho cả bộ tài vụ đều như bị đánh tiết gà giống anh ta vậy, ai ai cũng liều mạng làm việc, liều mạng thăng chức, điều này khiến cho những người không có việc làm sao mà chịu nổi chứ!

“Tô Thiên Thiên! Tôi cũng chẳng cần biết bảo cô đi bên cạnh chuyển tập tài liệu mà lại đến ăn cơm ở phòng ăn làm gì, nhưng mà cô có thể đừng có quay về rồi thì lại nhìn chăm chăm trần nhà mà gây người được không, nhất là lúc trong phòng còn đang có khách!” Ninh Xuyên thực sự không nhịn nổi nữa, nhưng mà ngại đang có quản lý các bộ ở đây, anh không gầm lên được, phải giả vờ đứng dậy đi lấy đồ, đi tới bên cạnh Tô Thiên Thiên đang đứng thất thần ở cửa phòng khách hạ thấp giọng hung tợn ghé bên tai nói.

“Ô!” Tô Thiên Thiên hồi hồn, sau khi ăn xong thì suy nghĩ vấn đề, đây không phải chuyện thường ngày ở huyện sao!

Vậy nên cô bước ra khỏi phòng khách, nhìn Ninh Xuyên đang định đi vào nói, “Tôi không thấy dụng cụ pha trà ở đây?”

Ninh Xuyên vươn ngón tay chỉ, cô quay đầu nhìn lại, trên bàn pha trà có một bình nước, một hộp trà, cùng mấy chiếc chén, Tô Thiên Thiên không nhận được phun ra, “Anh bảo tôi pha thứ trà này?”

“Trà này thì làm sao?” Ninh Xuyên trả lời, “Chẳng lẽ cô cảm thấy chuyện đơn giản như vậy, cũng khiến cô mệt chết?”

“Loại trà này quá không có tính chuyên môn, tôi từ chối.” Tô Thiên Thiên kiên định nói.

“Bằng người như cô, còn muốn pha loại trà có tính chuyên môn?” Ninh Xuyên thiếu chút nữa bật cười.

Tô Thiên Thiên nheo mắt, “Hừ...”

“Tôi nhớ dưới ngăn kéo có một bộ dụng cụ trà đạo lần trước tổng giám Ôn tặng tôi, chẳng qua là không có ai biết dùng cả, Tiểu Yêu đành bỏ vào ngăn kéo.” Ninh Xuyên mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng căn bản cũng chẳng trông chờ gì vào việc Tô Thiên Thiên sẽ biết cách dùng, hoàn toàn nghĩ là cô nàng chỉ làm trò, ý tứ chính là, chỉ bằng cái dạng như cô, tôi cho cô dụng cụ pha trà, cô biết dùng sao?

Chẳng qua là anh không ngờ tới, Tô Thiên Thiên lập tức mở ngăn kéo lấy bộ trà cụ tử sa ra, “Thường thôi, tạm thông qua được.”

“Cô đừng có làm hỏng đấy.” Ninh Xuyên không nhịn được nói, sao anh cứ cảm thấy bộ dạng Tô Thiên Thiên cầm bộ trà cụ kia không phải như đang muốn đi pha trà, mà là muốn đem cái thứ phức tạp lại phiền toái như kiểu trà cụ này quăng vào thùng rác vậy.

“Xí, tôi mà làm hỏng, tôi đền anh bộ tốt hơn.” Tô Thiên Thiên bĩu môi, “Chất lượng thế này, anh có mời tôi làm hỏng, tôi còn lười phải làm ấy!”

Nói thì nói như vậy, Ninh Xuyên cũng chẳng có kỳ vọng gì với Tô Thiên Thiên, anh còn chuẩn bị tinh thần tự thân vận động đi pha mấy chén trà đơn giản để tiếp khách, chẳng qua là lúc này Tô Thiên Thiên đã nhanh nhẹn bưng bộ dụng cụ pha trà còn nguyên vẹn kia bước vào, đặt xuống bàn.

“A, Ninh Xuyên, anh còn biểu diễn trà đạo chuyên nghiệp cho chúng tôi nữa cơ à!” Quản lý kế toán của tổng công ty nở nụ cười.

Chẳng hiểu tại sao, Ninh Xuyên vẫn luôn trấn định lại có chút khấn trương, anh bắt đầu hồi hận mình đã nhắc đến bộ trà cụ kia với Tô Thiên Thiên, nếu mà làm trò cười cho thiên hạ thì đúng là rất mất mặt.

PART 8

Chẳng qua hiển nhiên là, Ôn Nhược Hà đã nhìn lầm Tô Thiên Thiên, Ninh Xuyên cũng đã nhìn lầm Tô Thiên Thiên, cho dù là bất cứ ai, cũng không thể xem thường người lười, bởi vì người lười cũng có tuyệt chiêu không thể tưởng tượng được.

Ví như Tô Thiên Thiên sau khi ngồi vào vị trí của mình xong, bắt đầu đổ đầy nước vào bình trà, đặt trên chiếc bếp nhỏ đun sôi, sau đó xối lên chén trà, khử trùng cho chén trà, sau đó dùng muỗng trà mức lá trà bỏ vào ấm, trà tiếp khách của Ninh Xuyên là Long Tỉnh còn khá tươi, nước trong bình trà chỉ hơi lăn tăn sỏi bọt dưới đáy, Tô Thiên Thiên liền bắc xuống, rót nước thứ nhất lên lá trà, nước trà nhỏ giọt vào chén, mời khách thưởng thức hương thơm của trà, sau đó mới đun nước nóng lần nữa, chính thức pha trà.

Ninh Xuyên mặc dù khiếp sợ, nhưng vẫn bình tĩnh đón lấy chén trà từ Tô Thiên Thiên, trong chén trà tinh xảo xinh xắn, nước trà lỏng lánh trong vắt xanh biếc, mùi thơm xông vào mũi, đổ vào miệng còn nguyên mùi hương nguyên chất.

Anh nhìn Tô Thiên Thiên đang chuyển chén trà, chẳng lẽ, bốn năm qua, cô ấy thực sự có thay đổi gì đó?

Lúc khách rời đi còn khen không ngớt miệng tài pha trà của Tô Thiên Thiên, mà Ninh Xuyên dường như còn kinh ngạc hơn, người đi hết, anh lập tức quay lại phòng tiếp khách, đã thấy Tô Thiên Thiên lúc trước còn đang khí thế ngút trời bây giờ lại đang nằm bỏ trên cái thảm bên cạnh bàn trà, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt rời rạc.

Ninh Xuyên cả kinh, “Tô Thiên Thiên!” Anh lập tức nhào tới đỡ lấy vai cô, “Này, cô làm sao vậy? Cô không sao chứ?”

Tô Thiên Thiên mấp má miệng, dật ra những tiếng yếu ớt, trong lòng Ninh Xuyên hơi nhói lên, thiếu chút nữa gọi người tới cứu mạng, chẳng qua cũng may là đúng lúc này, Tô Thiên Thiên cuối cùng cũng khó khăn phun ra được mấy chữ, “Mệt quá, bọn họ không sợ uống nhiều thế không tìm được nhà vệ sinh à...”

Không hiểu tại sao, Ninh Xuyên đột nhiên cười lên ha hả, ngay cả chính anh cũng chẳng biết tại sao, Tô Thiên Thiên được anh đỡ dựa vào trên đùi nhấp nháy mắt, nhìn chân mày nhăn lên của anh, cặp mắt nheo

lại vì cười, khóe miệng nhếch lên, hàm răng đều đặn, còn chưa kịp cười với anh ta, cô đã thấy đầu mũi cay cay, vội vàng lật người bò dậy, sải bước đi ra ngoài, “Anh vui vẻ quá nhỉ, mệt chết tôi, hôm nay coi như là lao động ngoài ý muốn, phải tính tiền công làm thêm giờ một tiếng cho tôi!”

“Aiz, Tô Thiên Thiên!” Ninh Xuyên không nhận được gọi cô, “Sao tôi không biết cô từng học qua cái này nhỉ?”

Tô Thiên Thiên hừ qua lỗ mũi, đã khôi phục lại dáng vẻ lười biếng trước kia, “Anh thì biết quái gì về tôi, hỏi đại học tôi vẫn đến hội quán trà đạo mãi được chưa.”

“Sao lại muốn đi hội quán trà đạo được nhỉ?” Ninh Xuyên giật mình nói, “Tôi nhớ hội quán trà đạo của đại học F làm gì có học sinh nào tham gia, gần như là nơi hội họp của mấy thầy cô.”

Tô Thiên Thiên xoay người lại, ngửa đầu lên tự hào nói, “Đó chính là cái ngu của mấy người, hội quán trà đạo là hội nhóm duy nhất được ngồi để hoạt động đấy! Không chỉ vậy, mỗi lần sinh hoạt còn có trà bánh linh tinh để ăn, pha được một ấm trà được ăn cả một buổi chiều, mấy thầy cô kia uống trà xong còn phải ngồi thiền mấy giờ, tôi còn có thể chớp mắt một giấc, còn yên tĩnh hơn ký túc xá!”

Khóe miệng Ninh Xuyên hơi giật giật, “Hội quán trà đạo, đúng là hội nhóm thích hợp nhất với cô!”

“Thực ra thì cũng tầm tàm thôi...” Tô Thiên Thiên trả lời, “Còn có Hội chăm sóc gia đình, Hội Văn hóa Ấn độ, Hội Thú chơi bài bridge, Hội nghiên cứu sản phẩm nông nghiệp gì đó cũng không tệ...”

“...” Đái khái là mấy hội nhóm linh tinh gì đó ở đại học F, Tô Thiên Thiên đều tham giả cả, thực ra là với điều kiện của trường đại học F, mấy hội nhóm này căn bản không cần lo đến kinh phí, đoán chừng chẳng qua chỉ là nơi để đám người rảnh rỗi nổi hứng mở ra chơi thôi. Chẳng qua là có lẽ mình thực sự không hiểu rõ Tô Thiên Thiên, dù sao bọn họ quen nhau trước khi nghỉ hè, lại chia tay vào mùa thu sau khi tựu trường không bao lâu, phần lớn thời gian, đều là hai người bọn họ ở riêng bên nhau, cái anh nhìn thấy, là Tô Thiên Thiên vừa nghỉ hè đã nằm lì trong phòng ngủ, không đi làm không đọc sách, ngủ từ sớm đến chiều.

Mỗi khi Ninh Xuyên nhớ lại quãng thời gian quá khứ này, anh đều cảm thấy, cuộc sống hơn một trăm ngày kia, chẳng khác nào một ngày, từ bắt đầu cho đến khi kết thúc, lịch trình trong một ngày chẳng khác nhau là mấy.

Bởi vì nghỉ hè Tô Thiên Thiên kiên quyết phản đối về nhà, mà Ninh Xuyên cũng là kẻ không có nhà để về, vậy nên hai người cùng nhau thuê một gian phòng gần trường học.

Buổi sáng Ninh Xuyên rời giường, làm bữa sáng xong, ra cửa đi làm, Tô Thiên Thiên —— ngủ nướng.

Buổi trưa Ninh Xuyên tan làm về nấu cơm, hai người cơm nước xong, Ninh Xuyên đến thư viện, Tô Thiên Thiên —— trông nhà.

Sẩm tối Ninh Xuyên quay lại mua thức ăn nấu cơm, ăn xong cơm tối, Ninh Xuyên bắt đầu dọn phòng, Tô Thiên Thiên —— xem phim truyền hình.

Có lúc Ninh Xuyên cũng nghĩ, lúc ấy mình có phải là có khuynh hướng tự ngược hay không, cuộc sống như vậy mà còn gượng gượng được hơn một trăm ngày, thật đúng là kỳ tích!

Anh cũng không biết mình thích Tô Thiên Thiên ở điểm nào, sau này khi ngẫm nghĩ lại một chút, có lẽ là trong hoàn cảnh đó, Ninh Xuyên rất muốn tìm một người để mình bảo vệ, như vậy mới khiến cho anh có cảm giác mình không vô dụng, từ nhỏ đến lớn vẫn dựa vào người khác, anh rất muốn làm một người để người khác dựa vào.

Có lẽ như vậy, trong lòng anh sẽ dễ chịu hơn một chút.

Nếu như anh là một người có thể gánh vác, thì mẹ anh cũng sẽ không tuyệt vọng với cuộc sống này mà nhảy lầu tự tử, mà chị gái Ninh San cũng sẽ không đến những nơi như vậy để đi làm kiếm tiền nuôi sống anh.

Một Ninh Xuyên luôn khiến cho người ta cảm thấy tài giỏi khôn khéo, không gì không làm được, thực ra cũng có một quá khứ bất lực và luôn luôn hối tiếc.

Hôm nay anh lại làm làm thêm giờ theo thói quen, mà Tô Thiên Thiên chẳng những không làm thêm giờ, càng ỷ lại vào chuyện buổi chiều pha trà, eo mỗi vai đau chân rút gân muốn xin về sớm, Ninh Xuyên không

cho, cô nàng liền ngồi sau bàn làm việc nhìn anh chăm chăm, tỏa ra “Hào quang của người lười”, rẹt rẹt rẹt không ngừng, chẳng qua là Ninh Xuyên cũng coi như không thấy, hại Tô Thiên Thiên lãng phí nhiều tế bào hơn.

Vừa đến năm giờ ba mươi phút, cô đã xách túi vợt ra ngoài, không có tí dấu hiệu nào của eo mỗi vai đau.

Người trong văn phòng lục tục về hết, cuối cùng Hân Hân gõ cửa, “Tổng giám, tôi về trước, lát anh nhớ tắt đèn khóa cửa.”

Chuyện Ninh Xuyên làm thêm giờ thì ai ai ở phòng làm việc cũng đã quen, ngay cả chính anh cũng đã quen, dù sao về rồi cũng chỉ có một mình, nhà, thứ này, đối với anh giờ không có chút hấp dẫn nào.

Chẳng qua là cái chữ nhà này, sức hấp dẫn với Tô Thiên Thiên cực kỳ cường đại, giống như nam châm khác dấu hút nhau vậy, ví dụ như cô vừa mới bước vào cửa, liền bắt đầu khóc lóc kể lể hôm nay gian khổ thế nào, “Mẹ ơi, dì Lâm ơi, ô ô ô... Đi làm mệt quá à...”

“Thật đáng thương làm sao...” Dì Lâm đồng tình bóp tay, “Đi làm cho người ta là khổ nhất!” Mặc dù có lúc bà cũng cảm thấy, mình làm giúp việc, mà chẳng khác nào mợ trẻ....

“Đúng vậy.” Bà Tô vượt gương mặt tròn trịa của cô, “Mới đi làm hai ngày, đã gầy như vậy rồi... Nếu như nhất định phải vận động, chẳng bằng đến công ty nhà mình làm có phải hơn không, ít nhất có ba con...”

“Thức ăn ở công ty con so với chỗ ba ngon hơn nhiều.” Tô Thiên Thiên nghiêm túc nói, “Nhân viên ăn ở nhà ăn còn được trợ cấp, mỗi ngày chỉ cần hai đồng là có thể gọi một món mặn một món chay, thêm 1 đồng thì còn gọi thêm được một món mặn nữa! Toàn là sườn này, gà ấy!”

“Tiểu thư!” Dì Lâm nghiêm túc nắm lấy tay cô, “Công ty các cô có tuyển nhân viên vệ sinh không?”

“Dì Lâm, dì chấp nhận vì mấy món ăn mặn, mà làm sáu tiếng đồng hồ sao?” Tô Thiên Thiên nắm lại tay dì ta.

“...” Dì Lâm suy nghĩ một chút, “Thôi tôi ở nhà trông nom bà chủ vẫn hơn.”

Cha của Tô Thiên Thiên là một người bận rộn, tay trắng dựng nghiệp, thành ông trùm bất động sản có tài sản hơn trăm triệu, bình thường chuyện thích làm nhất chính là kiếm tiền, chuyện ghét làm nhất chính là tiêu tiền, để tốn ít tiền nhất kiếm nhiều tiền nhất, phương pháp của ông chính là keo kiệt.

Mà cái loại keo kiệt này, cũng chỉ thực hiện khi ông về nhà.

Bởi vì ông Tô vốn là con nhà nghèo, cưới được bà Tô vốn là dòng dõi thư hương thế gia, đây là chuyện khiến ông rất tự hào, nhiều năm như vậy, dù cho ông kiếm được bao nhiêu tiền, tình nghĩa với bà Tô chưa từng thay đổi, cũng dốc lòng vì gia đình, thứ duy nhất không sửa được, chính là thói quen keo kiệt đã giữ bao nhiêu năm, ăn thịt trước mặt ông, thì chẳng khác nào đang cắt thịt ông.

Mặc dù bà Tô rất muốn thay đổi ông, cũng cố gắng thay đổi ông, nhưng sau khi ngẫm nghĩ một chút, con người sống là phải được làm chuyện mình thích, ông ấy thích keo kiệt thì cứ để ông ấy keo kiệt đi, lúc keo kiệt ông ấy thấy vui là tốt rồi.

Cho nên chỉ cần ông Tô về nhà một lần, cả nhà lại cùng nhau ăn rau dưa với bánh bao, dù sao thời gian ông ấy đi thì dài, về thì ngắn.

Nghe nói, ở công ty ông cũng như vậy,, đi công tác cũng như vậy, đều giữ vững thói quen ăn uống này, hơn nữa còn phát huy làm vinh dự, lý lẽ của ông là, “Nếu như đem tiền tiêu vào việc cơm nước để đi làm việc, thì chuyện gì cũng có thể làm tốt.”

Lời này có hơi nhắm vào một số bộ phận nào đó của Trung Quốc, nhưng chẳng hiểu tại sao, không ít người trẻ tuổi cảm thấy lời này của ông rất có đạo lý, rất có tính khích lệ, rất cầu tiến, vậy nên đám thanh niên phần đầu gia nhập vào Bất động sản Thiên An vẫn cuộn cuộn không ngừng.

Chẳng qua Tô Thiên Thiên thực sự không thích nổi câu này, cô không cầu thịt cá, sơn hào hải vị, chỉ xin một chút thịt mà thôi!

Chẳng qua là còn có một người nữa cũng không thích, đó là Ninh Xuyên, tăng ca xong anh vặn người một cái, đứng dậy vuốt vuốt thắt lưng đã sắp cứng đờ, thấy trên bàn có một quyển tạp chí kinh tế mới ra, anh đưa tay lật tạp chí ra xem, vừa nhìn đã thấy tiêu đề bài phóng sự kỳ này là:

Từ con nhà nghèo đến tỉ phú, Tô Uyên Hải đã thành lập ra Đế quốc “Thiên An” của mình như thế nào.

Anh nhìn khuôn mặt hiền hòa mười phần tự tin, khích lệ không ít những người trẻ tuổi kia, khề hừ một tiếng, sau đó ném quyển tạp chí vào trong thùng rác dưới bàn làm việc, đứng dậy xách cặp, bước ra khỏi phòng làm việc.

PART 9

“Tô Thiên Thiên! Giờ làm việc không được phép ngủ!”

“A?” Tô Thiên Thiên ôm chiếc gối ngủ của người lười ngẩng đầu, “Nhưng bây giờ là giờ nghỉ trưa mà...” Cô bĩu môi, hếch mắt nhìn đồng hồ trên tường, mới một giờ mười.

“Sao?” Ninh Xuyên dường như có chút không tin, nhưng vừa quay ra nhìn đồng hồ, đúng là một giờ mười thật.

Tô Thiên Thiên vặn mình, “Anh căn bản là chưa đi ăn cơm được chưa...” Cô vỗ vỗ cái gối mềm nhũn, “Có đói hay không cũng không biết.”

Ninh Xuyên giờ mới phát hiện, mình đúng là đã quên đi ăn cơm thật, mơ hồ cảm thấy hơi đau bao tử, hầu như lúc nào có một mình, anh đều quên ăn cơm.

“Phòng ăn chắc hết đồ ăn rồi.” Tô Thiên Thiên nghiêng đầu nhắc nhở, nhưng lại ngẫm lại, “Ày, chẳng qua là tôi nhớ anh hình như không cần biết đồ ăn thừa lại là cái gì, cái gì cũng ăn được, đúng là dễ nuôi.”

“Nhưng mà có người ngay cả nước luộc của đồ ăn thừa còn ăn được, dễ nuôi hơn đây.” Ninh Xuyên đứng dậy, cầm ví tiền bước ra ngoài.

Tô Thiên Thiên nheo mắt, xem ra ân oán giữa bọn họ quá sâu, bốn năm, còn nhớ rõ những thói xấu này. Đúng là chứng minh một câu nói kinh điển, không sợ tặc trộm, chỉ sợ tặc nhớ thương.

Nhưng mà nhắc đến chuyện ăn cơm... có lẽ chỉ có lúc Tô Thiên Thiên còn ở bên cạnh, Ninh Xuyên mới có thể nhớ rõ ràng. Mùa hè bốn năm trước, cô làm tổ trong căn phòng hai người thuê, chẳng qua là lúc đầu Ninh Xuyên còn chưa biết cô là một tiểu phú bà, dù sao vấn đề không ai hỏi, Tô Thiên Thiên tuyệt đối sẽ lười phải chủ động nói ra.

Nói đến gia đình, cô nói như vậy, “Ba em làm xây dựng, ông ấy buồn xin chết đi được, một ngày ba bữa đều là rau củ bánh bao... Mẹ em không có việc làm, thân thể bà ấy không được tốt, đi đường lúc nào cũng bị vẹo thắt lưng.”

Cho nên Ninh Xuyên cảm thấy Tô Thiên Thiên rất đáng thương, vẫn luôn chăm sóc cho cô, cũng nhớ đúng giờ ăn cơm, hoặc có thể nói là, đúng giờ nấu cơm cho cô ăn. Nhớ có một lần, anh đi làm ở tiệm ăn nhanh đột nhiên lại bị người ta gây sự, giằng co cả nửa ngày mới giải quyết xong, anh vội vàng chạy về nhà, đã thấy Tô Thiên Thiên giống như con cún cảnh đứng trước cửa, gương mặt mong mỏi nhìn ra ngoài hành lang, thấy Ninh Xuyên thở hổn hển chạy vào, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, chu miệng nói, “Anh đi đâu vậy, gọi điện thoại cũng tắt máy, muốn đi tìm anh, sau đó mới phát hiện, em không có chìa khóa, chỉ biết đợi ở đây...”

Trong nháy mắt ấy, nhìn Tô Thiên Thiên mở to mắt trông mong chờ anh, Ninh Xuyên bỗng nhớ lại bản thân đã từng đứng trước cửa nhà tím để chờ chị gái mình. Anh ôm lấy cổ cô, “Anh không sao, có người gây sự thôi...”

“Vậy à.” Tô Thiên Thiên tựa đầu vào vai anh, thấp giọng nói, “Em đói bụng, đói lắm đói lắm ấy...”

“Em không biết tự nấu cơm sao?” Anh tức giận nói, sau khi ở chung một chỗ với Tô Thiên Thiên, anh phát hiện ra, mình càng ngày càng ít phát cáu.

Cô vùi đầu trong lòng anh cọ tới cọ lui “Không biết, sau này cũng không học, chờ anh nấu cho em ăn.”

Anh thở dài, buộc tạp dề nấu cơm cho cô ăn, Tô Thiên Thiên đứng sau nhảy nhót hoan hô như chú chim sẻ, “Thơm quá thơm quá...”

Có lẽ chỉ có khi đó, anh mới có thể nhớ, phải ăn cơm đúng giờ, nếu không bị đói không chỉ có mình anh, còn có Tô Thiên Thiên nữa.

Ninh Xuyên tùy tiện ăn vài miếng đồ ăn thừa cùng cơm ở phòng ăn, lúc quay lại phòng làm việc, Tô Thiên Thiên đã chìm vào mộng đẹp từ bao giờ, còn khê ngáy, thanh âm cùng hơi thở quá mức quen thuộc, khiến cho anh không nhận được tiến lại gần, gió nhẹ từ máy điều hòa trong phòng làm việc thổi lên người cô, dường như ngay cả lông mi thật dài cũng đang rung động, anh vươn tay, đầu ngón tay gần như sắp chạm vào mái tóc xòa tung của cô, lại lặng lẽ dừng lại, mà vỗ một cái nặng nề lên bàn, “Rời giường đi làm!”

“A!” Tô Thiên Thiên bị dọa cho kinh hoàng, mơ hồ nhìn lại, một giờ ba mươi phút, đúng là một giây cũng không thừa, một giây cũng không thiếu.

Tổng kết một câu có thể nói như sau, cho dù hôm đó Tô Thiên Thiên pha trà một lần, khiến cho Ninh Xuyên giật mình không ít, nhưng chuyện này không thể thay đổi bản chất làm một nàng lười của cô được. Hoặc là nói, cho dù hai người đã bắt đầu nhớ lại năm xưa, cũng không thể thay đổi trạng thái giãng co bây giờ.

“Tô Thiên Thiên, tôi bảo cô sửa sang lại mấy tài liệu này, sao chỉnh xong rồi, kiểu chữ lại không đồng nhất?” Ninh Xuyên nhìn văn bản trong máy tính, khó tin mà nói.

Tô Thiên Thiên ló đầu ra từ sau máy tính của mình, “Tôi thực sự đã sửa lại rồi mà, copy paste cut, không sai mà!”

“Vậy cô copy paste xong, không biết chỉnh lại cùng một kiểu chữ sao!”

“A...” Tô Thiên Thiên há mồm, “Quên mất, vậy anh send lại cho tôi, tôi chỉnh lại.”

“Tự tôi làm cho xong.” Ninh Xuyên tức giận nói.

Tô Thiên Thiên bĩu môi, “Nếu tự mình làm được, sao còn gọi tôi làm gì, chuyện nhắc tay tiện làm. việc gì mà phải lớn tiếng như thế, cứ làm như là mình bị mất sức lắm ấy...”

Ninh Xuyên thò đầu ra từ sau máy vi tính nhìn, “Tô Thiên Thiên, có phải cô nghĩ là, chọc cho tôi tức thì có thể khiến cho tôi không nhận được khai trừ cô, sau đó cô sẽ thắng?”

“Ừc!” Tô Thiên Thiên nuốt nước miếng, cô đúng là nghĩ thế thật, hoặc là nói, khiêu khích Ninh Xuyên, gần như là một loại hành vi theo bản năng, ai bảo mình cứ nhìn thấy anh ta là khó chịu chứ.

“Nếu cô nhàn nhã như thế, vậy đi pha cho tôi cốc cà phê đi, ngay bây giờ!”

“Cà phê?” Tô Thiên Thiên nháy mắt một cái, “Bây giờ là thời gian tinh thần tỉnh táo nhất, anh uống cà phê làm cái gì chứ!”

“Cô tưởng là ai cũng được ngủ trưa như cô, tinh thần cực tốt sao?” Ninh Xuyên nháy mắt mấy cái, gần tới cuối tháng, việc không phải là nhiều bình thường.

Tô Thiên Thiên đứng dậy, nhỏ giọng lầu bầu, “Giờ nghỉ trưa thì không nghỉ trưa, lúc được ngủ thì không ngủ, anh tưởng anh là siêu nhân chắc.”

Nói đến siêu nhân, Tô Thiên Thiên cũng là siêu nhân, chẳng qua là siêu nhân dùng hết sức mạnh trong vòng ba phút – siêu nhân trứng muối.

Ví dụ như mới ba giờ chiều, cô đã bắt đầu thấy cạn kiệt sức lực, một cái công ty nhìn cũng không to lắm, bên trong ngồi bao nhiêu người như vậy, tại sao chia việc lên đầu từng người rồi, mà vẫn còn nhiều việc như vậy?

“Tô tiểu thư?” Ôn Nhược Hà đi ngang qua cửa phòng tài vụ, vừa đúng lúc thấy Tô Thiên Thiên đang rũ đầu, lê bước chân nặng nề bước ra ngoài.

“Là Tổng giám Ôn à...” Cô ngược mắt hữu khí vô lực nói.

“Sắc mặt cô không được tốt lắm, sao vậy, khó chịu?” Ôn Nhược Hà nhìn nhìn cô hỏi, hôm đó gặp cô, dù ngã trên đất, nhưng khí sắc trông vẫn tốt.

Tô Thiên Thiên run run bờ môi nói, “Tôi mệt quá đi...”

“Tôi nghe Âu Dương nói, cô là trợ lý cho Ninh Xuyên?”

“Phải.” Cô gật đầu một cái, “Ngày nào cũng có một đồng việc.”

“Con người anh ấy có hơi nghiêm khắc, chẳng qua là đi theo anh ấy, có thể nhanh chóng được thăng chức đấy.” Ôn Nhược Hà cười nói, “Lúc còn trẻ vất vả một chút cũng không sao mà.”

“Nhưng mà tôi căn bản không muốn thăng chức.” Tô Thiên Thiên hai mắt đầm lệ, “Thăng chức xong cực khổ lắm, vừa phải cố gắng làm việc, vừa phải lấy lòng cấp trên, nếu như ai cũng cực khổ như vậy, thì áp lực tinh thần của toàn xã hội sẽ quá lớn, được thăng chức rồi lại muốn cố gắng làm việc hơn, tiếp tục thăng chức, không được thăng, tâm trạng sẽ buồn bực, làm việc cũng sẽ không còn tận tâm nữa, hoàn toàn phản tác dụng.”

“Ha ha...” Ôn Nhược Hà nở nụ cười, “Tô tiểu thư, nói chuyện với cô cũng vui thật đấy, vấn đề này tôi thực sự chưa nghĩ tới đâu.”

“Cũng đâu có gì.” Tô Thiên Thiên cười nói, “Đừng gọi tôi là Tô tiểu thư nữa, anh cứ gọi tôi là Tô Thiên Thiên đi, không thì gọi Thiên Thiên cũng được.”

Ôn Nhược Hà há mồm đang muốn nói, bảo cô cũng đừng gọi mình là Tổng giám mãi, chẳng qua là ngay vào lúc bầu không khí đang hài hòa này, một giọng nói không hài hòa lại vang lên, “Thiên Thiên? Vậy tiểu thư Thiên Thiên, cô đi chuyển tập tài liệu còn định đứng ở cửa bao lâu nữa?”

“Ninh Xuyên.” Ôn Nhược Hà gơ tay lên tiếng chào, “Là tôi gọi cô ấy, nếu biết Thiên Thiên có việc gấp, tôi đã không nói chuyện với cô ấy.”

Đối mặt với tình huống như vậy, Tô Thiên Thiên luôn bảo trì im lặng, tránh cho mình khỏi chọc phải phiền toái.

“Việc cũng không gấp, chỉ sợ cô ấy đứng ở đây bắt đầu nói luyên luyên là nói không dứt, làm trễ việc của anh thôi.” Thái độ của người khác khách khí, giọng điệu của Ninh Xuyên cũng hòa hoãn bớt.

“Tôi thuận đường đi qua ấy mà.” Ôn Nhược Hà cười nói với Tô Thiên Thiên, “Vậy cô mau đi làm việc đi nhé.”

Ôn Nhược Hà vừa đi khuất, Ninh Xuyên dứt tay vào túi quần, neho mắt quan sát cô, Tô Thiên Thiên đến đầu cũng chẳng thèm ngẩng, cúi đầu im lặng, slogan của cô là, “Giả bộ ngây ngô đi, giống như mình chưa từng làm chuyện gì cả, giả chết đi, giống như mình chưa từng thấy cái gì hết!”

“Có phải cứ có ai chủ động bắt chuyện với cô, cô cũng đều thấy có thể nắm lấy cơ hội lười biếng, hay là...” Trong lòng anh bỗng bốc lên một cơn tức khó hiểu, “Cô thấy bất cứ người đàn ông tốt tính nào cũng sẽ bị bộ dạng này của cô che mắt, sau đó cam tâm tình nguyện làm cu-li cho cô?”

Vừa nghe thấy lời này, Tô Thiên Thiên giương mắt nhìn chằm chằm anh ta, “Ninh Xuyên, tôi lừa ai gạt ai làm cu-li thì mắc mớ gì tới anh, anh bây giờ, chẳng qua cũng chỉ là cấp trên của tôi thôi.” Nói xong nghiêng đầu đi, Tô Thiên Thiên cô, lười thì lười, cũng không phải là quả hồng mềm.

4. Chương 10 - 11 - 12

PART 10

Nếu nói đến tranh chấp và mâu thuẫn, thật ra thì ngay từ ngày đầu tiên bắt đầu đánh cuộc, hai người đã bắt đầu giương cung bạt kiếm, đến lần này, bởi vì Ôn Nhược Hà mà nảy sinh vấn đề, khiến cho một tuần sau đó, hai người bởi vì thù cũ sinh ra mâu thuẫn lại lập tức cộng thêm nợ mới, nâng đến độ cao tôn nghiêm của nhân cách, phòng làm việc hoàn toàn biến thành chiến trường không mùi thuốc súng.

“Trà.” Kể từ sau hôm đó, Ninh Xuyên ngay cả tên của cô cũng giản lược, đối thoại giữa hai người đều rút gọn đến không thể rút gọn hơn.

“Nóng, lạnh?” Tô Thiên Thiên ngồi sau máy vi tính, ngay cả đầu cũng lười phải ló ra.

“Nóng.” Ninh Xuyên trả lời.

Tô Thiên Thiên đứng dậy, pha trà, sau đó đặt chén trà lên bàn của anh, “Uống.”

Ninh Xuyên vươn tay cầm lấy cái ly, một bên vẫn tiếp tục xem tài liệu, há miệng vừa uống, bị nước nóng bỏng khiến cho đầu lưỡi tê rần, “A, nóng quá!” Rất không dễ dàng, câu này được ba chữ.

Vậy nên Tô Thiên Thiên cũng đáp lại ba chữ, “Đợi lát uống.”

Ninh Xuyên thấy cô nhìn thẳng phía trước, khuôn mặt không chút biểu tình, có chút xa lạ, hình như anh chưa từng thấy Tô Thiên Thiên tức giận bao giờ, nhưng lần này, rất rõ ràng, cô giận thật rồi.

Bởi vì lời nói của mình, anh nói “Cô thấy bất cứ người đàn ông tốt tính nào cũng sẽ bị bộ dạng này của cô che mắt, sau đó cam tâm tình nguyện làm cu-li cho cô?” Lời này của anh, là muốn nói đến chuyện Tô Thiên Thiên làm quen với Ôn Nhược Hà. Chính anh cũng không nói ra nổi, cơn tức kia từ đâu mà có, đến tột cùng là tức Ôn Nhược Hà đáp lời Tô Thiên Thiên, hay là tức vì Tô Thiên Thiên để Ôn Nhược Hà gọi cô là “Thiên Thiên”, hay là giận chính bản thân mình bốn năm trước đã bị lừa gạt như vậy?

Nhưng mà cô ta có gì mà phải tức giận, cho dù lời của anh có hơi quá đáng... Nhưng mà, anh cũng đâu có nói sai, khoong phải là bảo cô ta chuyển tập tài liệu thôi sao, vậy mà cũng bắt chuyện với người khác được, thái độ làm việc kiểu này, đổi lại là người khác, sớm đã bị anh quát cho một trận.

Vô luận nhìn thế nào, mắc lỗi trước đều là Tô Thiên Thiên, nhưng cô ta cũng đảo lộn giới thật, mặt như chết chìm, làm như là anh đã phạm phải chuyện gì không thể tha thứ được vậy.

Thái độ của Tô Thiên Thiên rất kiên quyết, giữa hai người bọn họ, không phải cô chết, thì chính là tôi mất, vậy anh làm sao mà nhượng bộ được chứ?

Ai nhượng bộ, người đó sẽ phải làm giúp việc.

Vậy nên Ninh Xuyên đặt cái ly xuống, “Cà phê.”

Lần này Tô Thiên Thiên cũng chẳng thêm hỏi, chỉ cầm cái ly xoay người đi vào phòng pha trà, bắt đầu pha cà phê, không lâu sau, cô bưng ra hai ly cà phê, còn có một chiếc ly không, để trên bàn hân, xoay người rời đi.

Ninh Xuyên ghé đầu nhìn một cái, một lạnh một nóng, nghĩ ra ý của Tô Thiên Thiên chính là, nóng lạnh tùy anh, muốn uống nhiệt độ thế nào, tự mình đổ vào cái chén không.

Không sai, lần này bạn Tô Thiên Thiên lười biếng thực sự tức giận, rất tức giận.

Cô có thể thừa nhận, ban đầu lúc mình ở chung một chỗ với Ninh Xuyên, thực sự là rất lười, nhưng mà chuyện này không có nghĩa là, mình gặp bất cứ ai cũng sẽ ôm bắp chân, ăn chực uống chực đòi bao nuôi!

Cho dù lúc đó là Ninh Xuyên chạy tới tỏ tình, nhưng khi đó cô cũng biết cái người tên Ninh Xuyên này rồi được chưa!

Mặc dù Tô Thiên Thiên ở trong trường luôn giữ vững ba điểm một đường nghỉ ngơi, cũng lười phải để ý đến ai, nhưng mà về nhân vật như Ninh Xuyên, cô cũng biết.

Hoặc có thể nói là “Bị biết”.

“A... Cậu biết mình vừa nhìn thấy ai không? Ninh Xuyên đấy!”

“Anh ấy ở thư viện?”

“Vừa rồi lúc mình ở đây, anh ấy ở trong, nhưng bây giờ không biết còn đó không.”

“Con nhỏ chết tiệt này, sao không nói sớm!”

“A! Nói sớm thì làm sao, ai mà không biết ngọn cỏ Ninh Xuyên này ở đại học F bốn năm, còn chưa có ai hái đi được.”

Tô Thiên Thiên đang quần chăn muốn ngủ thực sự bị tạp âm như vậy khiến cho phát phiền, cuối cùng bỏ qua việc nghỉ ngơi ở ký túc xá, ngày nào cũng đổi sang ngủ ở thư viện, bàn ở thư viện hơi cứng, nhưng mà cầm gối theo, vẫn có thể chấp nhận được.

Ninh Xuyên sao, hình như hôm nay có thấy trên thư viện, đúng là bộ dáng rất được, lại có màu da lúa mạch cùng vóc người khỏe mạnh đúng kiểu Tô Thiên Thiên thích, chẳng qua nhìn dáng vẻ anh ta cả ngày đều vui ở đây học hành, khẳng định sẽ không hợp với mình.

Mặc dù có tâm tư, nhưng cũng chỉ biết mình không có năng lực đó.

Tô Thiên Thiên cũng có chuyện lực bất tòng tâm, nhất là mấy chuyện có tính khiêu chiến gì đó, mỹ nữ ở đại học F một đám như sóng Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát, cô đoán bằng tốc độ với lực đánh của mình, còn chưa tới bờ chắc đã mệt mỏi mà “ngổm” trước!

Chẳng qua mấy anh chàng ham phấn đấu ấy, giống như cha cô vậy, sống tiết kiệm, khắc khổ cầu tiến, nhưng mà chỉ mới liên hệ hai người kia lại, Tô Thiên Thiên đã thấy toàn thân run rẩy, chẳng lẽ chỉ một ông bố Tô thôi, cô còn ngại chưa đủ hay sao?

Nhưng mà đến lúc Ninh Xuyên chạy tới tỏ tình với cô, Tô Thiên Thiên vẫn không tránh khỏi động lòng xuân, trái tim nhỏ bé đập bình bịch, thì ra gái lười cũng có mùa xuân, đáng tiếc là Tô Thiên Thiên học ngành Truyền thông chứ không phải Địa lý, nếu không, cô sẽ biết, cái này của họ tính ra thì thuộc về thời tiết nhiệt đới gió mùa châu Á, xuân thu ngắn, đông hạ dài, nhất là mùa xuân, đến vào cái là biến mất.

Cho nên mới nói, hoài xuân, tư xuân, phát xuân gì đó, đều phải biết chọn địa điểm, lượng sức mà làm, không phải mùa xuân nào cũng có thể nở hoa, không phải mùa thu nào cũng có thể kết quả, không phải là kẻ lười nào, cũng là Tô Thiên Thiên.

Ninh Xuyên có châm chọc, cũng là chuyện khó tránh.

“In.” Ninh Xuyên kêu một tiếng, Tô Thiên Thiên đứng dậy, đi tới cầm lấy USB, anh nói tiếp, “In một bản chuyển đến phòng nhân sự, sau đó xuống tầng một lấy một tờ báo hôm nay, rồi đến phòng ăn báo một tiếng, hôm nay toàn thể bộ tài vụ làm thêm giờ, đặt cơm hộp giúp, xong quay về pha cho tôi thêm cốc cà phê.”

Tô Thiên Thiên nghe từng câu từng câu, sắc mặt tối đi từng chút từng chút, anh ta cố ý đúng không, thấy mình không để ý tới anh ta, tìm một đồng việc đến bắt mình làm, bây giờ đang là thời kỳ giận dữ, cô có liều chết cũng không nhận thua!

Nhìn cô quay mặt ra cửa, Ninh Xuyên không chờ được sự tức giận khi Tô Thiên Thiên không chịu nổi công việc như ý định ban đầu, trong lòng hơi có chút mất mát nho nhỏ, thực ra thì báo hồi sáng anh đã lấy rồi, đặt cơm ở nhà ăn anh cũng có thể tự mình gọi điện thoại được.

Anh chẳng phải là muốn xả cơn tức trong lòng sao, nhưng mà Tô Thiên Thiên chịu khó làm việc không oán giận, còn không tranh cãi với anh nữa!

Vừa ra khỏi phòng làm việc, Tô Thiên Thiên liền nổi giận, anh ta tuyệt đối là cố ý!

Hành vi xấu xa như vậy, đúng là khiến người ta giận sôi, anh ta cho là dùng mấy chuyện rầm rít tíu mù như thế ra là có thể lật đổ được cô? Nếu như là bốn năm trước, còn có thể, nhưng kể từ sau khi Ninh Xuyên rời đi, cô cũng không còn là Tô Thiên Thiên trước đây nữa!

Người lười, cũng có thủ đoạn cả!

Cho nên khi Tô Thiên Thiên trở lại, Ninh Xuyên cảm thấy có chút khó tin, “Cô chuyển đồ chưa?”

Tô Thiên Thiên vươn tay ra, giơ ngón cái lên, “Về sau cái này có nghĩa là ‘YES!’” Sau đó giơ ngón trỏ, “Cái này là ‘NO!’” Nói xong, cô nhếch miệng, giơ ngón tay cái lên với anh, xoay người đi pha cà phê

Nhưng mà Ninh Xuyên vẫn khó có thể chấp nhận được nhìn tờ báo trên bàn, bây giờ mới hết khoảng mười lăm phút, Tô Thiên Thiên mà hành động nhanh như vậy sao?

Chẳng qua là anh có đoán già đoán non thế nào đi chẳng nữa thì sự thật vẫn như vậy, bởi vì phòng nhân sự chốc lát sau đã gọi điện xác nhận đã nhận được đồ với anh, buổi tối phòng ăn cũng đưa cơm tới đúng giờ.

Cuối cùng Ninh Xuyên kiên định nghĩ, đại khái là trước lúc ra cửa mình đã nhìn sai giờ, cô ta không phải đi mười lăm phút, mà là một tiếng mười lăm phút, mặc dù thời gian này có hơi khoa trương, nhưng so với mười lăm phút vẫn tốt hơn.

Làm thêm giờ đến chín giờ tối, Tô Thiên Thiên đúng giờ liền xách túi, chạy ra cửa bắt taxi đi thẳng về nhà, nhìn bà Tô và dì Lâm đang lười biếng ngồi trên sa lon trong phòng khách xem ti vi nói, “Từ hôm nay trở đi, chuẩn bị thập toàn đại bổ hoàn cho con.”

“Tiểu thư...” Dì Lâm há mồm, dường như rất kinh ngạc, lại nhìn qua bà Tô, “Bà chủ ơi, thế này...”

Tô Thiên Thiên đầu cũng không ngoảnh lại đi lên lầu hai, bà Tô nhìn dì Lâm nháy mắt một cái, “Hình như bốn năm trước có đến nửa năm con bé cũng như vậy thì phải...”

“Đúng vậy...” Dì Lâm vuốt vuốt cằm, “Còn để chúng ta đặc biệt đưa vào trong đại học, còn liên tiếp tham gia mấy hội nhóm, cài gì mà trà đạo này, gia chánh này, nữ công này, còn đi đăng ký lớp nấu ăn...”

Bà Tô mở tròn hai mắt, quay ra nhìn nhau với dì Lâm, trăm miệng một lời nói, “Chẳng lẽ.... lại thất tình?”

PART 11

Tình yêu giống như là một cái hắt hơi, không để ý một chút là nhảy ra, mà cố ý muốn sa vào, thường lại không theo ý người. Thế nên vì rus cảm mạo giữa Tô Thiên Thiên và Ninh Xuyên đã kết thúc, không thể hắt xì ra được, tình yêu liền OVER, miễn cưỡng có ngoáy mũi vào lúc hắt hơi không nổi, nhiều nhất cũng chỉ được cục rỉ mũi mà thôi.

Cho nên thất tình thì thất tình, không có tình yêu thì không có tình yêu, một mình thì một mình, Tô Thiên Thiên từ trước đến nay chưa từng nóng nảy, một cái hắt hơi kết thúc, vậy thì cứ thuận theo tự nhiên mà chờ cái hắt hơi tiếp theo thôi.

Nhưng mà bây giờ đụng phải Ninh Xuyên, dù cho lần cảm mạo trước kia đã bình phục, mà chính cô cũng không muốn ngoáy mũi, nhưng mà thực bất hạnh, Ninh Xuyên lại duỗi tay ra, hơn nữa xét theo tình hình trước mắt, hắt hơi chắc không ra nổi, nhưng mà lỗ mũi vô cùng có khả năng sẽ nhiễm trùng.

Cho nên để bảo vệ cho lỗ mũi, bảo vệ sự tôn nghiêm, Tô Thiên Thiên quyết định, đả kích bạn trai cũ, kiên quyết không lưu tình.

Về cuộc chiến không tiếng động giữa Tô Thiên Thiên và Ninh Xuyên, đám tài vụ kế toán trong phòng làm việc ít nhiều cũng đánh hơi được chút manh mối, Hân Hân nói, “Thật kỳ quái, trước đây toàn nghe thấy tiếng giận giữ của Tổng giám ở bên trong, dạo này một tiếng động nhỏ cũng không thấy.”

“Chẳng lẽ dạo này Tô Thiên Thiên không chọc giận Tổng giám sao?” Tiểu Hôi hỏi.

Mọi người đồng loạt lắc đầu, “Tuyệt đối không thể nào!”

“Ngày đầu tiên đi làm đã về sớm!”

“Ngày thứ hai đã đi muộn, hình như ngay cả đơn xin nghỉ phép cũng không có!”

“Còn thường xuyên đi chuyển đồ rồi biến mất tắm, đi ăn cơm trưa luôn!”

“Cũng không thấy cô ta sắp xếp lại đồ đạc, còn luôn oán thán là việc nhiều quá!”

“Chẳng lẽ...” Mọi người liệt kê xong tất cả chuyện xấu của Tô Thiên Thiên, đột nhiên chợt ngộ ra, “Tô Thiên Thiên, chẳng lẽ có người ở trên?”

Tô Thiên Thiên có người ở trên hay không, mọi người còn chưa xác định được, nhưng có thể xác định được là, gần đây quan hệ giữa Tổng giám và cô ấy, rất vi diệu, rất hài hòa.

“Tài liệu gõ xong chưa?” Ninh Xuyên thấy Tô Thiên Thiên đang ngẩn người nhìn máy tính, túm được cơ hội lập tức chất vấn.

Tô Thiên Thiên giương mắt nhìn anh, giơ ngón cái ra, sau đó “Cạch” một tiếng gửi tài liệu qua.

Ninh Xuyên kinh hãi, chỉ mất nửa giờ,, chẳng lẽ cô ta có phương pháp lười biếng nào hữu dụng? Mở ra kiểm tra một lần, không có khuyết điểm gì, anh khó tin mà nhìn Tô Thiên Thiên một chút, cô đã từ trạng thái ngẩn người chuyển sang trạng thái tựa vào ghế ngủ.

Chẳng lẽ lần này, anh lại nhớ sai thời gian?”

“Khụ, thời gian làm việc không được ngủ.”

Tô Thiên Thiên mở mắt, giơ ngón trỏ ra, “Tôi không ngủ, chỉ nhắm mắt lại thôi.”

“Vậy thì xuống căn tin mua đồ uống cho mọi người đi, tôi thấy gần đây mọi người đều làm việc mệt nhọc, mời mọi người uống cà phê.” Ninh Xuyên trước mắt không tìm ra việc gì để cho cô làm, chỉ có thể thuận miệng sai bừa, Tô Thiên Thiên cũng lười phải nói với anh, chỉ đứng dậy bước tới, giơ tay ra trước mặt anh.

Ninh Xuyên móc ví lấy tiền, Tô Thiên Thiên cầm tiền xong, giơ ngón giữa về phía Ninh Xuyên.

Ninh Xuyên sững sốt, không kịp phản ứng lại, kỳ quái hỏi, “Ngón cái là YES, ngón trỏ là NO, thế ngón giữa là gì?”

Tô Thiên Thiên mỉm cười, “Là FUCK!”

“...” Ninh Xuyên nuốt nước miếng, được lắm, Tô Thiên Thiên bây giờ, càng ngày càng cường đại.

....

Liên tiếp mấy ngày, Ninh Xuyên đều phát hiện, cô rất không bình thường, giống như bị đánh tiết gà vậy, làm chuyện gì cũng nhanh hơn dự đoán của anh, giống như thành một người khác, nhưng vẫn duy trì đặc tính của Tô Thiên Thiên, chỉ làm chuyện thuộc bốn phận của mình, có cơ hội để lười biếng thì sẽ tận lực lười biếng.

Ví dụ như vừa làm xong việc, nhất định sẽ gục xuống bàn ngủ, hoặc là nhìn trần nhà ngơ ngẩn, tuyệt đối không chủ động làm chuyện gì.

Nhưng mà cô ta quả thực làm xong việc, Ninh Xuyên có muốn bối lông tìm vết cũng khó, chỉ có thể lựa xương trong trứng, “Tô Thiên Thiên, bảng báo cáo của cô chưa đưa đi xét duyệt đúng không?”

Tô Thiên Thiên ngẩng đầu, “Bảng báo cáo đã đưa, tài liệu đã gõ xong, cà phê của anh cũng đã pha đặt trong tầm với của anh, cơm cho lúc tăng ca cũng đã đặt với phòng ăn, báo và tạp chí đều ở trên giá sách bên cạnh.” Nói xong, ngừng một chút, “Nếu như không có chuyện gì cần làm, phiền ngài làm cho tốt việc của mình, đừng có quấy rầy tôi nghỉ trưa.”

“Tô Thiên Thiên...” Ninh Xuyên không nhịn được hỏi, “Cô trùng tà sao?”

“Không phải.” Cô giơ ngón trỏ ra lắc lắc, “Tôi gặp quỷ.”

Mặc dù Tô Thiên Thiên làm việc rất tốt, nhưng lại khiến cho anh tâm thần bất an, lúc nào cũng không nhịn được đi xem cô đang làm cái gì. Chẳng lẽ bốn năm này, Tô Thiên Thiên thực sự xảy ra sự thay đổi long trời lở đất gì đó, mà đến bây giờ anh mới phát hiện ra?

Cuối cùng Ninh Xuyên cảm thấy, để Tô Thiên Thiên ở trong phòng làm việc, thực sự ảnh hưởng đến công tác của anh, cho nên hôm nay đến lúc tăng ca, anh nói với Tô Thiên Thiên đang rảnh rồi vô sự, “Nếu không hôm nay cô về nhà trước đi.”

Ngón trỏ giơ lên, Tô Thiên Thiên đặt gối đầu lên bàn, “Hôm nay đồ ăn lúc tăng ca không tồi, tôi quyết định ăn cơm tối xong ngủ một giấc mới về nhà.”

“Có!” Ninh Xuyên nhất thời cứng họng.

“Chẳng lẽ công ty có quy định, cấm công nhân viên không được ngủ trong phòng làm việc sau khi tan sở sao?” Tô Thiên Thiên vẻ mặt thành thật nói.

Ninh Xuyên im lặng, nhưng mà... anh làm thêm giờ, Tô Thiên Thiên lại ở bên cạnh ngủ? Đây, đây gọi là chuyện gì?

Sau bữa cơm chiều, trời tối dần, Ninh Xuyên quay lại phòng làm việc, chuẩn bị ngهنh đón mấy giờ tăng ca tiếp theo, đẩy cửa, đã thấy Tô Thiên Thiên ăn uống no nê lười biếng cúi thắt lưng ngáp một cái, “Ngủ thôi!”

Ninh Xuyên nhú nhú mày, vốn anh cũng không thấy mệt mỗi lần, cũng đã quen với việc tăng ca, nhưng mà anh thực sự chưa từng thử qua lúc làm thêm giờ còn có một người ở bên cạnh ngủ!

Nhất là trước khi ngủ Tô Thiên Thiên cứ ngáp không ngừng, khiến cho anh cũng bị lây ngáp theo, ngay cả huyết Thái Dương cũng hơi giật theo, anh đưa tay xoa xoa huyết Thái dương, “Tô Thiên Thiên, pha giúp tôi ly cà phê.”

Tô Thiên Thiên hé nửa cặp mắt ra trả lời, “Bây giờ là giờ tan làm của tôi.”

“...” Ninh Xuyên cảm thấy, hình như anh đã bê một tảng đá, đập vào chân của mình rồi, hơn nữa còn đập đến cực buồn bực, cho dù có đau đến thế nào, anh cũng không thể oán trách.

Cố nén sự mệt mỏi, tự mình pha một ly cà phê, Ninh Xuyên quyết định không nhìn tới Tô Thiên Thiên nữa, nghĩ vậy, anh bắt đầu cầm lấy bảng dự toán xem xét, không quá ba phút, Tô Thiên Thiên đã tiến vào mộng đẹp, truyền đến từng đợt tiếng ngáy không tính là vang nhưng rất rõ ràng, nhất là trong không gian yên tĩnh của phòng làm việc, từng tiếng truyền vào trong lỗ tai Ninh Xuyên....

“A...” Anh không nhip được ngáp một cái, day mi tâm, tiếp tục cúi đầu xem tài liệu.

“Khò... khò... khò.... khò...”

“A...”

“Khò... khò... khò.... khò...”

“...” Ninh Xuyên nổi giận, cô, cô nhóc này cố ý đúng không! Cô ngủ ngon lành ở đây như vậy, anh có thể không bị ảnh hưởng được sao? Anh đứng dậy muốn lắc tỉnh Tô Thiên Thiên sau đó quăng ra ngoài phòng làm việc, nhưng mà ngẫm nghĩ lại, Tô Thiên Thiên nếu tỉnh lại nhất định sẽ khinh thường nói, “A, không ngờ một Ninh Xuyên tích cực tiến bộ như vậy còn có thể bị tôi làm cho ảnh hưởng?”

Nghĩ đến đây, Ninh Xuyên kiên quyết đi tới bên cửa sổ, mở cửa ra, tắt điều hòa, gió đêm xào xạc trên cao cùng hơi thở oi bức của mùa hè cùng nhau tràn vào trong phòng, khiến cho tinh thần của anh được tỉnh táo lại mấy phần.

Nhưng mà không lâu sau, vấn đề thứ hai lại tới.

Bởi vì mở cửa sổ tắt điều hòa, trong phòng có hơi nóng, Ninh Xuyên cởi hai cúc áo sơ mi, xắn tay áo lên, bàn làm việc của anh đối diện cửa sổ, thỉnh thoảng còn có chút gió nhẹ thổi qua.

Nhưng mà Tô Thiên Thiên thì khá thắm, người đang ngủ thân nhiệt thường cao hơn lúc không ngủ, nhất là chỗ của cô lại ở trong góc, máy điều hòa vừa mới tắt nên không cảm thấy gì, nhưng dần dần nóng ran lên. Cô đang ngủ say, không có chút ý định nào muốn tỉnh dậy, chỉ cảm thấy xung quanh nóng đến rã rời, mơ hồ, cô bắt đầu đầu tiên là vén chiếc váy dài lên, để lộ ra cặp chân dài trắng nõn.

Khóe mắt Ninh Xuyên thoáng nhìn qua, nuốt nước miếng, dời mắt.

Chỉ chốc lát, xoàn xoạt xoàn xoạt, Tô Thiên Thiên bắt đầu túm lấy cổ áo sơ mi, chỉ chốc lát, đã cởi ba cái nút áo, lộ ra xương quai xanh mê người, lồng ngực khê phập phồng.

Trong đầu Ninh Xuyên oành một tiếng, đột nhiên nhớ lại bốn năm trước, Tô Thiên Thiên cũng hay tựa vào ngực anh như vậy, sau đó ngủ ngon lành, để một mình anh mặt đỏ tai hồng tại chỗ, đã lâu như vậy rồi, mà cô ngay cả một chút tính phòng bị cũng không có!

Nếu như người ở trong văn phòng không phải anh thì sao, cô cũng sẽ như vậy sao?

Nghĩ đến đây, Ninh Xuyên không khỏi giận dữ. Không kìm được đi tới bên cạnh cô, muốn kéo cổ áo cao lên giúp cô, Tô Thiên Thiên nhìn qua ngủ rất ngon lành, ngay cả anh đi tới cũng không biết.

Trên khuôn mặt trắng nõn hơi ửng hồng vì nóng, Ninh Xuyên vừa định vươn tay, Tô Thiên Thiên đột nhiên trở mình, lăm bắm một câu, “Ninh Xuyên chết tiệt, tôi nguyện rửa anh mua lon sẽ không có nắp bật...”

Ngủ mà cũng nhớ nguyên rửa anh, xem ra thù oán của bọn họ quá sâu, bốn tháng của bốn năm về trước kia, đến cùng với bọn họ mà nói, là đoạn hồi ức như thế nào đây?

Cái ngày để cho Tô Thiên Thiên đến nay vẫn còn ghi hận anh, khiến cho anh vĩnh viễn cũng không thể quên được ấy. Anh tiễn chị gái Ninh San đi rồi, trên đường về nhà, lúc đi ngang qua một con hẻm nhỏ tối mò, bị hai ba người vây lại, anh chưa kịp mở miệng, một cái bạt tai đã ập xuống, sau đó là một câu được chuyển lời đến anh, “Mày là cái đồ nghèo rớt mồng tơi không biết xấu hổ, có tư cách gì mà tìm con gái nhà giàu, muốn ăn cơm mềm à, muốn làm tiểu bạch kiểm à, không tự nhìn xem mình là ai!”

PART 12

Tô Thiên Thiên đang ngủ chẳng hay biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy nóng quá lại xoay người, lằm bằm một câu. không biết lại nguyên rửa Ninh Xuyên câu gì.

Ninh Xuyên thở dài, cũng không thèm để ý xem Tô Thiên Thiên nóng đến đỏ bừng mặt đang lằm bằm cái gì nữa, đi thẳng ra khỏi phòng làm việc, nói với công nhân viên ở bên ngoài, “Hôm nay tới đây thôi, mọi người vất vả rồi.” Giọng anh vang, Tô Thiên Thiên đương nhiên là bị đánh thức, nháy mắt một cái, lằm bằm một câu, “Kêu lớn tiếng như vậy, không ngại đau họng sao...”

Cô nóng đến khó chịu, đứng lên nhìn, thì ra là điều hòa đã tắt, đành phải chạy đến phòng pha nước vốc nước lạnh lên cho mát mặt, nghĩ thầm, tên Ninh Xuyên này đúng là keo kiệt, điện của nhà nước mà anh ta cũng tiết kiệm!

Chờ Tô Thiên Thiên rửa mặt xong bước ra khỏi phòng làm việc, bên ngoài đã không còn một bóng người

“Chuồn sạch sẽ thật....” Tô Thiên Thiên cảm thán một tiếng, thực ra thì mọi người ai chẳng lười giống nhau nhưng đâu ai dám trốn việc, vừa nghe Ninh Xuyên nói thả người, là chạy luôn không còn một mống, giống như chỉ sợ anh đột nhiên đổi ý gọi lại vậy. Mà cô chẳng qua chỉ đem lời nói, việc làm trong lòng mọi người, quang minh chính đại nói ra, làm ra mà thôi.

Tắt đèn đóng cửa, Tô Thiên Thiên lắc lư bước ra khỏi tòa nhà, có mấy đồng nghiệp chưa đợi được xe buýt đang đứng ở cửa, Ninh Xuyên cũng đang lái xe từ gara ra.

Tô Thiên Thiên vung cánh tay mấy cái, ngủ trong văn phòng đúng là chẳng thoải mái gì, bả vai với cổ cũng lắc lắc, cô vừa xoay cánh tay vừa bước đến ven đường, đang muốn đón taxi, đột nhiên một chiếc SUV đậu ở cách đó không xa chợt khởi động, chậm chậm đi tới trước mặt Tô Thiên Thiên. Cô ngẩn ra, người trên ghế lái đã nhanh chóng chạy ra mở cửa xe cho cô, “Tiểu thư, bà chủ bảo tôi từ nay sẽ đưa đón cô đi làm.”

Người mở cửa là Tiểu Lý – tài xế gia đình của nhà cô, cũng là cháu của dì Lâm, bình thường bà Tô và dì Lâm đi xa lắm cũng chỉ là đi chợ hay dạo phố, hơn nữa tần suất cũng không cao, anh ta căn bản là ở trong trạng thái cực kỳ cực kỳ rảnh rỗi.

“A?” Tô Thiên Thiên rất giật mình, “Vậy anh không mệt sao, thực ra thì tôi thuê xe cũng dễ ấy mà.”

Tiểu Lý rơi lệ nói, “Tiểu thư, xe lâu không sử dụng, cũng không tốt lắm đâu, tháng này, xe còn chưa ra khỏi gara lần nào!” Anh ta là một thanh niên bình thường, tha thiết được sống, khát khao được ra ngoài tiếp xúc với xã hội cơ mà! Chẳng qua là làm tài xế, bà chủ cô chủ không ra khỏi cửa, anh ta đâu thể tự mình lái xe ra ngoài, không thể để xe ở nhà mà tự mình ra ngoài được, cho nên anh ta chỉ có thể ở nhà với cái xe trong gara.

“Ách...” Tô Thiên Thiên vỗ vỗ vai anh ta, “Vậy sau này làm phiền anh rồi.” Vừa nói vừa ngồi vào ghế phụ.

Xe dừng cách trạm xe buýt không ra, các đồng nghiệp đang chờ xe đương nhiên cũng nhìn qua, Hân Hân nghiêng đầu nhìn một chút, nói, “Tô Thiên Thiên kia, có xe tới đón hẳn hoi.”

“Xe gì vậy, không nhìn rõ hãng nào,” Tiểu Hôi ghé đầu vừa nhìn vừa đọc, “L-A-N-D-R-O-V-E-R....”

Đồng nghiệp nam Tiểu Triệu rất hứng thú với xe cộ tặc lười, “Là LandRover đấy...”

“...” Hân Hân hít một hơi lạnh, “Chẳng lẽ chúng ta đoán trúng rồi, Tô Thiên Thiên thực sự là có ô dù phía trên, không chừng còn là người do lãnh đạo phái tới?”

“Cũng không hẳn.” Tiểu Triệu nói, “Đại tiểu thư trong nhà có xe xịn, đến đây làm chân trợ lý bé tẹo làm gì, về công ty nhà mình, không phải vị trí công tác đều tùy cô ta chọn?”

Nhất thời một đám người bắt đầu triển khai thảo luận về lai lịch cùng mục đích của Tô Thiên Thiên, ngay cả xe buýt tới cũng quên lên, trái lại, ven đường, Ninh Xuyên yên lặng nhìn Tô Thiên Thiên ngồi lên xe rồi đi, rơi vào trầm tư.

Lúc vừa mới qua lại với Tô Thiên Thiên, anh cũng không biết cô là tiểu thư nhà giàu, dù sao không ai có thể ngờ, cái người cha “làm nghề xây dựng” mà cô nói lại là sếp tổng của Bất động sản Thiên An.

Chờ đến lúc anh biết chuyện, cũng đã gần ba tháng trôi qua, ngày nhập học cũng không còn xa. Kỳ nghỉ hè hôm đó Tô Thiên Thiên và anh chuyển ra khỏi ký túc xá, cô nói như vậy, “Em không thích ở ký túc xá, ồn lắm, em không thể làm được chuyện mình muốn làm (ngủ).” Vậy nên mới cùng thuê một gian phòng đơn giản với cô, anh ngủ trên ghế sa lon ở phòng khách, Tô Thiên Thiên ở phòng ngủ.

Cả kỳ nghỉ hè Tô Thiên Thiên đều không chịu về nhà, nói là ở trong nhà thì không thể sống được, không ăn không uống không có gì chơi, không bằng ở lại đây với Ninh Xuyên.

Đột nhiên có một ngày, Tô Thiên Thiên nhận được một cú điện thoại, bắn lên từ trên giường, “Ninh Xuyên, mẹ nói đến thăm em, còn mua đồ ăn ngon cho em! Đi nào, em dẫn anh đi gặp mẹ em, nhất định bà ấy sẽ thích anh!”

Ninh Xuyên lúc đó không muốn gặp cha mẹ cô sớm như vậy, nhưng nhìn dáng vẻ mừng rỡ của cô, dường như không có cách nào để cự tuyệt, Tô Thiên Thiên kéo anh xuống lầu, đi thẳng tới cổng của khu nhà cũ kỳ này, đã thấy một chiếc xe sang trọng đang đỗ ở cửa tiểu khu, khiến cho mấy bác gái đang nhặt rau trước cổng cũng phải ghé đầu nhìn, nhỏ giọng bàn tán.

Đúng vào lúc anh đang giật mình, Tô Thiên Thiên đã chạy qua, mở cửa xe, “Mẹ!”

“Thiên Thiên...” Một phụ nữ mặt mũi hòa ái, khí chất quý phái bước ra từ bên trong, “Sao nghỉ hè lại không về nhà, lại bắt mẹ đến thăm bằng được.”

“Hi hi...” Tô Thiên Thiên nhếch miệng cười một tiếng, liền kéo Ninh Xuyên đang sợ ngây người đẩy lên phía trước, “Cho mẹ xem bạn trai con mà, anh ấy tên là Ninh Xuyên, là học sinh xuất sắc của trường chúng con, thành tích đứng đầu, vận động cũng tốt, nấu cơm cũng rất ngon, tóm lại cái gì cũng tốt!”

Bà Tô nhìn chàng trai rõ ràng đang bị dọa cho choáng váng trước mặt, bề ngoài khí chất đúng là không tệ, nhưng bà lại nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút, “Hai đứa ở chỗ này?”

“Chỗ này gần trường học mà mẹ!” Tô Thiên Thiên không chút nghĩ ngợi nói, “Hay là mẹ lên trên nhà uống cốc nước?” Cô vừa nói vừa chỉ chỉ vào phía sau khu nhà.

Bà Tô hơi nhíu mày, lúc này, một người đàn ông trung niên cao gầy nghiêm nghị bước ra từ trong xe, mặc một chiếc sơ mi trắng quần đen cực kỳ bình thường, lần này đừng nói là Ninh Xuyên, ngay cả Tô Thiên Thiên cũng bị dọa cho sợ đến há hốc miệng, “Ba? Sao ba cũng tới?”

Người đàn ông trung niên vừa mới xuống xe này, chính là cha của Tô Thiên Thiên, sếp tổng của Bất động sản Thiên An, Tô Uyên Hải, ông ta dường như rất không hài lòng với mọi thứ ở đây, Ninh Xuyên phục hồi lại tinh thần, vội vàng chào hỏi bọn họ, “Chào dì chào chú.”

Bà Tô khách khí cười cười, nhưng Tô Uyên Hải trước sau vẫn không dụ dỗ về bất mãn giữa hai hàng lông mày, ngay cả nhìn cũng không nhìn anh một cái, không hiểu sao, Ninh Xuyên cảm thấy ông ấy có địch ý với mình, nhưng bây giờ anh thực sự không biết đối mặt với tình huống như vậy, phải nói gì làm gì.

Mà Tô Uyên Hải cũng không để thời gian cho Ninh Xuyên suy nghĩ, mà trực tiếp nói với Tô Thiên Thiên, “Con lên xe trước, ba có chuyện muốn nói với con.” Nói xong lập tức ngồi vào trong xe, vẫn không nhìn Ninh Xuyên cái nào.

Bà Tô nháy mắt với cô, phát phát tay, sau đó áy náy cười với Ninh Xuyên một tiếng, rồi ngồi vào trong xe.

Tô Thiên Thiên ngốc nghếch nhón chân, hôn một cái lên mặt Ninh Xuyên còn đang sửng sốt, “Vậy em đi với ba mẹ một chút, quay về sẽ mang đồ ăn ngon cho anh!” Sau đó khoát khoát tay với anh, cũng ngồi vào

trong xe.

Cho đến khi chiếc xe quay đầu đi ra đường cái, hoàn toàn biến mất, Ninh Xuyên mới phản ứng lại, Tô Thiên Thiên, thực ra không phải là Tô Thiên Thiên mà anh từng biết.

Lúc quay về, đã là buổi tối, Ninh Xuyên ngây ngẩn ở trong phòng rất lâu, lúc về cô giơ túi lớn túi nhỏ trong tay lên, “Ninh Xuyên, Ninh Xuyên, anh xem, mẹ mang cho em bao nhiêu đồ ăn ngon! Tổ yến, tổ yến anh có biết chưng không? Một bọc lớn như vậy, hai chúng mình có điểm tâm ăn cả học kỳ rồi!”

“Từ từ đã, Thiên Thiên...” Ninh Xuyên ngắt lời cô, “Em, em chưa từng nói với anh, nhà em, ý anh là, nhà em không giống như em nói.”

“Em nói thế nào?” Tô Thiên Thiên lấy một lon đồ uống ra từ trong túi, bật nắp vừa uống vừa hỏi.

“Em nói ba em xây nhà.” Ninh Xuyên nghiêm túc hỏi.

“Đúng vậy, ông ấy xây nhà.” Tô Thiên Thiên cũng nghiêm túc trả lời, “Ông ấy xây rất nhiều nhà, hình như cái cao ốc quốc tế gì đó của chúng ta cũng là do ông ấy xây.”

“...” Ninh Xuyên không còn lời nào để nói, “Được rồi, vậy sao em không nói với anh nhà em rất nhiều tiền, em là Đại tiểu thư chứ?”

“Anh cũng đâu có hỏi em...” Tô Thiên Thiên bĩu môi vô tội nói.

“Vậy bộ dạng của em...” Ninh Xuyên không biết dùng từ gì để hình dung, vươn tay chỉ bộ quần áo trên người không quá một trăm đồng của cô, “Quần áo của em...”

“Ba em keo chết đi được.” Tô Thiên Thiên nhỏ giọng nói, “Ngay cả quần áo mặc thường ngày của ông ấy cũng là mua ở siêu thị. còn phải mua vào lúc giảm giá.” Cô vừa nói vừa xách một cái túi lên, “Nếu không phải mẹ em mua cho em mấy thứ này để ăn, ba em còn lâu mới mua cho em!”

Ninh Xuyên mặt đầy hắc tuyến, “Ý của em là, người nhà em cũng giống em, chân nhân bất lộ tướng?”

“Cũng không hẳn vậy, anh nhìn mẹ em cao quý lắm đúng không.” Tô Thiên Thiên nói, “Đó là bởi vì mẹ em là con nhà dòng dõi, không giống ba em, quê một cục!”

“...” Ninh Xuyên day day huyết Thái dương, “Tô Thiên Thiên, anh phải bình tĩnh lại, từ từ tiếp nhận sự thật này.”

5. Chương 13 - 14 - 15

PART 13

“Bất động sản Thiên An”, Ninh Xuyên gõ xuống khung tìm kiếm mấy chữ này, nhấn enter, anh mới phát hiện ra, cho dù những gì được nhìn thấy ngày hôm nay, hoặc là câu nói “Cao ốc quốc tế cũng là ông ấy xây...” kia của Tô Thiên Thiên cũng không đủ để nói cho rõ, nhà của Tô Thiên Thiên giàu đến mức nào.

Anh ngỡ mình đã tìm được một sinh viên nghèo như mình ở đại học F, lại bị kịch phát hiện ra, Tô Thiên Thiên rất có khả năng là một trong những người nhiều tiền nhất đại học F.

Mặc dù... anh nghiêng đầu nhìn Tô Thiên Thiên đang vui mình trong chăn vừa ăn khoai tây chiên vừa xem phim hoạt hình cười rình rích, cô ấy quả thực khiến người ta khó mà nhìn ra.

Đối với sự thật này, kinh ngạc mất mấy ngày rồi cũng đón nhận, bởi vì giống lời Tô Thiên Thiên đã nói, “Nhà em có tiền thì sao, cũng đâu phải của em, hưởng chi anh trừ không có tiền ra, cái gì cũng tốt hơn em!” Vậy nên anh thực sự thấy tự tin, tự tin anh có thể thay đổi được những năm tháng quá khứ quá mệt mỏi của mình, bắt đầu một cuộc sống mới, cùng với chị gái Ninh San, cùng với cả Tô Thiên Thiên nữa.

Chẳng qua là chuyện gì đã xảy ra sau khi Tô Thiên Thiên bị gọi đi hôm đó, cô chưa từng nhắc đến, chỉ nói mẹ cô lên mang cho cô bao nhiêu đồ ăn ngon như vậy.

Về phần lần đầu tiên chạm mặt với Tô Uyên Hải, cảm giác được không khí chẳng tốt lành kia, Ninh Xuyên cũng nhanh chóng quăng ra sau gáy, bởi vì chẳng còn mấy ngày nữa là vào năm học.

Bây giờ nghĩ lại, khi đó bản thân đúng là đủ ngu ngốc, không được mấy hôm chị gái Ninh San cũng đến thăm anh, biết tình hình của Tô Thiên Thiên, ngay cả người chưa từng nhìn thấy mà chỉ được nghe qua như chị cũng nói, anh và Tô Thiên Thiên không phù hợp, mà bọn họ còn tưởng rằng, khoảng cách vĩnh viễn không phải vấn đề, bởi vì anh tin, mình sẽ làm được tốt hơn.

Bắt đầu từ năm mười một tuổi, Ninh Xuyên đã biết, mình đã thành một kẻ bị người ta xem thường, cho nên anh cố gắng làm mọi chuyện đều tốt nhất, dùng những phương thức khác để lấy lại lòng tự ái của bản thân, để cho kẻ người không dám coi khinh anh, nhưng khi cái bại tai kia hạ xuống, đã đánh tan tất cả tự ái của anh.

Vì vậy anh nói, “Tô Thiên Thiên, chúng ta chia tay đi!”

Sau khi chia tay, anh đổi ý định ở lại trường vì sự có mặt của Tô Thiên Thiên, chuyển sang một trường đại học ở một địa phương khác, một quãng thời gian dài, ở trong trường học đến đi lại anh cũng phải cẩn thận, chỉ sợ gặp phải cô, chỉ có đến tối mới tới thư viện, mỗi ngày đều đến phòng ăn sớm hơn để mau cơm, tránh tất cả những cơ hội có thể đụng phải Tô Thiên Thiên.

Nhưng may thay, anh thực sự không thấy cô đến một lần, sau đó anh đến vùng khác, hai người thực sự không còn gặp lại nữa.

Nhưng trên đời này, thực sự có duyên phận sao? Khiến bọn họ sau bốn năm xa cách lại gặp nhau lần nữa.

Nghĩ đến những chuyện này, anh cười tự giễu một tiếng, trên đường xe cộ qua lại không dứt, dưới ánh đèn nê ông nhiều màu, xe của anh, cùng với xe của Tô Thiên Thiên, càng đi càng xa.

“Cô chủ....” Tiểu Lý trên xe gọi cô một tiếng, “Sao cô đột nhiên lại tới đây làm vậy?”

“...” Tô Thiên Thiên suy nghĩ một lát, vấn đề này biết trả lời sao đây, chẳng lẽ lại nói là cô lười đến phát bệnh, không thể không đi làm sao? Vậy không được, quá mất mặt, vậy nên cô sâu xa nói, “Ngày nào cũng ở nhà, cuộc sống trôi qua thực tầm thường vô vị, rất trống rỗng, rất cô quạnh, rất lạnh lẽo...”

Tiểu Lý thấy trong xe bốc lên một trận gió lạnh, không nhận được hắt hơi một cái, “Cô chủ, bà chủ bảo...”

“Bảo gì?” Tô Thiên Thiên vò vò đầu, “Đúng rồi, đang yên đang lành, sao mẹ tôi lại bảo anh đến đưa đón tôi chứ?”

“Bà chủ nói...” Tiểu Lý dường như rất tò mò, nhưng lại không dám hỏi nhiều, “Bác tôi cũng bảo...”

“Bảo gì hả?” Cô mất kiên nhẫn hỏi, một vấn đề mà bất cô hỏi đến mấy lần, muốn cô mệt chết sao!

Tiểu Lý chột hạ tư tưởng, “Họ nói cô lại bị thất tình, cho nên bảo tôi đi đưa đón cô, tránh để cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!”

“Phụt...” Tô Thiên Thiên phụt ra, người nhà cô là cái thể loại quái vật gì thể, một ông bố ruột không cho cô ăn thịt, một bà mẹ ruột đang yên đang lành lại rửa cô thất tình, cô, cô là con ruột của họ sao!

Tiểu Lý thấy sắc mặt cô thay đổi, giải thích, “Tôi cũng tò mò lắm ấy, cô chủ ngày nào cũng ở nhà, cửa còn chẳng bước ra, làm gì có tình mà thất? Cho nên bọn tôi đều cảm thấy chắc là mấy ngày cô đi làm, đã yêu một cách nhanh chóng, sau đó lại nhanh chóng thất tình, cho nên bà chủ bảo tôi tới coi xem, đối tượng làm cô thất tình là ai.”

“...” Tô Thiên Thiên nghiêng răng, “Cho đến giờ chưa từng có nhân vật như vậy tồn tại!”

Chẳng lẽ cô phải thừa nhận, bạn trai của mối tình đầu có lực ảnh hưởng lớn với cô đến vậy, khiến cho cô bốn năm không quên, không xua đi được, chưa từng nói chuyện yêu đương lần nữa, mà giờ vừa gặp lại đã thiên lời đánh xuống thành địa hỏa* rồi sao?

*chỉ trạng thái kích tình yêu đương nồng nhiệt của nam nữ như sấm sét đánh xuống khiến mặt đất bùng lửa.

Nên biết là, nhớ nhưng sau khi chia tay, không gọi là nhớ nhưng, mà gọi là không biết tự trọng! Người ta đâu có nhớ đến cô, cô nhớ cái P* ấy!

* P = mông (từ mạng)

Tô Thiên Thiên không ngờ rằng, mình PK* với Ninh Xuyên, lại khiến cho người nhà hiểu lầm, nếu thực sự để mẹ cô biết được, tên bây giờ, với cái tên trước kia, đều là một, thì thể diện của cô biết vụt vào đâu đây!

* PK = player killer, nôm na thì là đồ sát (game)

Tiểu Lý ngày ngày đưa đón cô, khó tránh khỏi sẽ phát hiện ra một chút đầu mối, giờ cô nhất định phải tốc chiến tốc thắng, trong thời gian ngắn nhất khiến cho Ninh Xuyên tức vô hạn, tức đến mức anh ta không nhận được nữa mà khai trừ mình, tất cả sẽ kết thúc.

Đây không những là lao động chân tay, mà còn phải động não suy nghĩ! Vậy nên vì cuộc chiến tôn nghiêm, mỗi ngày Tô Thiên Thiên đều mệt mỏi vô cùng, bắt đầu nhai thuốc viên đại bổ, cái gì mà EX chứ, quả nhiên là phiền toái nhất!

Hôm nay, đã được hai tuần kể từ khi bắt đầu cuộc sống đi làm, lời đồn đại về Tô Thiên Thiên trong công ty đã lan ra khắp ngõ ngách trong công ty, ngay cả chi hai họ Âu Dương cũng được nghe, Diệp Kinh Chu lại càng bị dọa cho sợ chết khiếp, “Trời ạ, tìm người của BOSS lớn đến chịu khổ thân cho mình, toi rồi toi rồi, để BOSS biết, không biết sau khi bị khai trừ xong, mình có tìm được việc nữa không đây?”

Khóe miệng Âu Dương co rút, “Lính nhảy dù? Phía trên có người? Nằm vùng? Điều tra bí mật?” Mấy thứ này nghe qua làm gì có một xu quan hệ nào với cô lười Tô Thiên Thiên kia chứ!

Trong phòng làm việc, Tô Thiên Thiên nhận điện thoại xong, gấp một cái, dạo này vì không muốn tạo cơ hội cho Ninh Xuyên bới móc, mỗi ngày cô đều phải dậy sớm, buồn ngủ chết mất!

“Đọc cho tôi số điện thoại vừa này.” Ninh Xuyên nói.

“À...” Tô Thiên Thiên nghiêng đầu nhìn số điện thoại mình vừa mới lưu lại, “8658...”

Mới nói một nửa, di động của Ninh Xuyên lại đổ chuông, anh gơ tay ý bảo Tô Thiên Thiên ngừng nói đã, cô chép miệng, đứng dậy đi rót trà, bên tai thỉnh thoảng truyền đến giọng nói của anh, nghe qua tâm trạng không tệ, lúc thì “Vay tự chăm sóc bản thân cho tốt”, hay là “Rảnh rồi em sẽ đến thăm chị”, nếu không thì là, “Vay chị đến thăm em đi!” *

* bên TQ chỉ có ta – người thôi nhé, đoạn này lọt vào tai chị Thiên Thiên sẽ thành anh – em hết

Tô Thiên Thiên nhú mày, chẳng lẽ tên này, giờ đã có tình mới?

Cô hừ một tiếng, cho dù có, khẳng định cũng đáng ghét giống như anh ta! Cô tức giận bê cái chén ra, đã thấy Ninh Xuyên vốn đang ngồi tại chỗ mình nghe điện thoại giờ đã thông thả bước đến bên cạnh bàn cô, một cánh tay nhàn rỗi còn đi đi lại lại trên cái bàn làm việc trống không của cô, trên mặt mang theo nụ cười vui vẻ, nhìn qua đúng là cái tướng phát xuân!

Tô Thiên Thiên khinh bỉ nhìn anh ta một cái, ngồi lại chỗ mình, lại thấy tay Ninh Xuyên vẫn còn lúc ẩn lúc hiện trước mắt cô, thực muốn cầm cái vĩ đập ruồi đập cho một phát, mắt đảo qua nhìn, cô thét lên, “Ồi!!!”

Ninh Xuyên đang nghe điện thoại bị tiếng thét của cô làm cho sợ đến bắn lại một bước, trợn mắt nhìn cô một cái, lại nói với người bên kia đầu dây, “Không sao, bên cạnh có một cô trợ lý đầu óc không được ổn định...”

Thật ác độc mà! Đám lửa nhỏ trong lòng Tô Thiên Thiên bùng lên, thật vô sỉ! Đây chính là bộ mặt thật của đàn ông, lúc thích người ta thì bảo cô là ngây thơ đáng yêu, lúc không thích, thì bảo cô là “Đầu óc không ổn định”!

Ninh Xuyên không để ý đến ánh mắt phẫn nộ của cô, vội vàng cúp điện thoại, nhìn cô hỏi, “Cô gào lên cái quỷ gì thế!”

Tô Thiên Thiên chẳng thèm nhìn anh ta, chỉ vươn ngón tay chỉ vào bàn làm việc của mình, “Anh xem anh làm chuyện tốt gì đây!”

Ninh Xuyên nhìn xuống, thì ra là vừa rồi anh không chú ý, nửa cái mặt bàn vốn được để mấy chậu hoa hoa cỏ kia sau khi bị Tô Thiên Thiên ném đi, bởi vì lâu không có ai quét dọn, phía trên có một tầng bụi khá dày, tay anh vừa mới quét đi quét lại trên đó, khiến cho bụi bám bị quét bừa bãi, “Eo...” Anh lập tức chán ghét nhìn ngón tay đầy bụi của mình, “Cô ngày nào cũng nằm ngủ trên cái bàn này, không sợ bẩn à!”

“Tôi ngủ nửa bên này là được rồi, mà tôi cũng có cọ mặt lên đấy đâu!” Tô Thiên Thiên phản bác, cô ngủ rất cẩn thận được chưa! Vừa nói vừa đứng lên, tức giận tố cáo, “Anh đừng có nói tôi, anh xem anh đi, di loạn hết cả lên, xóa luôn cả số điện thoại tôi vừa ghi lại rồi kia kìa!”

“...Cô, cô nói cái gì?” Ninh Xuyên hoài nghi lỗ tai mình có phải có vấn đề hay không.

Tô Thiên Thiên chỉ vào số “8” còn chưa bị xóa đi trên mặt bàn, “Anh xem, tôi toàn ghi số điện thoại ở trên đấy! Giờ mất sạch rồi, tự anh đi mà gọi điện thoại hỏi lại đi!”

“...” Đầu ngón tay Ninh Xuyên bắt đầu hơi run rẩy, “Tô Thiên Thiên. cô ngày nào cũng ghi số điện thoại lên trên cái tầng bụi này sao!!!”

“Có vấn đề gì sao?” Tô Thiên Thiên chớp chớp đôi mắt to, nhún vai buông tay hỏi.

PART 14

“Lưu số điện thoại trên mặt bụi...” Tô Thiên Thiên vừa ăn sườn, vừa ca cẩm với chị hai họ Âu Dương, “Có vấn đề gì sao?”

Từ lúc Tô Thiên Thiên bắt đầu ca cẩm về công việc vất vả mấy ngày nay của cô, Âu Dương đã cười đến mức bụng cũng rút gân, “Ồi ha ha ha.... Ninh tổng giám, thực, thực là khủng...”

Tô Thiên Thiên khinh thường bĩu môi, nhìn chị hai họ cười đến là vui vẻ như vậy, cô lặng lẽ nhón từng miếng sườn trong đĩa của Âu Dương sang đĩa của mình, “Anh ta có gì mà khủng, em mới vĩ đại đây này!”

“Với cái loại lười như cô mà anh ta cũng nhẫn được, đương nhiên là là khủng rồi.” Âu Dương trả lời.

“Chị hai họ...” Tô Thiên Thiên bĩu môi, “Sao chị toàn nói giúp người ngoài thế!”

“Chị đây là nhắm vào chuyện chứ không nhắm vào người...” Âu Dương rất lý trí nói.

“Cái gì thế!” Tô Thiên Thiên nổi giận, “Em cho chị biết, người bỏ rơi em bốn năm trước, chính là Ninh Xuyên!”

“...” Âu Dương đang cúi đầu ăn cơm, vừa nghe thấy câu này, khụ một tiếng sặc sụa, “Cái, cái gì? Em nói cái thằng heo chó không bằng, lòng dạ độc ác, biến thái kinh tởm, trời tru đất diệt bỏ em bốn năm trước, là, tổng giám, tài vụ, Ninh Xuyên?” Những từ hình dung này cô vẫn còn nhớ, thật tình sẽ vậy, cả một kỳ nghỉ đông Tô Thiên Thiên không nói chuyện với ai, đều là nhờ có Âu Dương khuyên răn. Đối với đoạn tình này Âu Dương đương nhiên biết, nhưng mà lại không biết người này thì ra lại là Ninh Xuyên.

“Chính là anh ta!” Tô Thiên Thiên gật đầu cái rụp, nhìn Diệp Kinh Chu ngồi bên cạnh dận dỏ, “Nhưng mà các chị đừng nói cho người khác đấy, từng có một đoạn quá khứ với cái loại cặn bã kia, em rất nhục nhã!”

Lời của cô còn chưa nói hết, Âu Dương đã đặt đũa xuống, một chân đạp lên trên ghế, “Thì ra là tên khốn kiếp đó à! Đi, đừng ăn nữa, chị hai họ thay em ra mặt, đánh cho thằng đó không nhận ra mẹ luôn!”

“Âu Dương, cậu...” Diệp Kinh Chu vội vàng kéo cô nàng lại, “Không phải cậu nói chỉ nhắm vào chuyện chứ không nhắm vào người sao?!”

“Nhắm cái đầu!” Âu Dương đã xắn tay áo lên, “Chuyện như thế rồi còn nói năng gì nữa, chỉ có thể dùng bạo lực để giải quyết nó mới bồ cơn tức!”

Tô Thiên Thiên không ngờ phản ứng của chị hai họ lại mạnh mẽ đến vậy, mặc dù cô cũng oán Ninh Xuyên năm đó bỏ rơi mình, nhưng cô không muốn làm ồn chuyện này lên để cho mọi người biết, dù sao, bị bỏ rơi

ấy, cũng đâu phải là chuyện vinh quang gì! “Chị không cần đánh để mẹ anh ta không nhận ra anh ta đâu, cha mẹ anh ta đã mất lâu rồi!”

“Sao?” Diệp Khinh Chu vung Tô Thiên Thiên Âu Dương trăm miệng một lời nói, “Em nói cái gì?”

Kéo chị họ hai ngồi xuống, Tô Thiên Thiên nhỏ giọng nói, “Đúng vậy, chuyện này thì em biết! Mất công em năm ấy còn cảm thấy anh ta không có được sự yêu thương của người thân, còn muốn làm cho anh ta có cảm giác ấm áp của gia đình!”

Hồi đó Tô Thiên Thiên hỏi anh, tại sao hình như chuyện gì cũng biết làm, nấu cơm còn ngon như vậy, Ninh Xuyên kể với cô, cha mẹ anh đã mất khi anh được mười một tuổi, nhưng vì nguyên nhân gì anh không nhắc đến, anh chỉ nói là mình sống dựa vào sự nuôi nấng của người chị gái lớn hơn mình bốn tuổi.

Cái hôm bọn họ chia tay, Ninh San đến thăm bọn họ, Tô Thiên Thiên gặp chị ta, thoát nhìn rất giống một người chị đơn giản mộc mạc, ngũ quan rất giống Ninh Xuyên, là một mỹ nữ, nhưng khác với loại người nhìn trẻ hơn so với tuổi thực như Tô Thiên Thiên, Ninh San nhìn qua có vẻ chín chắn hơn tuổi của cô.

Ninh Xuyên nói, sau khi cha mẹ anh qua đời, họ ở nhờ nhà chú, thím đối xử với bọn họ chẳng tốt lành gì, lúc Ninh Xuyên mười sáu tuổi, thím lấy lý do trong nhà không thể gánh vác hai đứa trẻ cùng đi học, muốn Ninh Xuyên ngừng học, chị Ninh San lúc ấy đã bắt đầu vừa học vừa làm liền bỏ dở việc học đại học, quay lại đón Ninh Xuyên đi, bắt đầu một thân một mình đi làm kiếm tiền cho anh đi học.

Ninh Xuyên nói, chị gái đối với anh mà nói, chẳng khác nào mẹ.

“Thì ra Ninh tổng giám đã khổ sở như vậy...” Diệp Khinh Chu hít một hơi, “Thật đúng là một câu chuyện cảm động...”

Tô Thiên Thiên thừa nhận, cô cũng từng thấy cảm động, nhưng bây giờ mà bảo cô cảm động thay cho người yêu cũ, không phải cô có chút Thánh mẫu quá sao? Chị họ hai Âu Dương dường như vẫn kiên định đứng về phía Tô Thiên Thiên, “Cho dù như vậy... lúc đó anh ta cũng không thể bỏ Thiên Thiên được, Thiên Thiên đối xử với anh ta rất tốt! Chưa từng giận dỗi anh ta bao giờ, anh ta còn dám chủ động nói chia tay!”

“Đúng thế đúng thế...” Tô Thiên Thiên lập tức gạt đầu, “Hơn nữa bây giờ em còn đang cá cược với anh ta....” Dứt lời cô liền kể tỉ mỉ chuyện đánh cược của hai người ra.

“..” Diệp Khinh Chu nuốt nước miếng, “Thế này chẳng phải là trong hai người thì nhất định sẽ có một người phải làm giúp việc sao?”

“Em ư thêm làm giúp việc đâu!” Tô Thiên Thiên siết tay.

Âu Dương rất thực tế nói, “Em yên tâm, cho dù em có treo bảng ghi làm giúp việc miễn phí, chị đoán cũng chẳng có ai dám thuê em đâu, nhưng mà Ninh Xuyên mà làm giúp việc ấy,... ừ, chắc là nhiều người tranh cướp lắm!”

“Dù sao em mà thua thì mất mặt lắm!” Tô Thiên Thiên nghiêm túc nói, “Cho lên lần này, nói gì thì nói, không thể thua được!”

“Nói chuyện gì mà vui vẻ thế!” Một giọng nói quen thuộc truyền tới, Tô Thiên Thiên ngẩng đầu lên, thì ra là Ôn Nhược Hà cũng tới nhà ăn, “Ăn cơm cùng nhau à?”

“Dạ.” Diệp Khinh Chu vừa nhìn thấy cấp trên lập tức đứng lên chào hỏi, “Tổng giám, anh muốn ăn gì? Em mua giúp anh?”

“Không cần không cần...” Ôn Nhược Hà vội vàng khoát tay, ngồi xuống cạnh bọn họ, “Tôi ăn xong rồi, vừa đi ra thì thấy các cô.” Anh vừa nói vừa nghiêng đầu hỏi Tô Thiên Thiên, “Công việc dạo này thế nào?”

“Cũng không tệ lắm.” Tô Thiên Thiên trả lời.

“Vậy thì tốt.” Ôn Nhược Hà cười một cái, “Thật ra thì từ từ rồi sẽ quen thôi, con người Ninh Xuyên cũng không tệ lắm.”

“Tổng giám, anh tốt hơn anh ta nhiều.” Âu Dương trả lời, “Lần nào cũng nghe thấy anh khen người khác tốt.”

Ôn Nhược Hà mỉm cười một cái, “Anh ấy không tệ thật mà!”

“Em mà được đi làm ở bộ sáng tạo thì tốt...” Tô Thiên Thiên thở dài, chống má nói.

“Vậy các cô cứ nói chuyện thông thả, tôi về trước nhé.” Ôn Nhược Hà đứng dậy, hai tay chống lên cạnh bàn nói, “Đúng rồi, Âu Dương. buổi chiều nhớ sửa sang lại tài liệu cuộc họp ngày mai nhé, đừng để xảy ra vấn đề đấy.”

“Ngày mai có cuộc họp quan trọng sao?” Tô Thiên Thiên giương mắt hỏi.

Ôn Nhược Hà gật đầu, “Đúng vậy, mai là ngày mùng tám, họp trên tổng công ty, hình như là về việc thẩm hạch kế hoạch của công ty trong quý ba, bộ tài vụ các cô cũng phải đệ trình bản dự tính gì đó thì phải.”

“Hội nghị rất quan trọng à...” Tô Thiên Thiên nhìn bóng lưng đã khuất xa của Ôn Nhược Hà, lẩm bẩm lẩm bẩm.

....

Sáng sớm thứ hai, Tiểu Lý đứng trước cửa biệt thự rút điều thuốc thứ ba, ngẩng đầu nhìn cửa sổ phòng cô chủ, rèm cửa kéo dày không lọt nổi một tia nắng, xem bộ dạng này là quyết tâm muốn cản ánh mặt trời bên ngoài, nằm ngủ nướng ở bên trong đúng không?

Cô chủ dạo này không phải đi làm rất đúng giờ sao? Chẳng lẽ hôm nay được nghỉ?

Tiểu Lý lấy lịch trình trong ngày ra nhìn một chút, không sai mà, gần đây đều đi làm, tuần này chỉ có mỗi ngày chủ nhật được nghỉ thôi mà!

Cô chủ chưa rời giường, những người khác trong nhà đương nhiên cũng sẽ không rời giường, Tiểu Lý lại ngồi vào trong xe. chuẩn bị cầm điện thoại nhìn giờ, “Lạch cạch” một tiếng, cửa lớn mở ra, Tô Thiên Thiên lười biếng vịn hông bước ra, “A.... Anh đến rồi à.”

“Cô chủ.” Tiểu Lý vội vàng mở cửa cho cô, ngồi vào trong xe, “Hôm nay đi muộn rồi, tôi phải lái nhanh một chút may ra tới kịp.”

“Không vội không vội...” Tô Thiên Thiên khoát khoát tay., “Lái đến ‘Trương Ký’ đi, tôi muốn ăn một vỉ bánh bao, húp chén cháo đã.”

Tiểu Lý nhìn đồng hồ trên xe, đã tám giờ rưỡi, “Cái này...”

“Hôm nay, không vội đi làm.” Tô Thiên Thiên đắc ý nói, bắt đầu khúc khích ngâm nga, thoát nhìn tâm trạng vô cùng tốt, Tiểu Lý không đoán nổi đây là tình huống gì, không thể làm gì khác hơn là lái xe đến quán ăn sáng, chờ Tô Thiên Thiên ăn xong bữa sáng, trên đường đi lại dừng lại mua quyển tạp chí, xong mới lái xe đến cổng công ty, đến nơi đã là chín giờ năm mươi.

Tô Thiên Thiên ợ lên một tiếng no nê, hài lòng bước vào công ty, Hôm nay Ninh Xuyên có hội nghị trên tổng công ty, chuyện cấp bách như vậy, Tô Thiên Thiên cô đi muộn, chẳng phải có thể khiến anh ta tức hộc máu sao? Cô đúng là quá thông minh!

Sự thật đúng y chang những gì cô nghĩ, sáng sớm Ninh Xuyên đã bắt đầu tất bật chuẩn bị tài liệu đi họp, lúc đó anh mới phát hiện ra, Tô Thiên Thiên chưa tới làm, mà tất cả tài liệu, đều bị cô ta nhét vào ngăn kéo khóa lại!

Trong máy tính của Ninh Xuyên chỉ có một số bản thảo chưa được sửa sang lại, gọi điện thoại cho cô ta, vĩnh viễn là tiếng bíp chuyển sang tin nhắn, chỉ có thể tìm người gọi điện cho cô ta, một kẻ lười dùng mật mã như Tô Thiên Thiên lại đặt ra cái mật mã khiến cho tất cả mọi người không ai giải ra nổi, cuối cùng chỉ có thể bảo người nhanh chóng chỉnh trang lại đồng tài liệu hỗn độn trong máy Ninh Xuyên, vội vàng vàng in ra, bận tới mất tới mũi.

Chín giờ năm mươi lăm đúng, cách thời gian bắt đầu cuộc họp còn 35 phút, Ninh Xuyên vội vàng cầm tài liệu đã được sửa sang lại, bước ra khỏi công ty, vừa đúng lúc thấy Tô Thiên Thiên một bước chia làm hai bước đến, lơ đãng lướt về phía này.

Sắc mặt anh âm trầm, bước chân vẫn không dừng lại, nhìn thấy mặt Ninh Xuyên đen xì, Tô Thiên Thiên cười títt mắt nói, “A, ngại quá, hôm nay tôi lại đi muộn rồi! Nhưng mà hình như chưa quá một tiếng nhỉ... Bây giờ mới chín giờ năm lắm?”

Ninh Xuyên dừng bước lại, nghiêng răng hít sâu một hơi, “Tô Thiên Thiên...” Anh nói, “Cô là vẫn còn là trẻ con à?”

“...” Tô Thiên Thiên giương mắt nhìn anh, trong lòng lộp bộp một tiếng, sắc mặt Ninh Xuyên, vô cùng vô cùng khó coi, hơn nữa khiến cho cô nhìn mà trong lòng cũng thấy khó chịu không nói ra nổi, chẳng lẽ lần này, cô sai rồi?

PART 15

Ninh Xuyên tức giận, rất tức giận. Tô Thiên Thiên sợ hãi bất an đảo quanh phòng làm việc, nghe thấy bên ngoài xì xào bàn tán.

“...Cô ta quá đáng quá rồi, dù có là người lãnh đạo phải tới cũng không thể như vậy được.”

“Đúng đấy, họp tổng công ty, đâu phải chuyện đùa...”

“Ninh Tổng giám vội gần chết, may mà kịp sửa sang lại, cũng không biết có thiếu cái gì không đây.”

“...Chẳng lẽ cô ta muốn lúc đi họp Tổng giám bị phê bình, lẽ nào lãnh đạo không thích Ninh tổng giám?”

“Ai mà biết được! Hay là cô Tô Thiên Thiên này ngứa mắt Tổng giám?”

“Chuẩn đấy, hai người bọn họ trước đây không phải hay gây gỗ lắm sao?”

“Nếu mà lúc họp xảy ra vấn đề gì thì chúng ta coi như xong rồi...”

Tô Thiên Thiên áp mặt vào cửa, nuốt nước miếng, không phải chứ, lần này hình như cô làm to chuyện thật rồi? Nhìn từ ngoài vào, cô không chỉ chọc giận có mình Ninh Xuyên, mà hình như còn khiến cho rất nhiều người tức giận....

Cô lặng lẽ lui về vị trí của mình, gọi điện thoại cho chị hai họ, “Chị hai họ.... Em làm chuyện xấu rồi...”

“Em làm gì hả? Em không nhận được tẩn cho Ninh Xuyên một trận hả?”

“Em...” Tô Thiên Thiên mím môi, đem tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm nay nói ra một lượt, còn chưa dứt lời, Âu Dương đã nổi giận, “Em cái con nhóc này! Cái này.... chuyện của em và anh ta có nào loạn thể nào, cũng đừng có nào loạn đến công việc chứ!”

“Em biết lỗi rồi! Giờ phải làm sao đây?” Tô Thiên Thiên hối hận nói, lúc ấy cô đâu có nghĩ nhiều như vậy.

“Em đúng là làm tổ ở nhà lâu quá rồi, cơ bản là không biết ngoài xã hội gian khổ thể nào.” Âu Dương nghiêm túc nói, “Cho dù thế nào đi chăng nữa, Ninh Xuyên tuổi còn trẻ mà đã ngồi được vào cái ghế đó chắc chắn không dễ dàng gì, phải cố gắng rất nhiều, mà em ấy, từ nhỏ đến lớn, muốn gì được nấy, cơ bản không thể nào biết được cái cảm giác đạt được thành công bằng chính sự cố gắng của bản thân, cho nên em đâu quan tâm đến những thành quả lao động ấy, aiz, lần này chị cũng không giúp được em đâu, quả thực là rất quá đáng!”

Bị chị hai họ nói vậy, Tô Thiên Thiên cũng muốn òa lên, “Bảo sao Ninh Xuyên lại hỏi em, có còn là trẻ con nữa không?”

“Em đúng là đồ trẻ con!” Âu Dương cũng không nhận được quát một tiếng, “Có lớn lên được đâu! Làm cái gì cũng tùy ý như vậy.”

Tô Thiên Thiên rưng rưng, hình như lần này cô thực sự có lỗi với Ninh Xuyên rồi...

Đã đến giờ cơm trưa, Tô Thiên Thiên lại cảm thấy chẳng có lòng dạ nào ăn uống, tiếp tục ở trong phòng làm việc chờ Ninh Xuyên, đồng nghiệp bên ngoài dần dần đi hết sạch, chỉ còn lại một mình cô, yên lặng đến mức một tiếng động nhỏ cũng không có.

Tô Thiên Thiên nghĩ lại, trước kia cô từng chọc giận Ninh Xuyên rất nhiều lần, có lúc thoát nhìn anh ta cũng rất tức giận, nhưng không tức giận giống như lần này, mặc dù không quát tháo, không trách mắng, lại khiến cho người ta thấy thật đáng sợ.

Cô nằm trên bàn làm việc, nhớ hồi trước, cô luôn khiến cho căn phòng đã dọn dẹp trở nên loạn xị ngầu, Ninh Xuyên sẽ nhìn cô quát to, “Tô Thiên Thiên, em mà vứt đồ lung tung nữa, anh sẽ mặc kệ em!” Mặc dù anh nói như vậy rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng giúp cô dọn dẹp gọn gàng, sau đó nói, “Cho em một cơ hội nữa.” Có lúc, Tô Thiên Thiên còn cảm thấy, đáng về khi nổi giận của anh, thật ngẫu nha! Cho nên càng thêm không nghe lời, thích nhìn thấy bộ dạng bất đắc dĩ của anh, cảm thấy hả hê vô cùng.

Hình như từng có một lần, có một phong thư bảo đảm ký gửi cho Ninh Xuyên, mấy cái loại thư từ này, trong mắt Tô Thiên Thiên căn bản chính là đồ chơi đã hết hạn, vừa không có tên vừa không có địa chỉ, tám phần là truyền đơn quảng cáo linh tinh, cho nên cô chẳng thèm nhìn mà ném luôn lên trên bàn.

Hôm đó Ninh Xuyên phải làm thêm cả ngày, cho nên Tô Thiên Thiên ở nhà một mình nấu mì úp, mùa hè thì nóng, cô bưng bát mì, nhoáng một cái đã sóng ra tay, theo bản năng cô vội vàng đặt bát lên bàn, nước mì rào một tiếng đổ ra gần nửa, không hơn không kém, vừa đúng hất trúng phong thư đó.

Tô Thiên Thiên nhìn tô mì một chút, lại nhìn phong thư không rõ lai lịch kia, cùng với nước mì đang chảy xuôi trên mặt bàn, cân nhắc một chút, cô quyết định ăn mì trước, sau đó lau bàn, cuối cùng mới lau lại bức thư cho sạch sẽ, để một bên.

Kết quả khi Ninh Xuyên về, liền phát hỏa với cô, “Tô Thiên Thiên, óc em là óc heo à, tình huống như thế em phải lau khô thư trước, sau đó lau bàn, cuối cùng mới ăn mì chứ!”

“Nhưng mà thư với bàn chẳng nào cũng đã thành như vậy rồi, chẳng thà ăn trước cho no bụng không hơn sao?” Không phải có rất nhiều triết lý đã nói, nếu như chuyện đã xảy ra không thể thay đổi, thì hãy tiếp nhận thực tế, dùng những phương thức khác để bù đắp sai lầm sao?

Ninh Xuyên tay cầm phong thư, mắt như bốc lửa, “Em biết ai gửi cái này không! Là chị anh!”

Thư bị ngâm nước mì không nhanh cũng chẳng lâu, nước mì không tính là nhiều, cũng không gọi là ít, trong thư không có vật gì, chỉ có một bức hình cũ, Tô Thiên Thiên không dám ngó đầu nhìn, ngồi ở trên giường tự mình suy ngẫm sai lầm, cẩn thận ngẩng đầu nhìn qua, thấy phía sau hình có một hàng chữ thanh tú — “Vất vả lắm mới tìm lại được một tấm, gửi cho em xem một chút.”

Nhìn tấm hình, Ninh Xuyên dần nguôi bớt cơ giận, mơ hồ cảm thấy trong mắt ánh lên chút bóng nước, Tô Thiên Thiên nhỏ giọng nói, “Em cũng muốn xem...”

Ninh Xuyên chớp mắt một cái, kẹp tấm hình vào trong quyển vở, liếc cô một cái, không nói lời nào đi ra ngoài.

Tô Thiên Thiên nghĩ, xem ra lúc không nói lời nào mới là lúc anh thực sự tức giận.

Liên tiếp mấy ngày liền, Ninh Xuyên không để ý đến cô, Tô Thiên Thiên không hiểu tại sao anh lại tức giận như vậy, nếu không phải là do lười cãi nhau, chắc cô cũng sẽ đi chất vấn anh, tại sao phải vì một phong thư mà dứ dằn với cô như vậy!

Nhưng mà lười cãi nhau cũng không sao, cô có thể dùng cách của mình để chống lại chiến tranh lạnh, ví dụ như... lười phải ăn cơm.

Cuối cùng Ninh Xuyên cũng thỏa hiệp, anh hình như có vẻ đặc biệt kích động với chuyện Tô Thiên Thiên không ăn cơm, anh nói, “Sau này cho dù có xảy ra chuyện gì, có tức giận đến đâu, đau khổ thế nào cũng không được nhịn cơm.”

Tô Thiên Thiên nghĩ, chiêu tuyệt thực này thực hiệu nghiệm, lại chẳng tốn sức lực, còn khiến anh sợ cuồng lên. Cuối cùng Ninh Xuyên bê thức ăn cho cô ăn, sau đó lấy tấm hình kia ra, Tô Thiên Thiên vừa ăn cơm, vừa chỉ vào bốn người trong hình, “Đây là người nhà của anh sao?”

Ninh Xuyên vươn tay gạt hột cơm bên mép cô xuống nói, “Đây là cha anh, mẹ anh, cả chị gái anh nữa....” Hôm đó, anh nói với Tô Thiên Thiên chuyện cha mẹ anh mất sớm, chỉ dựa vào chị gái nuôi dưỡng, cho nên thư của chị, đối với anh mà nói, là vật rất quan trọng.

Cô gật đầu một cái, “Sau này chị của anh cũng là chị của em!” Ninh Xuyên cười cười, dường như tấm hình này khiến cho anh nhớ lại rất nhiều chuyện, để Tô Thiên Thiên ở đó lăm bắm một mình, “Cha anh giống anh thật đấy, còn cả mẹ anh nữa, mắt anh giống hệt mẹ.... Lúc ấy trông anh bé tí nhỉ, chín hay mười tuổi vậy?”

....

Ninh Xuyên họp xong, cơm nước với các đồng nghiệp xong xuôi, lúc trở lại công ty đã gần hết giờ nghỉ trưa, không ít nhân viên đều đang nghỉ ngơi trong phòng làm việc.

Anh đi vào phòng làm việc, đẩy cửa, đã thấy Tô Thiên Thiên nằm bò trên bàn, ngủ thiếp đi.

Cô nàng này úng là biết ăn ngon ngủ kỹ!

Ninh Xuyên lười phải để ý đến cô, xoay người trở lại chỗ của mình, còn mười phút nữa là vào giờ làm, anh nhắm mắt lại, chuẩn bị chợp mắt một chút, đột nhiên một tràng tiếng động kỳ quái truyền đến.

“Ục ục ục ục...”

Ninh Xuyên giật giật mí mắt, tiếng động đó lại tiếp tục truyền đến, “Ục ục ục ục...”

“Ninh Xuyên không nhin được mở mắt, lẳng tai tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, rất rõ ràng, anh vừa mới ăn cơm xong, chắc chắn không đói bụng, trong cái phòng làm việc này, trừ anh ra, chẳng phải còn mỗi Tô Thiên Thiên sao?”

Anh đứng dậy tiến lại gần, chuyện này xác định rồi, bởi vì bụng của bạn học Thiên Thiên đang réo như đánh trống vậy, “Ục ục ục ục...”

Chẳng lẽ cô ta chưa ăn cơm?

Ninh Xuyên nhú mày, mặc dù anh thường xuyên ăn cơm không đúng giờ, tùy tiện ăn cái này cái kia, nhưng mà nếu đói bụng rành rành, cũng biết mình đang đói, cũng biết phải đi ăn cơm, mà đặc biệt ghét việc bỏ cơm.

Tô Thiên Thiên tuyệt đối không phải là loại người mất ăn mất ngủ vì công việc, cho nên nhất định cô nàng cũng biết là đói, cũng biết phải ăn cơm.

Chẳng lẽ là.... nhin đói để sám hối?

Hình như trước đây cô cũng từng nhin đói như vậy một lần, Ninh Xuyên nhớ lại lần đó, bất đắc dĩ thở dài, đưa tay gõ trên bàn cô một cái, Tô Thiên Thiên bị làm cho giật mình, mơ hồ mở mắt ra, “A, anh về rồi à?”

Ninh Xuyên nghiêng đầu không nhìn cô, chỉ lạnh lùng nói, “Đừng tưởng là không ăn cơm thì tôi tha thứ cho cô, không ăn cơm chỉ khiến cho tội lỗi tăng thêm một bậc.”

“Hả?” Tô Thiên Thiên ngồi thẳng người, “Sao anh biết tôi chưa ăn cơm chứ.” Cô vừa dứt lời, bụng lại réo ầm lên, “Ục ục ục ục...”

Ninh Xuyên nghiêm túc nói, “Bụng cô ấy, nó còn chăm chỉ hơn cô nhiều.”

6. Chương 16 - 17 - 18

PART 16

Tô Thiên Thiên đỏ mặt, lúng túng đứng dậy, cúi đầu mân mê tay, “Cái kia... Họp xong rồi sao?”

“Giờ này rồi mà còn chưa xong được sao?” Ninh Xuyên trả lời không chút khách khí.

Tô Thiên Thiên có ngu thể chứ ngu nữa cũng nghe ra trong lời nói của anh chẳng có mấy phần vui vẻ, cúi đầu không nói lời nào, chuẩn bị xem nên mở miệng thế nào, xin lỗi thẳng liệu có mất mặt quá không? Nói hàm súc thì có vẻ không đủ thành khẩn? Nhưng trong lúc cô đang chuẩn bị, Ninh Xuyên đã quay người định trở lại chỗ ngồi của mình, vậy nên Tô Thiên Thiên vội vàng quát to một tiếng, “Chuyện kia ấy, không phải hôm nay tôi cố ý xin lỗi hại anh đi trễ không tham gia được cuộc họp...”

Ninh Xuyên nghiêng đầu, “Cô xác định câu này có logic?”

Tô Thiên Thiên lập tức lè lưỡi, vừa nãy gấp quá, nhất thời đầu lưỡi liền thoáng thể nào lại gộp luôn hai câu vào làm một, “Tôi định nói là, hôm nay không phải tôi cố ý đi trễ, sau đó lại muốn nói, thật xin lỗi đã hại anh không đi họp được... nói nhanh quá nên...”

“...” Ninh Xuyên gật đầu một cái, “Nói câu xin lỗi giải thích mà cũng có thể gộp lại với nhau được như thế, cô thực đúng là... giỏi bất việc.”

Tô Thiên Thiên nghĩ, lần này thì hay rồi, bất kể là xin lỗi thẳng hay gián tiếp nhận tội cũng vô dụng, càng bôi càng đen.

Ninh Xuyên đang ngồi vừa cúi đầu xem mấy thứ vừa nói, “Hơn nữa, tôi sẽ không chấp nhận lời xin lỗi của cô, bởi vì cô vốn chẳng có cảm giác hối lỗi, cũng đâu hiểu nổi nổi tức giận của tôi, với cô mà nói, chắc cả đời cũng không biết mình mắc lỗi ở đâu.”

Vốn Tô Thiên Thiên đang cảm thấy áy náy, nhưng bị Ninh Xuyên nói như vậy, cứ như là xem thường cô vậy, cô liền không nhịn được phản bác, “Sao anh lại nói tôi như thế được chứ?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Ninh Xuyên hỏi ngược lại.

“Dĩ nhiên là không rồi!” Tô Thiên Thiên trả lời, “Tôi biết anh phải rất cố gắng mới có được ngày hôm nay.... Kết quả là tôi tùy tiện đi muộn, hại anh đi họp phát sinh sự cố, xét về mặt nguyên tắc, hai ta dù có mâu thuẫn, nhưng cũng không nên để ảnh hưởng đến phương diện công việc, thế là không đúng...”

“Cô đang đọc diễn thuyết à.” Ninh Xuyên dở khóc dở cười.

“Àch...” Tô Thiên Thiên thừa nhận, hình như là cô vừa nhớ lại lời Âu Dương mắng mình, vừa mở miệng thừa nhận sai lầm.

Ninh Xuyên khoát khoát tay, “Coi như xong, người như cô, mở miệng nói xin lỗi là do bản thân thấy mình đã làm sai, hay là chỉ bởi vì phát hiện ra tất cả mọi người đều nói cô đã mắc sai lầm?”

Tô Thiên Thiên không nói gì, đành hoang mang mà nói, mặc dù cô biết mình đã sai, nhưng phần lớn đây là do sự tức giận của Ninh Xuyên, mọi người ai cũng nói cô không đúng, mà bản thân cô, hình như, rất khó để hiểu được câu nói kia của chị hai họ, “Em từ nhỏ đến lớn đã muốn gì được nấy, cơ bản không thể hiểu được cảm giác đạt được thành công bằng chính sự cố gắng của bản thân, cho nên em cũng sẽ chẳng quan tâm đến những thành quả lao động này!”

Ninh Xuyên nói tiếp, “Tôi vốn rất tức giận, nhưng sau đó nghĩ lại, với người như cô, có nói cũng vô ích, tôi và cô vốn không có quan hệ gì, tức giận vì một người hoàn toàn không cùng một thế giới giống như cô, hình như có hơi tự chuốc bực vào người.”

Tô Thiên Thiên bị anh nói khiến cho sắc mặt ngày càng khó coi, không riêng gì lông mày, ngay cả chóp mũi cũng nhăn lại, “Ninh Xuyên, anh xem thường tôi vậy sao?”

Ninh Xuyên giương mắt, cảm thấy sắc mặt Tô Thiên Thiên có chút khác thường, nhưng vẫn tiếp tục nói, “Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao, Tô Thiên Thiên cô đã cố gắng bao giờ chưa? Đã bao giờ cố gắng hoàn thành một mục tiêu nào chưa? Đã bao giờ cố gắng thay đổi cái bản chất lười biếng của mình chưa?”

“Anh không biết, không có nghĩa là không có!” Tô Thiên Thiên gào lên về phía anh, có lẽ cô chưa từng dựa vào sự cố gắng của bản thân để kiếm được đồng tiền, công việc, hay làm ra cống hiến to tát gì, nhưng đối với chuyện thay đổi sự lười biếng, hoàn thành một mục tiêu gì đó, cô thực sự đã làm!

“Ồ?” Ninh Xuyên dường như rất khinh thường, ngay cả nhìn cũng không nhìn cô, “Vậy cô đã làm gì nào?”

“Tôi...” Lời nói đã lên đến miệng, lại không sao ra khỏi mồm, “Tôi...”

Ninh Xuyên thấy cô vẫn không lên tiếng, ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt vẫn thâm thúy như trước kia, còn nhớ hồi đó, anh thường xuyên dùng đầu ngón tay chọc vào trán cô, dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, sau đó nói, “Thành thật khai ra, hôm nay có phải em tắm rửa xong khiến cho phòng vệ sinh toàn nước là nước đúng không.” Chỉ cần bị anh nhìn như vậy, Tô Thiên Thiên sẽ không có cách nào nói dối được, chỉ có thể nhếch miệng cười trừ, “Ha ha.”

Nhưng mà hôm nay, anh vẫn nhìn cô như vậy, Tô Thiên Thiên lại cắn môi không muốn thừa nhận, “Chuyện của tôi, sao tôi phải báo cáo với anh!”

Ninh Xuyên cười nhạt một cái, không nói thêm gì nữa, cúi đầu nhìn tài liệu, mặc kệ Tô Thiên Thiên đứng một bên.

Buổi chiều thừa dịp đi chuyển tài liệu, Tô Thiên Thiên đã đói đến không đi nổi đành chạy đến phòng ăn, bữa trưa đã kết thúc, bữa tối còn chưa bắt đầu, nhà ăn chẳng còn gì, chỉ có một túi bánh bao đậu méo mó, có lẽ nên gọi là bánh màn thầu đậu, rất rõ ràng, lớp vỏ bên ngoài còn chưa nở hết, đậu bên trong cũng không đủ, cho nên dúm thành một nhúm, cắn một miếng xuống, bột rơi thêm một miếng.

Tô Thiên Thiên rơi lệ, cái thứ bánh bao đậu này, bỏ vào trong cái dạ dày trống rỗng của cô, lập tức bắt đầu thấy khó chịu. Thế nên cô gọi điện về nhà, “Dì Lâm ơi, buổi chiều đi nhào bột mì đi, tối về cháu muốn làm bánh bao...”

“Hử?” Dì Lâm giật mình nói, “Cô chủ, dạo này cô đi làm mệt thế rồi, còn muốn về nấu ăn sao?”

“Dạ!” Tô Thiên Thiên tiếp tục cắn cái bánh vừa lạnh vừa cứng, cô ghét Ninh Xuyên, ghét cả đời, có chết biến thành quỷ cũng ghét!

Vừa nhai nốt mấy miếng bánh bao đậu cuối cùng, vừa quay về, vừa đúng lúc gặp Ôn Nhược Hà mặt mũi tươi tỉnh. Lúc đang buồn bực mà thấy người khác vui vẻ, đây chính là chuyện bi kịch nhất trên đời, bi kịch đến mức ngay cả Ôn Nhược Hà cũng nhận ra khi nhìn khuôn mặt như mướp đắng của Tô Thiên Thiên, mình vui vẻ như vậy chẳng khác nào tội phạm.

“Cái đó, Thiên Thiên, cô làm sao vậy?”

Tô Thiên Thiên rũ đầu xuống, cố gắng nuốt trôi viên bột mì kia, cổ họng rõ ràng lòi ra một cục, sau đó nấc cục một cái, “Ừc...”

Ôn Nhược Hà thấy bộ dạng này của cô, không nhịn được phì cười một tiếng, cười xong lại thấy không ổn, vội vàng nín lại, “Cô làm sao vậy?”

Tô Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn anh, Ôn Nhược Hà khác hẳn với Ninh Xuyên, nhìn qua trông rất ôn hòa, rất dễ tiếp xúc, không giống Ninh Xuyên, từ đầu khi gặp anh ta đã thấy bộ dạng khó ở chung rồi. Cho dù là cười nhạo mình, Ôn Nhược Hà cười cũng đến là êm ái, mà Ninh Xuyên thì cười đến là khinh bỉ, đây chính là chênh lệch ôi chênh lệch ấy!

Ninh Xuyên kia sao lại xem thường cô chứ, Tô Thiên Thiên cô, trừ tính tình có hơi lười một tẹo ra, những phương diện khác cũng đâu có kém điểm, gia thế vang dội, bộ dạng cũng đâu đến nỗi, trình độ học vấn cũng là tốt nghiệp một trường đại học trọng điểm, kiến thức nội hàm cũng có, năng lực làm việc cũng có, anh ta có tư cách gì mà xem thường cô chứ!

“Ôn tổng giám, nhìn tôi kém cỏi lắm sao?”

“Sao?” Ôn Nhược Hà hiển nhiên cảm thấy câu hỏi này rất đường đột, lại không thể không trả lời, vậy nên đành chọn một cách nói mơ hồ, “Cũng ổn mà...”

“Vậy anh nói coi, người khác có thể khinh thường tôi không?” Tô Thiên Thiên hỏi.

“Chuyện này...” Ôn Nhược Hà ngẫm nghĩ một chút, “Nếu không phải là vấn đề nguyên tắc hay sai lầm gì đó, tôi nghĩ là cũng không thể tùy tiện khinh thường cô.”

Tô Thiên Thiên giơ ngón cái và ngón trỏ ra làm điệu bộ một chút, “Vậy nếu như là một chút xiu sai lầm mang tính nguyên tắc thì sao? Không phải cố ý, là vô tình thôi.”

“Vô tình à...” Ôn Nhược Hà chẹp chẹp miệng, “Tôi thấy nếu không cố ý thì nên tha thứ, dù sao ai mà chẳng từng mắc sai lầm.”

Tô Thiên Thiên lập tức cảm thấy một luồng âm áp dâng lên quanh mình, Ôn tổng giám, thật biết dùng người nha!

“Thế, thế...” Tô Thiên Thiên giương mắt, “Tôi có thể đến bộ Sáng tạo làm việc được không, tôi tốt nghiệp khoa thiết kế quảng cáo đại học F.”

“Khoa thiết kế quảng cáo đại học F?” Ôn Nhược Hà kinh ngạc nói, “Khoa đó rất nổi tiếng đấy!”

“Đúng đúng.” Tô Thiên Thiên gật đầu, “Lúc tôi còn là sinh viên cũng từng tham gia thiết kế quảng cáo, cái quảng cáo sữa tươi nguyên chất ấy....”

“A!” Ôn Nhược Hà vỗ tay một cái, “Tôi xem rồi, tôi thấy ý tưởng của quảng cáo đó rất hay đấy!” Nói xong anh thấy lạ hỏi, “Thế sao cô lại đi làm ở bộ tài vụ chứ?”

“Là chị hai họ Âu Dương bảo tôi đến, nói vị trí đó còn trống.” Tô Thiên Thiên đáp.

Nghe vậy, Ôn Nhược Hà đã sáng tỏ, vốn là Diệp Khinh Chu nghỉ để xong, là bị điều đến bộ tài vụ làm thay cho người trợ lý bị tai nạn giao thông chừng ba tháng, nhưng sau đó Âu Dương lại nói tìm cô em họ đến giúp cho một tay, anh tưởng em họ của Âu Dương học tài vụ hay thư ký gì đó, vừa đúng dịp đi giúp đỡ, không ngờ cô ấy lại học truyền thông, còn là hệ truyền thông của đại học F nữa!

“Thế này thì loạn thật.” Ôn Nhược Hà không nhịn được nói, “Tôi phải phản ánh với bên Nhân sự mới được, dạo này bên bộ Sáng tạo đang thiếu nhân lực, sao lại để nhân tài như cô đi bộ Tài vụ làm trợ lý được chứ? Cần trợ lý thì phải tuyển hệ thư ký chứ.”

“Đúng đúng đúng...” Tô Thiên Thiên gật đầu, “Nếu tôi được chuyển đến bộ Sáng tạo, sẽ cố gắng làm việc thật tốt!”

Ôn Nhược Hà vỗ vỗ vai cô, “Cô yên tâm, chuyện này tôi sẽ giải quyết, thôi, cô cố gắng ở đây một thời gian, sẽ nhanh chóng có kết quả thôi, tìm cho cô một vị trí làm việc thích hợp.”

“Cám ơn, Ôn tổng giám!” Tô Thiên Thiên cảm động, thế giới này, quả nhiên vẫn còn rất nhiều người tốt!

PART 17

Vậy nên sau khi trải qua hai lần cãi vã, tình trạng của Tô Thiên Thiên với Ninh Xuyên đã chuyển từ giằng co giữa Nam Bắc Triều Tiên thành mâu thuẫn Palestine và Israel, song phương giương cung bạt kiếm, đều kiên trì cho mình là đúng, đối phương là sai, không thừa một đường sống vẹn toàn nào.

Chẳng qua những bàn tán về Tô Thiên Thiên, trái lại lại càng thêm mạnh mẽ, “Tô Thiên Thiên nhất định là lính nhảy dù!”

“Đúng vậy, lần này cô ta gây ra chuyện lớn như vậy, nếu là trước kia, Tổng giám đã sớm tới bộ Nhân sự đổi người rồi.”

“Xem ra ngay cả Tổng giám cũng không dám động đến cô ta.”

“Vậy không phải chúng ta nên đi lấy lòng cô ta sao?”

“Không được, người như vậy, còn chưa rõ tình huống thế nào, tốt nhất là đừng động đến cô ta, cũng không cần để ý đến cô ta.”

Tô Thiên Thiên chẳng thấy làm sao với những lời bóng gió bên ngoài, chỉ một mình gục xuống bàn cho xong mỗi ngày, đã gần ba tuần rồi, cô với Ninh Xuyên đánh cuộc với nhau ba tháng, giờ ngẫm nghĩ một chút, thật là năm tháng dài đằng đặc vô cùng, hôm nay mới được có một phần tư.

Nhưng có lời hứa của Ôn Nhược Hà, Tô Thiên Thiên giống như tìm thấy hy vọng trong bóng tối, lúc đói bụng tìm được thức ăn, lúc lười biếng tìm được cách để lười biếng!

Ninh Xuyên gì chứ, đều là mây trôi mây trôi cả thôi, cô sẽ nhanh chóng được rong chơi thoải mái trong không khí vui vẻ vô hạn ở bộ Sáng tạo, không cần phải đối mặt với tên bạn trai cũ đề tiện kia nữa!

“Đây là bộ dạng đang suy nghĩ viết báo cáo tổng kết của cô sao?” Ninh Xuyên thực sự là không nhịn được phải nhắc nhở cô, ước chừng hai giờ, Tô Thiên Thiên đã gục đầu trên bàn, xoay trái xoay phải.

“Hừ!” Tô Thiên Thiên khinh thường liếc một cái nói, “Anh không thấy vẻ trầm tư, vui mừng, ấp ứ, tính toán phức tạp trên mặt tôi sao?”

Ninh Xuyên cúi đầu xuống, “Về mặt cô có phức tạp hơn nữa thì cũng không che giấu được cái bản chất đờ đẫn của cô.”

“Hừ...” Tô Thiên Thiên bộp lại, “Về mặt anh có lãnh đạm thì cũng không che giấu được bản chất biến thái của anh!”

“Ồ?” Ninh Xuyên nhướn mày, “Thế tổng kết của cô đâu?”

“Bộp!” Tô Thiên Thiên đứng dậy, cầm theo một phần tài liệu, một đường vòng cung, rơi xuống trên bàn Ninh Xuyên, “Về sau trước khi xem thường người khác thì xem bản thân có tư cách không đã nhé.”

Ninh Xuyên kinh ngạc cầm tài liệu lên, đúng là báo cáo tổng kết đã được viết xong, “Tôi có tư cách hay không, hình như không phải chuyện cô cứ nói là được.”

Tô Thiên Thiên nghiêng đầu, không thèm nhìn anh, cô cảm thấy mình sắp không trụ nổi, mỗi ngày đối mặt với Ninh Xuyên, quả thực là sắp tâm thần mất!

Ôn tổng giám, mau dẫn cô đi đi mà!

Tục ngữ nói rất hay, con người khi đang tuyệt vọng luôn coi hy vọng là thứ vô cùng vĩ đại, ví dụ như rõ ràng là một cái bánh bao, lại coi như là Mãn Hán toàn tịch*, rõ ràng là một chén nước sôi, lại chẳng khác nào Quỳnh tương ngọc lạc vậy.

*Mãn Hán toàn tịch: Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và trong lịch sử Trung Hoa, bao gồm 108 món ăn độc đáo của nhà Thanh và văn hóa người Hán, được tổ chức trong suốt 3 ngày và 6 bữa tiệc.

Cũng vậy, rõ ràng là một Ôn Nhược Hà cũng hai con mắt một cái mũi, lại giống như Bồ Tát chuyển thế.

Tô Thiên Thiên dạo này thường xuyên đảo qua cửa bộ Sáng tạo, hy vọng có thể gặp được Ôn Nhược Hà một lần, thuận tiện do thám tiến độ “Chuyển nghề” của cô một chút, mà tần suất có hơi cao, cao đến mức ngay cả Âu Dương cũng không chịu nổi.

“Chị bảo này, Tô Thiên Thiên, ngày nào em cũng đảo qua chỗ bọn chị tới mười lần, rốt cuộc là em muốn làm gì hả?”

Tô Thiên Thiên ngượng ngùng che mặt, “Em đến gặp Ôn tổng giám mà...”

“...” Nhìn thấy dáng vẻ này của cô, Âu Dương ngẫm nghĩ một chút, đây là giai đoạn thiếu nữ phát xuân điển hình không thể nào tranh cãi mà!

“Dạo này anh ấy bận rộn lắm sao...” Tô Thiên Thiên cắn cắn môi, “Không biết anh ấy có thời gian không (đi hỏi giúp mình chuyện chuyển nghề), nhưng mà không thấy anh ấy ra ngoài (đi về phía bộ Nhân sự), em muốn nói chuyện với anh ấy (hỏi xem chuyện của em rốt cuộc như thế nào rồi) ...”

Âu Dương run rẩy một cái, hai tay ấn vai cô xuống, “Tô Thiên Thiên, chị hai họ trình trọng nói với em, tổng giám Ôn là người tốt, em, em phải đối xử thật tốt với anh ấy!”

“Chị hai họ, làm gì mà chị bày ra cái vẻ gả con gái rước đi thế...” Tô Thiên Thiên giật giật khóe miệng hỏi.

“Mặc dù chị biết con người em chẳng có ưu điểm gì, nhưng mà cũng không có tật xấu nào to tát, coi như để tổng giám Ôn thiết thời một chút, hời cho cô em họ tôi rồi, hình như cũng không đến mức thiết thời lắm.” Âu Dương căn bản không để ý đến cô, trong lòng tự mình tính toán, “Có lẽ sau này thành em rể họ mình rồi, công việc của mình lại thuận lợi hơn thì sao! Vụ mua bán này không tồi...”

Rất rõ ràng, Âu Dương thường xuyên bán đứng em họ mình, mà Tô Thiên Thiên chính là loại người bị bán đi cũng không biết, còn giúp người khác kiếm tiền, dĩ nhiên, cô rất có thể lười phải kiếm tiền.

Vậy nên, Tô Thiên Thiên nói với Âu Dương, “Chị hai họ, chị có gặp tổng giám Ôn thì giúp em hỏi anh ấy một câu, cứ nói là, cái, cái chuyện đó của em thế nào?”

“Chuyện... đó của em?” Âu Dương nhìn trời, “Chuyện đó”, một từ khiến người ta tưởng tượng vô cùng đến thế nào chứ.

Đối với hành vi khác thường của Tô Thiên Thiên, Ninh Xuyên khó mà không phát hiện ra, gần đây cô nàng chẳng khác nào bị lên motor, chuyện gì cũng làm rất nhanh chóng, chẳng qua là đổi lại trước kia, cô làm xong những việc này đều lăn ra ngủ, mà dạo gần đây, hễ làm xong việc là bắt đầu ngây người.

Có điều trước mắt Ninh Xuyên hình như cũng chẳng có thời gian và sức lực mà quan sát động thái của Tô Thiên Thiên, bởi vì chị gái Ninh San của anh, đột nhiên nói muốn chuyển đến sống cùng anh một thời gian.

Đây là một tình huống tương đối khác thường, ngay cả Ninh Xuyên cũng cảm thấy ngoài vui mừng ra thì kinh ngạc chiếm phần lớn.

Vào năm mười sáu tuổi, Ninh San bắt đầu đi làm nuôi anh, nuôi đến khi anh vào được đại học, bọn họ mặc dù vẫn thường xuyên liên lạc qua lại, nhưng chưa từng ở chung dưới một mái nhà lần nào, nhất là, sau khi chị anh kết hôn được bốn năm.

Cho nên phảng phất, Ninh Xuyên đoán được đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng anh cũng rất hiểu chị mình, cho dù thật sự có chuyện gì, thì chuyện đó cũng không phải là đột nhiên phát sinh, nhất định là có một quá trình tuần tự, nhưng những manh mối này, hay quá trình, chị gái anh nhất định sẽ không nói với anh, cô chỉ nói cho Ninh Xuyên kết quả.

Giống như trước kia, sau khi cô nghỉ học, để chăm sóc em trai, tạo điều kiện cho anh đi học, chỉ có thể đi làm tiếp rượu ở quán bar, cô đã quyết định, cứ đi làm như vậy.

Mặc dù trước đó mấy ngày, anh đã nhận được điện thoại của chị, vẫn còn nửa đùa nửa thật nói giỡn với cô, “Chị đến thăm em đi.” Mặc dù là từ tận đáy lòng, anh cũng rất nhớ chị gái, nhất là hơn một năm nay, vì công việc bận rộn, chị gái phải chăm sóc con nhỏ, hai người chưa gặp mặt được một lần, nhưng cúp điện thoại xong, mấy ngày sau, anh lại phải đối mặt với sự đến thăm đột ngột của chị gái và đứa cháu, vẫn cảm thấy hơi khó thích ứng.

Nhất là, khi chị gái Ninh San kéo theo một chiếc vali, bước từ sân bay ra, Ninh Xuyên càng thêm xác định, tình hình không ổn.

“Chị.” Ninh Xuyên gọi một tiếng, hoàn toàn là bởi vì chiều cao cùng dáng vẻ của người phụ nữ kia, hơn nữa trong tay còn ôm một đứa trẻ, là cháu của anh, một năm không gặp, Ninh San thay đổi rất nhiều.

Giống như là quay lại bốn năm trước, trước khi kết hôn, dáng vẻ lúc còn làm trong quán rượu, mặc một chiếc váy màu xanh khổng tước, tôn lên làn da trắng nõn của cô, mái tóc quăn xõa tung nhuộm thành màu nâu, đuôi mày hơi nhếch lên, cặp mắt thâm thúy giống như Ninh Xuyên, sống mũi cao thẳng, trang điểm vào, lại càng thêm sáng sủa động lòng người.

Nếu như không phải trong lòng còn ôm một đứa trẻ, có lẽ cô cứ như vậy mà đi trên đường, sẽ thu hút không biết bao nhiêu cái ngoái đầu, nhưng cho dù cô có ôm một đứa trẻ, điều này dường như cũng không thay đổi...

Bởi vì cô không chào hỏi với Ninh Xuyên trước, mà nghiêng đầu cười một cách quyến rũ với một người đàn ông trung niên đứng bên cạnh, “Cảm ơn anh, em trai em tới đón em rồi.”

Người đàn ông kia được cô cười một cái như vậy, có chút hoảng hốt, “À à à, thật không vậy?”

Ninh San vươn tay, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng gẩy gẩy, rồi mới cười cười nhìn Ninh Xuyên, “Tiểu Xuyên!”

Ninh Xuyên lúc này mới phát hiện, không chỉ có một chiếc va ly nằm trong tay chị gái anh, mà người đàn ông đang nói chuyện với cô cũng kéo theo hai chiếc, cũng là của cô, như thế này, không phải là dọn nhà thì cũng là muốn đến đây nghỉ mát!

Đem hành lý vào trong xe, Ninh Xuyên lên xe cùng chị gái, giờ anh mới có cơ hội mở miệng, “Chị, người kia là...”

“À, trên máy bay ngồi cạnh chị, trên đường hơi chán, nói chuyện nên quen.” Cô tùy ý nói, sau đó cúi đầu chọc chọc khuôn mặt bầu bĩnh của đứa con trai mới một tuổi rưỡi trong lòng, “Bối Bối, gọi cậu đi...”

Bối Bối mấp máy miệng, nhìn người đang lái xe bên cạnh một chút, cảm giác sắc mặt anh không tốt lắm, thoạt nhìn có hơi dữ, sau đó ngẩng đầu lên nhìn mẹ mình, “Mama, kẹo...”

“Gọi cậu đi rồi mẹ cho ăn kẹo...” Ninh San nhìn cậu bé, nghiêm túc nói.

Bối Bối hé miệng, nhìn người bên cạnh nói, “Đậu Đậu...”

Ninh Xuyên không ngờ cậu nhóc mấy tháng trước còn cuốn tả mới gặp có một hai lần, đảo mắt đã biết nói biết đi rồi, đàn ông đối với những thứ như trẻ con này không biết nên nói chuyện thế nào, cũng không biết nên sống chung ra sao, nhất là cậu nhóc còn gọi mình là “Đậu Đậu”?

“Là cậu, không phải là Đậu Đậu...” Ninh San chữa lại, “Nó mới biết nói chuyện thôi, nhưng lúc em hồi nhỏ cũng biết nói chậm.”

“VẬY Ạ?” Ninh Xuyên trả lời, có một loại cảm giác vi diệu khó mà nói thành lời, giống như ngày trước, anh và chị gái vẫn còn ở nhà của thím, mùa đông rét mướt, thím ném cho hai chị em họ một cái chăn, chị ôm lấy anh, bao bọc anh thật chặt, sau đó khi anh lạnh đến mức đỏ bừng thì thổi khí nóng bên tai anh: “Tiểu Xuyên, có lạnh không?” Vậy mà chớp mắt, bọn họ đều đã trưởng thành, mà anh còn được thăng cấp thành “Cậu”.

Những năm tháng đó, dường như vẫn rành rành trước mắt, khiến cho anh nhớ lại rõ ràng đến vậy.

“Đúng vậy.” Ninh San nói, “Bối Bối giống em hồi bé lắm, ánh mắt, lông mày, cái mũi, ha ha, đúng là giống người nhà họ Ninh chúng ta... ha ha, Tiểu Ninh Ý?”

Ninh Xuyên đang lái xe đột nhiên cả kinh, xe chệch qua, anh vội vàng đánh tay lái, lái xe lên đường vành đai khẩn cấp, vội vàng ngừng lại, nghiêng đầu hỏi Ninh San, “Chị nói gì? Ninh Ý?” Anh nhớ cháu trai mình, tên là Trần Ý mới đúng!

Ninh San nhìn gương mặt hoảng hốt của anh, phì cười một tiếng, “Em làm sao vậy?”

“Không, chị, sao chị đột nhiên lại muốn đến ở chỗ em?”

“À, chị ly hôn rồi.” Ninh San tùy ý nói, lắc lắc Bối Bối, “Bối Bối, con xem, cậu bị làm cho sợ đến mặt trắng bệch kia!”

Ninh Xuyên thở dài, xem ra, chị ấy thật sự muốn chuyển nhà.

PART 18

Ngày đón Ninh San, Ninh Xuyên cũng xin nghỉ phép, Tô Thiên Thiên lại thành người rảnh rỗi, trừ việc nhận mấy tài liệu, để trên bàn Ninh Xuyên, chờ anh về ký tên ra.

Ngủ cho đến trưa, đến lúc ăn cơm cô đã bứt rứt đến hồng người, vội vàng đi tìm chị hai họ chơi, “Thật là hiếm thấy, kẻ cuồng công việc như Ninh Xuyên mà cũng có ngày xin nghỉ!”

“A, thế à.” Âu Dương thở dài nói, “Vậy chẳng phải em sẽ thoải mái lắm sao?”

“Thoải mái?” Tô Thiên Thiên bĩu môi, “Rất nhàm chán.”

Âu Dương nhìn nhìn cô, “Em thấy chán?”

“Đúng vậy.” Tô Thiên Thiên ôm má vô lực nói, “Dạo này em mỗi ngày thức dậy đều thấy tinh thần vô cùng phấn chấn, nghĩ xem hôm nay phải đối đầu với Ninh Xuyên thế, làm cho anh ta tức chết, cho anh ta bực đến nổ tung, bực đến mức anh ta bán thân bắt toại mới thôi! Nhưng mà hôm nay, em đang hưng phấn là thế, tới công ty, anh ta lại xin nghỉ?!”

Âu Dương ngẫm nghĩ một chút, nuốt nước miếng nói, “Thiên Thiên, ý của em là, mỗi ngày em đi làm, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến Ninh Xuyên?”

“Đâu...” Tô Thiên Thiên cải chính lại lời của cô, “Trong đầu của em chỉ toàn nghĩ xem làm sao để khiến Ninh Xuyên tức chết, không phải là chỉ có Ninh Xuyên.”

“Đấy không phải mấu chốt.” Âu Dương cất cao giọng, “Mấu chốt là, khi em ở đây vừa nghĩ đến anh ta vừa giận anh ta thì đồng thời em cũng đang nhớ đến anh ta.”

Tô Thiên Thiên bỏ tay xuống, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Hình như thế!”

“Cho nên mới nói, bây giờ ngày nào em cũng nghĩ đến bạn trai cũ đã chia tay được bốn năm, à, mối tình đầu?” Âu Dương nói từng chữ từng chữ.

“Ờ...” Tô Thiên Thiên nhất thời buồn nôn, “Chị không nói thì thôi, nói ra, hình như là thế thật..”

“Hơn nữa...” Âu Dương lấy tay che miệng nhỏ giọng nói, “Em đã tỏ vẻ hứng thú với Ôn tổng giám rồi mà vẫn còn nghĩ tới bạn trai cũ cả ngày?”

“Hứng thú?” Tô Thiên Thiên nghĩ, có lẽ vậy, bộ Sáng tạo đối với cô mà nói, thực sự là khiến cô thấy hứng thú.

“Cho nên nhanh nhanh đừng có nghĩ mãi đến Ninh Xuyên nữa!” Âu Dương nghiêm túc nói, “Đây không phải chuyện tốt!”

“Thù hận làm cho người ta điên cuồng?” Tô Thiên Thiên nghĩ ra một lý do.

“Cũng không khác mấy.” Âu Dương nói, “Quý trọng sinh mạng, rời xa Ninh Xuyên.”

“Nhưng chị đừng quên, em với anh ta còn đang đánh cuộc, nói cách khác, cho dù bây giờ em có xem nhẹ anh ta, thì hai tháng sau hai người vẫn phải có ba tháng chung đụng.” Tô Thiên Thiên chớp chớp mắt nói rất chân thành.

“...” Âu Dương giật giật khóe miệng, “Hai kẻ ngược đời!”

Cho dù Ninh Xuyên có ngược đời hay không, nhưng Tô Thiên Thiên thì vẫn cho rằng, cô còn rất lý trí rất bình tĩnh rất tỉnh táo, ít nhất là buổi chiều, cô vẫn ngủ ngon lành, chưa từng suy nghĩ vẩn vơ.

Giờ tan sở, vẫn là Tiểu Lý tới đón cô như cũ, nếu như đi theo lộ trình bình thường, Tiểu Lý sẽ đi thẳng đường quốc lộ, sau đó vòng lên đường cao tốc, một đường về thẳng nhà cô.

Nhưng mà sau cả một buổi chiều lên mạng nhàm chán, Tô Thiên Thiên phát hiện ra nhà chú Mc Donalds mới có món cánh gà nướng vị mới, đối với một nàng lười mà nói, loại thức ăn nhanh không tốt cho sức khỏe này lại có một sự quyến rũ vô cùng, vậy nên cô bảo Tiểu Lý vòng ngược lại, đưa cô đến tiệm Mc Donald gần đó mua cánh gà.

Vậy nên khi Tô Thiên Thiên ngồi trong xe vừa gặm cánh gà vừa nhìn băng quơ ra ngoài cửa sổ, cô nhìn thấy Ninh Xuyên, cùng với một phụ nữ xa lạ, và một đứa bé xa lạ.

Xe dừng đèn đỏ, ba người bọn họ đi qua lối dành cho người đi bộ, Tô Thiên Thiên nuốt nước miếng, người phụ nữ này trang điểm lộng lẫy mà không dung tục, vóc người cao gầy, khí chất không tệ, mặc dù nhìn có hơi quen mắt, nhưng cô vẫn xác định mình không quen cô ta, hơn nữa cũng không biết đứa bé trai thoát nhìn mới chỉ hơn một tuổi mà Ninh Xuyên đang ẵm trong ngực kia.

Đèn đỏ đã hết, Tiểu Lý khởi động xe, phát hiện xe chạy rồi, nhưng mà Tô Thiên Thiên đang gặm cánh gà lại ngừng lại, “Cô chủ? Sao cô không ăn nữa?”

Tô Thiên Thiên thả cái cánh gà vào trong hộp, kinh ngạc nhìn về phía trước, chẳng lẽ vừa rồi cô nhìn thấy, là... cuộc sống mới bây giờ của Ninh Xuyên?

Anh ta có bạn gái, có thể nói là vợ? Còn có con đã hơn một tuổi?

Cho đến khi trở về nhà, cơm nước xong xuôi, Tô Thiên Thiên cũng chưa hồi phục lại tinh thần được sau chấn động này, rất hiển nhiên, sau khi chia tay, cô vẫn một mình đến giờ, mà Ninh Xuyên đã thành lập một “Gia đình nhỏ vui vẻ”, thế này thực không công bằng, có thể nói là, chuyện này rất khiến cho người ta tức giận!

“A.....” Tô Thiên Thiên nhớ tới cú điện thoại mập mờ vài ngày trước, có thể cho ra kết luận là, vợ của Ninh Xuyên giờ đang ở riêng mỗi người sống một nơi? Hay là cô ta đã đi công tác một thời gian rồi, gần đây mới trở về, tóm lại, hôm nay là ngày gia đình anh ta đoàn viên, cho nên anh ta mới xin nghỉ, lập luận trôi chảy cỡ nào chứ.

Thiên Thiên cảm thấy có một ngọn lửa nhỏ đang thiêu đốt trong lòng, khiến cho cô miệng khô lưỡi khô, xuống lầu uống liền hai cốc nước trái cây mới thấy dịu lại đôi chút.

Đặt cốc nước xuống, liếm liếm nước trái cây trên môi, vị chua ngọt truyền qua đầu lưỡi... Thần ơi! Bạn trai cũ của cô có con trai!

Vậy nên, rất rõ ràng, Tô Thiên Thiên vẫn không thể nào tỉnh táo lại được.

Ngày hôm sau, Ninh Xuyên vẫn đi làm đúng giờ, giống như không có chuyện gì phát sinh, hoặc có lẽ anh thấy chuyện chị gái mình chuyển đến ở cùng không phải là chuyện để cho người khác biết.

Tô Thiên Thiên núp sau máy vi tính, lặng lẽ nhìn lên, đi làm đúng giờ, mặc áo sơ mi như cũ, không có nếp nhăn cũng không có dấu vết được là qua, vẫn một chén trà xanh như cũ, vẻ mặt cũng giống như trước, không có quãng thâm ở mắt, không có cảm giác mệt mỏi, giọng nói...

“Tô Thiên Thiên, bây giờ cô lại định dùng chiêu nhìn chăm chăm như người chết này để khiến tôi chán ghét cô sao?” Ninh Xuyên mở miệng.

Khụ, giọng nói, cũng rất bình thường. Nguy trạng hoàn mỹ, thập phần nguy quân tử.

Tô Thiên Thiên rụt đầu lại, “Ai nói tôi đang nhìn anh?”

“Vậy cô rụt đầu lại làm gì?” Ninh Xuyên cười nhạt nói.

“Bởi vì cứ nhìn máy tính mãi trong thời gian dài không tốt cho xương cổ...” Tô Thiên Thiên đáp, “Cho nên tôi muốn vận vẹo cổ, bên trái ba mươi giây, bên phải ba mươi giây, phía trên ba mươi giây...”

Ninh Xuyên không muốn cãi cọ với cô nàng, vươn tay day day huyệt Thái dương của mình, tối hôm qua cậu cháu Bối Bối ngủ không quen giường, khóc lóc náo loạn cả đêm, anh cơ bản là cả đêm chưa ngủ, cho nên hôm nay anh thực sự không có sức lực nào đi tranh cãi vấn đề nhàm chán này.

Chẳng qua là thấy động tác vươn tay day huyệt Thái dương của anh, Tô Thiên Thiên rất nhạy cảm, “Anh mệt lắm à?”

“Có một chút, hôm qua ngủ không ngon.” Ninh Xuyên trả lời.

Ngủ không ngon? Tô Thiên Thiên cứng đờ cả người, “Anh nói là tối hôm qua xảy ra chuyện gì đó khiến cho anh ngủ không ngon?”

“Cũng gần như vậy.” Ninh Xuyên buông tay, “Tóm lại, cả đêm không ngủ, cho nên Tô Thiên Thiên, hôm nay xin cô đừng làm mấy trò kỳ quái nữa, làm tăng cảm giác mệt nhọc của tôi, bởi vì có thể đêm nay tôi vẫn không được ngủ ngon như cũ.”

Tô Thiên Thiên nheo mắt, đây gọi là gì chứ, khoe khoang với bạn gái cũ cuộc sống ban đêm của anh ta bây giờ muôn màu muôn vẻ thế nào sao? Cô tròn tròn mắt, khoe khoang ấy, cũng là một loại tuyên chiến đấy!

“Tôi mới lười phải làm mấy trò kỳ quái ấy, bởi vì tôi dạo này cũng mất ngủ cả đêm! Hơn nữa, tôi hôm nay, ngày mai, ngày kia, ngày kia, cả một tuần, đều ngủ không ngon!!”

....

Tan tầm về nhà, Ninh Xuyên mở cửa phòng, đã nghe thấy tiếng kêu của Bối Bối, “Mama mama mama...” Liên tục không ngừng, cứ như là súng máy Hà Lan, anh đóng cửa đi vào, đã thấy cậu nhóc ngồi trên sofa ở phòng khách, đầu miệng, hai mắt chớp chớp, khóe mắt còn vương nước mắt, đôi tay bé nhỏ vung vẩy trong không khí, xem bộ dạng là đang muốn có người ôm bé một cái.

Ninh Xuyên vội vàng đi tới, vươn tay ôm cậu bé lên, Bối Bối mặc một cái áo may ô, phía dưới đóng bím, anh vươn tay sờ, vừa nặng lại nóng, “Chị!” Anh gọi một tiếng, rất rõ ràng, giống hệt như lúc Bối Bối gọi khi này, không có bất kỳ lời đáp nào.

Mặc dù chưa chăm trẻ con bao giờ, nhưng bản năng của Ninh Xuyên thấy rằng, vào mùa hè nóng bức như thế này mà để cho một đứa trẻ mới biết đi mặc tã giấy là chuyện tương đối hoang đường, vì thế anh đặt Bối Bối lên đùi, kéo tã giấy ra, trừ thứ mùi là lạ xộc vào mũi ra, chỉ có cặp mông nhỏ đã bắt đầu nổi mẩn đỏ lên một mảng.

“Chị!!” Ninh Xuyên cất cao giọng kêu một tiếng, Ninh San mới vừa lấy tay che điện thoại di động vừa ra khỏi phòng, “Em về rồi?”

“Sao trời nóng vậy mà chị lại cho Bối Bối mặc tã giấy, nổi mẩn lên rồi!” Ninh Xuyên không vui nói.

Ninh San nhún vai, “Vây biết làm sao đây, nó cũng đâu biết tự mình đi vệ sinh, chẳng lẽ chị phải ôm nó đi?”

“Đấy không phải chuyện đương nhiên sao?” Ninh Xuyên nhìn cô, đột nhiên cảm thấy rất bất đắc dĩ.

“Nhưng mà chị còn bận việc.” Cô chỉ vào di động, sau đó đặt di động bên tai, “Được rồi, em trai em về, em chào hỏi nó ấy mà, có chuyện? Em có sao đâu..” Cô vừa nói vừa xoay người trở lại trong phòng.

Bối Bối dù nhỏ, nhưng hình như cũng biết, lúc này có gọi mama cũng vô ích, vậy nên lại vươn tay ôm lấy Ninh Xuyên, “Đậu Đậu, cái mông nóng, cái mông ngứa...”

Bỏ cái bỉm vừa nóng vừa nặng không chịu nổi kia của Bối Bối ra, dùng nước nóng rửa sạch mông cho cậu nhóc, cuối cùng thoa phấn rôm lên, trên khuôn mặt ngán ngán nước mắt của cậu nhóc mới lộ ra nụ cười, miệng ê a, lộ ra bốn cái răng nhỏ, “Đậu Đậu tốt...” Ninh Xuyên ôm cậu bé ngồi lại trên ghế sa lon, lúc này Ninh San mới ra khỏi phòng, đưa tay gạt mấy sợi tóc trước trán, có chút lúng túng nói với anh, “Trước kia... Bối Bối toàn do ba nó trông nom...”

Ninh Xuyên cầm một cái kẹo mới mua hôm qua từ trên bàn trà lên, bóc vỏ xong bỏ vào trong miệng Bối Bối, sau đó ôm cậu nhóc xuống dưới ghế sa lon, “Bối Bối, tự vào phòng chơi đi.”

Bối Bối gạt đầu một cái, bước đi không tính là vững vàng, lúc xiêu lúc vẹo đi vào trong phòng ngủ.

Ninh Xuyên đưa tay vỗ lên cái ghế sa lon bên cạnh, nói với chị gái, “Chúng ta có phải nên nói chuyện tử tế một chút không, sao chị lại ly hôn?”

7. Chương 19 - 20 - 21

PART 19

Ninh San hiển nhiên không muốn nói về vấn đề này, nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Ninh Xuyên, cô vẫn ngồi xuống, “Sao phải nói chuyện này?”

“Em cảm thấy quá đột ngột.” Ninh Xuyên không nhịn được nói, “Ý em là, chị và anh rẽ phát sinh vấn đề gì, em cảm thấy người đó không tệ...”

Anh nói vậy không phải là không có lý do, năm xưa Ninh San còn là một cô gái chưa tốt nghiệp đại học, vì muốn nhanh chóng tìm được một công việc vừa có thể nuôi sống cô và em trai, lại còn phải cung cấp tiền để em mình đi học, cô chri có thể chọn đi làm tiếp viên ở quán bar, một bình rượu uống vào, cô sẽ được tính phần trăm, đêm đêm, cô uống đến say mềm.

Mới đầu cô chỉ vừa uống là nôn thốc tháo, sau đó uống mãi uống mãi rồi cũng quen.

Ninh Xuyên thực sự không thể đối mặt nổi với hiện thực này, anh nói với Ninh San, “Em không đi học nữa, em cũng đi làm.”

Ninh San uống đến cả người nồng nặc mùi rượu, mặc dù ngay cả tên mình cô cũng có thể quên mất, nhưng cô vẫn rõ ràng, hy vọng duy nhất của nhà họ Ninh chính là em trai mình, “Không, em phải đi học, em đừng quên lời ba nói, ba nói, cho dù như thế nào, nhà họ Ninh chúng ta nhất định phải vực dậy một lần nữa, cho nên Ninh Xuyên, cho dù có xảy ra chuyện gì, cho dù chị có phải làm nghề gì, chị cũng sẽ cho em đi học. Sau đó...” Cô đứng dậy, lao vào nhà vệ sinh, nôn đến cả mặt xanh mặt vàng cũng ói ra, mái tóc xộc xệch xòa bên cạnh bồn cầu, ánh mắt cô trống rỗng vô cùng, giống như không nhìn thấy bất cứ hy vọng gì, “Sau đó... nhà mình mới có hy vọng.”

Cô cứ trải qua những ngày mà bản thân cũng không rõ là đã chết hay còn sống như vậy, cho đến một hôm, cô gặp được Trần Hạo ở quán bar.

Anh ta là chủ quản của một công ty nhỏ, lớn hơn Ninh San sáu tuổi, Trần Hạo có vẻ ngoài bình thường, gia đình cũng vậy, tính tình thật thà đôn hậu, vậy mà cũng đã ba mươi hai tuổi rồi, rất rõ ràng, tuổi như vậy rồi còn kết hôn, khẳng định là có vấn đề, vấn đề của anh ta chính là đã ly dị, không có con.

Lúc ấy công ty tụ tập với nhau đến quán bar, đến lúc mọi người đều vui đùa rất HIGH, anh ta chỉ có một mình ngồi yên trong góc, Ninh San muốn đẩy mạnh tiêu thụ rượu vì kinh tế rớt cho anh ta hai bình rượu, lúc anh ta nhìn thấy Ninh San xinh đẹp quyến rũ đến động lòng người, đỏ mặt không thốt ra được câu nào chứ đừng nói đến cự tuyệt

Cứ như vậy bọn họ quen nhau, cho dù một Ninh San xinh đẹp cùng với một Trần Hạo đáng người nhỏ thấp không thể coi là dễ nhìn thoát nhìn không xứng đôi cho lắm, nhưng Ninh San không quan tâm, đối với cô mà nói, thứ được gọi là tình yêu, ngay từ lúc cô lựa chọn nghỉ học, đã không còn dính líu gì đến cô nữa, cái cô cần, chỉ là một người, không quan tâm cô đã từng làm tiếp viên quán bar, sau đó cùng cô trải qua nửa đời còn lại yên ổn.

Có lẽ nếu là trước kia, Ninh Xuyên nghĩ, chị gái chưa chắc sẽ sống chung với Trần Hạo, lúc đầu, cô còn có những lựa chọn khác. Nhưng Ninh San không có lựa chọn nào khác, hoặc là nên nói, so với làm tình nhân của mấy ông chủ gì đó, lấy một người đàn ông đã ly dị nhưng đang hoang sẽ ổn định hơn, nhất là cô cho rằng một người đã trải qua một lần hôn nhân thì sẽ rất quý trọng cuộc hôn nhân kế tiếp.

Ninh Xuyên cũng nghĩ như vậy, bởi vì sau khi kết hôn, Trần Hạo đối xử rất tốt với Ninh San, nhất là khi hai người còn có một đứa bé rất đáng yêu như Bối Bối, tất cả đều hoàn mỹ, giống như không nên lấy ly hôn làm kết cục.

“Người đó không tệ?” Ninh San nhếch khóe miệng, cong lên một nụ cười châm biếm, sau đó nhìn Ninh Xuyên, “Có thể đã từng như vậy, nhưng bây giờ thì không...”

“Anh ta rất quan tâm đến ra đình...” Ninh Xuyên nói, “Năm ngoái em gặp anh ta, rất biết chăm sóc trẻ con, cũng là người có thể sống qua ngày được.”

“Nhưng trong lòng anh ta vẫn để ý đến quá khứ của chị!” Ninh San đột nhiên rống to, “Chị có thể không thêm để ý đến tương mạo, gia đình, công việc hay chuyện anh ta đã ly dị, thật sự, có lẽ nếu là trước đây chị sẽ không để mắt tới người như vậy, nhưng chị biết, quá khứ chính là quá khứ, đối với chị mà nói, có thể tìm được người như anh ta đã là rất khó rồi! Nhất là anh ta không quan tâm đến chuyện chị từng làm ở quán bar, nhưng mà đây đều là do bọn chị nghĩ vậy, sinh Bối Bối xong, anh ta chẳng khác nào một kẻ thần kinh, cả ngày muốn mang con đi xét nghiệm ADN!”

Ninh Xuyên bị chuyện này dọa cho choáng váng: “Chị, chị nói là anh rể, anh ta...”

“Đúng vậy!” Ninh San kiên định nói, cô thở dài một hơi, “Trước kia chị không nói với em, sau khi kết hôn với anh ta xong, anh ta thường xuyên nghi ngờ chị vẫn còn qua lại với đàn ông, chị ra khỏi cửa không được trang điểm, không được mua quần áo mới, ngay cả tóc cũng không được uốn, nếu không anh ta sẽ cho rằng chị muốn ngoại tình! Được thôi, những chuyện đó chị nhịn, chị biết nếu đã kết hôn thì hai người phải tha thứ khoan dung cho nhau, dù sao chị cũng từng là một tiếp viên, anh ta phản ứng như vậy, chị cũng hiểu được, em cũng biết, chị làm tiếp rượu, có thể có tiếp xúc thân thể với khách, nhưng mà chị em còn chưa sa đọa đến mức bán rẻ thân xác!”

Cô nói một hơi như vậy xong, giống như đang phát tiết những lời đã kìm nén rất lâu trong lòng, lồng ngực phập phồng kịch liệt, “Xin lỗi, chị mất khống chế...”

“Không... không sao...” Ninh Xuyên ngây ngẩn đáp.

“Cho nên chị làm theo mọi yêu cầu của anh ta, toàn tâm toàn ý làm một bà nội trợ, thật ra thì khi chuẩn bị kết hôn, chị đã nghĩ sau khi cưới có thể đi học lại, hoặc là tìm một công việc thích hợp, bắt đầu cuộc sống mới của chị, em biết rồi đấy, khi đó em đã thi đậu nghiên cứu sinh, bắt đầu vừa học vừa làm rồi.” Ninh San nói tiếp, “Nhưng em nghĩ cói, với người như anh ta, chị có thể ra khỏi cửa được sao?”

“Sao chị không nói cho em biết?” Ninh Xuyên đột nhiên cảm thấy những gì chị nhận được, không hề giống với những thứ anh đã nghĩ.

Ninh San nhìn anh một cái, ánh mắt dời xuống mặt đất, lạnh lùng cười một tiếng, “Nói cho em biết thì thế nào, ly hôn ư? Một người đã từng làm tiếp viên, lại còn ly hôn, chị còn có lựa chọn nào tốt hơn sao? Nếu như đến cả người đang hoang như anh ta cũng chỉ cố nén nghi ngờ trong lòng, thì nói gì đến những người khác.”

Cô vừa nói vừa ngẩng đầu lên, mở trừng hai mắt, “Nhưng chị không thể nào nhịn được khi anh ta muốn dẫn Bối Bối đi xét nghiệm huyết thống, nguyên nhân là vì lúc mang thai, chị đã từng tới tìm em, chị có thể có cơ hội tiếp xúc với những người đàn ông khác!”

“Vậy Bối Bối mới ra đời có hơn một năm...” Ninh Xuyên nói.

“Một năm trước bọn chị đã ở riêng rồi.” Ninh San nói, “Bởi vì chị đề xuất ly hôn, mà anh ta không đồng ý, anh ta có thể hôm trước thì quỳ trước mặt chị cầu xin chị trở về, mà ngay hôm sau đã bắt đầu nói chị là “đồ đàn bà không biết xấu hổ”. hoặc là hôm trước thì dùng dao cắt cổ tay mình, sau đó ngày hôm sau lại mắng Bối Bối là “Con hoang”. Chị chịu đủ rồi, cuối cùng chị nói với anh ta, đúng thế, Ninh San tôi là một mẹ đàn bà lẳng lơ, Bối Bối cũng không phải con của anh,, sau đó ly hôn với anh ta!”

Cô càng nói càng kích động, nước mắt cũng không kìm được mà tuôn ra, Ninh Xuyên vươn tay đặt lên bả vai chị gái, nghẹn ngào nói, “Chị, thực xin lỗi, đều là tại em, nếu như không phải vì em, chị sẽ không phải chịu đựng như vậy...”

Ninh San cũng không nhịn được nữa, gào khóc, “Chị không muốn nhìn thấy Bối Bối, cứ nhìn thấy Bối Bối là chị nghĩ đến anh ta, mười năm... Tiểu Xuyên, chị đã tự hỏi mình vô số lần, rốt cuộc là chị còn phải sống như vậy bao lâu nữa, còn phải đợi bao lâu nữa, chị mới quay trở lại được cuộc sống mười năm trước đó...”

Ninh Xuyên đưa tay lau khóe mắt, “Sống cùng với em đi, chị và Bối Bối, chúng ta chính là một gia đình, giống như trước kia.”

....

Đối mặt với sự khiêu khích của bạn trai cũ, Tô Thiên Thiên cảm thấy áp lực của bản thân cực lớn, cô phải phản kích ngay lập tức, không chỉ là ngoài miệng, mà còn phải cả hành động nữa.

Vậy nên cô nghiêm túc nói với bà Tô, “Mẹ, giới thiệu đối tượng cho con đi!”

Bà Tô đang ngồi xem phim truyền hình đến đoạn kịch tính, bị một câu như vậy dọa cho hết hồn, lại không biết nên khóc hay nên cười, “Con, con nói cái gì?”

“Có lẽ là mẹ mau tìm cho con một người đàn ông đi, không phải con muốn kết hôn, con chỉ cần gặp một anh chàng thôi.” Tô Thiên Thiên giải thích.

Giải thích như vậy, ngay cả dì Lâm cũng trợn mắt lú lỏi, “Cô chủ, mặc dù... chuyện đó... cô đã hai mươi bốn tuổi, ạch, cũng đã trưởng thành, cũng cần thiết, nhưng mà... vội vàng như vậy, chúng tôi biết tìm đâu bây giờ?”

“Hồi trước không phải ba cháu định giới thiệu cho cháu sao?” Tô Thiên Thiên nói, mặc dù thực ra cô chẳng có tí tí hứng thù nào đối với đám công tử nhà giàu “Hứng thú rộng khắp” kia, vừa thấy mặt đã hện cô đi chơi bóng, du lịch, định khiến cô mệt chết sao!

“Hồi trước không phải con không thích sao?”

“Bây giờ cũng không thích, chẳng qua là cần.” Tô Thiên Thiên nghiêm túc nói, “Mẹ hỏi thăm giúp con, có ai thích hợp không, gia đình không cần quá tốt, nhưng có công việc ổn định, không phải ngày nào cũng tìm con ra ngoài, tốt nhất là tính tình được một chút, cái loại hề gọi là đến, không gọi anh ta cũng không tức giận ấy.”

Bà Tô suy nghĩ một chút, “Hình như có một cậu phù hợp, vốn ba cậu ta cũng là cổ đông của một công ty địa sản lớn, quen với ba con, sau đó công ty đó xảy ra chút vấn đề, ông ấy rút cổ phần, mở một công ty đầu tư quản lý tài sản, mặc dù điều kiện so với nhà chúng ta có kém hơn một chút, nhưng mà mẹ thấy con trai ông ấy rồi, tính tình tốt không phải nói, hình như đang làm trong một công ty quảng cáo, chức vị cũng khá cao...”

Không có thời gian để lắng nghe chi tiết, Tô Thiên Thiên quả quyết nói, “Rất tốt, tối mai, hẹn gặp anh ta đi!”

PART 20

Ngày Tô Thiên Thiên hẹn đi coi mắt là một ngày cuối tuần đẹp đẽ, mặc dù cô ngay cả hẹn với ai cũng không biết, bởi vì là ai thì có quan trọng gì, quan trọng là quá trình gặp gỡ kia.

Thế nên hôm nay, quỳ dính giường Tô Thiên Thiên bỗng nhiên lại dậy sớm, định đem mái tóc dài của mình buộc lên, ngồi trước bàn trang điểm loay hoay một lúc lâu, Tô Thiên Thiên chỉ tìm được một sợi dây da trâu màu đen, cô ngửa đầu suy nghĩ một chút, hình như đây là mua được trong một lần đi ngang qua “Cửa hàng 2 đồng” trong truyền thuyết, nghe nói loại dây da trâu này đều được tái chế lại từ những đồ đã được sử dụng, cô kéo một cái, dường như xuyên qua lớp chỉ thêu màu đen, còn có thể nhìn thấy da gân nửa trong suốt bên trong.

Tìm khắp nơi mà không có lựa chọn nào khác, Tô Thiên Thiên thử dài, đeo chiếc dây da vào tay, cuốn tóc lên, cô lại đi vòng quanh phòng, tìm được một cây trâm thoát nhìn không có vẻ gì xa xỉ lắm, vấn tóc lên.

Kéo tủ quần áo ra, Tô Thiên Thiên liền lệ rơi đầy mặt, đồ mùa hè của cô hầu như toàn là T-shirt với váy dài, nếu không thì cũng là dạ phục để đi dự tiệc với ba cô, mặc dạ phục đi xem mặt thì được, nhưng mà mặc dạ phục để đi làm...

Tô Thiên Thiên rũ bỏ ý nghĩ đó, lật tới lật lui, cô lật ra một chiếc váy gần như mới tinh, một chiếc váy quây màu đỏ kẻ ca rô, kiểu dáng không quá khoa trương, thoát nhìn rất trẻ trung hoạt bát, phía trên có một chiếc áo ngoài tay cộc màu trắng rất xứng, da của Tô Thiên Thiên rất trắng, mặc đồ kiểu như vậy rất thích hợp.

Cô lấy chiếc váy đó ra, nhìn trên một chút, nhìn dưới một chút, nhíu mày một cái, hay là ra ngoài sớm đi mua bộ mới? Cô nhìn chiếc đồng hồ treo trong phòng, khụ, không kịp rồi, hơn nữa đi dạo phố mua quần áo, còn phải chọn một bộ thích hợp, quả thực không dễ dàng, ban đầu khi mua chiếc váy này, chân của cô đi đến mức mọc cả mụn nước luôn!

Cái váy hại chân cô nở bong bóng này, dù sao vẫn không thể mặc một lần rồi bỏ xó luôn được, thế nên Tô Thiên Thiên lấy chiếc váy đó ra, mặc vào người.

Trang điểm nhẹ nhàng đơn giản một chút, xách túi, Tô Thiên Thiên bước ra khỏi gian phòng của mình.

Bà Tô ở nhà ăn dưới lầu vẫy tay với cô, “Oa, Thiên Thiên, thì ra con mà ăn mặc vào nhìn cũng ra hình người.”

“Cám ơn đã khen ngợi...” Tô Thiên Thiên nheo mắt nói, “Thuận tiện cám ơn mẹ đã sinh ra con với cái bộ dạng này.”

“Không phải mà.” Bà Tô nghiêm túc nói, “Mẹ nói thật lòng đấy, thì ra là con thực sự không biết trưng diện cho bản thân gì cả, như thế là quá lười.”

Tô Thiên Thiên nhìn nhìn bà, mặc dù cả người khí chất không tệ, bảo dưỡng rất tốt, nhưng mà đầu tóc thì tùy ý cặp lên, mặc một thân đồ thể thao màu xanh đen, “Mẹ thì thật chịu khó, ở nhà mặc đồ thể thao, mẹ làm việc sao?”

“Thoải mái mà.” Bà Tô hết duỗi tay lại duỗi chân, “Ở nhà thì mặc như phu nhân làm gì, khó chịu lắm.”

“Thế mà mẹ không lười?” Tô Thiên Thiên không nhịn được nói.

Bà Tô khoát tay, “Mẹ khác, mẹ đã qua tuổi lao động rồi, hơn nữa mẹ cũng chẳng cần làm việc, con nói xem mẹ có làm hay không, thì ba cũng vẫn kiếm ra một đồng tiền, mẹ rất hài lòng với cuộc sống hiện giờ, mà mẹ cũng chẳng muốn tốt hơn nữa, một tháng tiền lương của con đủ cho mẹ mua một cái váy không.”

“Không thể lấy chuyện đó làm lý do lười biếng của mẹ được.” Tô Thiên Thiên bĩu môi, “Niềm vui khi làm việc là ở chỗ nó có thể khiến cho khiến cho một người phụ nữ trở nên quyến rũ.”

Bà Tô nhún vai, vẻ rất đáng đánh đòn, “Có bản lĩnh thì còn tìm một anh chàng giàu có nuôi con đi, hay là con đi mua ít cổ phiếu có tiềm năng gì đó, thế thì sau khi kết hôn rồi con cũng lười được như mẹ thôi...”

Tô Thiên Thiên khinh thường nói, “Con dù có không kết hôn, cũng vẫn có thể làm tổ ở nhà tiếp tục lười biếng.”

“Phải không?” Bà Tô cười nói, đứng dậy vặn eo, “Ồ, thế con đi làm đi, mẹ muốn đi ngủ một giấc cho hồi sức.”

“...” Tô Thiên Thiên nheo mắt, khoe khoang đây mà khoe khoang đây mà, dạo này ai cũng khoe khoang trước mặt cô, chờ cô giải quyết Ninh Xuyên xong, mỗi ngày cô sẽ ngủ 16 tiếng cho coi!

Nhưng bà Tô nói cũng không phải không có lý, đây cũng là lý do tại sao Tô Thiên Thiên vẫn không đi làm, bởi vì thật sự cảm thấy không cần thiết.

Người khác đi làm có lẽ là để nuôi gia đình, kiếm tiền, nâng cao chất lượng cuộc sống, đối với Tô Thiên Thiên và mẹ của cô mà nói, sự tồn tại của ông Tô chính là một chiếc máy in tiền di động, nhất là khi ông dậy sớm hơn gà, làm nhiều hơn bò, ăn ít hơn mèo nữa, bọn họ còn có gì cần phải làm nữa?

Chuyện của công ty không cần mẹ con họ giúp một tay, trong nhà thì Tô Thiên Thiên đã trưởng thành, mấy người già cũng đã qua đời, cũng không có gì cần phải đặc biệt quan tâm, nhất là trong cái nhìn của ông Tô keo kiệt, số tiền bỏ ra vì công việc mà cần phải đi mua những trang phục và đạo cụ cho xứng với bọn họ đã vượt quá cả tiền lương, cho nên Tô Thiên Thiên không cần đi làm cũng không cần kết giao bạn bè, hủy bỏ tất cả những hoạt động xã hội có thể từ chối, chuyên tâm ở nhà làm một kẻ lười.

Tô Thiên Thiên không hiểu cũng không có hứng thú với bất động sản, hơn nữa nhìn cô cũng không có năng lực đi tiếp quản, cho nên ông Tô cho rằng, chỉ cần tìm một chàng rể có gia thế tương đối là coi như tìm được người thừa kế thích hợp, hai nhà hợp lại, hài hòa lại vững mạnh, cho nên Tô Thiên Thiên ngay cả yêu đương cũng không cần.

Mà nên biết là, cho dù chính cô có yêu đương, kết bạn, cũng không tránh nổi gặp phải người như Ninh Xuyên, cô đã hoàn toàn hết hy vọng!

Vừa bước vào bộ Tài vụ, Tô Thiên Thiên đã cảm thấy thị giác sinh ra một loại ảo giác, cô nuốt nước miếng, mỉm cười với người đồng nghiệp đang lộ đầu ra, bước nhanh vào phòng làm việc, cửa mở ra, Ninh Xuyên đang cúi đầu xem tài liệu, không hề ngẩng đầu.

Tô Thiên Thiên cũng lười phải chào hỏi với anh ta, đi vào phòng làm việc, tùy ý ngồi xuống, đột nhiên nhớ ra hôm nay cái váy mình đang mặc không phải là loại váy xếp li mềm mại đuôi phăng tự nhiên như bình thường, “Vụt” một tiếng đứng dậy, vội vàng để ý phía sau của váy.

“Tôi bảo này Tô Thiên Thiên, động tác của cô có thể nhẹ nhàng hơn một chút được không?” Ninh Xuyên bắt đầu nói.

“Anh cần yên tĩnh làm gì, ngủ sao?” Tô Thiên Thiên vừa sửa sang lại mép váy vừa trả lời.

“Cô...” Ninh Xuyên ngẩng đầu lên nhìn cô, một lời cũng không thốt ra được, Tô Thiên Thiên vắn tóc lên cả người hiện lên vẻ nhẹ nhàng thoải mái lại đầy sức sống, trang điểm nhẹ khiến cho khuôn mặt trẻ con của cô có vẻ càng thêm đáng yêu, nhất là... bộ váy này, “Bộ váy này...”

Tô Thiên Thiên ngóc đầu lên, “Làm sao, tôi không được mặc cái váy này sao?”

Ninh Xuyên muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra được, Tô Thiên Thiên đắc ý ngồi lại chỗ của mình, nửa phút trôi qua, anh không nhìn được tức tối đứng dậy, “Cô không có bộ đồ nào khác sao?”

Tô Thiên Thiên cúi đầu nhìn ngó một chút, “Có chứ.”

“Vậy tại sao...” Ninh Xuyên vươn tay, khó khăn nói, “... tại sao không mặc giống lúc trước?”

“À...” Tô Thiên Thiên cười nói, “Tôi nhớ lúc trước anh từng nói, tôi chẳng khác nào bốn năm trước, cái gì mà phàm là người có chút lòng cầu tiến, đều sẽ cố gắng tiến bộ...”

“Tiến bộ cái vỏ ngoài?” Ninh Xuyên không vui nói, “Cô định tiến bộ kiểu ấy?”

“Làm sao anh biết được là bên trong tôi không tiến bộ gì?” Tô Thiên Thiên nhún vai, “Chẳng qua là cái anh thấy chỉ là vỏ ngoài mà thôi.”

“....” Ninh Xuyên khoát khoát tay, “Được rồi, coi như tôi chưa nói gì.”

Tô Thiên Thiên đắc ý ngúc ngắc đầu, nhanh nhẩu ngồi xuống ghế, sau đó lại “Vụt” một tiếng bắn người lên, “Váy của tôi!”

Ninh Xuyên cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, “Chẳng phải là một cái váy thôi sao, cô bắt đầu để ý đến hình tượng của mình như vậy từ bao giờ? Cô mà để ý, sao không làm từ bốn năm trước đi?”

“Vậy còn phải là xem với ai mới được!” Tô Thiên Thiên trả lời, “Ở chung một chỗ với loại người như anh, cần phải để ý đến hình tượng sao?”

“À? Vậy hôm nay cô định ở với ai đây?” Ninh Xuyên hỏi.

Tô Thiên Thiên muốn nói mình đi xem mặt, nhưng lại nghĩ, Ninh Xuyên đã nhanh hơn mình không biết bao nhiêu bước, nếu như cô giờ mới đi gặp mặt, chẳng phải sẽ bị anh ta cười cho thối mũi? Vậy nên cô kiên định siết chặt tay, “Hôm nay tôi đi kỷ niệm tròn ba năm.”

“Tròn ba năm?” Ninh Xuyên giật mình nói, nhìn cô từ trên xuống dưới, “Vậy ra hai người chỉ có ngày kỷ niệm mới gặp mặt nhau? Hình như cô đi làm cũng được một tháng rồi còn gì.”

“Ạch...” Tô Thiên Thiên phát hiện, chuyện uốn ba tấc lưỡi, thực sự là càng tung càng hỏng, “Anh ấy, anh ấy rất bận rộn, nhật trình kín mít, hơn nữa, đâu phải là cái loại mới yêu lần đầu gốc xít nữa, ngày nào cũng ở chung một chỗ đến phát chán, còn cùng nhau đi ăn cơm tối, dạo vỉa hè gì đó...” Rất rõ ràng, càng nói, vị chua càng nồng.

Ninh Xuyên neho mắt, “Mặc cô.” Nói xong cúi đầu không thèm nhìn cô.

Gần tới giờ tan làm, Tô Thiên Thiên bắt đầu không ngừng nhìn đồng hồ, cuối cùng thấy đã đến giờ, cô liền xốc túi chạy luôn ra ngoài, cửa phòng làm việc “Rầm” một tiếng đóng lại, Ninh Xuyên đang ngồi cũng đứng dậy.

Xách cặp tài liệu lên, cũng bước ra ngoài, mặc chiếc váy kỷ niệm yêu nhau một trăm ngày mà anh mua bốn năm trước đi cùng với cái gã kia mừng kỷ niệm ba năm? Có muốn anh tức chết có phải không?

“Tổng giám...” Lúc Ninh Xuyên bước ra khỏi phòng làm việc, Hân Hân gọi một tiếng, Ninh Xuyên vừa nhìn qua, về mặt cô ta đầy kinh ngạc, đúng thật là, mình luôn luôn về trễ, hôm nay lại tan làm ngay theo Tô Thiên Thiên? Khiến cho người ta nghi hoặc cũng là chuyện bình thường, anh bèn lúng túng giải thích, “Hôm nay có việc.” Sau đó vội vã đi ra ngoài.

Hân Hân nghiêng đầu, nói với Tiểu Hôi bên cạnh, “Sao Tổng giám lại giải thích với tôi nhỉ? Tôi chỉ muốn báo với anh ấy, mai tôi muốn nghỉ một ngày thôi mà.”

PART 21

Mặc dù Ninh Xuyên cảm thấy đây là chuyện rất ngu xuẩn, nhưng cuối cùng, anh vẫn quyết định làm cái việc ngu xuẩn nhất trong cuộc đời mình, đó chính là đi theo Tô Thiên Thiên, xem xem cô rốt cuộc là đi gặp ai.

Xe chạy thẳng một đường, Ninh Xuyên không nhanh không chậm đi theo sau chiếc Land Rover Tô Thiên Thiên đang ngồi, trên đường Tô Thiên Thiên yêu cầu dừng xe hai lần, một lần là bảo tài xế mua cho cô một chai nước, một lần là mua kẹo cao su.

Nơi Tô Thiên Thiên đến là nơi tập hợp hàng quán ăn uống giải trí thành một khu mua sắm sầm uất, xe của Ninh Xuyên cẩn thận theo vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm, có điều lại nghĩ cái cô lười Tô Thiên Thiên có lẽ cũng chẳng nhớ nổi biển số xe của anh, có khi ngay cả kính chiếu hậu cô nàng còn lười phải nhìn lâu lấy một cái ấy chứ.

Chờ cô xuống xe, Ninh Xuyên mới không nhanh không chậm dừng xe gần đó, sau đó lặng lẽ theo sau cô, là cuối tuần nên người qua lại ở khu mua sắm rất nhiều, anh cũng được đám người đó che khuất.

Nhưng Tô Thiên Thiên đi được vài bước, lại bước thẳng vào thang máy, Ninh Xuyên tròn mắt, mình làm sao mà núp được nữa đây, vào thang máy thì sẽ bị lộ tẩy, thế nên anh siết tay, nhanh chóng bước nhanh về phía thang cuốn bên cạnh, nên nhớ là thang cuốn xét về tốc độ hay lộ trình còn xa mới bằng được thang

máy, vậy nên thang máy đi lên trên, anh cũng sải bước không ngừng đi lên, liên tiếp chen lấn giữa đám người đi thang máy, “Xin lỗi xin lỗi...”

Đến tầng 1, thang máy mở cửa, Tô Thiên Thiên vẫn chưa ra, Ninh Xuyên lại vội vàng chạy lên từng tầng một, thẳng đến tầng thứ 5, Tô Thiên Thiên mới đứng đà đứng đỉnh bước ra khỏi thang máy.

Cô xoay người đi về phía bên phải, rẽ vào một chỗ ngoặt, Ninh Xuyên bước theo ngay sau, vừa đi còn không quên lấy tay che mặt, nhưng bây giờ anh còn chưa ý thức được hành vi này của mình hoang đường và buồn cười đến mức nào, cho đến khi anh phát hiện ra mình đang đứng trước... cửa nhà vệ sinh nữ.

“...” Ninh Xuyên giống như bị tạt cho một chậu nước lạnh, nhất thời tỉnh ngộ lại, đối mặt với những ánh mắt quái dị xung quanh, anh vội vàng vòng lại một cửa hàng quần áo ở chỗ khúc ngoặt khi này.

Anh điên thật rồi, anh đã theo dõi Tô Thiên Thiên, còn đi theo đến tận nhà vệ sinh nữ nữa chứ?

Hôm nay cô ta muốn đi “Kỷ niệm ba năm” trong truyền thuyết của cô ta, còn mặc chiếc váy mà mình đã làm thêm nửa tháng ca đêm để mua cho cô ta làm kỷ niệm, Ninh Xuyên đột nhiên phát hiện ra, có lẽ trên đời này, cảm giác chua chát nhất không phải là ghen, mà là, không có quyền để ghen.

Bởi vì anh có tư cách gì mà can thiệp vào chuyện ăn mặc của bạn gái cũ? Gặp ai? Hay làm gì?

Ninh Xuyên ảo não vô đầu, có lẽ là chỉ cần anh đụng phải Tô Thiên Thiên, đầu óc sẽ trở nên không bình thường, thở dài một hơi, quay người lại, lại thấy nhân viên cửa hàng đang tươi cười, “Chào anh, anh muốn mua đồ lót cho bạn gái sao?”

Ninh Xuyên ngẩn đầu, thật bị kích, anh còn lạc vào một cửa hàng bán đồ nội y nữ.

Có điều lúc Ninh Xuyên gạt bỏ ý nghĩ theo dõi Tô Thiên Thiên, anh chợt thấy một bóng người rất quen đi ngang qua hành lang trước mặt anh, sững sờ một chút, anh vội bước nhanh qua, nhưng không thấy bóng người kia đâu.

Do dự một chút, Ninh Xuyên lấy di động ra, gọi một cuộc điện thoại, lại truyền đến tiếng của tổng đài, “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã chuyển sang chế độ tin nhắn thoại...”

Theo bản năng, Ninh Xuyên cảm thấy tình hình không ổn, bước nhanh về phía thang máy.

...

Tô Thiên Thiên chỉnh trang lại xong trong nhà vệ sinh, nghĩ đến chuyện làm một cô gái có hình tượng tốt, khí chất đẹp cực khổ đến cỡ nào, cô chỉ hy vọng lần gặp mặt này có thể một lần thành công luôn, đừng có lần thứ hai thứ ba nữa!

Hít sâu một hơi, Tô Thiên Thiên bước vào nhà hàng mà nghe nói là thức ăn mùi vị cũng không tệ lắm này, có lẽ là cuối tuần nên đông người, cô mơ hồ nhớ là bà Tô trước có nói qua với cô người kia họ Ôn, họ này khá là hiếm, Tô Thiên Thiên vô cùng hoài nghi đây có thể là người thứ hai họ Ôn mà cô biết.

Chỗ ngồi nghe đâu đã được đặt trước ở bàn số 15, Tô Thiên Thiên nhìn theo từng vị trí, số 9, số 10, số 11,....

“A!” Cô kêu lên, bởi vì cô nhìn thấy một người vô cùng quen thuộc đang ngồi ở cái bàn phía trước, “Ôn tổng giám!”

“Thiên Thiên?” Ôn Nhược Hà hiển nhiên cũng rất ngạc nhiên, “Trùng hợp thế nhỉ?”

“Đúng vậy...” Tô Thiên Thiên liếm liếm môi, mấy ngày nay ở công ty cứ muốn tìm anh ta để hỏi về chuyện công việc mãi, không ngờ lại đụng nhau ở đây, có điều lúc này hình như không phải là thời điểm thích hợp để nói chuyện công việc, “Anh đến đây ăn tối?”

“Hẹn bạn thôi...” Anh cười một tiếng, nhìn trên nhìn dưới dáng vẻ khác lạ của Tô Thiên Thiên một chút, “Cô cũng tới ăn cơm?”

“Hẹn bạn...” Tô Thiên Thiên vươn tay chỉ chỉ phía trước, “Ở bàn số 15.”

Vẻ mặt của Ôn Nhược Hà nháy mắt cứng lại, sau đó mấy giây, liền nhanh chóng chuyển sang kinh ngạc, ngượng ngùng, mù mịt, bối rối,.. một loạt những vẻ mặt phức tạp, cuối cùng anh thấy bản thân như không

sao thốt nên lời, chỉ có thể dùng ngôn ngữ tay chân để trình bày tình huống bây giờ, anh đưa tay cầm lấy tấm bảng đặt trên bàn, giơ ra trước mặt Tô Thiên Thiên.

“Số 15?” Tô Thiên Thiên giật giật khoe miệng, được rồi, họ Ôn này quả thật rất hiếm, và cô đến giờ cũng chỉ biết có một người họ Ôn thôi.

...

Ninh Xuyên vội vàng lái xe về nhà, ngay cả giày cũng chưa đổi đã lao vào trong phòng, cách một tiếng, mở cửa, Tiểu Bối Bối đang nằm trên giường ngủ, ngủ ngon lành, anh tựa vào cửa, lúc này mới phát hiện ra áo sơ mi của mình đã ướt đẫm, hơn nữa còn đang dính sát vào người mình lạnh buốt.

Bối Bối nằm trên giường dường như bị tiếng mở cửa quá mạnh đánh thức, dùng bàn tay nhỏ xíu dụi dụi mắt, miệng còn hơi sữa mở miệng, “Đậu Đậu...”

“Bối Bối, mama đâu?” Ninh Xuyên hỏi.

Bối Bối nghiêng đầu qua, lật người, hình như ngủ đến toát cả mồ hôi, “Mama... không biết...”

Ninh Xuyên vươn tay ra, qua mấy ngày chung sống, Tiểu Bối Bối đã từ quen thuộc biến thành thân thiết với anh, lập tức bước tới bên cạnh anh. Tình thân là một thứ rất kỳ diệu, nó có thể khiến cho Ninh San từ khi tuổi còn rất trẻ chưa biết giặt quần áo nấu cơm như thế nào có thể học được cách chăm sóc em trai mình, hy sinh tất cả cho anh, đồng thời cũng khiến cho cô vì thù oán một người mà cũng căm ghét cả đứa trẻ có máu mủ tình thân với anh ta, ngay cả khi đó là con mình.

Ninh Xuyên nghĩ, có lẽ anh thực sự chưa hiểu chị Ninh San.

Anh đột nhiên nghĩ, trừ sự quan tâm của chị với mình, anh chưa từng tìm cách hiểu nội tâm của chị, cuộc sống của chị, cùng với những suy nghĩ lúc này của chị.

Ninh Xuyên ôm lấy Bối Bối, vỗ vỗ phía sau lưng cậu bé, “Cậu nấu cơm cho con ăn nhé.” Bối Bối vẫn còn hạnh phúc, ít nhất là lúc cậu bé ngủ say rồi, mẹ nó mới bỏ lại nó mà đi hẹn hò với người khác, ít nhất là không phải nhảy từ trên lầu xuống, để lại cho đứa trẻ khi tỉnh dậy một cái xác lạnh lẽo, và mất đi tình yêu của người mẹ mãi mãi.

Tô Thiên Thiên về nhà sớm hơn Ninh San rất nhiều, lại thấy bà Tô và dì Lâm đang ngồi xem phim truyền hình, “Về sớm thế?”

“Con mệt...” Cô dụi dụi mắt, “Chuyện kích thích đến mấy cũng không ảnh hưởng đến giấc ngủ của con được.”

“Cậu kia thế nào?” Bà Tô tò mò hỏi.

“Là Tổng giám Bộ Sáng tạo của công ty ngay bên cạnh chỗ con, hơn nữa, không lâu nữa sẽ thành cấp trên của con.” Tô Thiên Thiên giải thích, lúc ăn cơm, Ôn Nhược Hà nói, đã nói rõ tình hình với bên Nhân sự, không lâu nữa cô sẽ được báai bai Ninh Xuyên.

“Oa oa...” Dì Lâm vỗ tay, “Bà chủ, giống hệt như phim truyền hình chúng ta đang xem, tình yêu văn phòng đó, nếu mà chia tay, nhất định sẽ rất khó xử.”

“...” Tô Thiên Thiên nheo mắt, “Dì Lâm, cháu lấy thời gian ngủ của mình ra để cam đoan với dì, có xấu hổ thế chứ xấu hổ nữa cũng không bằng chỗ mà cháu đang làm bây giờ đâu.”

“Đúng rồi.” Bà Tô không nhận được nói, “Ba con nói cuối tuần này sẽ về nhà đấy.”

“Không phải chứ!” Cô ôm mặt kêu lên sợ hãi, “Không thể để ba biết con không đến công ty ba mà đi chỗ khác làm việc được.”

“Đúng vậy, mẹ cũng đang muốn nói thế với con.” Bà Tô nghiêm túc nói, “Mẹ đã nghĩ thay con rồi, ông ấy nhất định sẽ nói con đi làm thu không bằng chị, con mà nói con cần bản không cần hoang phí những khoản khác, cũng không cần mua quần áo mới, người khác cũng không biết con là đại tiểu thư của Bất động sản Thiên An, tiền lương vẫn kiếm được, thì ông ta sẽ nói nếu con ẩn giấu được tốt như vậy, không bằng tới công ty của ba đi, có thể tiết kiệm cho ba được một phần tiền lương.”

“Cho nên...” Tô Thiên Thiên kiên định nghĩ, “Không thể để cho ba biết con đi làm?!”

Tô Thiên Thiên nhìn trời suy nghĩ đến cái mặt thối kia của Ninh Xuyên, cùng với số lần đi trễ vô số của cô trong tháng này, tiền thưởng cũng bị trừ hết, xin nghỉ một tuần? Nếu đổi lại là lúc bình thường bộ Nhân sự còn không biết cô, nhưng mà nếu Ôn Nhược Hà lại đang giúp cô xin chuyển đi chỗ khác, giờ cô lại xin nghỉ, chẳng phải là treo cái biển to dùng lên để cho người ta nhớ đến mình?

Dì Lâm đề nghị, “Hay là cô chủ có thể nói cô đi du lịch với bạn, tuần sau, cô đến ở nhờ nhà tiểu thư họ vậy.”

“Chủ ý này hay!” Tô Thiên Thiên lập tức vỗ tay, “Như thế ba cháu có về cháu cũng không phải ăn rau củ bánh bao theo ông ấy!”

“Cô chủ...” Dì Lâm rưng rưng, “Nghe nói ông chủ về còn muốn đi sắm quần áo.”

“Phụt...” Tô Thiên Thiên phụt ra, hành vi trâu bò nhất của ba cô, chính là tất cả quần áo đều được mua ở siêu thị, hơn nữa, để triển lãm sự quan tâm của ông ấy với cả nhà, sẽ phải mời cả bà Tô, Tô Thiên Thiên và dì Lâm đi theo ông ấy đến siêu thị sắm đồ.

Thường thường vào thời điểm này, cả nhà đều tự tìm cho mình một cái cơ thích hợp để không đi, cái cơ muôn thuở của bà Tô là, “Đầu tôi có hơi choáng...” Dì Lâm thì nói, “Tôi phải đi đến một cái chợ rất xa để mua rau sạch tiện lợi.” Thiên Thiên không biết lấy cớ gì, thường xuyên là kẻ xui xẻo nhất.

Ở trong siêu thị tranh giành dép giảm giá với các bác gái, sau đó ba cô còn chọn một chiếc sơ mi 20 đồng, còn phải dùng máy tính tính toán lại giá cả chính xác của các loại thức ăn và đồ dùng, cuối cùng, ông Tô sẽ hòa ái nói, “Thiên Thiên, mặc dù ba bận rộn nhiều việc, nhưng chỉ cần có thời gian, nhất định sẽ đi dạo phố mua đồ với con.”

Mất mấy giờ đồng hồ cuộc bộ, tính toán, giành đồ, còn muốn nàng lười Tô Thiên Thiên phải cảm động đến rơi nước mắt, có chuyện gì kinh khủng hơn cả chuyện này sao?

Vừa nghĩ đến cuối tuần sẽ có hoạt động này, quyết tâm của cô lại càng thêm kiên định, vậy nên Thiên Thiên siết chặt tay, “Cuối tuần, con tuyệt đối sẽ không về nhà!”

8. Chương 22 - 23 - 24

PART 22

Thứ bảy Chủ nhật, Tô Thiên Thiên cũng lười phải gọi điện cho cô chị họ Âu Dương báo rằng sẽ đến ở, chẳng lẽ đến nhà chị họ kiểm cái giường để ngủ, còn cần phải hẹn trước sao?

Chuyện quan trọng hơn là, Chủ nhật, Ôn Nhược Hà hẹn cô đi xem phim, chuyện này làm cho Tô Thiên Thiên rất khiếp sợ, không chỉ khiếp sợ với tốc độ của sự phát triển này, kẻ lười như cô có chút không theo kịp, hơn nữa còn khiếp sợ hơn với chuyện — cô phải mặc gì?

Chỉ có mỗi một chiếc váy nhìn có vẻ tử tế kia, còn mua từ bốn năm trước, hôm gặp mặt đã mặc rồi, điều này có nghĩa là, cô phải đi mua quần áo.

Mấy chuyện hẹn hò ấy mà, thật khiến cho người ta phiền não.

Không hiểu tại sao, cô bắt đầu thấy nhớ lại mối tình đầu lười biếng mà đẹp dễ kia, bởi vì học chung đại học với Ninh Xuyên, cộng thêm lúc ấy điều kiện của anh cũng không giàu có, cho nên sau khi hai người thuê nhà chung sau, mỗi ngày hẹn hò đều là cùng nhau ăn cơm tối, sau đó ngồi trên sa lon xem tivi.

Có lẽ những cô gái khác chưa chắc đã chấp nhận được kiểu hẹn hò vừa không tốn tiền lại thiếu sáng tạo như vậy, nhưng mà đối với Tô Thiên Thiên mà nói, đây mới là cách hẹn hò lý tưởng nhất!

Không cần trang điểm, không cần thay quần áo, thậm chí ngay cả cửa cũng không cần phải bước ra!

“Người giống như mình, anh ta biết tìm đâu ra chứ?!” Tô Thiên Thiên không nhịn được phỉ nhổ nói, không phải là cô tự khen bản thân mình vĩ đại ra sao cao thượng thế nào, trong cái xã hội đồng tiền này, còn có bao nhiêu cô gái giống như cô, không quan tâm đến vật chất một chút nào, cam lòng sống đơn giản bình thường? Khụ, mặc dù không loại bỏ một khả năng là tiền nhà cô, có hơi nhiều đến mức làm cô phát ói.

Nhưng từ nhỏ đến lớn, Tô Thiên Thiên quả thực không tiêu xài hoang phí lắm. Ông Tô keo kiệt thành tính, mỗi tháng chỉ cho cô và bà Tô mỗi người 800 đồng tương đương với mức tiền lương thấp nhất của một sinh viên đại học, rất rõ ràng, cả hai mẹ con đều góp chung tiền vào để mua thịt ăn hết cả. Mặc dù ông ấy đem tất cả số tiền tiết kiệm gửi ngân hàng đều đứng tên của bà Tô và Tô Thiên Thiên, nhưng mà hai mẹ con họ không được biết mật mã. Có lẽ cầm thẻ căn cước theo, bọn họ sẽ có được một xấp tiền lớn để tiêu xài, nhưng mà biến thái ở chỗ, ông Tô sẽ đột xuất kiểm tra hóa đơn, ngay cả lợi tức cũng tính toán chính xác từng li.

Ông thường xuyên vuốt vuốt đầu của Thiên Thiên, “Ba chỉ có một đứa con gái là con, về sau số tiền này đều là của con, nhưng mà con phải học cách tiết kiệm mới được.”

Mỗi khi đến lúc này, trong đầu Thiên Thiên đều hiện ra hình ảnh lão Grandet lúc trước khi chết khàn khàn kêu lên với Eugenie, “Hãy trông nom tất cả cho tốt, sang bên kia bàn giao sổ sách lại cho ta!”

Tô Thiên Thiên rùng mình một cái, công bằng mà nói, ba cô đối xử với hai mẹ con cũng không tệ lắm, so với lão Grandet kia thì tốt hơn rất nhiều. Ông cảm thấy người ta khi còn trẻ phải trải qua gian khổ thì sau này mới có thể hưởng phúc, đối với bà Tô, ông vẫn đều tận lực thỏa mãn, ví dụ như y phục xa xỉ, châu báu trang sức.

Cho nên kẻ bất hạnh là “Người trẻ tuổi” Tô Thiên Thiên, trước khi mua đồ phải đích thân đến báo cáo, nói rõ xem mua vật gì cần bao nhiêu tiền, đương nhiên tất yếu là phải so sánh giá cả, hạn sử dụng, số lần sử dụng, cùng với lợi ích mang lại sau này.

Khẩu hiệu của ông Tô là, giàu thường thì nhờ tiết kiệm, giàu to thì nhờ vào ông Trời, siêu giàu thì hoàn toàn nhờ vào việc không tiêu tiền!

Vậy nên đối với quy trình mang tính phức tạp của thứ dục vọng xa vời với vật chất này, đa số thời điểm, Tô Thiên Thiên không muốn đi làm những chuyện kiểu này.

Nhưng mà ngày thứ bảy này đúng là ngày tốt, Tô Thiên Thiên khó khăn nhấc bước, ra cửa mua vài bộ quần áo mới, đối tượng gặp mặt là bạn của ông Tô, ông cũng không muốn con gái mình mất mặt, cho nên rất hào phóng, mở tài khoản tín dụng cho Thiên Thiên trong ngày hẹn!

Nhưng ông vẫn cần một tờ hóa đơn cặn kẽ.

Đến hôm Chủ nhật, Tô Thiên Thiên vẫn xinh đẹp như cũ lên sàn, Ôn Nhược Hà hết sức lịch sự khen ngợi, “Thiên Thiên, cô khác hẳn lúc ở công ty!”

“...” Tô Thiên Thiên gật đầu, còn không phải sao, ở công ty mặc quần áo đều là 100 đồng từ đầu đến chân, bây giờ nửa người mặc đã tốn 1000 đồng, người đẹp vì lụa lụa tốt vì phân, ví tiền lập tức vơi đi một nửa, có thể giống nhau sao? Cô cúi đầu kéo vạt áo, “Bình thường tôi không quen mặc như vậy.”

Ôn Nhược Hà lập tức cười cười, vẻ ngoài hồn nhiên, tác phong khiêm tốn, thật ra lại là một cô gái có bối cảnh rất trâu bò, sao anh lúc nào cũng giao du với kiểu người như thế này vậy?

Còn một lúc nữa mới đến giờ chiếu phim, Tô Thiên Thiên liền tán gẫu với Ôn Nhược Hà, “Công ty nhà đất Xương Mậu, thì ra ba anh là cổ đông ở đó à, hình như trước kia khá lâu...” Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Hình như tôi với ba cũng từng gặp qua, nhà ông ấy cũng có một cô con gái, sau đó không bao lâu hình như đã phá sản, hay là làm sao nhỉ...”

“Đó chính là bạn tốt của chị họ hai cô Diệp Khinh Chu đấy, cũng ở bộ sáng tạo của chúng tôi.” Ôn Nhược Hà cười nói, lại bổ sung thêm một câu, “Cũng giống cô, không để ý thì khó mà nhìn ra được...”

Thiên Thiên nheo mắt, “Đúng vậy, bộ sáng tạo của anh toàn là nhân tài...”

“Khụ...” Ôn Nhược Hà nhếch miệng, buông tay nói, “Cho nên áp lực của tôi rất lớn...”

Bộ phim thuộc thể loại nghệ thuật, không có điểm gì xuất sắc cũng không có chỗ nào khiến người ta khó chịu, nếu nói là có ưu điểm gì đó, thì là mọi nhân vật đều thích trầm tư, vậy nên Tô Thiên Thiên mới ngủ thẳng được một giấc, không có cảm giác bị quấy rầy chút nào.

Nghe nói ngủ khi đi xem phim là chuyện không thể coi là lịch sự được, nhưng mà Tô Thiên Thiên vẫn cảm thấy mình đã làm rất tốt phần lịch sự ấy, bởi vì cô không ngáy cũng không chảy nước miếng, lấy tư thế hết sức đoan trang, ngồi tại chỗ của mình, nhắm hai mắt lại, bản lĩnh này đã được rèn từ bé.

Cho nên đến khi kết thúc, Ôn Nhược Hà nói, “Cô xem rất nghiêm túc nhỉ, không nhúc nhích gì cả.”

Tô Thiên Thiên cũng nghiêm túc nói, “Đúng vậy, bởi vì nếu đã tốn tiền mua vé, thì không nên lãng phí.”

“Thế...” Ôn Nhược Hà dường như có chút hồi hộp cùng run rẩy nói, “Giờ vẫn còn sớm, chúng ta đi uống trà chiều nhé?”

“Vậy để tôi mời đi.” Cô mỉm cười nói.

“Sao lại để cô mời được chứ?” Ôn Nhược Hà lập tức bác bỏ.

“Chúng ta thay phiên đi, như vậy mới công bằng.” Tô Thiên Thiên trả lời, nói thế nào đi chăng nữa thì cũng là tiểu thư nhà giàu, không thể ngay cả một lần cũng không trả tiền được, hơn nữa Ôn Nhược Hà dù sao cũng là người ngoài, không thể để cho người ta xem thường được không phải sao? Chút tiền này, chắc ba sẽ thanh toán.

Lúc đang uống cà phê trong tiệm, Tô Thiên Thiên bắt đầu nghĩ đến một vấn đề, đó chính là tại sao ở trước mặt Ôn Nhược Hà, cô luôn cố gắng giữ vững hình tượng Đại tiểu thư của Bất động sản Thiên An, mà trước mặt Ninh Xuyên, cô chỉ là Tô Thiên Thiên mà thôi, không cần để ý mình mặc gì, cũng không cần quan tâm kiểu xả giao xem ai sẽ trả tiền như thế này, càng không cần quan tâm đến hình tượng của mình.

Suy nghĩ thật lâu, Thiên Thiên rút ra một kết luận —— Phụ nữ mặc đẹp để cho người ta ngắm, chẳng lẽ tên Ninh Xuyên đáng ghét kia lại đáng để cô phải ăn mặc sao?

Mặc dù chiếm dụng mất ngày cuối tuần đẹp đẻ của cô, nhưng vì đối tượng là Ôn Nhược Hà, trong đó lại xen lẫn quyền lợi được chuyển đi nơi khác của Tô Thiên Thiên nữa nên cũng không tính là tội tệ.

Nhưng mà Tô Thiên Thiên về nhà vẫn lẩn ra giường là ngủ luôn, ngay cả đồ đạc cũng không thu dọn, cũng may thứ hai Ninh Xuyên không có chuyện gì quan trọng, cho nên dù cô có đi muộn thêm lần nữa thì cũng không bị khiển trách nghiêm trọng.

....

Tô Thiên Thiên xách va li kéo vào bộ Tài vụ, lập tức lại trở thành tiêu điểm của mọi người, trong lòng cô tính toán, lát nữa thấy Ninh Xuyên phải giải thích tình huống như thế nào, hay là cứ lơ đẹp anh ta đi? Có điều khi cô đẩy cửa ra, cô mới phát hiện ra, so với Ninh Xuyên, bản thân chẳng là cái gì, càng không cần phải giải thích gì cả.

Bởi vì Ninh Xuyên vậy mà lại mang cả đứa bé đi làm?!

“Đây là...” Tô Thiên Thiên run rẩy khoe miệng, “... tình huống gì vậy?”

“Như cô đang thấy.” Ninh Xuyên không kiên nhẫn trả lời, mặc dù Bối Bối coi như cũng nghe lời, nhưng dù sao cậu bé mới chỉ là đứa trẻ một tuổi, căn bản đây là cái tuổi thấy gì cũng tò mò, cho nên anh không thể không kẹp chặt thẳng bé trong cánh tay, trong tay cầm một con bú bê lắc lắc, dùng tay phải điều khiển chuốt, tra cứu tài liệu trong máy vi tính.

Tô Thiên Thiên dựng hành lý ra phía sau bàn làm việc của mình, chặc chặc, công khai ôm cả con đến trước mặt cô, mình lại thua rồi!

“Cô làm gì đây thế này?” Ninh Xuyên liếc thấy cái va li to đùng của cô hỏi.

“Ồ chung!” Tô Thiên Thiên trả lời lưu loát, “Sau hôm kỷ niệm, bọn tôi thấy cả hai có thể bắt đầu ở chung làm quen trước với cuộc sống hôn nhân.”

Ninh Xuyên nheo mắt, lạnh lùng nói, “Phiên cô đừng có chiếm cứ không gian phòng làm việc bằng cái vali hành lý của cô.”

“Vậy thì anh càng phải phân biệt giữa công và tư chứ.” Tô Thiên Thiên phản bác, “Ôm trẻ con đi làm, anh tưởng anh là siêu cấp vú em chắc!”

Ninh Xuyên hé miệng, rồi lại ngậm lại, hôm nay hình như anh thực sự không thể nói cô ta được, đành ngậm miệng không nói.

Tô Thiên Thiên lại mặc bộ váy cotton dài tới mắt cá chân, dính đặc ngồi lên ghế, mở máy vi tính ra, lại không kìm được len lén liếc nhìn đứa bé kia.

Cô có thể khẳng định, đứa bé này chính là đứa bé cô đã trông thấy lần trước, hôm nay nhìn kỹ một chút, quả thực là rất giống Ninh Xuyên, nhất là đôi mắt và cái mũi, gần như là giống y như đúc, không phải người ta nói con trai hay giống mẹ sao? Thiên Thiên bĩu môi, đúng là quái thai!

Nhưng mà quái thai thì quái thai, thằng nhóc này bộ dạng trái lại nhìn rất đẹp mắt, hơn nữa còn rất ngoan ngoãn, không quấy khóc, chỉ dùng bàn tay nhỏ nhắn bắt lấy con búp bê trong tay Ninh Xuyên.

Tô Thiên Thiên mở tròn mắt nhìn cậu nhóc, đột nhiên phát hiện ra thằng bé kia cũng đang nhìn mình, tròn mắt đen nhanh chuyển động, cười với cô một cái, lộ ra bốn cái răng nhỏ.

Thiên Thiên bị nụ cười của cậu bé làm cho kinh ngạc, vội vàng rút đầu lại, giả bộ như không có chuyện gì.

Nhưng Bối Bối lại vạch trần hành vi nhìn lén của cô, “Đậu Đậu, nhìn, nhìn con...”

Ninh Xuyên ngắt đầu, Tô Thiên Thiên nuốt nước miếng, “Tôi không cần thận liếc qua thôi.”

“Vừa đúng lúc cô đang rảnh, bé nó giúp tôi đi.” Ninh Xuyên nói với cô.

“Sao tôi lại phải bế...” Cô dừng lại, dùng giọng nói như muỗi kêu rên rỉ nốt nửa câu sau, “... con trai anh chứ...”

Ninh Xuyên cũng không để ý nghe lời cô nói, mà quay ra nói với Bối Bối, “Bối Bối, cậu phải làm việc, còn chơi với dì này nhé!”

Mặc dù anh không nghe rõ lời của Thiên Thiên, nhưng mà lời anh nói, Tô Thiên Thiên nghe rất rõ ràng. “Cậu?”

Bối Bối nhìn trên nhìn dưới Tô Thiên Thiên một chút, giống như cảm thấy phụ nữ đều không phải là thứ có thể tin tưởng được, vẫn xoay qua ôm lấy Ninh Xuyên, “Đậu Đậu bế...”

“Anh nói cậu nghĩa là thế nào?” Tô Thiên Thiên tiếp tục hỏi tới.

“Tôi nói tôi là cậu thằng bé.” Ninh Xuyên một bên vừa dỗ Bối Bối, còn phải vừa giải thích vấn đề ngu xuẩn kiểu này với cô, thật sự là rất bất đắc dĩ.

Tô Thiên Thiên há to miệng, “Không phải con trai anh?”

Ninh Xuyên tức giận nhìn cô, “Ai bảo cô thằng bé là con trai tôi?”

“Không ai cả...” Tô Thiên Thiên lắc đầu, “Nhưng mà rất giống anh.”

“Con chị gái tôi.” Ninh Xuyên nói, bé Tiểu Bối Bối qua, “Cô cũng đâu phải chưa gặp chị ấy bao giờ...”

Tô Thiên Thiên có chút ngây ngốc đón lấy đứa bé, thì ra là con của Ninh San, cô lại nghĩ, người phụ nữ cô nhìn thấy hôm đó... là Ninh San? Nhưng mà hoàn toàn không giống chút nào!

Lúc cô đang suy nghĩ đến điều này, Tiểu Bối Bối vươn tay, sờ sờ trên mặt cô một cái, “Quả táo bự...”

Tô Thiên Thiên nhìn dáng dấp nhỏ nhắn của cậu nhóc, không nhận được bật cười, cũng không biết rốt cuộc vì sao lại vui vẻ như vậy.

PART 23

Vốn là đến giữa tháng, công việc của bộ Tài vụ không nhiều lắm, cộng thêm việc có thêm Tiểu Bối Bối, cho nên Tô Thiên Thiên hôm nay được ngày thanh thoi, chẳng phải làm gì cả.

Nhưng mà nói thật, cô chưa từng chơi với đứa bé nào nhỏ như vậy.

Bà Tô là con gái một, không có anh em chị gái gì, chỉ có ông Tô có hai chị gái, cho nên Thiên Thiên có hai người chị họ, nhưng trước mắt, chị họ cả Cố Nhược đang mang thai tám tháng, chị hai họ thì vừa mới kết hôn, cô là nhỏ tuổi nhất, đương nhiên là không có tiếp xúc với trẻ nhỏ.

Hơn nữa trong ấn tượng của cô, trẻ con là đám tiểu ác ma chuyên hút tinh lực, nuôi một đứa trẻ, đủ một chết mười Tô Thiên Thiên!

Đặt Bối Bối lên chân mình, Thiên Thiên mở máy vi tính ra, tìm kênh truyền hình dành cho các bé, mở cho cậu nhóc xem, Bối Bối xem không chớp mắt, Ninh Xuyên ngược mắt nhìn một chút, thì ra trẻ con thích xem những thứ này, anh cũng đã quên mất, hoặc có lẽ những ký ức tuổi thơ sớm đã bị những chuyện khác thay thế.

Ninh Xuyên nhìn Thiên Thiên ôm cậu bé, trong đầu lại thoáng qua một ý nghĩ, nếu như bốn năm trước hai bọn họ không chia tay, liệu cảnh tượng hôm nay có trở nên càng thêm hài hòa hay không? Chỉ có điều đây chỉ là viễn vông mà thôi, cho dù Tô Thiên Thiên có thật sự có đối tượng ba năm trong truyền thuyết kia không, anh nghĩ, bản thân bây giờ, vẫn không xứng với cô như trước.

“Bối Bối...” Tô Thiên Thiên gọi cậu bé một tiếng, “Không được xem máy tính quá lâu đâu, không tốt cho mắt, qua đây, đi chơi với con nhé?”

“Quả táo...” Bối Bối lại chỉ về phía cô kêu lên.

“Muốn ăn táo?” Tô Thiên Thiên quay ra nhìn Ninh Xuyên chỉ huy nói, “Thằng bé muốn ăn táo, anh đi mua táo đi, tiện đường mua cơm trưa luôn, trưa nay tôi muốn ăn một suất sườn một suất gà, hình như hôm nay có cả món xào thì phải, vậy thì một ngư hương nhục ti*, một cá kho tàu, cơm phải hai phần đấy.”

* Món thịt lợn thái chỉ với nước sốt cay mang đặc trưng của Tứ Xuyên

“Hai phần chắc không đủ.” Ninh Xuyên nói, “Bối Bối với tôi cũng phải ăn chứ.”

“Vậy anh tự chọn của anh ấy.” Thiên Thiên kỳ quái nói, “Tôi chọn, là tôi ăn.”

Ninh Xuyên đặt cái bút ghi nhớ thực đơn xuống, mở to hai mắt nhìn cô, “Cô muốn ăn nhiều như vậy?”

“Chắc chắc...” Tô Thiên Thiên chép miệng, “Anh mới biết tôi ngày đầu chắc, anh thấy chăm trẻ con dễ dàng như vậy sao?”

Bất đắc dĩ nhìn cô một cái, Ninh Xuyên nhét tờ giấy vào trong túi quần, cầm ví bước ra khỏi phòng làm việc.

“Bối Bối...” Tô Thiên Thiên nhéo khuôn mặt nhỏ bé của cậu nhóc, “Chỉ huy cậu con ấy, thật quá đã.” Làm cho cô nhớ tới những tháng ngày tác oai tác quái trước kia, xem ra thời gian thanh xuân cũng có thể lấy lại từ đầu, chỉ cần có nhược điểm trong tay!

“Quả táo...” Bối Bối tiếp tục chọc chọc mặt cô, Tô Thiên Thiên lúc này mới phát hiện ra, thì ra ý của cậu nhóc là đặt cho mình một cái tên mới — Quả Táo.

Ninh Xuyên mua cơm về phòng làm việc, Tô Thiên Thiên chưa từng bón cho trẻ con ăn bao giờ, chỉ có thể ôm lấy Bối Bối, để cho Ninh Xuyên bón cho cậu nhóc từng miếng một.

Bối Bối chỉ vào Ninh Xuyên nói, “Đậu Đậu là papa, Quả Táo là mama...”

Trong lúc nhất thời, Thiên Thiên cùng Ninh Xuyên mặt đều biến sắc, nhìn nhau, cực kỳ lúng túng, Tô Thiên Thiên ho khan một tiếng, vội vàng mở miệng, “Bối Bối, gọi dì là dì, không được gọi là Quả Táo...”

“Vậy cậu cũng không phải Đậu Đậu đâu.” Ninh Xuyên cúi đầu xúc cơm nhỏ giọng nói.

“Đúng rồi, chị anh bao giờ về?” Cô hỏi.

“Không biết.” Từ hôm cuối tuần đó, anh gọi điện thì chị gái tắt máy, chạy về nhà mới phát hiện ra tờ giấy cô để lại, “Chị ra ngoài mấy ngày, em trông Bối Bối giúp chị.”

Chị ấy bỏ một đứa trẻ con nhỏ như vậy ở nhà, tin rằng mình có thể chăm sóc được Bối Bối như vậy? Nếu như hôm đó anh cứ theo dõi Tô Thiên Thiên, Bối Bối tỉnh dậy, té từ trên giường xuống thì làm sao? Hai

ngày cuối tuần, Ninh Xuyên ở nhà có trăm nghìn câu hỏi muốn hỏi chị mình, nhưng Ninh San lại biến mất không thấy bóng dáng.

Đến tốt cùng là thù hận bao nhiêu, mới có thể khiến cho chị ấy ghét bỏ đứa con của mình như vậy.

Ninh Xuyên nghĩ vậy, trong lòng lại bắt đầu tự trách, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là mang Bối Bối đi làm theo.

“Không biết?!” Rất rõ ràng, câu trả lời này không ai có thể hiểu được, “Vậy anh định cứ mang thằng bé đi làm vậy sao?”

“Chẳng lẽ thuê bảo mẫu?” Ninh Xuyên nói, “Nhưng mà người lạ, giao Bối Bối cho họ cũng không yên tâm, mà thời gian lại ngắn, một tuần hai tuần, tôi nghĩ người ta cũng không nhận.”

Tô Thiên Thiên gật đầu, “Đó là đương nhiên, chẳng lẽ anh cho người ta lương gấp ba sao? Gợi lúc nào thì đến lúc ấy? Nhưng tôi nhớ chị anh trông không giống thế...”

“Cô gặp chị ấy à?” Ninh Xuyên hoài nghi ngẩng đầu.

Không chú ý một cái, lỡ miệng, Tô Thiên Thiên không biết làm gì hơn đành nói, “Có hôm tan việc xong, tôi thấy anh với chị ấy đưa Bối Bối đi cùng nhau, tôi không nhận ra được, còn tưởng anh đã kết hôn có con rồi...” Giọng nói của cô càng nói càng nhỏ.

Ninh Xuyên nhíu mày nhìn cô, “Chẳng trách lúc nãy cô bảo nó là con trai tôi..” Anh dứt cơm vào miệng Bối Bối, “Nhưng mà nếu có thì cũng không lạ lùng gì, tôi hơn cô hai tuổi, cô nói cô cũng sắp kết hôn rồi, tôi có đứa con lớn như vậy cũng không có gì kỳ quái...” So với giọng nói bé như muỗi kêu của Tô Thiên Thiên, lời nói của Ninh Xuyên có một loại cảm giác chua chát đến khổ sở.

Vừa nhắc đến đề tài này, Tô Thiên Thiên mới nhớ ra, mình còn chưa nói với Âu Dương buổi tối muốn đến chỗ chị ấy ngủ! “Chờ Bối Bối ăn xong, tôi qua bộ Sáng tạo có chút việc.”

Biết Tô Thiên Thiên có người chị họ ở đó, Ninh Xuyên đoán là chuyện nhà, liền đáp một tiếng, “Ừ.”

Đem Bối Bối đặt vào tay Ninh Xuyên, Tô Thiên Thiên chạy thẳng tới bộ Sáng tạo, lại ngạc nhiên, chị hai họ Âu Dương không ở đây! Cũng may còn quen Diệp Khinh Chu, cô vội vàng hỏi thăm, “Chị hai họ em đâu rồi?”

“Âu Dương?” Diệp Khinh Chu sợ hãi kêu lên một tiếng, “Nhìn em vậy là không biết rồi! Cũng đúng, em mà biết, nhất định sẽ khuyên cậu ấy, em mà khuyên cậu ấy, cậu ấy nhất định sẽ nghe, nếu cậu ấy nghe, có lẽ sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy!”

“Chị ấy sao ạ?” Tô Thiên Thiên nghe nói vậy cứ như là chị hai họ sắp xảy ra chuyện gì lớn, “Chị ấy bị làm sao?”

“Cậu ấy xin nghỉ, đi du lịch ở núi Thần Nông rồi!” Diệp Khinh Chu bi phẫn nói. “Núi Thần Nông đấy! Nguy hiểm lắm, chưa nói đến chuyện hay có dã nhân qua lại, xung quanh còn có thác lũ, đất đá trôi, cách khu địa chấn không xa... Ôi, chị khuyên cậu ấy mãi mà cậu ấy đâu có nghe...”

“Chị ấy đi núi Thần Nông, vậy em làm sao đây?!” Tô Thiên Thiên cũng kêu lên sợ hãi.

“Không sao không sao.” Diệp Khinh Chu an ủi cô nói, giơ một bức tượng Bồ Tát cao chừng nửa mét bằng vàng từ trên bàn lên, “Em xem, ngày nào sớm chiều ba lần, chị cũng niệm kinh với Bồ Tát, Âu Dương sẽ không sao đâu.”

Tô Thiên Thiên nhìn pho tượng liếc mắt là biết được làm từ vàng ròng, liền tưởng đến lời nói của Ôn Nhược Hà hôm đó, một cô nàng nhà giàu như Diệp Khinh Chu, cũng đúng là cực phẩm!

Diệp Khinh Chu hiển nhiên là không để ý đến sự kinh ngạc của Tô Thiên Thiên, cất Bồ Tát đi xong, kéo cô qua, “Qua đây qua đây, em cũng vái đi...”

“Cái đó...” Tô Thiên Thiên nói, “Có phải chị rất nhát gan đúng không?”

“...” Diệp Khinh Chu mở to hai mắt, lại cúi đầu, “Có một tẹo...”

Thiên Thiên run run khoe miệng, “Chẳng trách chị hai họ lại tìm em thể thân thay chị đi bộ Tài Vụ...”

“Hả?” Diệp Kinh Chu kinh hãi, “Em biết rồi?!”

Tô Thiên Thiên nheo mắt, cô và Ôn Nhược Hà cũng đã bắt đầu hẹn hò, chuyện như vậy mà còn không biết sao! Nhưng mà nghĩ chị hai họ cũng không có ác ý gì, đây chẳng qua là do vận may của cô không tốt, đúng phải Ninh Xuyên, huống chi cũng vừa lúc phát hiện ra sự thật rằng thân thể cô không được khỏe khoắn lắm, coi như là dự phòng trước đi!

Thấy cô không nói lời nào, Diệp Kinh Chu càng căng thẳng hơn, “Vậy em cũng biết bác sĩ ở bệnh viện là chồng chị? Vậy em cũng biết là vốn em không cần phải đi làm?”

“...” Tô Thiên Thiên ngây ngẩn cả người, “Vốn là không biết, bây giờ đã biết.”

Diệp Kinh Chu sững sờ, nuốt nước miếng, vội vàng xoay người về phía Bồ Tát và chấp tay trước ngực cúi vái, “Bồ Tát Bồ Tát, để cho em ấy quên hết những chuyện vừa nghe được đi, quên đi, quên đi...”

Được lắm, Tô Thiên Thiên phát hiện mình hoàn toàn bị người ta lừa dối! Cô rút di động ra gọi cho Âu Dương, chưa đến mười phút bên kia đã nhắc máy, “Thiên Thiên à, chuyện gì thế?”

“Chuyện gì?!” Tô Thiên Thiên lập tức hóa thân thành Goozilla bùng nổ, “Chị còn hỏi em chuyện gì! Tô Thiên Thiên em ở nhà được ăn được uống được ngủ, chị tìm chồng của Diệp Kinh Chu phán thân thể em quá yếu, muốn em đi làm, hại em gặp Ninh Xuyên, còn đánh cuộc với anh ta, bây giờ có muốn nghỉ cũng không được!”

Đầu bên kia yên lặng một lúc lâu, Tô Thiên Thiên há mồm thở phì phò, đột nhiên nghe thấy “Tút” một tiếng, điện thoại đã cúp, cô kinh ngạc bỏ di động ra nhìn, chị, chị hai họ cúp điện thoại của cô!

Thiên Thiên vội vàng gọi lại, điện thoại tắt máy.

Diệp Kinh Chu đứng một bên nhỏ giọng nói, “Em họ Thiên Thiên, thật xin lỗi, em muốn đền bù cái gì chị cũng sẽ tận lực bù đắp sai lầm của chị...”

Bị chị họ hai của mình bán đứng, cô làm sao có thể phát hỏa với người ngoài như Diệp Kinh Chu được? Vậy nên khoát khoát tay, “Món nợ này em sẽ tính với chị ấy, không tìm chị đâu.”

Lúc quay lại bộ Tài vụ, Ninh Xuyên đã thay cho Bối Bối một cái bím mới, cậu nhóc ngoan ngoãn ngủ trên sofa của phòng tiếp khách, trên người đắp một chiếc áo khoác mỏng để ở phòng làm việc của Ninh Xuyên, anh cẩn thận cầm hai cái ghế nhỏ, để bên cạnh sofa, phòng ngừa Bối Bối trở mình té xuống.

Xoay người lại, mới thấy Tô Thiên Thiên đang ngăn người đứng trước cửa.

“Về rồi?”

“Ừm.” Thiên Thiên hồi hồn, “Về rồi.” Nói xong lê bước chân nặng nề ngồi vào chỗ của mình, chống cằm ngây người.

Ninh Xuyên thu xếp xong cho Tiểu Bối Bối mới bước ra, nhìn vẻ mặt mất hồn mất vía của cô, “Sao vậy?”

“Tôi không có chỗ ở...”

“Hả?” Ninh Xuyên sững sốt, “Không phải cô nói sắp ở chung sao?”

“Đối tượng ở chung có việc.” Tô Thiên Thiên cúi đầu xuống.

Vừa nghe lời này, trong lòng Ninh Xuyên như có một ngọn đèn nhỏ “Póc!” một tiếng, sáng lên! “Hả? Vậy cô về nhà là xong...” Anh cúi đầu, che giấu vẻ phức tạp trên mặt mình, tùy ý nói.

“Tuần này ba tôi về...” Tô Thiên Thiên kiên quyết lắc đầu, “Ông ấy không cho tôi đi làm ở bên ngoài, hơn nữa trong nhà ngày nào cũng ăn rau củ với bánh bao, tôi có thể còn phải đi theo ông ấy ra siêu thị mua quần áo.” Về sự tích keo kiệt của ba cô, cô sẽ không bao giờ nói với người ngoài, ảnh hưởng đến hình tượng của ba cô, nhưng mà những chuyện sét đánh này, ngay từ bốn năm trước, Ninh Xuyên đã biết rất cận kề, cho nên cô không ngại kể lể với anh ta.

“Vậy cô đến khách sạn mà ở.” Ninh Xuyên cúi đầu nhìn tài liệu, “Đâu phải cô không có tiền..”

Tô Thiên Thiên cúi đầu càng thêm thấp, “Tôi đúng là không có tiền mà..” Không phải trong thời gian hẹn hò, thể tín dụng sẽ bị khóa...

Ninh Xuyên ngẩng đầu, “Vậy cô định ngủ vỉ hè chắc?”

Đảo mắt xung quanh, Tô Thiên Thiên bắt đầu tính, người tốt bụng có thể giúp đỡ cô, nghĩ tới nghĩ lui chỉ còn sót mỗi Ôn Nhược Hà, hỏi vay tiền anh ta nhất định sẽ đồng ý, có lẽ còn không cần cô trả lại, nhưng mà mất mặt là chuyện không thể nghĩ ngờ, huống chi hai người mới hẹn hò có hai lần đã mượn tiền, sao cô lại cảm thấy mình giống mấy kẻ lừa tình lừa tiền quá? Hơn nữa một cô con gái của tỷ phú lại nói mình không có tiền sắp phải ngủ vỉ hè, thử hỏi mọi người, ai sẽ tin, ai mà tin chứ!

Ánh mắt đảo qua, nhìn thấy Ninh Xuyên, Tô Thiên Thiên nghĩ, khắp thiên hạ này, người hiểu rõ ba cô keo kiệt đến đâu, biết cô là kẻ nghèo rớt mồng tơi, thì chỉ có một mình anh ta!

PART 24

Ôm một tia hy vọng, Tô Thiên Thiên nói với Ninh Xuyên, “Tôi giúp anh trông Tiểu Bối Bối một tuần, ban ngày trông ở phòng làm việc, buổi tối đến nhà anh trông, anh bao ăn bao ở, thế nào?”

Ninh Xuyên mở to mắt, khần trương nói, “Cô? Cô biết chăm trẻ con?”

“...” Mặt Tô Thiên Thiên đen xì, lại coi thường cô rồi! Chẳng lẽ cô không đáng tin cậy đến thế sao?

“Cô biết nấu ăn không?” Ninh Xuyên chất vấn, “Nhờ đâu làm thêm giờ, tối không có ai nấu cơm, cô không những phải cho thằng bé ăn, mà còn phải tự lo cho mình...”

“Tôi không biết đi mua chắc!” Tô Thiên Thiên kêu lên.

Ninh Xuyên hơi kinh ngạc, “Cô mà cũng ra cửa mua đồ? Từ trước đến giờ cô lúc nào chả thà ngủ ở trên giường đến khi đói chết đến văng cả đầu còn hơn là ra cửa!”

“...” Tô Thiên Thiên lúc này mới phát hiện ra, bị kịch thật, cô và Ninh Xuyên chính là kẻ thù hiểu người như hiểu ta trong truyền thuyết, “Vậy tôi gọi đồ ăn đến nhà!”

“Như thế cũng được...” Anh gạt đầu một cái, giống như cảm thấy vấn đề ăn uống này đã được giải quyết, “Vậy cô biết dỗ nó ngủ không, ban ngày thì mang bím rồi, tối không thể mặc được, phải đánh thức nó dậy tự đi tiểu?”

“Mấy cái đó tôi sẽ hỏi Baidu...” Tô Thiên Thiên nheo mắt nói.

“Vậy cô có trông được nó không? Cô đừng có mà ngủ say như chết. để mặc thằng bé chạy loạn khắp nơi...” Ninh Xuyên không yên lòng nói.

“Vậy tôi ngủ vỉ hè, tự anh trông nó đi!” Tô Thiên Thiên nổi giận.

Ninh Xuyên vội vàng nói, “Thôi cũng được.. Hết giờ làm cô về cùng tôi.” Có người giúp anh vẫn tốt hơn là một mình xoay sở, hai ngày cuối tuần này, trên căn bản anh chẳng làm nổi việc gì ra hồn.

Thật ra thì ở chung một phòng với Ninh Xuyên, Tô Thiên Thiên trái lại có thể yên tâm một trăm hai mươi phần trăm, hai bọn họ hồi còn yêu nhau thường ai ở phòng ấy, ai ngủ phòng nấy, thuần khiết như một đám mây trắng, bây giờ là kẻ thù, chẳng lẽ còn lo gặp nguy hiểm sao?

Trừ phi Ninh Xuyên hoặc là cô, không nhận được mà nửa đêm mò dậy bóp chết đối phương, những thứ khác, căn bản đều là mây trời.

Hết giờ làm, chờ những người khác lục tục đi hết, Ninh Xuyên và Tô Thiên Thiên mới như đi ăn trộm chạy từ phòng làm việc ra ngoài, một kéo va li, một ôm đứa bé, rón ra rón rén bước ra.

“Tôi đi thang máy bên trái xuống, anh đi bên phải.” Tô Thiên Thiên khua khua, “Nếu mà bị người ngoài nhìn thấy hai chúng ta cùng ra khỏi công ti, nhất định sẽ hiểu lầm!”

“Tôi biết thừa rồi!” Ninh Xuyên thấp giọng nói, “Lát nữa tôi lái xe ra từ tầng hầm, cô xuống tầng một, ra ngoài, đến chỗ rẽ bên phải có đèn xanh đèn đỏ thì chờ tôi rồi lên xe.”

Tô Thiên Thiên giơ tay, giơ ký hiệu OK, kéo va li chạy về phía bên trái, thấy cô đi xa, Ninh Xuyên vội vàng kẹp chặt cậu bé đi về bên phải, Bối Bối chẳng hiểu gì, vui vẻ vỗ tay, “Trốn con mèo? Trốn con mèo...”

Tô Thiên Thiên đi về phía bên trái, vừa định vào thang máy, đột nhiên bả vai bị ai đó vỗ một cái, sợ đến biến sắc, “A a a ...” Quay đầu lại nhìn, thì ra là Ôn Nhược Hà đang mỉm cười, “Làm cho cô sợ? Thật xin lỗi..”

“Là anh à...” Thiên Thiên thở hắt ra nói, “Làm tôi sợ muốn chết...”

“Ngại quá.” Anh lại vội vàng nói xin lỗi, nhẹ nhàng vươn tay vỗ nhẹ sau lưng cô một cái, giống như đang vỗ về chó con mèo con bị kinh sợ vậy, “Không sao chứ?”

“Không sao...” Thiên Thiên liếm môi, “Anh chưa tan việc à?”

“À, không, tôi có chút việc nên về trễ.” Anh cười nói, “Hiếm thật đấy, cô không đi thang máy ở bộ Tài vụ, lại chạy đến chỗ chúng tôi.”

“Ạch...” Tô Thiên Thiên không biết trả lời vấn đề này ra sao, “Bên kia đông quá, tôi thấy bên này không có người.”

“Va li to thế...” Ánh mắt Ôn Nhược Hà liếc thấy chiếc va li phía sau cô, “Cô định đi đâu à?”

“Tôi...” Thiên Thiên mấp máy miệng, “Tôi đến chỗ chị họ cả ở mấy ngày, chị ấy, chị ấy đang mang thai, có một chút triệu chứng ư ưất của người mang thai...” Thật ra thì chị họ cả Cố Nhược của cô trước khi mang thai đã quay về thành phố N để cho dì cả của Thiên Thiên chăm sóc rồi.

Ôn Nhược Hà không hề hoài nghi lời của cô một chút nào, “Mang thai khổ lắm đấy, mà cô xách cái va li to như vậy đi thế nào được? Tôi đưa cô đi!”

“Không cần không cần...” Tô Thiên Thiên vội vàng lắc đầu, “Tôi thuê xe được rồi.”

“Va li cô lớn như vậy, mang lên không tiện đâu.” Anh nhiệt tình nói, “Cô đón xe đi, tôi giúp cô xách lên.”

“Không không không...” Để đối tượng hẹn hò xách va li bỏ lên xe của bạn trai cũ hộ mình, Tô Thiên Thiên đột nhiên cảm thấy mình giống cái loại nữ hoàng tà ác chuyên đùa giỡn đàn ông trong lòng bàn tay, không khỏi run rẩy một cái, “Tôi khỏe lắm, có thể chuyển được, chuyển được...”

Ôn Nhược Hà thấy cô từ chối lần nữa, nháy mắt với cô một cái, “Thiên Thiên, để tôi giúp một tay cũng không được? Hay là, cô có ý kiến với tôi sao, hoặc là, chuyện của hai chúng ta cô thấy...”

Không đợi anh nói xong, Thiên Thiên đã kêu to, “Anh xách giúp tôi đi, làm ơn xách giúp tôi!”

Đi xuống lầu, Thiên Thiên nhắm mắt gọi một chiếc xe, Ôn Nhược Hà giúp cô chuyển va li lên, bác tài hỏi, “Đi đâu?”

Tô Thiên Thiên á khẩu, cô mà biết mình có thể đi đâu thì đã không phải đến chỗ Ninh Xuyên, đang nghĩ xem nên nói thế nào, Ôn Nhược Hà lại ghé đầu vào, “Thiên Thiên, cô đi đâu?”

“Tôi...” Tô Thiên Thiên nuốt nước miếng, kiên định siết tay, “Đi về phía trước!”

Ông chú nghiêng đầu, “Đến đường Hoa Kiều?”

“Đúng vậy!” Nói xong, phất tay từ biệt với Ôn Nhược Hà ngoài cửa, xe lái qua một giao lộ, Tô Thiên Thiên vội vàng gọi điện cho Ninh Xuyên, cô còn chưa kịp nói, đầu bên kia đã truyền đến tiếng nói gấp gáp, “Tô Thiên Thiên, cô bỏ cũng phải bỏ đến rồi chứ!”

“Tôi bỏ đến đường Hoa Kiều mất rồi...”

“Gi?” Ninh Xuyên sửng sốt, “Cô đến đó làm gì? Bây giờ cô đang ở đâu?”

“Trên xe...” Thiên Thiên mắt nhắm lại nhìn cảnh vật nhanh chóng lướt qua trước mắt, “Nhà anh ở đâu, tôi đi thẳng qua là được.”

“Được rồi...” Ninh Xuyên mặc dù không rõ tình huống thế nào, nhưng nghe giọng điệu của cô, đoán chừng đã xảy ra chuyện gì nên mới dẫn đến tình huống như vậy, nói lại địa chỉ nhà một lần nữa.

Tô Thiên Thiên cúp điện thoại, nói địa chỉ với bác lái xe, tài xế thoát nhìn là một người rất thích đùa chuyện hóng hớt, cười hì hì, “Cô gái nhỏ, vừa rồi cậu kia đưa cô đi, cô không nói đi đâu, bây giờ gọi điện thoại xong lại bảo đến chỗ này, cô bắt cá hai tay à?”

“...” Tô Thiên Thiên mắt đắm lệ, cô – một kẻ ngay cả yêu đương cũng lười mà lại đi làm cái chuyện bắt cá hai tay phức tạp như vậy sao? “Không phải! Người vừa nãy là đồng nghiệp của tôi, còn lúc này là ông chủ tô chỗ tôi muốn đi làm thêm bán thời gian.”

“À...” Ông chú chợt hiểu ra, “Thì ra là cô sợ bị người ta tố cáo ăn cây táo, rào cây sung hả!”

“Đúng vậy đúng vậy...”

“Chắc chắc...” Ông chú tắc lưỡi, “Bây giờ cuộc sống thật khó khăn, cái gì cũng tăng giá, tiền chẳng khác nào giấy vụn, không làm thêm mấy công việc thì ngay cả bản thân cũng không nuôi nổi, cũng khó khăn cho cô, nhìn cô chắc chỉ mười bảy mười tám, còn nhỏ mà đã cực khổ như vậy rồi...”

Lại một lần nữa, Tô Thiên Thiên bị người ta nhầm là một đứa trẻ mười mấy tuổi, giữ vững im lặng.

Vòng cả một vòng lớn như vậy, Tô Thiên Thiên mới thành công đến được chỗ ở của Ninh Xuyên, nhà anh bên trong có hai gian một phòng khác, sáu mươi mấy mét vuông, không tính là lớn. Ninh Xuyên đến thành phố này làm việc được hai năm, xe là do công ty hiện nay trang bị cho, nhà ở là do tự anh thanh toán chi tiền, đối với anh mà nói, ở trong cái thành phố này, không có người thân, lại càng không có bất cứ mối quan hệ nào có thể dựa vào, đây là chuyện rất không dễ dàng.

Nhà cửa chỉnh trang rất đơn giản, nhưng cũng coi như đầy đủ mọi thứ, Tô Thiên Thiên đặt va li xuống đảo quanh một vòng, tỏ ý có thể chấp nhận được.

“Phòng này mấy ngày trước tôi dọn cho chị tôi và Bối Bối ở, cô tạm thời ở trong này đi.” Ninh Xuyên chỉ vào một căn phòng vốn là phòng trống nói.

“Được.” Tô Thiên Thiên gật đầu, “Duyệt duyệt...”

“Vậy cô sửa soạn lại đồ đạc, tôi đi nấu cơm.” Ninh Xuyên nói xong, xoay người định đi xuống phòng bếp.

“Từ từ...” Tô Thiên Thiên gọi anh lại, nghiêm túc nói, “Chúng ta ngày mai vẫn đưa Bối Bối đi làm cùng sao?”

“Đúng thế.” Ninh Xuyên nói, “Nếu không thì làm sao bây giờ?”

“Hôm nay tôi bị Ôn Nhược Hà bắt gặp đấy!” Tô Thiên Thiên trả lời, “Hại tôi tốn hai mươi đồng thuê xe! Nếu như hai chúng ta đi làm đều mang theo Bối Bối một tuần liền, khó tránh khỏi bị phát hiện!”

“Vậy cô ngồi xe buýt đi?” Ninh Xuyên đề nghị.

Tô Thiên Thiên tựa vào ghế sa lon, “Tôi còn lâu nhớ, chen lấn trên xe buýt mệt chết đi được, hơn nữa đưa Bối Bối đi làm, thằng bé cũng không thoải mái, huống chi nhớ đâu có người đến bên Nhân sự nói linh tinh, chẳng phải là sẽ phiền phức sao!”

“Vậy cô bảo làm sao bây giờ?” Ninh Xuyên hỏi, “Chẳng lẽ phải để cô ở nhà trông thằng bé được!”

“Tôi nghĩ như vậy đấy!” Tô Thiên Thiên ngồi thẳng người dậy, “Như thế rất tốt, lại không sợ có người phát hiện ra tôi đang ở chỗ anh, Bối Bối cũng thoải mái!” Dù sao thân thể cô rất khỏe mạnh, đâu cần phải vận động nhiều như thế làm gì...”

“Vậy cô định bỏ bê công việc chứ gì?!” Ninh Xuyên lập tức nghiêm túc, “Cô như thế sẽ bị đuổi việc đấy!”

Tô Thiên Thiên nhún vai, “Tôi bị đuổi thì cũng tại trông cháu giúp anh, tôi mà bị khai trừ thì đó cũng là trách nhiệm của anh, coi như anh thua, phải làm giúp việc cho tôi!”

“Tại sao lại thế chứ!” Ninh Xuyên lập tức kháng nghị, “Vậy ban ngày cô đưa Bối Bối đến công ty, tôi có nói rõ tình huống đặc biệt với lãnh đạo.”

“Vậy tôi không trông nữa.” Tô Thiên Thiên nghiêng đầu nhìn trời, “Việc của tôi là làm trợ lý, đâu phải làm bảo mẫu.”

“Vậy cô muốn thế nào?” Ninh Xuyên đề nén lửa giận hỏi.

Tô Thiên Thiên lộ ra nụ cười thắng lợi, “Con người anh ấy, quá cứng nhắc, trước kia đã đứt dây thần kinh như vậy rồi, lên đại học đâu phải là thi đại học, làm gì mà cứ phải năm nào cũng đứng nhất, chỉ cần đạt tiêu chuẩn, vừa vừa là được rồi, khiến cho bản thân mệt mỏi như vậy, còn khiến người khác đổ lệ.”

Lời của cô nói xong, sắc mặt Ninh Xuyên hơi thay đổi một chút, “Đây là thói quen của nhà chúng tôi, có có thể sinh hoạt theo cách của cô, thì tôi cũng có thể sống theo cách của tôi.”

Thấy anh lại bắt đầu máy móc, Tô Thiên Thiên cũng lười phải so đo với anh, “Tùy anh thôi, ý của tôi là, anh là cấp trên của tôi, tôi có bỏ bê công việc hay không, chẳng lẽ anh không quyết định được sao? Anh không biết nói là đã sắp xếp công việc khác cho tôi, hoặc là nói nhà tôi có việc, xin nghỉ phép được hay sao?”

“À.” Ninh Xuyên lúc này mới phản ứng kịp, “Vậy mấy ngày tới cô ở nhà chăm sóc Bối Bối, tôi sẽ nói nhà cô... có người già mắc bệnh nặng, được không?” Anh nhớ, hình như Tô Thiên Thiên đã từng kể với anh, ông ngoại bà ngoại ông nội bà nội của cô sớm đã qua đời.

“Được.” Tô Thiên Thiên trả lời, “Dù sao nhà tôi cũng không có người già.”

“Vậy thì tốt.” Ninh Xuyên nói, “Tôi cũng nhớ là như vậy.”

Nghe lời này, Tô Thiên Thiên không nhịn được giễu cợt, “Anh còn nhớ cả mấy chuyện này cơ đấy...”

Bóng lưng Ninh Xuyên cứng đờ, “Trí nhớ tôi tốt, muốn quên cũng không được.”

...

Bữa tối đơn giản có ba món mặn một món canh, để chiều theo Bối Bối, Ninh Xuyên nếu cơm hơi nát một chút, mùi vị món ăn cũng khá thanh đạm, Tô Thiên Thiên không kén ăn, ăn cũng khá hài lòng.

Chờ Ninh Xuyên thu dọn xong chén bát, đã là gần tám giờ, Tô Thiên Thiên đã bắt đầu gấp ngắc ngắc dài, Ninh Xuyên hỏi, “Cô biết tắm cho trẻ con không?”

“Không.... biết..” Tô Thiên Thiên chậm chậm nói, lại bổ sung một câu. “Nhưng mà bảo mẫu tôi không thu tiền công.”

“Tôi cũng chẳng trông mong cô sẽ trông nom được thằng bé tử tế, miễn đừng có để đói bụng hay té ngã gì là được.” Ninh Xuyên hé miệng cười nói, “Vậy cô đi tắm trước đi, tắm xong tôi tắm cho Bối Bối, buổi tối cô trông nó một chút.” Ninh Xuyên sáng sớm mai còn phải đi làm đúng giờ, hai ngày trước đêm nào cũng phải đánh thức Bối Bối dậy một hai lần không ngủ nhiều được nên tương đối mệt nhọc, cộng thêm sáng dậy sớm, đánh thức Bối Bối dậy anh cũng không được ngủ thoải mái.

Tô Thiên Thiên lên tiếng trả lời, cầm đồ ngủ, chui vào phòng vệ sinh.

9. Chương 25 - 26 - 27

PART 25

Phòng vệ sinh ở đây nhỏ hơn của nhà Tô Thiên Thiên rất nhiều, nhưng cũng vì chỉ có mình anh dùng, đồ đạc không nhiều lắm nên rất gọn gàng, hôm nay cả ngày không có ai ở nhà, gạch men sứ đến một giọt nước cũng không có, bồn rửa mặt cũng sạch sẽ, trên mặt gương cũng không có một vết bẩn nào, “Thật sạch sẽ...” Cô không nhịn được lè lưỡi một cái, cởi quần áo ra, vặn chốt mở, nước từ vòi hòa sen liền rào rào tuôn xuống ướt trên mặt đất, Tô Thiên Thiên vươn tay thử độ ấm của nước xong mới bắt đầu tắm.

Phòng tắm chỉ có một đôi dép kiểu nam của Ninh Xuyên, Tô Thiên Thiên muốn đi nhưng lại không đi, cứ để chân trần đứng trên mặt đất, sàn phòng tắm sạch sẽ như vậy, có đi dép hay không cũng thế.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Tô Thiên Thiên không nén được mà bắt đầu suy nghĩ lung tung, còn nhớ hồi trước lúc cô mới dọn đến ở chung với anh, hình như Ninh Xuyên khá căng thẳng trước chuyện ở chung với cô.

Anh vừa vào phòng, đã bắt đầu lắp bắp nói, “Em ngủ ở phòng ngủ, anh ngủ trên sa lon, lúc em dùng phòng vệ sinh, anh sẽ đến phòng ngủ dùng máy vi tính...”

“Tại sao lại thế?” Tô Thiên Thiên hoài nghi hỏi.

“Anh sẽ không nhìn lên em tắm qua khe cửa!” Ninh Xuyên nghiêm túc nói, Tô Thiên Thiên phụt ra. Bây giờ nghĩ lại, anh chính là kiểu người cứng nhắc như vậy, chuyện gì cũng khẳng khẳng với suy nghĩ của mình, anh cho rằng đã thì nhất định phải đứng thứ nhất, cho nên lúc nào cũng muốn giành vị trí đầu tiên, anh cho rằng hai người ở chung với nhau, nhất định phải kết hôn xong mới được phép có tiếp xúc thân thể, bốn tháng vẫn tự khống chế bản thân, lại giống như bây giờ, còn canh cánh mãi trong lòng chuyện Tô Thiên Thiên bỏ bê công việc.

Thiên Thiên xối nước cho ướt tóc, vươn tay lấy lọ dầu gội bên cạnh, đột nhiên nhớ lại một chuyện.

Lúc mới dọn tới không lâu, có hôm gội đầu, cô cởi đồ xong, xối nước ướt hết đầu tóc rồi mới phát hiện ra chỗ để mấy lọ dầu gội trống rỗng liền kêu lên, “Ninh Xuyên, dầu gội đâu?”

“A!” Ninh Xuyên lên tiếng, vội vã chạy đến, “Hôm nay anh dọn vệ sinh, bỏ ra lại quên để vào lại.”

“Vậy anh đưa cho em đi.”

“Như thế sao được!” Ninh Xuyên lập tức đỏ mặt, thân thể cứng đờ, cầm lọ dầu gội lên, đứng trước cửa, “Tự em ra mà lấy, anh để ở cửa ấy.”

“Em không ra đâu!” Tô Thiên Thiên bĩu môi, đóng vòli hoa sen lại, cầm một chiếc khăn tắm quấn quanh người, “Em quấn khăn tắm rồi, anh vào đi, em không khóa cửa đâu.”

Vừa nghe vậy, Ninh Xuyên lập tức bốc lửa, đẩy cửa bước vào dục dục, “Nhà có đàn ông mà em dám để cửa mở lúc tắm à!”

Tô Thiên Thiên nghiêng đầu nhìn anh, “Em mà khóa thì anh vào thế nào được?”

“...” Ninh Xuyên thấy Tô Thiên Thiên đang quấn khăn tắm, lập tức đỏ mặt, xoay người qua, “Anh, anh nhất thời không phản ứng kịp, nhưng mà sao em lại không khóa cửa chứ?”

“Trong nhà chỉ có em với anh, anh là bạn trai em, sao em lại phải khóa cửa?” Tô Thiên Thiên bĩu môi, “Đưa dầu gội cho em đi.”

Anh từ từ vươn tay ra phía sau, tay Tô Thiên Thiên với không tới, chân trượt một cái, oạch một tiếng dựa vào sau lưng anh, Ninh Xuyên nhảy bắn ra theo bản năng, vậy nên bạn học Thiên Thiên rất bi tráng mà té trên mặt đất, mũi chạm đất, mắt rơi lệ, “Ninh Xuyên chết tiệt, gây mũi em rồi...”

“Vậy em mau đứng dậy đi chứ!” Ninh Xuyên hét lên.

“Thế anh cũng phải đỡ em chứ!” Tô Thiên Thiên u oán vươn tay từ dưới đất lên, kéo mắt cá chân anh, giật mạnh một cái, Ninh Xuyên cũng té ngã trên đất, quay đầu lại nhìn Thiên Thiên đang sòng xoài dưới đất, vội vàng đỡ cô dậy, “Mũi có sao không? Vẫn ổn chứ?”

Tô Thiên Thiên ngửa đầu, mặt mày đau đến rúm rúm, chu môi lên kêu, “Hôn một cái là hết đau!”

Ninh Xuyên nhú mồm, “Chủ động thế, trước hôn rồi à?”

Cô lắc đầu một cái, kéo tay Ninh Xuyên qua, đặt lên lồng ngực mình, nơi đó đang nhảy lên thành thạch, cô chớp mắt một cái, “Chưa hôn bao giờ, nhưng rất muốn hôn anh...”

Ninh Xuyên nhìn Tô Thiên Thiên mũi hồng hồng, trái tim cũng sắp vọt lên cổ họng, anh cúi đầu, giống như sắp lặn xuống nước, ngừng thở, chỉ thấy đôi môi nóng dần lên, một cảm giác chưa từng có bao giờ, giống như cả người lẫn thời gian đều ngưng kết trong giây phút này, chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập thành thạch không ngừng kia của Thiên Thiên.

Anh ngẩng đầu lên, Tô Thiên Thiên mấp máy miệng, hai tay vòng quanh người anh, mái tóc ướt nhẹp cọ lên gáy anh, “Tiểu Xuyên, em thật sự thích anh đấy!”

Thật sự, thật sự rất thích anh, có điều lại không thể nào giữ mãi được.

....

Ninh Xuyên tắm rửa xong cho Bối Bối, ra ngoài đã thấy Tô Thiên Thiên đáng ra là tắm rửa xong thì phải sấy khô tóc chuẩn bị ngủ đang tựa vào trên sofa ở phòng khách thêm thiếp đi, mái tóc vẫn còn ướt lòa xòa trên vai, khiến cho áo ngủ cũng ướt một mảng lớn.

“Đậu Đậu...” Bối Bối giơ tay đặt trên cái miệng nhỏ đang chu ra, “Suyt, quả táo bị đang ngủ...”

Ninh Xuyên nhú mày, cầm lấy máy sấy tóc, ngồi bên cạnh cô, nhẹ nhàng thổi lên tóc cô, mùi dầu gội đầu thoang thoảng bay vào trong mũi anh, khiến anh không nhịn được vuốt vuốt mũi.

Vươn tay vén một bó tóc lên, đặt trong lòng bàn tay, bắt đầu sấy, Bối Bối thấy vậy, nhướn miệng cười một tiếng, cũng bỏ qua, thò cái đầu nho nhỏ ra, “Đậu Đậu, Đậu Đậu, con cũng muốn thổi...”

“Đợi lát nữa sấy cho con nhé.” Ninh Xuyên nói.

Bối Bối dù sao cũng là trẻ con, thấy Ninh Xuyên không sấy cho mình, liền đạp đạp chân, bò lên trên sofa, nhào lên người Tô Thiên Thiên.

“A?” Tô Thiên Thiên đột nhiên tỉnh dậy, bàn tay Ninh Xuyên run lên, theo bản năng giấu cái máy sấy ra sau lưng.

“Anh làm gì thế?” Cô nhìn Ninh Xuyên mặt đầy vẻ lúng túng đang ngồi bên cạnh mình.

“Không làm gì cả.” Ninh Xuyên trả lời.

“Vậy anh đang giấu cái gì?” Tô Thiên Thiên ghé đầu nhìn.

Ninh Xuyên rút tay ra sau lưng, “Tôi không giấu gì cả...”

Thiên Thiên nheo mắt, “Vậy phiền anh tắt cái máy sấy trước đi đã rồi hãy nói với tôi là anh không giấu cái gì.”

“...”

“Thổi một cái thổi một cái...” Bối Bối tiếp tục bò lên, Ninh Xuyên cầm máy sấy tóc lên sấy cho cậu bé, “Tôi đang sấy tóc cho Bối Bối.”

“Đầu có tí tóc như thế...” Thiên Thiên bĩu môi, “Hừ, sấy tóc cho tôi nghe còn được!”

Ninh Xuyên vươn tay, đưa máy sấy cho cô, “Vậy cô tự sấy đi.”

Cô vươn tay cầm lấy máy sấy, mở tốc độ tối đa, vù vù bắt đầu sấy, mắt công cô ngủ thiếp đi còn mơ thấy mộng xuân, tỉnh lại lại phải đối mặt với thực tế phũ phàng như vậy. Xem ra chị hai họ nói rất đúng, ngày nào cũng nghĩ xem trả thù Ninh Xuyên thế nào, lại thành ra toàn nghĩ đến anh ta, nhớ tới chuyện trước kia, cô phải nhanh chóng dời lực chú ý đi, bắt đầu một cuộc sống mới tốt đẹp thôi!

Ninh Xuyên nhìn cô một chút, muốn mở miệng, nhưng lại không nói gì, chỉ ôm lấy Bối Bối nói, “Vậy tôi ôm thẳng bé vào giường cô nhé.”

“Ừm.” Tô Thiên Thiên đáp một tiếng.

Bối Bối lại ôm chặt lấy cổ Ninh Xuyên không buông, “Không không không, muốn Đậu Đậu cơ...”

“Bối Bối, cậu còn phải đi làm nữa.” Ninh Xuyên kiên nhẫn nói, “Ngủ với dì nhé, dì hát cho con nghe, kể chuyện cổ tích...”

“Tôi không biết hát không biết kể chuyện đâu.” Tô Thiên Thiên trả lời, “Anh đừng có mà gạt trẻ con.”

“Dì nói không biết...” Bối Bối bĩu môi nói.

Ninh Xuyên trợn mắt nhìn cô một cái, “Quốc ca cô cũng không biết hát chắc...”

“Phụt!” Tô Thiên Thiên phì ra, “Anh muốn tôi đêm hôm đi hát quốc ca cho trẻ con nghe, anh muốn thẳng bé ngủ, hay là muốn nó nhiệt huyết sôi trào hả?”

“Vậy thì cô cứ ngâm nga mấy câu...” Ninh Xuyên vươn tay day day mi tâm, “Hai ngày rồi tôi chưa được ngủ.”

Tô Thiên Thiên buông tay nhún vai, “Tôi cũng đâu bảo là không trông nó, là chính nó không cần tôi đẩy chứ.” Vừa nói vừa than một tiếng, “Lẽ nào lại chỉ có người lười cố gắng chứ...”

Hai con người đen láy của Bối Bối đảo đảo một vòng, “Muốn Đậu Đậu, muốn cả Quả táo, muốn hết...”

Ninh Xuyên cùng Thiên Thiên đưa mắt nhìn nhau, trầm miệng một lời nói, “Chỉ được muốn một thôi!” Hai người đồng loạt mở miệng, thanh âm khó tránh khỏi có hơi lớn, Bối Bối nhìn họ,, ngẩn người tại chỗ, oa một tiếng, bắt đầu khóc toáng lên, “Đau Đau... xấu!!!”

“Xấu cũng không có cách khác.” Tô Thiên Thiên véo cậu nhóc một cái, vừa nói vừa nhìn Ninh Xuyên, “Làm sao bây giờ?”

Ninh Xuyên không còn cách nào khác, chỉ có thể dỗ dành từng tí một, “Bối Bối, hôm nay con ngủ với dì, mai cậu lại ngủ với con, rồi mua thật nhiều kẹo ngon cho con ăn nhé.”

Bối Bối nghiêng đầu suy nghĩ một chút, vẫn lắc đầu một cái, vươn hai bàn tay nhỏ xíu ra, một vươn về phía mặt Ninh Xuyên, một vươn về phía mặt Tô Thiên Thiên, mũi nhăn lại, nước mắt rưng rưng đảo quanh trong hốc mắt, “Bối Bối, muốn papa, muốn mama..”

Vừa nghe lời này, Ninh Xuyên giống như bị điện giật, sững sờ đứng đó, thời gian trôi mau, cảnh tượng lại lặp lại, khiến cho anh nhất thời cứng họng.

“Papa, mama?” Tô Thiên Thiên không hiểu tình hình, sờ sờ đầu cậu bé nói, “Papa mama đi công tác rồi nhỉ?” Cô quay đầu nhìn nhìn Ninh Xuyên, “Đúng không?”

Ninh Xuyên lại nói không nên lời, dừng một lúc lâu, anh nói với Tô Thiên Thiên, “Tôi ngủ dưới sàn trong phòng vậy.”

“Hử?!!”

Gian phòng của Thiên Thiên là phòng dành cho khách, có hơi nhỏ một chút, vậy nên quyết định sau cùng là Tô Thiên Thiên ôm Bối Bối ngủ trên giường, Ninh Xuyên trải nệm dưới đất nằm, cũng may đang là mùa hè, cũng không đến nỗi khó khăn.

Bối Bối rất lạ lẫm với cảnh cao thấp khác nhau như vậy, nằm trên giường, vươn cái tay be bé ra về phía Ninh Xuyên dưới đất, “Đậu Đậu, Đậu Đậu...”

Ninh Xuyên vươn tay, lắc lắc tay cậu bé, “Mau ngủ đi.”

“Dạ.” Bối Bối gật đầu, nằm lại trên giường, ôm lấy cánh tay Tô Thiên Thiên, trẻ con ban ngày thoạt nhìn thì sức sống rất hoạt bát, thật ra thì đã sớm mệt mỏi, hoàn toàn là do hiếu động, cho nên một khi bắt đầu yên tĩnh lại thì chỉ chốc lát đã ngủ thiếp đi.

Nhưng hai người khác trong phòng lại không ngủ được, nghe thấy tiếng ngáy của Bối Bối, Tô Thiên Thiên mới thủ dò xét mở miệng, “Khụ...”

“Tôi chưa ngủ.” Ninh Xuyên trả lời, gần như là phản ứng theo bản năng.

“...” Tô Thiên Thiên ngẩn người một chút, nhớ trước kia sau khi qua lại được một thời gian, hai người cùng nhau xem phim đến tận nửa đêm, chen chúc trên một cái giường ngủ, có lúc xem phim kinh dị, cô không ngủ được, cứ nhỏ giọng khụ một tiếng như vậy, Ninh Xuyên sẽ đáp lại cô.

“Chuyện kia... chị của anh ấy, ba mẹ của Bối Bối ấy, có phải đã xảy ra chuyện gì đúng không?” Lúc này khi nhìn nét mặt của Ninh Xuyên, cô có chút hoài nghi, nhưng Bối Bối còn chưa ngủ, cô cũng không dám hỏi.

Ninh Xuyên trầm mặc một lúc, “Họ ly hôn rồi.”

Đáp án gần như không có gì lạ, Tô Thiên Thiên có thể đoán ra được, cô chỉ muốn chứng thực một cái, “Chẳng trách...” Vừa nói không nhịn được vươn tay vuốt vuốt cánh tay nhỏ bé của Bối Bối, “Thật đáng thương.”

“Bối Bối ngủ rồi?” Ninh Xuyên đứng dậy, “Vậy tôi qua bên kia ngủ.”

“Anh sợ nửa đêm thằng bé đi vệ sinh làm ồn ảnh hưởng đến anh?” Thiên Thiên nhỏ giọng hỏi, vì sợ đánh thức Bối Bối, hai người cũng hạ giọng xuống, không khí hiếm khi trở nên hòa nhã.

“Không phải,” Ninh Xuyên cuộn tấm nệm lên, “Tôi ngủ đây, chắc cô cũng thấy không thoải mái.”

Thiên Thiên sững sốt một chút, nhỏ giọng nói, “Thật ra thì cũng bình thường...”

Ninh Xuyên trầm mặc một hồi, vẫn đi ra ngoài, “Cứ thế đi, sáng mai tôi dậy sẽ đánh thức hai người luôn.” Mở cửa đi ra ngoài, ánh sáng bên ngoài phòng dần dần biến mất sau cánh cửa khép lại, cuối cùng một tiếng cạch vang lên, bên trong đã chìm vào một mảng bóng tối.

Tô Thiên Thiên nằm trên giường, nhìn khoảng không tối đen, than một tiếng, vươn tay ôm lấy Bối Bối.

PART 26

Sáng hôm sau, Tô Thiên Thiên phát hiện ra bị kích của bản thân, thì ra là mỗi sáng quen dậy sớm đi làm, chuông báo thức vừa reo, là cô chỉ hận tại mình không lảng không ừ, nhưng mà vẫn tức giận bỏ khỏi giường. Mà hôm nay, cô nghĩ mình có thể ngủ thoải mái, ngủ sung sướng, ngủ cho đến khi biển cạn đá mòn sánh cùng trời đất, đáng tiếc, vừa mới đến bảy giờ sáng, chim vừa cất tiếng hót bên ngoài, quỹ lười Tô Thiên Thiên cũng dậy bất sấu.

“...” Cho dù Tô Thiên Thiên có cố ngủ lại thế nào đi chăng nữa, vẫn không có tí cảm giác buồn ngủ nào, lật tới lật lui, tinh thần lại càng tỉnh táo.

Không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ rời giường, Ninh Xuyên vừa mới làm xong bữa sáng, đang ngồi trong phòng khách vừa đọc báo vừa ăn cháo, thấy Tô Thiên Thiên đã rời giường, rất chi là giật mình, “Cô ngủ giường lạ không quen?”

“... Không phải thế.” Thiên Thiên dụi mắt, “Đến giờ thì tự nhiên tự động tỉnh dậy.”

Ninh Xuyên sững sốt một chút, lúc kịp phản ứng lại, có chút buồn cười, nhưng mà lại cảm thấy cười thì không phù hợp cho lắm, thế là nửa che nửa đẩy, vô tình sặc cả cơm lên mũi, bắt đầu ho sù sụ.

“Chắc chắc...” Thiên Thiên chép miệng, “Đây chính là báo ứng khi cười trên nỗi đau khổ của người khác.”

Rửa mặt xong, Tô Thiên Thiên cũng múc cho mình một bát cháo, cháo khoai lang, rất đơn giản, rất thanh đạm.

Húp một miếng, cô không tìm được phát biểu ý kiến, “Cháo này anh nấu còn chưa chín, cảm giác gạo còn chưa đủ quánh...”

Ninh Xuyên liếc xéo, “Cô bắt đầu chú trọng đến chuyện ăn uống từ khi nào thế?”

“Với anh thì phải chú trọng.” Tô Thiên Thiên từ từ múc một muỗng lên, “Ai bảo anh vừa nghiêm túc lại còn bảo thủ chứ.”

“Tôi không quan trọng chuyện ăn uống lắm,” Ninh Xuyên cúi đầu, “Có thể ăn được là tốt rồi, chủ yếu là mấy thứ cô làm trước đây quả thật con người không thể chấp nhận được.”

“Xì...” Thiên Thiên bĩ môi, “Không quan trọng chuyện ăn uống lắm, câu này giống hệt lời của ông bô keo kiệt nhà tôi.”

Ninh Xuyên sững sốt một chút, cúi đầu vét sạch cháo trong bát, “Ba cô... vẫn giống trước kia à?”

“Ông ấy thì có thể thay đổi được gì chứ...” Tô Thiên Thiên nhún vai, “Không phải vẫn thế sao, chẳng qua là bận hơn dạo trước, thời gian về nhà cũng ít đi, nhưng mà thế chúng tôi cũng được thoải mái.”

“Quan hệ của mẹ cô với ba cô không được tốt?” Ninh Xuyên hỏi.

“Khó nói lắm.” Tô Thiên Thiên ngẫm nghĩ một chút, “Anh biết rồi đấy, ba tôi ấy, nói dễ nghe, thì là tay trắng dựng nghiệp, nói khó nghe, chẳng phải là một ông nhà giàu mới nổi siêu cấp sao! Mẹ tôi dù gì cũng có chút nội hàm tu dưỡng, mặc dù ban đầu bà ấy đúng là thích ba tôi nên mới toàn tâm toàn ý đi theo ông ấy, nhưng tuổi càng cao, thì nhiệt tình cũng giảm, tình cảm thì vẫn còn, khó tránh khỏi cảm thấy suy nghĩ

có hơi khác với ông ấy, cứ lấy chuyện keo kiệt mà nói, ai có thể chịu được? Nhưng cuộc sống thì cứ tiếp tục trôi qua, dù sao cũng không có mâu thuẫn gì lớn.”

Ninh Xuyên sở dĩ thích Tô Thiên Thiên, trừ ban đầu hiểu lầm ra, sau là vì cảm thấy cô không lập dị, không ra vẻ. Ví dụ như chuyện lười biếng, trên thế giới mười người, thì có đến chín người chỉ cần có cơ hội, có thể lười thì sẽ lười, nhưng mà chỉ có Tô Thiên Thiên sẽ lười một cách hiên ngang, không chút nào che giấu.

Có lẽ người lười như cô không nhiều, nhưng có người có lẽ ở trước mặt người ngoài sẽ giả bộ cần cù chăm chỉ, thật ra thì chuyện lười biếng, trừ những vĩ nhân lãnh tụ chiến sĩ thi đua ra, thì có ai mà không tranh thủ, giống như một chiếc bánh thịt thơm phưng phức đặt ở trước mặt, chẳng lẽ lại không cần?

Có cần, nhưng mà thừa nhận, thì không nhiều.

Nhất là với bối cảnh của gia đình Tô Thiên Thiên, cô cũng không khoe khoang gì cả, trong cái nhìn của cô, cô thực sự rất thâm trầm nghèo khó, ba cô cũng chỉ là một ông già keo kiệt xây nhà mà thôi.

Cho nên đến tận bây giờ, cô vẫn nói về chuyện nhà mình như thế với Ninh Xuyên, nhà giàu mới nổi siêu cấp, không biết danh từ này mà để đám ký giả phỏng vấn ba cô nghe được có cười sặc sụa không đây.

“Đâu có tệ.” Ninh Xuyên nói, “Ba cô keo kiệt dù gì cũng vẫn khiến cho người khác yên lòng, ý tôi là, bây giờ có nhiều kẻ có tiền, cô biết rồi đấy...”

“Vậy cũng đúng...” Tô Thiên Thiên trả lời, “Dù sao tôi cũng chẳng mong ngóng ông ấy sẽ cho tôi bao nhiêu tiền, chỉ cần ông ấy đối xử tốt với mẹ tôi là được.”

Ninh Xuyên xếp chén đĩa vào với nhau, bê ra bồn rửa bát, “Vậy cô cứ ăn từ từ, tôi đi làm đây.”

Tô Thiên Thiên ngẩng đầu lên, “Mới bảy giờ năm mươi mà!” Từ đây đến công ty, nhiều nhất là mất mười phút, đi thẳng một đường, cực kỳ thuận tiện.

“Tôi hay đi sớm.” Ninh Xuyên trả lời, “Nếu có việc gì gấp, cô phải gọi điện thoại cho tôi đấy.”

“Ừ.”

“Nếu mà Bối Bối tìm tôi, cô cứ chơi với nó, trẻ con rất dễ dỗ dành lực chú ý.”

“Được rồi.”

“Cô trông thẳng bé cho cẩn thận! Đừng để xảy ra chuyện gì đấy.”

“Biết rồi.”

“Cô nhớ cho nó ăn no, trẻ con đều không thích ăn cơm.”

“...”

“Đừng cho nó xem TV nhiều quá, không tốt cho mắt.”

“Ninh Xuyên, anh mà không đi, tôi sẽ dùng bát nện anh!!!”

“... Tôi đi đây.”

Dậy sớm cũng không phải đi làm, Tô Thiên Thiên cảm thấy đột nhiên mình trở nên rảnh rỗi lại nhàm chán vô cùng, lại nghĩ dù sao cũng đang chán, đi ngó nghiêng nhà cửa một chút xem sao, tối hôm qua còn chưa có cơ hội nhìn cho kỹ.

Bối Bối vẫn đang ngủ trong phòng Ninh Xuyên, cho nên cô chạy vào phòng bếp trước, cũng không khác trước đây là mấy, Ninh Xuyên luôn dọn dẹp phòng bếp rất gọn gàng, nhà là do anh mua, cho nên các thiết bị bên trong cũng tương đối đầy đủ, mở tủ lạnh ra, Tô Thiên Thiên muốn tìm ít sữa chua hay đồ uống gì đó để uống, nhưng lại phát hiện trong tủ lạnh chỉ có nước trái cây và rau dưa, cùng với thức ăn tươi, xem ra Ninh Xuyên bình thường đi làm không có thời gian mua thức ăn, cho nên một tuần mua một lần, sau đó nhét hết vào trong tủ lạnh.

“Anh ta đúng là có thời gian rảnh rồi, còn nấu cơm nữa cơ đấy...” Tô Thiên Thiên bĩu môi.

Hồi đó khi Ninh Xuyên chia tay với cô, Tô Thiên Thiên mặc dù ngoài miệng thì tỏ ra mạnh mẽ, trong lòng vẫn rất khổ sở, hoài nghi bản thân có thể là đã quá vội, vậy nên mới hạ quyết tâm, liên tiếp tham gia mấy câu lạc bộ có liên quan đến việc nội trợ, học trà đạo, nấu nướng, ngay cả làm bánh kem bánh ngọt cũng học hết! Nhưng chờ cô hào hứng đi tìm Ninh Xuyên khoe khoang về sự thay đổi của mình, anh đã đi thi ở nơi khác, di động cũng đổi số.

Anh thay đổi Tô Thiên Thiên, rồi lại biến mất hoàn toàn trong cuộc sống của cô.

Cho nên từ đó cô đã thề, mình và người đàn ông này thù sâu như biển, không đội trời chung!

Bây giờ nghĩ lại, thù hận đúng là muốn mạng người, nếu như ban đầu mình không đánh cuộc với Ninh Xuyên, có lẽ giờ vẫn có thể tiếp tục sống cuộc sống lười biếng, không cần phải trốn trốn tránh tránh, ngay cả nhà cũng không thể về.

Được rồi, cô thừa nhận, so với việc về nhà đối mặt với ba mình, cô thà ở chỗ Ninh Xuyên còn hơn.

Gần trưa, Tô Thiên Thiên đã thay đồ cho Bối Bối, bón cho thằng bé ăn sáng xong, đồng thời nhận năm cuộc điện thoại thăm hỏi của Ninh Xuyên, mỗi lần câu đầu tiên đều là, “Bảo Bối Bối nghe điện thoại đi.”

Cuối cùng Tô Thiên Thiên không thể nhịn được nữa, “Tôi vút cháu ngoại anh đi rồi! Không nghe điện thoại được!”

Ninh Xuyên bấy giờ mới phát hiện ra mình có hơi lo lắng thái quá, “Xin lỗi...”

Cúp điện thoại, Tô Thiên Thiên nói với Bối Bối, “Cậu con có phải mắc bệnh thần kinh đúng không!”

Bối Bối nghe không hiểu, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên vỗ vỗ hai bàn tay nhỏ bé, “Kem kem... Muốn ăn kem kem...” Vừa nói vừa nhét tay vào miệng, mút ngon lành.

“Kem?” Câu này vừa thốt ra, Tô Thiên Thiên cũng muốn ăn kem, bây giờ cũng coi như là hè rồi, hơi động đây một chút là bắt đầu vã mồ hôi cả người, may mà cô và Bối Bối bây giờ đều không cần phải làm việc, “Trong tủ lạnh hình như không có...”

Tô Thiên Thiên ló đầu ra nhìn ngoài cửa sổ một chút, bây giờ đúng là lúc mặt trời lên cao. ra ngoài nhất định vừa nóng vừa mệt, cộng thêm còn phải ôm Bối Bối, như vậy cho dù có mua được kem que về, cũng chẳng bổ.

Nhưng Tô Thiên Thiên nghĩ sẽ lấy một cái cớ thật hợp tình hợp lý cho sự lười biếng của mình, “Bối Bối, trẻ con mà ăn đồ lạnh nhiều, sẽ đau bụng đấy!”

“Thế...” Bối Bối nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Bối Bối đói...”

“...” Tô Thiên Thiên nheo mắt nhìn cậu bé, tổng kết lại mà nói, thằng nhóc này giống hệt cậu nó, không thể nhìn người ta rảnh rồi được!

“Vậy con muốn ăn gì?” Tô Thiên Thiên bĩu môi, “KFC? Con còn bé quá, gần đây có quán ăn nào mang đến nhà không nhỉ...” Cô suy nghĩ một hồi, hay là gọi điện hỏi Ninh Xuyên nhỉ.

“Mình làm...” Bối Bối nói, “Quả táo, làm, làm cho Bối Bối...”

“Nấu cơm?” Tô Thiên Thiên nhú mày, không phải cô không biết, nhưng mà nấu cơm ở chỗ Ninh Xuyên, hình như có một loại cảm giác rất vi diệu!

Nhưng nhìn ánh mắt chờ đợi của Bối Bối, Thiên Thiên bèn hăm hở, “Đi, đi làm đồ ăn ngon cho con! Nhưng mà con phải ăn hết, không được để lại cho cậu con đấy!”

Bối Bối vỗ tay, “Không cho Đậu Đậu, không cho Đậu Đậu!”

Trong tủ lạnh của Ninh Xuyên mặc dù không ít đồ ăn, nhưng thật sự không có mấy thứ có thể coi là đồ ăn, mặc dù anh cũng coi như là một người đàn ông biết nấu nướng tầm tầm, nhưng mà với chuyện mua gì để ăn vẫn rất mờ mịt, không đạt tới tiêu chuẩn của bà nội trợ, hầu hết là thấy gì trông đẹp mắt ăn ngon thì mua, lại mua toàn thứ giống nhau, không mua những đồ ăn phối hợp được với nhau. Đoán chừng thức ăn đều mua vào cuối tuần, tối hôm qua, anh đã mang hết tổ hợp mấy thứ còn nấu được ra nấu sạch, còn dư lại những thứ này, chính là tổ hợp những thứ không nấu được.

“Có thịt ức gà, lại không có đậu phộng?”

“Có nấm hương với mộc nhĩ, lại không mua thịt băm?”

“Có rau cần, lại không mua đậu phụ khô thái chỉ?”

Cuối cùng cô nổi giận gào thét với cái tủ lạnh, “Ninh Xuyên, anh có tư cách gì mà xem thường tôi chứ, Tô Thiên Thiên tôi mà nấu cơm, sẽ đá văng anh tới Nam Cực luôn!”

Cầm một phần tư quả dưa còn sót lại trong tủ lạnh, cùng với thịt ức gà, rang một đĩa cơm rang dưa làm món chính, nhặt rau cần trần với nước sôi, lại dùng trứng gà chiên mỏng lên, thêm chút dầu đậu nành dầu vừng đường trắng và dấm trộn vào, đã được một món ăn ngon miệng. Măng thái sợi xào với rau cần, mộc nhĩ và trứng gà nấu thành một món canh đơn giản.

Cũng coi là dùng hết nguyên liệu, đơn giản nhưng mùi vị không tệ.

Bối Bối ăn rất nhiều, Tô Thiên Thiên tính toán phân lượng, cuối cùng còn dư lại một chút, cô liền ôm hết, ba cô đã từng nói, lãng phí lương thực là chuyện đáng hổ thẹn. Cho nên sau khi ăn xong, cô gần như gục trên giường chờ thức ăn tiêu hóa từ từ.

Trước khi tan làm, Ninh Xuyên gọi điện thoại về, Tô Thiên Thiên nói, “Anh mua chút đồ ăn về đi, trong nhà hết thức ăn rồi.”

“Trong tủ lạnh không phải vẫn còn sao?” Ninh Xuyên nghi ngờ hỏi.

Tô Thiên Thiên thật muốn đáp lại một câu, mấy thứ đó của anh mà cũng gọi là đồ ăn được sao? Nhưng vẫn khách khí nói, “Bây giờ hết rồi, anh mua chút gì ăn đi.”

Ninh Xuyên tan làm khá trễ, thức ăn mua được cũng không còn tươi, liền mua đồ ăn sẵn bên ngoài mang về.

Anh mở tủ lạnh ra, nhìn mấy thứ lẻ tẻ mình mua đã biến mất, hỏi, “Cô nấu hết rồi?”

“Đúng thế.” Tô Thiên Thiên trả lời, “Chẳng qua là ăn sạch rồi.”

“Cô biết nấu cơm?” Ninh Xuyên bĩu môi, “Cô làm thế nào?”

“Thì mang thịt gà này, măng này, mộc nhĩ này, rau cần này, dưa này, trứng gà này, xào lẫn với nhau.” Tô Thiên Thiên thờ ơ trả lời.

“Cái đó mà ăn được sao!” Ninh Xuyên kêu lên, “Cô cho Bối Bối ăn thứ đó?”

“Nó ăn ngon lành.” Thiên Thiên vừa nói vừa quay ra hỏi Bối Bối, “Bối Bối, dì nấu cơm ăn có ngon không?”

“Ăn ngon!” Bối Bối gật đầu, giơ tay chỉ thức ăn sẵn Ninh Xuyên mua về, “Ngon hơn cái này!”

Ninh Xuyên hoài nghi nhìn cô và Bối Bối một chút, cuối cùng lắc đầu, “Xem ra hai người đúng là không kén ăn tí nào!”

PART 27

Bữa tối hôm nay là gọi ở ngoài về, cho nên cơm nước xong thời gian vẫn còn sớm, vừa vặn tủ lạnh trong nhà đã hết thức ăn, vậy nên Tô Thiên Thiên nói với Ninh Xuyên, “Nếu không chúng ta đi siêu thị mua chút đồ ăn đi.”

Ninh Xuyên nhìn đồng hồ đeo tay một chút, mới bảy giờ rưỡi, quả thật có thể đi mua đồ, “VẬY CŨNG ĐƯỢC, CÔ MẶC BÌM CHO BỐI BỐI ĐI RỒI CHÚNG TA ĐI.”

Vừa nghe đến bím, Bối Bối lập tức nhăn cái mặt nhỏ lại, chờ Tô Thiên Thiên cầm bím đi tới, cu cậu lập tức uốn éo uốn éo một cái nhanh chân chạy sang bên cạnh, “Không muốn, không muốn, không muốn.... Nóng!”

Tô Thiên Thiên bất đắc dĩ nhìn Ninh Xuyên một chút, anh cũng cảm thấy trời nóng như vậy cho trẻ con mặc bím quả thực không thoải mái, “Nếu không lúc nào nó ngo ngoáy, chúng ta ôm nó đi vệ sinh vậy.”

Tô Thiên Thiên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “VẬY NHỜ KHÔNG KỊP THÌ SAO!” Cô xoay người lấy từ trong bếp một cái túi ny lon, “Này, dùng cái này đựng đi!”

Mặc dù cầm túi ny lon cho trẻ con đi tiểu, thực sự không phù hợp với tuổi tác, thân phận cùng hình tượng của bọn họ bây giờ, kiểu gì cũng có một loại cảm giác không nói thành lời.

Sau đó Ninh Xuyên cũng chạy vào phòng bếp, lục lọi trong thùng rác một lúc, rồi lại mang ra bồn rửa bát ào ào rửa, sau đó gơ ra một cái bình đựng đồ uống sáng trong suốt: “Dùng cái này! Sẽ không bị rỉ!”

“...” Tô Thiên Thiên sùng bái, “Cái này thật cường đại!”

Mặc dù cậu bé còn nhỏ, nhưng lượng bài tiết cũng không ít, vậy nên Tô Thiên Thiên và Ninh Xuyên mỗi người ôm một cái bình nhựa, bế Bối Bối, lái xe đến một siêu thị lớn.

Trẻ con đương nhiên là thích những nơi như siêu thị vô cùng, nhìn cái gì cũng muốn vươn tay ra lấy, “Khanh khách...” cười không ngừng, xoay qua xoay lại trong ngực Ninh Xuyên, “Đậu Đậu, nhìn kia... nhìn kìa! Đậu Đậu, nhìn, trứng trứng!”

Tô Thiên Thiên đẩy xe, lấy những thực phẩm có thể phối hợp được bỏ vào trong xe, Ninh Xuyên vừa trả lời Bối Bối, vừa nói với cô: “Ai ai, đừng mua cá mực, cái đấy tôi chưa làm bao giờ, ăn sao được? Đây đây, đừng mua tôm, đừng mua thịt bò, lần nào tôi nấu cũng không cần nổi...”

“Tôi mặc kệ, tôi muốn ăn.” Tô Thiên Thiên bĩu môi nói.

“Aiz!” Ninh Xuyên nhú mày, “Vậy cô lại định trộn hết vào rồi nấu lên sao?”

Tô Thiên Thiên nghiêng đầu, kiên định nói, “Đúng vậy!”

“...” Ninh Xuyên nhìn trời, khẩu vị này, cũng hơi bị nặng đấy!

Trong xe đã có không ít đồ, Tô Thiên Thiên tính toán mua chút sữa tươi và sữa chua cho Bối Bối ăn lúc bình thường, man mát lành lạnh, tốt hơn đồ uống lạnh nhiều, vì vậy không để ý đến một người đàn ông lớn và một người đàn ông nhỏ đang xem đồ đằng sau, tự mình đẩy xe về phía trước.

Bối Bối trong lòng Ninh Xuyên đột nhiên giãy dụa lên, lúc này còn đang kích động xem các thứ, bây giờ đột nhiên giật mình một cái, “Đậu Đậu, muốn xi xi...”

“Muốn xi xi?!” Ninh Xuyên kinh hãi, nhìn lại, Tô Thiên Thiên đã đi xa, nhất thời luống cuống tay chân, không biết nên đuổi theo cô trước, hay là đặt Bối Bối xuống trước, chỉ có thể kêu to, “Tô Thiên Thiên! Tô Thiên Thiên!”

Các buổi tối mùa hè từ trước đến giờ đều là thời điểm buôn bán náo nhiệt ở siêu thị, không chỉ đông người, mà còn có các loại tiếng rao trong siêu thị, “Thịt bò tiện lợi đây!” “Hoan nghênh thưởng thức sữa chua X!” “Cá hồ tươi giá đặc biệt 19 đồng một cân đây!”

Anh gọi mấy câu, Tô Thiên Thiên phía trước càng đi càng xa, Bối Bối trong lòng ngộ nguậy càng kinh khủng hơn, “Đậu Đậu, muốn xi xi, muốn xi xi...”

Ninh Xuyên chạy như điên nói, “Bối Bối, nhịn đi, nhịn đi!”

Cuối cùng Tô Thiên Thiên cũng dừng trước quầy bán sữa tươi, cúi người suy nghĩ xem nên mua cái gì, Ninh Xuyên hai tay gơ Bối Bối đến trước mặt cô, “Nhanh lên, bình đâu bình đâu!”

“Cái gì cái gì?” Tô Thiên Thiên đầu tiên là sự xuất hiện đột ngột của anh hù cho một cái, căn bản còn chưa phục hồi lại tinh thần.

“Nó muốn đi tiểu!” Ninh Xuyên cuối cùng không nhịn được quát to lên, Bối Bối tiếp tục giãy dụa, “Xi xi...”

“A!” Tô Thiên Thiên cuối cùng cũng hồi hồn, vội vàng tìm kiếm hai cái bình đã để dưới đồng hồ, vịn nắp ra, đang muốn đưa tới dưới người Bối Bối, đột nhiên ánh mắt của cô xẹt qua bên cạnh Bối Bối cùng Ninh Xuyên, liếc thấy trong đám người đằng sau có một bóng người quen thuộc, vừa đi vừa cao giọng kêu, “Cái đó đương nhiên là không có lời, năm đồng được có 270 gram sao mà bằng cái này được, sáu đồng, 360 gram, quá lời! Hơn một đồng rưỡi, được 90 gram, nếu như theo cách tính như vậy, 270 gram kia, nên bán bốn đồng rưỡi thôi!”

“Cô giữ cho chính xác chút...” Ninh Xuyên hơi cúi người đứng như đứng tấn, vội vàng nói.

Toàn thân cô cứng đờ, vội vàng đem bình nhét vào trong ngực Ninh Xuyên, “Tự anh làm đi, tôi, tôi qua bên kia trước!”

“Ê!” Ninh Xuyên hai tay ôm Bối Bối, nhưng Tô Thiên Thiên lại nhét vào trong ngực anh, anh căn bản không thể lấy được bình, chỉ đành đứng thẳng dậy, kẹp Bối Bối trong lòng, vươn một tay ra lấy bình, Bối Bối trong lòng đột nhiên lại giật mình một cái, sau đó lộ ra vẻ mặt phiêu phiêu dục tiên, Ninh Xuyên chỉ cảm thấy nửa thân dưới của mình có cảm giác vừa nóng vừa ướt, chân mày rướn lên mấy cái, “Tô Thiên Thiên! Cô chết đi đâu rồi!”

Tô Thiên Thiên đang trốn cả xe lẫn người sau cái giá bán sữa bột yến mạch, ghé đầu xem xét tình hình bên này, Ninh Xuyên giơ Bối Bối gào thét với trời, đầu kia ông Tô đã dắt dìu Lâm cùng bà Tô tới mua sữa tươi, mùa hè, các chế phẩm từ sữa được giảm giá để tiêu thụ một cách tối đa, cũng là một trong những điều ông Tô thích nhất.

Liền nghe thấy ông vừa tới gần đã bắt đầu dôi mắt tìm kiếm, “Mua ba tặng một? Đùa gì thế, hôm trước ở chỗ khác tôi thấy mua hai tặng một đấy!”

Dì Lâm cùng bà Tô đi theo sau ử rử cúi đầu, ông Tô đi phía trước vui mừng hớn hở, Tô Thiên Thiên trốn ở đó thở dài, may mà cô không ở nhà, nếu không cũng phải lẻo đẻo theo sau.

Xa xa nhìn thấy trong xe đẩy của ba cô, có áo sơ mi trắng, mấy đôi dép giá rẻ tản ra mùi cao su hắc hắc, còn có mấy hộp mì ăn liền được tặng thêm hộp cơm, đồ ăn vặt mua một tặng một, Tô Thiên Thiên lệ rơi đầy mặt, ba cô còn nhớ rõ cô thức ăn những thứ đồ ăn không tốt cho sức khỏe này, còn không quên mua cho cô ăn lúc được khuyến mãi mua một tặng một nữa!

Nửa người của Ninh Xuyên bị nước tiểu của Bối Bối làm cho ướt nhẹp, đứng tại chỗ, không biết nên làm gì bây giờ, bao nhiêu người đi ngang qua liên tiếp ngoái nhìn, khiến anh thấy vô cùng bối rối, vừa định cất giọng gọi Tô Thiên Thiên, đột nhiên quay người đã thấy ông Tô đang đẩy xe đẩy tới, bỗng chốc ngáy ngẩn cả người.

Nếu như chỉ có một mình ông ta, sợ rằng Ninh Xuyên còn có thể hoài nghi tại sao một người giàu như thế lại có thể dạo quanh siêu thị một cách sung sướng như vậy, nhưng nhìn bà Tô phía sau ông ta, Ninh Xuyên không thể hoài nghi được nữa.

Bà Tô nhìn thấy anh trước, bốn năm đã qua, bà không thay đổi gì nhiều, dù sao cũng chẳng có chuyện gì phiền não, bà thấy Ninh Xuyên ôm Bối Bối, kinh ngạc sửng sốt, nét mặt rất phức tạp.

Ông Tô nhìn theo gian hàng về phía trước, mắt nhìn thẳng, thấy Ninh Xuyên, Ninh Xuyên cảm thấy toàn thân giống như bị kim châm, khi tầm mắt của anh và ông Tô giao nhau, ông ta thẳng người, dời mắt, giống như không hề nhận ra anh, sải bước đi qua anh.

Thấy ông Tô đi tới như vậy, mà nét mặt của Ninh Xuyên rất rõ ràng là đã nhận ra ông, bà Tô đi phía sau cảm thấy có chút lúng túng. Dù sao Ninh Xuyên đã từng yêu đương với Tô Thiên Thiên, nhưng hai đứa đã chia tay, hơn nữa Thiên Thiên còn vì thế mà rất đau lòng, một thời gian dài vẫn không dịu xuống được, đều là bởi vì thằng nhóc này đã bỏ rơi con gái bà.

Hôm nay, cậu ta lại còn ôm một đứa bé!

Mang theo tâm tình tức tối như vậy, bà Tô hung hăng trợn mắt nhìn anh một cái, cái trừng này, lại cảm thấy không ổn, như vậy hóa ra nhà họ Tô bọn họ rất không có đẳng cấp sao, phải làm ra vẻ như không nhận ra cậu ta, bình tĩnh đi qua giống như ông Tô vậy, như thế mới thể hiện được khí chất và phong phạm của mình.

Vậy nên bà Tô thu hồi ánh mắt của mình, tầm nhìn lơ đãng, cũng làm bộ như không thấy gì cả, lại không cần thận liếc thấy cái đầu đang ló ra của Tô Thiên Thiên.

Lần này bà thật sự ngáy ngẩn cả người.

Ninh Xuyên đứng đó ôm đứa bé, Tô Thiên Thiên núp ở đằng xa nhìn lên, bà nuốt nước miếng, lạ lùng nhìn Ninh Xuyên một chút, lúc này bên cạnh có một bác gái đi với chồng đẩy xe ngang qua, thấy dáng vẻ chật vật của Ninh Xuyên, hỏi, “Sao lại bị nó té ra cả người?”

“Có một mình... không tiện lấy...” Anh lúng túng giờ giờ cái bình trống rỗng trong tay.

“Mẹ thằng bé đâu rồi?” Bác gái trách cứ nói, “Sao chỉ có mình cậu trông nó là thế nào.”

“Cô ấy..” Ninh Xuyên nhất thời không biết nói sao, “Cô ấy có việc, không ở đây.”

“Làm mẹ kiểu gì thế!” Bác gái bĩu môi, “Cậu mau đưa nó về đi, thế này còn mua đồ thế nào được nữa.”

“Dạ, vâng!” Ninh Xuyên ngượng ngùng cười cười.

Bà Tô đi qua bên người anh, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, rất muốn xông tới hỏi Tô Thiên Thiên, nhưng ông Tô đi phía trước đã bắt đầu thúc giục bọn họ, “Đi nhanh lên nào, mua đồ đủ 88 đồng chỉ đổi được phiếu đỗ xe một giờ thôi!”

Thấy ông Tô đã đi xa, Tô Thiên Thiên mới cầm một túi yếm mạch che khuất nửa mặt, chạy tới, “Chúng ta đi mau đi mau!”

Ninh Xuyên tức giận nói, “Tôi như thế này rồi, đi mau làm sao được?!”

“Ạch...” Tô Thiên Thiên mặc dù rất áy náy, nhưng giờ không phải lúc nói xin lỗi, “Vậy anh định đứng đây hong gió chắc?”

“Con người cô sao lại như thế chứ!” Ninh Xuyên không nhịn được phát hỏa, “Được tốt một cái là buông tay ném luôn được sao?!”

“Không phải là tại thấy...” Cô vừa nói vừa hạ thấp giọng, ghé đầu nhìn ra phía trước, xác định không có ai mới nói tiếp, “.. thấy ba tôi sao!”

Ninh Xuyên không để ý tới cô, quay mặt qua một bên, bác gái đi ngang qua lúc này, lúc này không biết lại quay lại mua thứ gì đó, nhìn thấy Tô Thiên Thiên đến giờ mới xuất hiện, không nhịn được quở trách nói, “Cô làm mẹ mà lại ném con cho chồng mặc kệ thế à, chẳng ra cái gì cả...”

Tô Thiên Thiên cùng Ninh Xuyên ngẩn người tại chỗ không biết nói gì, chồng của bác gái đứng bên cạnh đẩy bà ta một cái, “Em nói nhiều thế làm gì, không thấy người ta còn trẻ vậy sao, vợ chồng trẻ, mới làm ba mẹ, khó tránh khỏi như vậy.”

“Vậy thì phải biết học chứ...” Bác gái nói, “Cho dù không đóng bím, thì cũng phải cho thằng bé mặc tã chứ, tã mà cũng không biết làm sao? Mình không biết làm thì thôi, người làm mẹ chồng, làm mẹ vợ cũng không biết dạy sao?” Bác gái vẫn ở đó thao thao bất tuyệt, liền bị ông chồng bên cạnh kéo đi, áy náy nói với Ninh Xuyên và Tô Thiên Thiên, “Ngại quá...”

Nhưng Ninh Xuyên và Tô Thiên Thiên đều sáng mắt lên, đồng thời la lên, “Đúng rồi nha! Phải làm tã!”

Bối Bối vỗ tay, “Tã tã...”

ng gp à.”

“Vậy thì tốt.” Ninh Xuyên nói, “Tôi cũng nhớ là như vậy.”

Nghe lời này, Tô Thiên Thiên không nhịn được giễu cợt, “Anh còn nhớ cả mấy chuyện này cơ đấy...”

Bóng lưng Ninh Xuyên cứng đờ, “Trí nhớ tôi tốt, muốn quên cũng không được.”

...

Bữa tối đơn giản có ba món mặn một món canh, để chiều theo Bối Bối, Ninh Xuyên nếu cơm hơi nát một chút, mùi vị món ăn cũng khá thanh đạm, Tô Thiên Thiên không kén ăn, ăn cũng khá hài lòng.

Chờ Ninh Xuyên thu dọn xong chén bát, đã là gần tám giờ, Tô Thiên Thiên đã bắt đầu ngáp ngáp dài, Ninh Xuyên hỏi, “Cô biết tắm cho trẻ con không?”

“Không.... biết..” Tô Thiên Thiên chậm chậm nói, lại bổ sung một câu. “Nhưng mà bảo mẫu tôi không thu tiền công.”

“Tôi cũng chẳng trông mong cô sẽ trông nom được thằng bé tử tế, miễn đừng có để đói bụng hay té ngã gì là được.” Ninh Xuyên hé miệng cười nói, “Vậy cô đi tắm trước đi, tắm xong tôi tắm cho Bối Bối, buổi tối

cô trông nó một chút.” Ninh Xuyên sáng sớm mai còn phải đi làm đúng giờ, hai ngày trước đêm nào cũng phải đánh thức Bối Bối dậy một hai lần không ngủ nhiều được nên tương đối mệt nhọc, cộng thêm sáng dậy sớm, đánh thức Bối Bối dậy anh cũng không được ngủ thoải mái.

Tô Thiên Thiên lên tiếng trả lời, cầm đồ ngủ, chui vào phòng vệ sinh.

10. Chương 28 - 29 - 30

PART 28

Lái xe thẳng một đường về nhà, mọi người tắm rửa xong, Ninh Xuyên và Tô Thiên Thiên bắt đầu tìm những thứ có thể làm thành tã.

“Khăn lông?” Tô Thiên Thiên đề nghị.

“Cái đó hay đâm vào người ngứa lắm..” Ninh Xuyên nói xong, cầm cốc nước đổ lên góc khăn, nước chậm chậm mãi không ngấm xuống, “Cô xem, thấm nước cũng không tốt.”

“Anh tưởng anh đang mua băng vệ sinh chắc, còn thấm nước không tốt?!” Tô Thiên Thiên bĩu môi trả lời.

“Chẳng lẽ trẻ con nó tè một chút, lại không bằng cô...” Anh lập tức phản bác, dừng lại một chút, “Nhiều bằng cái đó của cô sao.”

“Ở đây còn có vải gì nữa chứ?” Tô Thiên Thiên nhún vai, “Hay là lên web hỏi?”

“Vây cũng được.” Ninh Xuyên gật đầu.

Tô Thiên Thiên suy tư một chút, “Bên ngoài hỏi anh Gúc, bên trong hỏi Baidu, phòng the hỏi Thiên Nhai... Chuyện này của chúng ta, cũng tính là chuyện phòng the sao?”

“...” Ninh Xuyên đen mặt, “Là chuyện ở bên trong phòng, tính là chuyện bên trong!”

Tìm hiểu một vài thông tin liên quan đến tã, thấy không ít mẹo của các bà mẹ, nói là phải dùng đồ mùa thu cũ có chất cotton, mềm mại lại thấm nước. Bây giờ là mùa hè, Tô Thiên Thiên đến ở tạm, không có đồ mùa thu, Ninh Xuyên chỉ đành lật tung tủ quần áo, lôi cái áo mùa thu vẫn dùng để mặc khi lạnh nhất của mình ra, anh không sợ lạnh cho lắm, mấy ngày lạnh nhất cũng chỉ cần mặc áo mùa thu bên trong áo lông, cho nên tìm tới tìm lui cũng chỉ được hai cái áo.

Tô Thiên Thiên cầm kéo, giơ ống tay áo lên, cắt một đường từ giữa xuống, “Hê, chẳng khác băng vệ sinh là mấy!”

Ninh Xuyên sững sốt một chút, “Cái này không khít vào được, phải vòng quanh thắt lưng cơ mà! Không đủ dài.”

“A!” Tô Thiên Thiên phản ứng lại, vớt nửa đoạn ống tay áo qua bên cạnh, “Vây bỏ đi, cắt cái khác, dù sao vải vẫn còn nhiều!”

Lần này cô kéo một ống tay áo khác lên, nghiêm túc cắt từ bả vai xuống, “Lần này chắc đủ dài rồi chứ!”

Ninh Xuyên chưa phát biểu ý kiến, cầm đoạn tay áo lên ướm lên người Bối Bối một cái, chiều dài thì đủ rồi, nhưng mà túm bên trái thì bên phải lại không đủ, túm bên phải thì bên trái lại không đủ, túm ở giữa thì cả hai bên đều hụt, “Hình như hơi hẹp.”

“Vây thì xẻ ra thành một lớp!” Tô Thiên Thiên cầm tay áo, từ bên cạnh, roẹt roẹt roẹt cắt, trải ra thành một miếng vải, dài rộng đều thích hợp, Ninh Xuyên trải miếng vải lên trên bàn, cầm một cốc nước, cẩn thận đổ một chút lên góc, nước tong tóc chảy trên mặt bàn, “Mỏng quá, không dùng được.”

“Vây phải làm hai lớp sao?” Tô Thiên Thiên nhìn chiếc áo đã cụt tay, không biết phải hạ dao từ đâu, cuối cùng quyết định cắt từ giữa cổ áo xuống, chia chiếc áo thành hai nửa, “Như vậy vừa dài vừa rộng lại được hai lớp rồi chứ gì!”

Ninh Xuyên cầm miếng vải lên, lại phát hiện một nửa được may ghép lại, một nửa lại bị cắt rời ra, quần quanh hông Bối Bối, miếng vải luôn có một mặt bị rủ xuống, không nằm chung một chỗ, anh lại bắt đầu thuyết giáo, “Cô phải cắt từ hông lên, như vậy mới được một vòng, trái phải sẽ không bị tách ra.”

“Gi mà phiền toái quá vậy!” Tô Thiên Thiên phát điên, cầm một chiếc áo khác lên, đem cả cái kéo nhét cho Ninh Xuyên, “Tự anh cắt đi cho xong!”

“Cắt thì cắt...” Ninh Xuyên nhận lấy đồ, “Xem cái bộ dạng lười biếng của cô kìa!”

Tô Thiên Thiên tựa vào thành sa lon bữu môi, nhìn Ninh Xuyên cẩn thận lấy tay áo chiều rộng trước, sau đó lại đo qua đo lại trên cái áo, cuối cùng chia cái áo ra, cắt ngang phần thân ra làm ba mảnh, hai mảnh tay áo xẻ ra lại được may cùng một chỗ, biến thành hai lớp.

Cô không nhịn được chép miệng, “Không ngờ anh đúng là ông chủ nhà cần cù đảm đang gia đình nào cũng tất yếu phải có khi đi du lịch đấy!”

“Đa tạ khen ngợi.” Ninh Xuyên tức giận nói, “Vậy cô chính là vua lười tuyệt đối không thể dự trữ lại?”

“Xí...” Tô Thiên Thiên hừ hừ nói, đột nhiên nhớ tới một màn ở siêu thị, “Đúng rồi, vừa nãy chắc anh cũng nhận ra ba mẹ tôi chứ?”

“Ừ.” Anh đáp một tiếng, “Bọn họ không phải cũng nhận ra tôi sao?”

“Vậy sao mấy người không chào hỏi gì cả vậy.” Tô Thiên Thiên vò đầu, “Tôi lại tưởng mấy người không nhận ra nhau ấy.”

“Cô thấy lấy quan hệ trước đây và bây giờ của hai chúng ta, tôi và ba mẹ cô gặp mặt, còn có thể chào hỏi được sao?” Ninh Xuyên ngẩng đầu lên, nói chẳng vui vẻ gì.

“Ừm...” Tô Thiên Thiên đáp một tiếng, “Vậy quan hệ của chúng ta đến cùng là thứ gì đây...”

Vấn đề này đột nhiên nhảy ra trước mặt Ninh Xuyên, khiến anh cũng cảm thấy bối rối, đến cùng là anh và Tô Thiên Thiên như bây giờ, ngồi trong cùng một phòng, cùng nhau làm tã cho cháu ngoại anh, đây, đây là quan hệ gì?

Tô Thiên Thiên duỗi duỗi cánh tay, ngáp một cái, ôm Bối Bối lên trên giường, “Tôi mệt quá, ngủ trước đây, anh làm trước một cái cho Bối Bối dùng đi.” Lúc này đã sắp mười giờ tối, cũng chính là thời gian đi ngủ của cô mọi ngày.

Mặc dù lúc này không phải giờ đi ngủ của Ninh Xuyên, nhưng tính toán đến việc Bối Bối còn là trẻ con, cần được đi ngủ sớm một chút, anh cũng bỏ kéo xuống, vội vàng cầm lên hai miếng vải có thể dùng được, đưa đến bên cạnh chiếc giường mà Tô Thiên Thiên và Bối Bối đang ngủ, mình thì nhẹ chân nhẹ tay thu dọn một chút, cũng vào phòng đi ngủ.

Ngủ trên nệm trải dưới đất, xung quanh một mảnh tối đen, trên giường Bối Bối vẫn còn đang đắm chìm vào sự vui vẻ khi được đi siêu thị ngày hôm nay, hai bàn tay nhỏ bé vẫn khua qua khua lại, tự đùa tự vui.

Tô Thiên Thiên hình như rất mệt mỏi, chỉ chốc lát đã thiếp đi.

Bối Bối không ngủ, Ninh Xuyên cũng không dám đi, chỉ có thể gối tay dưới đầu, nhìn trần nhà ngẩn người, Có lẽ là do hôm nay ngoài ý muốn nhìn thấy ông bà Tô, khiến cho suy nghĩ của anh lập tức bay trở về quãng thời gian thật lâu trước kia.

Còn nhớ rõ khi mới quen chưa được bao lâu, Tô Thiên Thiên đã dọn tới ở chung với anh, lúc ấy Ninh Xuyên bị dọa cho sợ đến không nhẹ, “Hình như chúng ta mới bắt đầu thôi mà, thế này, thế này cũng quá nhanh.”

Tô Thiên Thiên trái lại rất phóng khoáng mà nói, “Không sao không sao, chỉ cần tình cảm sâu sắc, một ngày chồng vợ trăm năm nghĩa tình!”

“Phụt!” Ninh Xuyên lúc ấy lập tức phụt ra, nhưng nghĩ lại, tình cảm là thứ rất kỳ quái, anh và Tô Thiên Thiên chẳng qua mới chỉ ở bên nhau có bốn tháng, bốn tháng trong cuộc đời dài đằng đằng này chẳng qua chỉ là một thoáng qua, chỉ như một cái chớp mắt, lại khiến người ta khắc sâu trong trí nhớ.

Có lẽ con người ta khi còn sống, lần đầu tiên luôn khó quên như vậy.

Anh còn nhớ rất rõ những chuyện muốn quên mà không thể quên được kia, Tô Thiên Thiên lười phải rời giường, lười phải dọn dẹp, lười phải làm việc, thích những hoa quả có nhiều nước, ví dụ như dưa hấu, nho, cam, thích mặc đồ thoải mái, thích mặc váy dài, thích nhất là bộ manga trong nước của mangaka Khâu Thiên, một quyển manga kiểu nửa lừa bịp, cô xem rất nhiều lần, lần nào cũng cười đến lăn lộn trên giường.

Ngay cả bản thân cũng bị ảnh hưởng, nhớ cả lời thoại kinh điển trong đó, “Tôi mới mua tất mới, dùng được có ba ngày! Đền tiền đi!”

Cô rất thẳng thắn, có gì thì nói đó, không kiểu cách, nhưng có chút nhõng nhẽo của con gái, cho dù lời thôi lếch thếch, cũng sẽ ngốc nghếch ôm lấy mặt mình quay về phía Ninh Xuyên hỏi hết lần này đến lần khác, “Em có xinh không? Đáng yêu không? Dễ thương không?”

Cô không biết nấu cơm, nhưng lúc nào Ninh Xuyên nấu cơm cũng sẽ lảng xảng xách ghế vào ngồi trong bếp, nhìn anh nấu cơm, “Em giúp anh lựa đồ ăn nhé, em giúp anh dọn mâm nhé, em giúp anh lấy đĩa, em giúp anh rót nước.”

Bản thân mình quá nửa là không cần cô càng giúp càng phiền, nhưng cô vẫn dính lấy không đi, luôn đứng bên cạnh thao thao bất tuyệt nói chuyện với anh, “A! Phải cho nước tương vào sao? Nói đến nước tương, hôm trước em nghe nói ăn nhiều nước tương da sẽ đen đi đấy, có phải thật thế không?”

Những ký ức bữa bọn không có chút thứ tự nào này, từng thứ lại rõ ràng như vậy.

Ninh Xuyên đột nhiên phát hiện ra, quan hệ của mình và Tô Thiên Thiên bây giờ, có thể coi là bạn bè sao? Không nhớ là ai đã nói câu này, sau khi chia tay còn có thể làm bạn bè, không phải là hết yêu rồi, thì chính là vẫn còn yêu.

Anh bị ý nghĩ của mình làm cho sợ hết hồn, nghĩ lại rồi lại nghĩ đến cuộc đánh cược của mình và Tô Thiên Thiên lúc trước, cùng với sự tranh chấp trước đây, cho dù là bây giờ quan hệ của bọn họ cũng không hòa hợp được mấy, bọn họ phải coi là kẻ thù mới đúng, nhưng kẻ thù vẫn có thể ngủ cùng một phòng, cùng làm tã cho một đứa trẻ sao?

Tô Thiên Thiên bây giờ có rất nhiều thứ khiến cho anh vừa quen thuộc, rồi lại vừa cảm thấy xa lạ, ví dụ như cô có thể nhanh chóng hoàn thành công việc, rồi sau khi làm xong lại ngủ khi ngủ ngay được; ví dụ như cô biết những thứ như Trà đạo, rồi mới làm được một lúc đã kêu gào mệt muốn chết; ví dụ như cô bắt đầu trang điểm, còn có cái gì mà kỷ niệm ba năm, rồi trong lúc cùng đường lại đến ở nhà bạn trai cũ; hơn nữa hôm qua cô còn nấu cơm cho Bối Bối, lại dùng phương thức lung ta lung tung nấu cái gì cũng giống nhau như thế, thực khiến người ta khó có thể tiếp nhận.

Không, là khó có thể suy xét...

Nghĩ mãi nghĩ mãi, anh đã thiếp đi lúc nào không hay, Tiểu Bối Bối nằm trên giường nghiêng đầu nhìn Tô Thiên Thiên đang ngủ bên này một chút, lại nhìn Ninh Xuyên đang ngủ dưới giường một chút, bĩu môi, sao mọi người chẳng ai chơi với bé cả vậy, ngủ hết cả rồi?

...

Sáng hôm sau, Ninh Xuyên mơ hồ thức dậy, muốn vươn tay sờ chiếc đồng hồ báo thức bên cạnh, lại phát hiện tay quờ hụt, lúc này mới phát giác ra tối qua mình đã ngủ quên ở đây.

Ninh Xuyên là một người tương đối bảo thủ, lúc này cảm thấy có hơi căng thẳng, vội vàng đứng dậy, nhưng không ngờ Tô Thiên Thiên cũng đã tỉnh, dụi dụi mắt, “Anh cũng dậy rồi à?”

Vừa nghe câu này của cô, Ninh Xuyên giống như bị bắt gian tại trận vậy, mặt thoáng cái đã đỏ bừng lên, cúi đầu xếp chân, “Ừ ừ...”

Tô Thiên Thiên cũng chẳng để ý đến tình huống trước mắt, vẫn ngồi đó chờ cho tỉnh ngủ, Ninh Xuyên thấy cô không nói câu nào như vậy, càng thêm căng thẳng, giải thích, “Hôm qua tôi, thấy Bối Bối vẫn chưa ngủ, đành chờ, kết quả không cẩn thận ngủ thiếp đi...”

Cô chớp mắt một cái, nghiêng đầu nhìn Ninh Xuyên đang đỏ mặt, “Mặt anh đỏ như vậy làm gì? Anh làm chuyện gì đuổi lý hả?”

“Cô mới làm chuyện đuổi lý ấy!” Ninh Xuyên vội vã nói.

“Vậy anh căng thẳng cái gì?” Tô Thiên Thiên nhìn dáng vẻ kia của anh, không kìm được khoanh tay trước ngực, “Hôm qua anh làm gì tôi đúng không?”

“Tôi chẳng làm gì cả!” Ninh Xuyên rướn cổ giải thích, “Tôi chỉ ngủ thôi!”

“Vậy anh ngủ thì cứ ngủ, đỏ mặt làm quái gì chứ?” Tô Thiên Thiên nhướn mày.

Ninh Xuyên bắt đầu hối hận với lời giải thích của mình, sớm biết vậy đã không nói gì, có lẽ cô ấy còn chẳng để ý tới, “Tôi nóng thôi..”

“Mở điều hòa mà còn nóng?” Tô Thiên Thiên bĩu môi, cúi đầu nhìn nhìn, thấy áo ngủ mình vẫn còn nguyên vẹn, lại nghĩ mình đúng là lo hão, dù sao người giống như Ninh Xuyên, chắc chẳng làm ra được chuyện gì, “Bữa sáng ăn gì?”

“Để tôi xem đã, hôm qua không phải đã mua yến mạch với sữa tươi sao?” Ninh Xuyên thấy cô không nói gì nữa, lập tức thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy đi ra ngoài.

Ninh Xuyên chuẩn bị xong bữa sáng, Thiên Thiên cũng đã rửa mặt xong, vò vò đầu, ngồi xuống bàn ăn sáng, “Hôm qua mơ cả đêm...” Cô thuận miệng lầm bầm một câu.

“Trước khi ăn cơm đừng nói chuyện.” Ninh Xuyên thốt lên.

“Câu này nghe như mẹ tôi nói ấy.” Tô Thiên Thiên múc múc yến mạch đã được ngâm trong sữa tươi.

“Là mẹ tôi nói cho tôi biết..” Ninh Xuyên trả lời.

Tô Thiên Thiên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Xem ra đây là lời các bà mẹ hay nói.”

“Đúng vậy.” Ninh Xuyên gạt đầu một cái, “Nói khi ăn cơm sẽ mất linh đấy, nhưng nếu là mộng đẹp, thì để dành lúc đói bụng hẵng nói.”

Tô Thiên Thiên im lặng, hôm qua cô mơ thấy là mình và Ninh Xuyên vẫn còn ở trường học, hình như đang ăn cơm trưa, các món ăn trong nhà ăn ngon vô cùng. Trong mơ có sườn, gà viên, thịt bò, còn có cả cá kho tàu, hôm đó hình như cô có rất nhiều tiền, tóm lại tất cả các món đều gọi một phần, ăn mà khiến cô thấy thỏa mãn vô cùng, vừa ăn còn vừa gấp thức ăn cho Ninh Xuyên ngồi đối diện, “Anh cũng ăn đi, ăn ngon lắm đấy.”

Nhưng mà vấn đề đã tới rồi đây, giấc mơ kiểu này rốt cuộc là tốt hay xấu?

Mặc dù có rất nhiều đồ ăn, nhưng cổ tình lại là ăn cùng với Ninh Xuyên.

Vậy nên cô kiên định nói, “Hôm qua tôi mơ thấy được ăn rất nhiều món ngon, các loại thịt, ăn xả láng luôn!” Nói xong chợt múc một muỗng sữa tươi yến mạch nuốt xuống bụng, sau đó lập tức nói nốt nửa câu sau, “Nhưng mà là ăn cùng với anh.”

“Khụ khụ khụ...” Ninh Xuyên lập tức bị cô làm cho sặc, gương mặt trợn cô trừng trừng, rõ khó hiểu!

PART 29

Hôm nay Ninh Xuyên vừa tới công ty, chưa bước vào bộ tài vụ đã có người gọi anh một tiếng, “Ninh Xuyên!”

Anh xoay người lại nhìn, là Ôn Nhược Hà, bèn gật đầu chào hỏi một tiếng, “Anh cũng tới rồi à.”

“Đúng vậy.” Anh ta đứng trước mặt Ninh Xuyên, ánh mắt lóe lên, giống như có lời gì muốn nói, rồi lại không biết nên mở miệng thế nào, có vẻ hơi hồi hộp và khẩn trương, “Cái đó...”

Vốn anh ta vào công ty chậm hơn Ninh Xuyên, nhưng tuổi lại lớn hơn Ninh Xuyên một chút, nghe nói là nhân tài tinh anh khai thác được từ một công ty quảng cáo khác, con người anh ta cư xử với mọi người rất hòa nhã, lại nổi tiếng là người hiền lành, nhân duyên ở công ty không tệ, bộ dụng cụ pha trà ở phòng làm việc của Ninh Xuyên cũng là được anh ta tặng nhân dịp mừng năm mới.

Quan hệ giữa hai người bọn họ tuy không thể coi là quá tốt, nhưng vẫn gọi là được, dù sao một ở bộ Sáng tạo, một ở bộ Tài vụ, cũng chẳng có mâu thuẫn hay bất hòa gì.

“Có chuyện gì vậy?” Ninh Xuyên nhận ra anh ta có chuyện muốn hỏi, liền hỏi thăm một tiếng, “Hay là qua phòng làm việc của tôi đi?”

“Không không...” Anh ta vội vàng khoát tay, lại thở dài một tiếng, “Có lẽ là nguyên nhân ở chính tôi thôi.”

Lời của anh ta nói không được rõ ràng, Ninh Xuyên có chút khó hiểu, nhưng lại thấy anh ta ghé đầu thoáng nhìn vào trong phòng làm việc, giống như đang tìm ai đó vậy, “Anh tìm Tô Thiên Thiên sao?”

Ôn Nhược Hà bị người ta chọc trúng tim đen, lúc này có hơi lúng túng, “Ha, ha.... Đúng vậy, hình như cô ấy không đi làm?”

“Ừm, tuần này đã xin nghỉ phép.” Ninh Xuyên ho khan một tiếng, “Anh tìm cô ấy có việc sao?”

“Không có chuyện gì to tát,” Ôn Nhược Hà tươi cười, “Chẳng qua là gọi điện cho cô ấy cũng không thấy bắt máy... Không biết có phải đã xảy ra chuyện gì không.”

Ninh Xuyên hơi nhíu mày, trên phương diện công việc mà nói, Ôn Nhược Hà và Tô Thiên Thiên hẳn là không có sự qua lại gì mới phải, vậy mà không những có cả số di động của nhau, mà hình như còn có chuyện gì đó anh không biết, chẳng lẽ bọn họ có quan hệ cá nhân gì đó? “À, tôi cũng không biết, sao vậy, hai người... có quan hệ cá nhân?” Mặc dù anh cũng biết câu hỏi này có chút bao đồng, nhưng vẫn không nhịn được thốt lên.

Ôn Nhược Hà cười cười, “Thật ra thì dạo trước người nhà tôi có sắp xếp một cuộc xem mặt, kết quả đối tượng lại chính là Tô Thiên Thiên, không chỉ thế, gặp được hai lần, cô ấy lại không có tin tức gì, tôi nghĩ là tôi...” Anh ta ngưng ngừng nói.

Anh ta nói cũng không được rõ ràng cho lắm, nhưng Ninh Xuyên đã đoán ra tám chín phần, xem ra “Kỷ niệm ba năm” trong miệng Tô Thiên Thiên chính là đi xem mặt, mà “Đối tượng ở chung” trong truyền thuyết kia chính là Ôn Nhược Hà đang đứng trước mặt, nhưng sao cô ấy lại tạm thời đến chỗ của mình, điều này nghĩ mãi mà vẫn không ra.

So với lời nói của Tô Thiên Thiên về một “Đối tượng ba năm” mà anh chưa từng gặp cũng tương tự không ra, một “Đối tượng hẹn hò” chân thật như Ôn Nhược Hà đang đứng trước mặt còn khiến cho anh thấy không thoải mái hơn.

Ôn Nhược Hà dường như đã nhận ra mình đã nói ra điều gì đó không nên nói, vội vàng bổ sung, “Có điều chuyện vẫn chưa đầu vào đầu, anh đừng nói với người khác đấy.”

Ninh Xuyên gật đầu một cái, “Tôi biết rồi, anh yên tâm.”

“Vậy thì tốt.” Ôn Nhược Hà lại cười một tiếng, gỡ gỡ đầu, “Vậy đi trước nhé, anh làm việc đi.” Nói xong xoay người, trong miệng còn lẩm bẩm, “Sao lại không nhận điện thoại của mình nhỉ... Chẳng lẽ mình lại bị đá?”

Ninh Xuyên đứng đó, nhìn anh ta dần dần đi xa, đột nhiên ngáy ngốc nhếch khóe miệng lên, cười theo kiểu cười của Ôn Nhược Hà, cuối cùng lại giận tái mặt, “Cô ta thích người lúc nào cũng cười như vậy?”

...

Bối Bối ngủ thẳng đến chín giờ sáng mới mơ màng mở mắt ra, hôm qua cậu nhóc có chút hưng phấn, chơi một mình mãi một lúc lâu sau mới ngủ, cho nên hôm nay ngủ hơi nhiều hơn một chút.

Bé ngồi dậy nhìn quanh, Đậu Đậu không có trong phòng, Quả Táo cũng không có, bé bĩu môi, tự mình bò đến mép giường, xoay người lại, thả chân xuống trước, ngo nguẩy cái mông nhỏ, từ từ tuột xuống phía dưới, cuối cùng thấy mũi chân đã chạm đất mới đứng thẳng người, tự mình chạy ra ngoài cửa.

Tô Thiên Thiên đang xem TV trong phòng khách, đột nhiên Bối Bối chạy ra, khiến cho cô sợ hết hồn, vội vàng vút điều khiển xuống, “Bối Bối, sao con tự mình xuống được?”

Bối Bối dường như cũng cảm thấy chuyện mình tự xuống giường được là một chuyện vô cùng vĩ đại, đắc ý ngẩng đầu lên, vươn tay ôm lấy Tô Thiên Thiên, “Bụng... bụng đói!”

“Trưa nay sẽ làm món ngon cho con ăn!” Tô Thiên Thiên bế cậu bé lên, thật ra thì bình thường cô luôn cảm thấy trẻ con là một thứ thật phiền toái, còn nghĩ không biết sau này mình mà sinh con thì biết làm sao đây? Nhưng sau khi quen Bối Bối, cô mới phát hiện ra, thực ra trẻ con rất đáng yêu, mặc dù không ít chuyện phiền toái, nhưng chỉ mới nhìn đến dáng vẻ đáng yêu của chúng thôi đã thấy không phiền nhiều gì nữa rồi. Cô vươn tay véo véo khuôn mặt xinh xắn của Bối Bối một cái, “Con đáng yêu hơn cậu con nhiều!”

Bối Bối giơ hai bàn tay nhỏ nhắn ra, chọc chọc khuôn mặt mình, lúc lắc đầu nói, “Bối Bối là, là em bé đáng yêu...”

“Ha ha..” Thiên Thiên nở nụ cười, “Ai dạy con thế?”

“Mama...” Bối Bối đột nhiên nói, trẻ con có trò chơi thì sẽ dễ dàng quên đi một vài chuyện, nhưng vừa nhắc là nhớ lại ngay, bé im lặng một lúc, lại mở miệng, “Cả papa nữa...”

Thiên Thiên nhìn Bối Bối, trong lòng có chút ê ẩm, vươn tay vuốt vuốt cái đầu xinh xinh của cậu bé, “Bối Bối có thích papa với mama không?”

“Thích.” Bé nghiêm túc gật đầu, “Thích cả Đậu Đậu, thích cả Quả Táo nữa!”

“Papa mama cũng thích Bối Bối, Đậu Đậu và Quả Táo cũng thích Bối Bối!” Tô Thiên Thiên ôm chặt lấy cậu bé, “Bối Bối rất nghe lời, rất đáng yêu nhỉ!”

Bối Bối vươn tay bưng lấy mặt cô, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, chụt một cái hôn lên mặt cô, sau đó nhoẽn miệng nở nụ cười, “Tất cả mọi người đều phải chơi với Bối Bối!”

Thiên Thiên cười cười, ôm cậu nhóc vào phòng vệ sinh, “Đi nào, chúng ta đi đánh răng!”

....

Ninh Xuyên ngồi làm việc được một lúc, đột nhiên nhận được điện thoại của sếp tổng, nói rằng công ty hợp tác với một đơn vị ở thành phố N, bên cực Thuế có vấn đề, muốn anh sáng sớm mai đi công tác đến thành phố N hai ngày, chiều nay có thể quay về thu xếp đồ đạc.

Buổi sáng anh bàn giao công việc của hai ngày tới xong, còn chưa đến 11 giờ, anh ngẫm nghĩ một chút những thức ăn đã mua ngày hôm qua, cùng cái cách trộn hết vào nhau rồi nấu của Tô Thiên Thiên, cả người rung mình một cái, vội vàng lái xe về nhà, hy vọng có thể kịp làm cơm cho Bối Bối ăn.

Mai anh phải đến thành phố N hai ngày, chiều phải làm xong tã cho Bối Bối, sau đó sẽ đi mua một ít đồ ăn, thuận tiện dặn dò Tô Thiên Thiên một chút, nếu không thực sự không an tâm được.

Anh chạy xe thẳng về nhà, vội vã lên lầu, mở cửa ra, Tô Thiên Thiên và Bối Bối đều không ở trong phòng khách, anh đang muốn cất tiếng gọi, đột nhiên lại ngửi thấy một mùi thơm, tiếp theo là tiếng lách ca lách cách trong phòng bếp, anh có chút khó hiểu, chẳng lẽ một nồi hồ lớn, mùi vị cũng không tệ lắm? Anh đổi dép, đi vào trong.

Tô Thiên Thiên đang ở trong phòng bếp quay lưng về phía anh đảo thức ăn, Bối Bối ngồi trên chiếc ghế gần cửa phòng bếp, cũng quay lưng về phía cửa, trong nồi có gì anh nhìn không rõ, nhưng trên bàn bếp đã có một đĩa thịt bò thái mỏng, phía trên lấm tấm những miếng tỏi đã được giã nhỏ, bên cạnh trên chiếc thớt gỗ là cần tây thái chỉ, cà rốt thái chỉ, cùng với ớt vàng thái chỉ, cô cầm đĩa lên, vớt mực non đã chín trong nồi ra ngoài, rửa sạch nồi, đổ thêm dầu, bật lửa lên, cầm thớt gỗ, trút hết những nguyên liệu đã được thái xong xuống, “Xèo” một tiếng, Bối Bối vui vẻ vỗ tay, “Thơm quá thơm quá...”

Tô Thiên Thiên đắc ý nghiêng đầu cười một tiếng, đột nhiên nhìn thấy Ninh Xuyên đang đứng trợn mắt há mồm ở cửa, loảng xoảng một tiếng, rơi cả cái nồi xuống đất, Bối Bối cũng cả kinh, quay đầu nhìn lại, thấy cậu đã về, cười hi hi nói, “Đậu Đậu, vào ăn cơm!”

“Sao anh lại về?” Tô Thiên Thiên vừa khom người nhặt cái nồi lên rửa lại, vội vàng đảo đảo thức ăn trong nồi, thêm chút dầu nành, cho thêm ít muối và đường, động tác vốn thuần thục cũng trở nên có chút cứng nhắc.

Cô đột nhiên cảm thấy mình giống như nàng tiên ốc len lén làm việc mà sợ bị người ta phát hiện vậy...

“Mai phải đi công tác, chiều không phải đi làm nên về.” Ninh Xuyên chậm rì rì nói, vẫn không nhìn được vươn tay chỉ nổi thức ăn cô đang xào, “Cô biết nấu ăn?”

Tô Thiên Thiên nuốt nước miếng, “Cái đó.. có thể nấu chín được.. thế thôi.”

Thức ăn được đưa lên bàn, thịt bò kho thái mỏng, mực xào cần tây, canh trứng với rau chân vịt, còn có một đĩa rau trộn ngó sen, Tô Thiên Thiên lúng túng chỉ chỉ thức ăn trên bàn, “Đều là việc nhà, không ngờ tôi nấu vớ nấu vẩn mà nhìn, nhìn cũng không tệ lắm?”

Ninh Xuyên nhìn ba món mặn một món canh trên bàn, ngược mắt nhìn Tô Thiên Thiên có hơi bất an đang đứng ở đó, “Biết Trà đạo, biết nấu ăn? Cô giỏi giang như vậy từ bao giờ thế?”

“Có lẽ tôi có thiên phú...” Cô ngẩng đầu nhìn trời.

Ninh Xuyên gấp một miếng thịt bò bỏ vào trong miệng, vị tỏi già nước cùng mùi thịt bò quyện vào với nhau vừa phải, anh đặt đĩa xuống, “Tô Thiên Thiên, cô còn có chuyện gì mà tôi chưa biết nữa đây?”

“Anh biết thì làm sao?” Tô Thiên Thiên nhún vai, đường hoàng ngồi xuống, tự múc cho mình một bát canh.

Ninh Xuyên nhăn mặt, trong lòng có chút cảm giác không nói lên thành lời, anh đã từng hiểu rõ tất cả những chuyện về Tô Thiên Thiên như lòng bàn tay, nhưng trong nháy mắt, người trước mặt lại khiến cho anh thấy xa lạ như vậy, cuộc sống của cô, chuyện của cô, anh không biết gì cả, ngay cả việc cô đi xem mặt với Ôn Nhược Hà, anh cũng không biết.

“Đúng vậy.” Ninh Xuyên không nhìn được nói, “Tôi biết thì làm sao, dù sao bốn năm trước cô đã tính tìm tôi làm bảo mẫu cho cô, cho dù cô biết dọn phòng, biết nấu ăn, cũng nói là không biết, vậy là sẽ được lương biếng, không phải sao?”

Tô Thiên Thiên ném đĩa xuống, “Anh nói vậy là có ý gì, hóa ra là tôi biết hay không, làm hay không, còn phải bẩm báo với anh sao?”

“Dĩ nhiên là không cần.” Ninh Xuyên đáp, “Dù sao từ đầu tới cuối cô vẫn coi tôi là thằng ngốc để lừa gạt, cần bẩm báo làm gì chứ?”

“Đúng vậy, anh chính là thằng ngốc!” Tô Thiên Thiên đứng phắt dậy, “Bởi vì sau khi chia tay, tôi mới đi học tất cả những thứ vốn không biết này, nhưng đến khi tôi học xong rồi, thằng ngốc anh đã đi thi ở vùng khác, muốn tìm cũng không tìm được!” Nóng lên, cô đã phun ra tất cả.

Ninh Xuyên sững sờ tại chỗ, “Cô nói cái gì?”

Tô Thiên Thiên thở hổn hển, lắp bắp nói, “Mắc, mắc mớ gì đến anh!” Nói xong cầm bát cơm lên, dùng đĩa gấp một miếng thức ăn, há to mồm nhai.

Bối Bối nhìn vẻ mặt khiếp sợ của cậu mình, giống y như người lớn, vươn tay vỗ vỗ anh, “Đậu Đậu, nghe không hiểu sao? Không sao, con cũng không hiểu!”

Tô Thiên Thiên đã ba miếng thành hai giải quyết xong hết cả cơm lẫn canh, đứng dậy cầm giấy lau miệng, tức giận quay ra Ninh Xuyên nói, “Anh, đi rửa bát!”

PART 30

Bỏ bát đĩa lại, Tô Thiên Thiên chạy luôn về phòng của mình, Bối Bối không cảm nhận được không khí gượng gạo vào lúc này, ăn cơm xong, chạy đi tìm Tô Thiên Thiên chơi, thấy cậu vẫn đang ngồi trong phòng khách ngây người liên nhiệt tình chào đón, “Đậu Đậu, mình cùng nhau chơi đi...”

Ninh Xuyên cười cười, “Con đi đi, cậu còn phải dọn bàn.”

“Vậy một lát nữa Đậu Đậu phải vào đây...” Bối Bối cười nói, đẩy cửa phòng Tô Thiên Thiên ra chạy vào trong.

Ninh Xuyên xếp bát đĩa, bưng vào phòng bếp, bỏ vào bồn rửa, mở nước, dòng nước mát lạnh xối lên tay anh, anh nhớ trước kia, khi anh làm cơm xong, Tô Thiên Thiên thỉnh thoảng cũng đề nghị giúp anh rửa bát, anh luôn đẩy tay cô ra, “Mỡ lắm, bẩn hết tay bây giờ, để anh làm.”

Khi đó, anh cưng chiều cô, cho nên cô vẫn lười biếng, đến khi anh đi rồi, cô mới phát hiện có một số việc mình cần phải làm, sau đó cố gắng để thay đổi, nhưng cũng đã lỡ mất rồi.

Nghĩ đến những chuyện này, anh đột nhiên cảm thấy chóp mũi có hơi cay cay, có một số việc, bỏ lỡ, chính là bỏ lỡ.

Khi đó, bọn họ ngọt ngào biết bao, lúc đi làm anh hay len lén gọi điện cho cô, “Không có gì, chỉ muốn nghe giọng em thôi.” Đầu bên kia điện thoại, Tô Thiên Thiên cười lên khanh khách.

Lúc ra cửa đi làm, cô tiễn anh đến tận cửa, anh nói, “Ngoan ngoan ở nhà, chờ anh về nhé.” Cô liền ngốc nghếch gật đầu.

Lúc được lĩnh lương, anh đếm tiền, “Chờ anh kiếm được nhiều tiền, sẽ cưới em.” Tô Thiên Thiên bĩu môi, “Anh có thể nhanh lên được không, em sốt ruột lắm rồi!”

Sắp đến ngày kỷ niệm, Ninh Xuyên định mua tặng cô một chiếc váy, Tô Thiên Thiên thấy mua đại một chiếc nào đó là ổn, dù sao hai người cũng không dư dả gì. Nhưng đúng lúc đó, anh gặp được cha mẹ của Tô Thiên Thiên, biết được xuất thân của cô, anh càng cảm thấy không thể để cho Tô Thiên Thiên đi theo mình mà chịu khổ sở, chẳng khác nào nói Ninh Xuyên anh chẳng có bản lĩnh gì, cho nên anh liên tục làm ca đêm mấy ngày trời, mỗi ngày đều về rất khuya, thấy cô đang tựa vào ghế sa lon thiếp đi, chờ anh về. Sau khi mua được váy, Tô Thiên Thiên giận dỗi trách cứ, “Cái váy này đủ mua được bao nhiêu cân thịt chứ!”

Anh không nhịn được nở nụ cười, “Cái này mà cũng tính theo cân để bán được à?”

“Dĩ nhiên.” Tô Thiên Thiên bĩu môi, “Anh thật quá xa xỉ!”

“Anh phải nuôi em chứ.” Ninh Xuyên nói, “Anh không muốn sau khi kết hôn em lại sống không thoải mái bằng trước khi kết hôn.”

Tô Thiên Thiên cảm động, “Anh yên tâm, bây giờ em sống tốt hơn hồi ở nhà nhiều, em dễ nuôi lắm!”

Nhưng khi những hồi ức ngọt ngào này ùa về, ầm ập vờn quanh trái tim anh, bên tai của anh lại vang lên một giọng nói khác, cao cao tại thượng, mang theo sự khinh bỉ và xem thường, “Mày? Thân phận của mày là gì, một thằng con trai là của một tên tội phạm tham ô, ba mày tự sát trong nhà lao, mẹ mày cũng nhảy lầu tự vẫn, mày tưởng là học đại học rồi thì người ta không biết mày xuất thân thế nào chắc? Mày không nói thì người khác không biết chắc?”

Tất cả những gì đã qua với Tô Thiên Thiên, tươi đẹp, thống khổ, đều nhớ rõ, bốn năm chưa từng quên, anh đột nhiên phát hiện ra, thì ra là mình và Tô Thiên Thiên đều không thể dứt khỏi quá khứ, cho dù sau khi chia tay dường như đã quên lãng, giống như không thèm để ý đến, giống như đã quá xa vời, nhưng một khi gặp lại, không ai có thể ức chế được bản thân, ức chế những ký ức kia quay lại.

Bọn họ không thể làm bạn bè được, bởi vì từng làm tổn thương lẫn nhau, cũng không thể làm kẻ thù được, bởi vì họ từng yêu nhau, đến tốt cùng quan hệ kiểu gì mới có thể khiến họ gắn bó đây?

Ninh Xuyên thật sự không nghĩ ra, nếu như cứ tiếp tục dây dưa như vậy, có lẽ sẽ có nhiều bí mật bị phát hiện ra, có lẽ sẽ khiến cho cả hai càng thêm rối bời với quá khứ đã qua, quan hệ càng thêm phức tạp, tổn thương lại càng sâu.

Anh thở dài một hơi, đầu mùa hè có chút nóng ran, vậy mà anh lại cảm thấy sống lưng lạnh toát, không nhịn được rung mình một cái.

Cả một buổi chiều, Ninh Xuyên chưa đến phòng Tô Thiên Thiên để tìm cô nói chuyện, cô cũng không ra ngoài để nói chuyện với anh, hai người cứ giằng co như vậy. Ninh Xuyên chỉnh lại tã cho Bối Bối, lại dọn dẹp xong tất cả những thứ khác, bây giờ không còn chuyện gì khác để làm nữa, đành ngồi một mình trong phòng khách xem báo, gần tới giờ cơm tối, Bối Bối mới ló cái đầu xinh xinh ra từ trong phòng, “Đậu Đậu, đi làm cơm.”

Ninh Xuyên nghĩ câu này nhất định là Tô Thiên Thiên xúi thẳng bé chuyển lời, xem ra lần này, cô không chỉ lười phải nói chuyện với anh, mà còn không muốn nói chuyện với anh.

Nhưng có mấy lời, cô không muốn, anh cũng phải nói, vậy nên Ninh Xuyên gõ cửa, gọi một tiếng, “Tô Thiên Thiên...”

Bên trong không có hồi âm, anh lại gõ cửa, “Bối Bối?”

Vẫn không có tiếng động nào, anh không nhịn được áp tai lên cánh cửa, thấy bên trong yên tĩnh, giống như có chút tiếng động nho nhỏ, lại giống như không có.

Đưa tay xoay nắm cửa, còn hắng giọng nói một câu, “Tôi vào đây.” Đẩy cửa đi vào, Tô Thiên Thiên ôm Bối Bối ngồi trên giường chơi game, không đáp lại lời của anh, cũng chẳng thèm liếc anh một cái, giống như coi anh không hề tồn tại.

Ninh Xuyên không nén được có chút tức giận, nhưng anh không thể nổi giận với Tô Thiên Thiên được, đành chỉ cây dầu mà mắng cây hòe, lớn tiếng với Bối Bối, “Cậu gọi con, sao không trả lời?”

Bối Bối ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói, “Dì nói cậu là đồ xấu xa!”

Người xui khiến Tô Thiên Thiên vẫn bình tĩnh tiếp tục chơi game, Ninh Xuyên có chút bất đắc dĩ hỏi Bối Bối, “Sao cậu lại là đồ xấu xa?”

“Bối vì...” Bối Bối nghiêng cái đầu nhỏ, “Bối vì...” Cậu nhóc vừa nói vừa ngửa đầu nhìn Tô Thiên Thiên đang ôm mình, dường như đang đợi cô gợi ý, rất rõ ràng, Bối Bối hoàn toàn đã trở thành máy chuyển lời hình người, còn là kiểu dáng shota nữa!

“Có lời gì chúng ta không thể nói thẳng sao?” Ninh Xuyên nhìn Tô Thiên Thiên hỏi.

Cô bĩu môi, “Tôi đâu có nói là nói với anh.”

“Nhưng tôi có chuyện muốn nói với cô.” Ninh Xuyên nghiêm túc nói.

Tô Thiên Thiên ngẩng đầu, ánh mắt cô sâu thẳm, cánh môi nhếch lên, mang theo vẻ kiên quyết và nghiêm túc, “Anh định nói gì?”

Ninh Xuyên nhìn cô, Tô Thiên Thiên đang đứng trước mặt anh lúc này, thậm chí là trong tầm tay, nhưng anh lại cảm thấy giữa hai người có một bức tường, trong suốt giống như thủy tinh, khiến cho người ta sinh ra ảo giác, cảm thấy giống như gần trong gang tấc, nhưng lại vĩnh viễn không thể nào vượt qua, quãng thời gian tuổi trẻ đã qua, như chiếc máy quay đĩa cổ xưa chuyển động rì rì, tuôn ra một khúc hát xa xôi, được một nửa bỗng dừng im bất, không còn phát ra âm thanh nào nữa, trước sau vẫn dừng lại ở một khắc đó, không thể tiếp tục được nữa.

Đĩa nhạc đã phủ kín bụi bặm tháng năm, những hồi ức này cũng chỉ có thể là dư âm.

“Chúng ta đều đã là quá khứ rồi, tại sao vẫn không thể dứt ra được?”

Tô Thiên Thiên bỗng ngây ngẩn cả người, sau đó mơ hồ, mình vẫn trốn trong phòng, không ra đối mặt với anh, có phải cho thấy cô vẫn còn nhớ mãi tình cũ chưa quên? Nên mới cảm thấy xấu hổ, lúng túng, thậm chí là đang tự mình đa tình? Cho rằng anh ta biết mình sau khi chia tay quả thật đã từng cố gắng, từng thay đổi thì sẽ có cái nhìn khác với cô, sau đó chủ động tới tìm mình...

Tìm mình làm gì đây? Cô nghĩ có thể là xin lỗi, có thể là hối hận, có thể là...

Nhưng mà lại không nghĩ tới bất kỳ khả năng nào, cũng sẽ nói lên một điều, hình như, hình như Tô Thiên Thiên cô vẫn quán lấy anh ta mãi không buông!

“Ai nói tôi không dứt ra được?!” Cô nhướn mày, mở to hai mắt, cũng may là trong nhà ánh sáng mờ mờ, chỉ có chính cô biết, đáy mắt mình có hơi ướt át, lạnh thấu đến tận tim.

Ninh Xuyên cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt anh, giọng nói trầm thấp khàn khàn, “Ừm, vậy thì không còn gì tốt hơn, cho nên... chuyện trước kia, chúng ta đừng nên nhắc lại nữa, tất cả hãy quên hết đi, nếu như cô cảm thấy có thể chung đụng, thật ra chúng ta vẫn có thể làm bạn bè...”

Tô Thiên Thiên cắn môi, “Anh đi công tác bao giờ về?”

Câu hỏi của cô quá đột ngột, Ninh Xuyên sững lại một chút, mới nói, “Chiều ngày kia.”

“Chiều ngày kia...” Tô Thiên Thiên kiên định nói, “Chờ anh về, tôi sẽ về nhà.”

“...” Ninh Xuyên kinh ngạc nhìn cô, cuối cùng vẫn nói, “Vậy phiền cô chăm sóc Bối Bối.”

Sáng hôm sau Ninh Xuyên đã đi từ sớm, chừng tám giờ, Tô Thiên Thiên thực ra đã tỉnh dậy, lại nằm trên giường không muốn đứng dậy, hoặc có lẽ nên nói là không muốn đối mặt với Ninh Xuyên.

Vùi đầu vào trong chăn, đột nhiên nhìn thấy cặp mắt nhỏ sáng loáng kia của Bối Bối, cậu bé nhìn Thiên Thiên, nhỏ giọng nói, “Đậu Đậu đi rồi?”

“Sao con đã dậy rồi?” Tô Thiên Thiên kỳ quái nói, đưa tay chọc lên mặt cậu nhóc một cái, “Dậy sớm thế.”

Bối Bối duỗi duỗi cánh tay, “Lại không có người...”

Tô Thiên Thiên nhìn quanh căn phòng trống rỗng, quả thực có điểm lạnh lẽo, khiến hco cô không tìm được nhớ đến hồi trước, khi Ninh Xuyên rời khỏi căn phòng bọn họ cùng thuê, để lại cô một mình, ở đó học quét dọn, học nấu cơm, học rửa chén, bị bỏng dầu, bát thì vỡ, bị đứt tay, một mình ăn hết tất cả những đồ đã làm, cái gì cũng một mình.

“Vậy thì hai chúng ta tự chơi!” Tô Thiên Thiên đưa tay ôm lấy bé, “Bối Bối, chờ cậu con về, dì phải đi rồi!”

“Tại sao?” Bối Bối kỳ quái hỏi, “Dì với Đậu Đậu không phải là bạn tốt sao?”

“Bạn tốt...” Tô Thiên Thiên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Bạn tốt cũng sẽ gây gỗ, cũng sẽ tách ra.”

Bối Bối cúi đầu, bĩu môi, “Giống như papa mama sao, cũng sẽ hung dữ...”

“Đúng thế.” Thiên Thiên gật đầu một cái.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa rầm rầm, khiến cho Tô Thiên Thiên và Bối Bối giật nảy mình, chẳng lẽ Ninh Xuyên quên gì sao? Nhưng anh ta phải mang theo chìa khóa chứ!

“Rầm rầm rầm!” Tiếng gõ cửa vẫn dồn dập mà vang dội như cũ, Thiên Thiên không thể làm gì khác hơn là đứng dậy, xỏ một cái quần dài vào, ôm lấy Bối Bối, bước ra cửa, “Ai vậy?”

Bên ngoài yên lặng một hồi mới truyền tới một giọng nữ, “Là tôi!”

Thiên Thiên sững sốt, Bối Bối đột nhiên kêu to lên, “Mama!”

Ninh San đột nhiên trở về, giống như sự đột nhiên lần trước, khác ở chỗ là lần trước khiến cho Ninh Xuyên rất kinh ngạc, còn lần sau thì khiến cho Tô Thiên Thiên rất khiếp sợ.

“Cái đó...” Tô Thiên Thiên nhìn mình đang mặc một chiếc T-shirt rộng rãi, cũng may phía dưới còn có một cái quần dài, nhưng mà kiểu ăn mặc thế này nhìn thế nào cũng thấy là đồ mặc ở nhà, “Em...”

So với sự lúng túng của cô, Ninh San lại thấy tình huống như vậy rất bình thường, “Vẫn là em à...”

“Cái đó, không phải như chị nghĩ đâu ạ...” Tô Thiên Thiên túm áo nói, “Em chỉ ở tạm mấy ngày thôi, sẽ đi ngay lập tức...”

Ninh San nhún vai, “Chị cũng đâu có đuổi em đi.”

“Không phải không phải!” Thiên Thiên càng thêm cuống cuống, “Không phải em có ý đó, ý em là, em thật sự thật sự không có gì với Ninh Xuyên cả, chỉ là bây giờ bọn em cùng làm ở một công ty, nhà em xảy ra chút chuyện, cho nên em mới tới đây ở tạm mấy ngày thôi.”

“Ừm...” Ninh San kéo dài giọng, “Thật ra em không cần giải thích với chị đâu, Tiểu Xuyên đã cho em ở rồi thì cứ ở thôi.”

“Nhưng em vẫn phải nói rõ ràng!” Cô nghiêm túc nói, “Bởi vì chị Ninh San, chị biết chuyện trước kia của em với Ninh Xuyên, em sợ chị hiểu lầm...”

Ấn tượng của Ninh San với Tô Thiên Thiên cũng không xấu, cho nên nhìn bộ dạng này của cô không nhin được mà bật cười, “Chị hiểu lắm cái gì mới được cơ chứ?”

“Hiểu lắm em với anh ta...” Thiên Thiên há mồm giải thích, đột nhiên nhận ra chị ấy cười càng khoái trá hơn, bấy giờ mới phát hiện ra mình đang bị giỡn, lập tức bĩu môi, “Dù sao em với anh ta cũng không có gì!”

“Cho dù có gì cũng đâu có lạ.” Ninh San ôm lấy Bối Bối, “Dù sao hai đứa ban đầu cũng đâu phải do tình cảm rạn nứt mà chia tay, có lẽ bây giờ không có trở ngại nữa.” Cô vừa nói vừa hỏi Bối Bối, “Bối Bối, dạo này mập ra đấy.”

“Chờ đã...” Tô Thiên Thiên ngậy ngấn cả người, “Chị vừa mới nói gì?”

Ninh San ngẩng đầu, vẻ mặt khó hiểu, cô vội vàng hỏi, “Chị nói ban đầu bọn em không phải do tình cảm rạn nứt mà chia tay, bây giờ không có trở ngại là có ý gì? Trở ngại là gì?”

“Chính là...” Ninh San nhất thời cứng họng, dường như không biết nên nói sao, có lẽ là do quá giật mình, “Chẳng lẽ em không biết?”

“Em không biết cái gì?” Tô Thiên Thiên không thể đợi được lớn tiếng hỏi.

Ninh San bị dáng vẻ gấp gáp của cô dọa cho một cái, kinh ngạc nói, “Thì có người đánh Ninh Xuyên, bảo nó tránh xa em một chút, hình như còn nói rất nhiều lời khó nghe, em biết đấy, Tiểu Xuyên nó là đứa có lòng tự trọng rất cao, sao mà chịu được...”

Tô Thiên Thiên cứng người lại.

11. Chương 31 - 32 - 33

PART 31

Ninh San nói, “Cái hôm chị tới thăm bọn em, chị mới biết thì ra nhà em giàu có như vậy, mặc dù chị thấy em rất được, tuy có hơi ngốc một tí, nhưng Tiểu Xuyên đã thích, chị cũng không có ý kiến gì, nhưng lúc ấy chị thấy cách biệt giữa hai đứa quá lớn, có điều chị cũng không ngờ rằng, lúc Tiểu Xuyên tiễn chị ra bến xe, quay lại thì bị một đám chặn đường, chuyện cụ thể thế nào chị không rõ, sau khi các em chia tay một thời gian rồi nó mới nói với chị, hình như là bị người ta cho ăn bạt tai?”

Tô Thiên Thiên không ngờ rằng, Ninh San đột nhiên tới, lại mang đến cho cô một bí mật càng đột nhiên hơn, nhất thời trợn mắt há mồm. Ninh San nói tiếp, “Nói gì đó, chị nghĩ đại khái là mấy lời nhục nhã Tiểu Xuyên, em cũng biết rồi đấy, con người nó rất hiếu thắng, việc gì cũng muốn làm tốt nhất, sợ nhất là bị người ta xem thường, nhưng mà lại vì em mà bị sỉ nhục một trận, sau đó hai đứa cứ thế chia tay đúng không?”

“Dạ.” Thiên Thiên gật đầu một cái, “Chính hôm đó, anh ấy quay lại, bọn em chia tay luôn.”

“Nhanh vậy?” Ninh San cũng có chút giật mình, một lúc sau mới nhếch khóe miệng, nhàn nhạt cười một tiếng, “Xem ra Tiểu Xuyên bị tổn thương rất sâu.”

“Nhưng mà...” Tô Thiên Thiên mặc dù đã đại khái hiểu rõ sự tình, nhưng vẫn còn mờ mịt, “Nhưng tại sao anh ấy không nói cho em biết? Tại sao đến giờ vẫn không nói? Tại sao... rốt cuộc đám người kia là ai?”

Ninh San nhún vai, “Cái này nó không nói với chị, nhưng em thử nghĩ xem, nhất định là người không muốn em với Ninh Xuyên ở bên nhau... Có điều Tiểu Xuyên cũng dễ bị kích thích quá, làm vậy chẳng phải là đúng ý người kia rồi sao, nếu mà là chị, không dễ dàng như vậy đâu...” Cô còn chưa nói xong, Tô Thiên Thiên đã chạy ra khỏi cửa.

Ninh San kinh ngạc nhìn cô lao xuống lầu, hít một hơi, nghiêng đầu bẻ Bối Bối lên, “Sao cũng dễ bị kích thích thế nhỉ?”

...

Người không muốn cô và Ninh Xuyên ở bên nhau...

Trong đầu Tô Thiên Thiên chỉ có duy nhất một người, người này vừa thấy Ninh Xuyên đã lộ ra vẻ mặt không hài lòng, sau đó gọi cô vào, sau đó bắt đầu hỏi thăm về gia đình bối cảnh của Ninh Xuyên, sau khi không hài lòng thì bảo mình chia tay với anh, thấy mình cự tuyệt thì phúi tay áo bước đi, sau đó lại tìm cơ hội đánh lén sau lưng.

Người này, chính là ba của cô.

Lúc Thiên Thiên lao tới trụ sở của Thiên An, cô mới phát hiện, mình đã chạy một mạch hơn một tiếng đồng hồ, người cô ướt đầm mồ hôi, chân vẫn còn đi dép lê, nhếch nhác còn chưa đánh răng rửa mặt chải đầu, mặc đồ ở nhà, cứ thế mà đứng trước tòa cao ốc.

Trong đầu chỉ có một ý nghĩ, cực kỳ rõ ràng, đó chính là ba cô mấy ngày nay từ khi khai phá xong chi nhánh công ty ở thành phố N về nhà, ban ngày nhất định sẽ đến công ty làm việc, đến đây chắc chắn sẽ tìm được ông ấy!

Thở hổn hển, Tô Thiên Thiên đẩy cửa ra, bây giờ mới hơn chín giờ, còn chưa đến giờ làm việc, chỉ có lác đác mấy người đang vào thang máy, cô cũng vội vàng đuổi theo, lại bị bảo vệ chặn lại, “Cô này, cô làm gì thế?”

“Tôi đến tìm người!” Tô Thiên Thiên vội vàng nói.

Bảo vệ nhìn cô từ đầu đến chân, chần chờ một chút, “Cô à, cô ăn mặc như vậy, chỗ chúng tôi là công ty địa sản, cô tìm ai ở đây chứ?”

Lúc này trong lòng Tô Thiên Thiên đang rất bức bối, rất căm tức, không nhận được nói, “Anh quản tôi tìm ai làm gì!”

“Cô như vậy không thể vào được.” Bảo vệ thấy bộ dạng này của cô, cộng thêm vẻ mặt tức giận, càng thêm căng thẳng, giọng nói cũng cất cao lên mấy phần, giờ tay chặn cô lại.

“Tôi cứ vào!” Tô Thiên Thiên tiếp tục lao vào trong, “Tôi tìm ông chủ của các anh, ngài Chủ tịch!”

Bảo vệ thấy cô cố ý xông lên, hơn nữa ánh mắt như sắp phun ra lửa, lập tức liên tưởng đến mấy từ —— thần kinh rối loạn, trả thù, tấn công liều chết!

“Cô à, nếu cô không đi, tôi báo cảnh sát đấy!”

Tô Thiên Thiên nhìn anh ta chằm chằm, “Anh biết tôi là ai không?”

“Cô à, mời cô nhanh chóng rời đi cho!”

“Tên tôi là Tô Thiên Thiên, là con gái của ông chủ keo kiệt chết tiệt nhà các anh đấy!” Cô không nhận được rống lên.

Cô vừa nói vậy, bảo vệ càng thêm khó tin, “Cô à, cho dù cô muốn tìm ông chủ, bây giờ cũng không phải giờ làm việc.”

“Anh tưởng tôi không biết ông già keo kiệt kia mùa hè bao giờ cũng thừa dịp trời sáng nhanh hơn, đi làm sớm hơn một chút sao! Bây giờ nhất định ông ta đã tới đây, thừa dịp trước khi điện nhảy số, đun nước trong phòng làm việc!” Tô Thiên Thiên không nhận được quát to lên.

Bảo vệ lập tức ngăn cản cô, “Ông chủ có đun nước hay không thì tôi không biết, nhưng đúng là ngày nào ông ấy cũng đến trước bảy giờ...”

Tô Thiên Thiên đẩy anh chàng bảo vệ còn đang ngây ngốc ra, sải bước đi về phía thang máy.

Thang máy đi thẳng đến tầng 18, con số mà ba cô thích nhất cũng là con số thô bỉ nhất, kinh coong một tiếng, dừng lại, lúc này tuy chưa đến giờ làm việc, nhưng nếu ông chủ đã tới công ty rồi, đám thanh niên hăng hái đã bị ông Tô tẩy não cũng đã tới không ít, đều đang ngồi ở chỗ của mình bận bịu làm việc.

Tô Thiên Thiên đi thẳng vào trong, thậm chí còn không có ai ngăn đầu chú ý đến sự xuất hiện của cô, đi thẳng đến phòng làm việc ở trong cùng, mới bị trợ lý Trương gọi lại, “Cô, cô Tô?” Anh ta vẫn đi theo ông chủ làm việc, con gái của ông chủ chưa từng xuất hiện ở trường hợp công khai, cơ bản là một người rất thần bí, nhưng anh ta vẫn gặp qua một hai lần. Mặc dù chỉ có từng ấy lần ít ỏi, nhưng anh ta cũng cảm thấy

trang phục của Tô Thiên Thiên không được phù hợp với thân phận của cô lắm, nhưng hôm nay vừa nhìn mới thấy, những thứ trước kia, đều là mây trôi cả thôi!

“Ba tôi ở trong đó chứ?” Câu này tuy là câu hỏi, nhưng Tô Thiên Thiên căn bản chẳng chờ anh ta trả lời đã xoay người đi thẳng vào trong.

Ông Tô ngồi trong phòng làm việc, đang hết sức chậm rãi dùng một cây bút sắp hết mực, gian nan phê duyệt tài liệu, bút sắp hết mực, viết nhanh, mạnh tay sẽ không viết ra được chữ, mà ông Tô vẫn không buông tha cho chút mực còn con kia, lấy tốc độ của ốc sên bò, di chữ trên giấy.

Tô Thiên Thiên chợt đẩy bật cửa ra, làm ông giật mình, cái bút trong tay quệt một cái ra một đường trắng xóa, cũng không viết ra được chữ nữa, ông gào khóc kêu lên, “Còn viết được ba chữ nữa mà!!!”

Nhưng Tô Thiên Thiên không có hứng thú quan tâm đến cái bút này còn viết được bao lâu, mà hét lớn lên, “Ninh Xuyên có phải là bị ba tìm người đánh đúng không?”

Rất rõ ràng, suy nghĩ của bọn họ ngay từ đầu đã không xuất phát trên cùng một đường thẳng, cho nên ông Tô ngẩng đầu lên nhìn thấy cô kêu to lên, “Sao con lại tới đây?!”

“Con đang hỏi ba chuyện của Ninh Xuyên mà!!”

“Sao con lại ăn mặc như vậy mà tới!”

“Con đang hỏi ba về Ninh Xuyên!!!”

“Ninh Xuyên là đứa nào?”

“...”

Tô Thiên Thiên bực bội vò đầu, nhìn chăm chăm ông Tô, “Ninh Xuyên, bạn trai cũ của con, người con quen ở đại học F...”

“À...” Ông Tô hình như đã nhớ ra có một nhân vật như vậy, “Nó và ba thì có gì liên quan?”

“Bốn năm trước, có phải ba tìm người đánh anh ấy đúng không?” Tô Thiên Thiên căn bản không hơi sức đâu quan tâm đến bộ dạng giả vờ tốt bụng kia của ông.

“... Nó bị người ta đánh sao?” Ông Tô nghiêng đầu không nhìn đến cô, lấy tay lắc lắc cái bút kia, cố gắng nặn ra chút mực, “Đó cũng là đáng đời...”

“Không phải ba làm sao?” Tô Thiên Thiên trực tiếp ép hỏi.

Ông Tô ngẩng đầu, “Sao con lại cho là ba làm chứ?”

“Bởi vì chỉ có ba mới làm chuyện đó thôi.” Tô Thiên Thiên đột nhiên không nhịn được gào lên, có lẽ đã lâu lắm rồi cô không tranh chấp với ba mình, đa số thời điểm, cô chọn lười phải cãi cọ, nhưng lần này, dường như có một sức mạnh đang thôi thúc cô, đẩy cô tới trước mặt ba mình, sức mạnh này, có lẽ gọi là không cam tâm!

“Ba sợ cái nghèo của chính mình, cho nên mới keo kiệt như vậy, ba sợ con gái mình không tìm được một kẻ có tiền, để ba lại phải quay về cuộc sống nghèo khổ đó!”

Ông Tô dường như bị lời nói của cô chọc giận, quăng cái bút trong tay xuống đất, đứng dậy, căm tức nhìn Tô Thiên Thiên, “Con nói chuyện với ba bằng cái giọng kiêu gì thế?!”

“Chẳng lẽ ba có thể phủ nhận chuyện kia không phải ba làm?! Tô Thiên Thiên gằn từng chữ.

“Không sai.” Ông Tô hừ một tiếng, “Ba bảo người đi tìm nó, nhưng ba không đánh nó, chẳng qua ba chỉ muốn cho nó biết, thân phận của nó là gì, thân phận của con là gì, sự thật đã chứng minh, nó biết ba nói có lý, cho nên chia tay với con.”

“Ba nói thì có lý gì chứ?! Ba chẳng qua chỉ dùng mấy đồng tiền dơ bẩn của ba để làm nhục người khác thôi.” Tô Thiên Thiên phản bác, “Không phải ba cũng chỉ là một kẻ giàu sổi thôi sao?”

“Tôi giàu sổi đấy thì sao!” Ông Tô giận dữ rống lên, “Nhưng ít nhất, tôi giàu sổi, còn cho chị với mẹ chị sống được tử tế! Còn chị? Chị làm được cái gì? Chị đã làm gì giúp đỡ được cho tôi chưa? Chị có tư cách gì mà nói tôi!”

Tô Thiên Thiên cắn chặt môi, không nói nên lời, ông Tô nhân cơ hội tiếp tục nói, “Từ nhỏ đến lớn, chị đã làm được gì để tôi hài lòng chưa? Tôi cũng chẳng trông mong chị giúp được tôi cái gì!”

“Ba dĩ nhiên chẳng trông chờ vào con bao giờ...” Cánh môi Tô Thiên Thiên rỉ ra chút máu, “Có khi ngay từ khi con ra đời ba đã không hài lòng, chỉ bởi vì con là con gái, không làm người thừa kế của ba được, cho nên con có làm gì, ba cũng sẽ không hài lòng, cho dù thành tích của con có xuất sắc, khi thi đại học điền nguyện vọng, ba cũng chỉ nói đúng một câu “Tùy con” !”

Ông Tô dường như rất khinh thường sự lên án của cô, “Chẳng lẽ tôi nói gì có thể thay đổi được sự thật sao? Chị chẳng giúp gì được cho tôi cả, bây giờ còn ăn mặc như thế này đến công ty, thật mất mặt!”

Lời như vậy, không phải là lần đầu tiên Tô Thiên Thiên nghe thấy, đối với một người như ông Tô, có sự nghiệp thành công của riêng mình, cưới được người mình yêu, cần nhất, chính là một người thừa kế, thừa kế sự nghiệp của ông ấy, hoàn thành những chuyện mà ông chưa hoàn thành, nhưng trong mắt ông Tô, Tô Thiên Thiên không phải là người để ông ấy thấy hài lòng.

Mặc dù ông yêu vợ mình, thậm chí tràn đầy cảm kích với bà, nhưng trước sau vẫn không thể nào thích Tô Thiên Thiên được, có lẽ, đây là điều duy nhất ông không hài lòng, lại không thể nào thay đổi, cho nên chỉ có thể vĩnh viễn không hài lòng.

Ông có thể làm tròn trách nhiệm của một người cha, đối xử với Thiên Thiên cũng rất tốt, nhưng một khi dính đến chuyện này, lập tức giương cung bạt kiếm, không thể nào lùi bước.

Cô còn nhớ rõ hồi còn học tiểu học, mình cầm một tấm bằng khen chạy tới trước mặt ba, “Ba ơi ba ơi, con vẽ tranh đoạt giải! Cô giáo khen con này!”

“Ừ.” Ông Tô chỉ bình tĩnh nói như vậy, sau đó vươn tay xoa xoa đầu cô, “Tối ba và con đi siêu thị.”

Hay là khi mình thi không đạt, mặt mày đưa đám đi về nhà, bà Tô còn đang trách mắng cô, ông Tô chỉ nhàn nhạt bước tới nói, “Con gái, thi tốt mà làm cái gì? Thế là được rồi.”

Những đứa bạn xung quanh không biết đều nhìn Thiên Thiên nói, “Ba cậu tốt thật đấy, ba tớ dữ chết đi được, thi mà không qua là ăn ngay một trận đòn, thi tốt, mới đưa mình đi ăn KFC.”

Lúc nhỏ, Tô Thiên Thiên còn tưởng rằng ba mình là người cha dịu dàng tốt bụng nhất thiên hạ, nhưng sau này cô mới phát hiện ra, sở dĩ dịu dàng tốt bụng, chẳng qua là vì không thèm để ý tới mà thôi.

PART 32

Ông không quan tâm Tô Thiên Thiên thi được bao nhiêu điểm, không thèm để ý xem cô thích cái gì, không quản lý xem cô giao du với ai, cũng không cần biết trong lòng cô có bí mật gì.

Tô Thiên Thiên trước sau vẫn xoay quanh ông, lại thủy chung không lọt vào được trái tim của ba mình.

Chỉ bởi vì, cô là con gái.

Không phải ông Tô trọng nam khinh nữ, mà xã hội này từ trước đến nay vốn đã không thể bình đẳng địa vị giữa nam và nữ một cách hoàn toàn. Ông Tô có thể đào tạo đứa con trai này thật tốt, con trai ông có thể đi cùng ông đến các buổi tiệc, trở thành tiêu điểm của mọi người, tiếp quản sự nghiệp và việc buôn bán, làm một kim cương vương lão ngũ thành công, sau đó khi được hơn ba mươi thì bắt đầu không ngừng phát sinh những vụ bê bối tình ái với các cô nàng minh tinh, thiên kim nhà giàu, trở nên nổi danh vạn dặm, hoặc là một chàng công tử playboy, song con gái vẫn sẽ theo nó hàng đàn, sau đó sẽ có một cô gái sinh cho nó một người thừa kế, tiếp đó có thể kết hôn hoặc cứ độc thân như cũ, cưới xong tiếp tục vượt rào, trở thành tiêu điểm của công chúng, cứ tuần hoàn như vậy, giống như tất cả những kẻ giàu có khác.

Nhưng ngược lại, Tô Thiên Thiên không thể nào sắm vai nhân vật như vậy được, nhân vật của cô, ở tuổi này, phải trở thành tiêu điểm của một loại tin tức khác, ví dụ như “Thiên kim của Địa sản Thiên An kết lương duyên với công tử của tập đoàn XX”, sau đó thì là “Thiên kim nhà họ Tô sinh ra người thừa kế cho

tập đoàn XX” cuối cùng cả đời làm nàng dâu của một nhà giàu có, giúp chồng dạy con, mờ dần khỏi tầm mắt mọi người, cuối cùng đến cái tên cũng không ai nhớ, đừng nói là có cống hiến gì cho công ty của gia tộc.

Nếu như kết cục cuối cùng thay đổi, thành “Thiên kim nhà họ Tô ly hôn về nhà mẹ đẻ”, có lẽ cô sẽ được nổi lên mặt nước một lần nữa, nếu như sinh con trai, có lẽ nhất định sẽ bị nhà chồng giữ lại, nếu là con gái, chưa chắc đã thuộc về cô, nếu như ông Tô lúc này không có người thừa kế, thì đành cố bồi dưỡng đứa cháu gái ngoại này, nếu như vận may tốt không có ai nghị luận, vận may không tốt không chừng còn có thể bị người ta nói là để con cháu nhà khác đến quản lý việc làm ăn buôn bán nhà ông, lại là một đứa con gái sớm muộn gì cũng phải gả đi nữa.

Cho dù Tô Thiên Thiên quyết chí tự cường, làm một người phụ nữ mạnh mẽ cả đời, nhưng đối mặt với việc sự nghiệp gặt hái tốt đẹp, tình cảm lại ảm đạm, mọi người thường thường đều thích bàn tán về chuyện những người giàu có bao dưỡng tình nhân, trong miệng còn mang theo một tia tán thành, người có tiền đều vậy cả, không chừng còn có ới người hâm mộ! Nhưng đối với đời sống tình cảm của một quý cô giàu có thì khó mà rộng rãi được như vậy, đàn ông có đến hơn một nửa đã cảm thấy phụ nữ kiểu đó rất đáng sợ, thậm chí cảm thấy phụ nữ mạnh mẽ chẳng hề giống một người đàn bà, mà những phụ nữ khác thấy những người phụ nữ giàu có tưng thiếu trong tình cảm, thường thường đều do hâm mộ rồi lại ghen ghét mà thành — có tiền như thế để làm gì, còn chẳng được thoải mái như mình? Tìm được đàn ông cũng toàn là hạng trai lơ, bảm vậy vợ.

Tóm lại, dư luận xã hội, trong thời gian ngắn, sẽ không cho Tô Thiên Thiên một sự đánh giá chính đáng.

Bởi vì cô là thiên kim tiểu thư của Địa sản Thiên An, cho nên cô không thể làm được một cô gái bình thường, có thể dễ dàng làm cho ba mẹ hài lòng và tự hào.

Nếu như nhà họ Tô có thêm con trai, có lẽ Tô Thiên Thiên cũng sẽ không cần phải chịu đựng tất cả, có lẽ cô còn được một chút coi trọng khi ba mình được hài lòng, nhưng thật bất hạnh, từ chính sách nhìn lên, ông Tô năm xưa từ một kẻ nghèo rớt mồng tơi lẫn xả, trở thành công nhân gương mẫu, trở thành chiến sĩ tiên tiến, mở công ty, sau đó đưa công ty ra thị trường, tham gia đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc, gia nhập Hội nghị hiệp thương chính trị, cũng phải tuân thủ theo truyền thống “Muốn giàu có mở đường trước, sinh con ít trồng cây nhiều.” của các cán bộ ưu tú Đảng ta, vậy nên, muốn có, có thể có, cũng không thể có.

Mà về mặt tình cảm, ông Tô cũng không chấp nhận việc phản bội bà Tô để đi tìm một người đàn bà khác sinh một đứa con không quang minh chính đại, cho nên Tô Thiên Thiên không có anh chị em gái gì cả.

Có lúc cô nghĩ, có lẽ nguyên nhân cô trở nên lười biếng như vậy là do khi cô còn là một tể bào, đã lao quá nhanh, phá tan các loại suy nghĩ cấm cản của ba cô, vọt tới phía trước, đánh bại tất cả những đối thủ có thể khiến cho ông Tô hài lòng, lao như điên đến điểm cuối cùng.

Dùng hết tất cả sức lực của mình, cho nên sau khi tể bào trải qua vô số lần phân chia, tăng sinh xong, biến thành một kẻ siêu lười.

Nhưng đây là do nhân tố sẵn có cùng với bị kích thích sau này tạo thành sự bộc phát kịch liệt, mới đầu cô cũng rất chịu khó, bởi vì ông Tô càng không để ý đến cô, Tô Thiên Thiên càng hy vọng mình có thể làm ra chuyện mà không thể tưởng được, để cho ba để ý đến mình.

Nhưng cái mà ba cô để ý trước sau vẫn không phải là những gì Tô Thiên Thiên dựa vào sự cố gắng của bản thân mà thành, mà là những chuyện cô có nằm trên giường cũng làm tốt được, ví dụ như, “Thiên Thiên cao hơn rồi.” “Thiên Thiên càng ngày càng giống mẹ.” “Thiên Thiên dạo này mất to ra.”

Mà cái Tô Thiên Thiên hy vọng được nghe thấy là, “Thiên Thiên, con vẽ tranh đẹp lắm!” “Thiên Thiên, con là niềm tự hào của ba!” “Thiên Thiên, con thật không thể tưởng tượng được.”

Nhưng cô trước sau vẫn không nghe được những lời như vậy, trong cái nhìn của ông Tô, những thứ này căn bản không bằng chuyện cô có theo ông đi siêu thị mua đồ hay không.

Có lúc, cô nghĩ, chẳng qua là mấy câu nói, mấy câu nói tự hào giống như những người cha khác khi ôm lấy con gái của mình, giới thiệu với bạn bè, “Con gái tôi rất giỏi, thành tích cực tốt! Giáo viên lúc nào cũng khen ngợi cháu! Vào đại học cũng là trường điểm! Bây giờ còn tìm được một chàng rể tốt! Tôi không còn gì để ưu sầu nữa, trông hết vào cô con gái này thôi!!”

Lời như vậy, cô đã từng nghe từ miệng người khác, từng hâm mộ họ, mà chưa bao giờ được nghe ba mình nói.

Cho đến khi công bố điểm thi tốt nghiệp, phụ huynh cùng con cái cùng nhau đi lĩnh bằng khen, bắt đầu chuẩn bị điền nguyện vọng thi đại học, thành tích của Tô Thiên Thiên đứng đầu trong danh sách, chủ nhiệm lớp khen cô không ngớt miệng, đối với chuyện điền nguyện vọng của Tô Thiên Thiên càng thêm hết sức quan tâm, “Thiên Thiên, em muốn tốt thì phải bàn bạc thật kỹ với ba, vào trường nào, chọn ngành nào, sau này em là nhân tài của xã hội đấy!”

Nhưng ông Tô ngay đến cả thời gian suy nghĩ cho nguyện vọng kia cũng lười phải cho cô, chỉ nói một câu, “Tùy con.” Liền vội vã rời đi.

Từ một khắc đó, Tô Thiên Thiên đã hoàn toàn hiểu ra, ba cô không có bất cứ kỳ vọng gì với cô, thậm chí không có bất cứ yêu cầu gì, những chuyện cô cố gắng làm cho tốt, vĩnh viễn cũng không nhận được sự khen ngợi của ba mình, sự tán thưởng của ông ấy với Tô Thiên Thiên cũng keo kiệt giống hệt như cách ông ấy đối đãi với tiền bạc. Nếu không có được sự khen ngợi, nếu không có ai có kỳ vọng với mình, vậy thì có làm nhiều hơn nữa thì như thế nào?

Làm cũng vô ích, vậy chẳng thà đừng làm gì nữa cho xong, gia đình cô không cần cô làm việc kiếm chút tiền về nuôi, cũng không cần cô làm được thành tựu gì nổi bật, tóm lại cô có làm gì, hình như cũng là dư thừa.

Cô chỉ cần nằm vậy, hít thở, còn sống, là đã thỏa mãn toàn bộ kỳ vọng của ba cô với cô rồi, đã như vậy, thì làm một kẻ lười cho xong.

Ngoài mặt, có lẽ nên nói là về vật chất, ông Tô dùng cách của mình để đối xử tốt với Tô Thiên Thiên, quan hệ của Tô Thiên Thiên với ông cũng không tệ, nhưng bọn họ đều hiểu, có những thứ sâu thẳm, vĩnh viễn sẽ không thay đổi, như tắc ở cổ họng.

Nhưng Tô Thiên Thiên đã quen bị coi thường, hoặc có những lúc, cô từng nghĩ, có lẽ cô không nên sinh ra trong một gia đình như vậy, chẳng làm gì mà lãng phí bao nhiêu tiền, cô cũng lười phải tiêu.

Nhưng lúc này cô thực sự không thể chấp nhận, ba mình lại tìm người đến sỉ nhục Ninh Xuyên, khiến bọn họ phải chia tay!

“Nếu ba cảm thấy con chẳng làm được gì, vậy ba còn quản chuyện của con làm gì chứ!” Tô Thiên Thiên hít sâu một hơi nói.

“Đó là bởi vì tôi vẫn có thể nuôi chị, chị thích làm việc hay không, tùy, thích ngủ ở nhà đến mấy giờ, tùy, thích không cần sự nghiệp, không có lý tưởng gì, tùy!” Ông Tô quát, “Tôi chẳng có yêu cầu cao xa gì với chị, cũng không trông chờ chị mang lại gì được cho tôi, dù sao những chuyện này người ngoài cũng không biết, nhưng chuyện kết hôn, chị không được làm tôi mất mặt, chị nhất định phải tìm một đứa môn đăng hộ đối, làm con gái của Tô Uyên Hải này!”

Tô Thiên Thiên lập tức đã hiểu ra, chỉ cần cô ở nơi người khác không biết, thì muốn làm gì thì làm, cô có lười biếng, có sa ngã thế nào cũng được, nhưng cô không được phép ở nơi có người, quăng hết thể diện của ba cô đi, ví dụ như bây giờ, vội vã chạy tới công ty của ông ấy trong tình trạng này!

“Tìm Ninh Xuyên thì mất mặt ba?!” Tô Thiên Thiên hít sâu một hơi, nghiêm túc nói, “Vậy Ninh Xuyên bây giờ chẳng phải tốt hơn lúc ba còn trẻ rất nhiều sao? Nếu như muốn tìm một người môn đăng hộ đối, vậy con lại càng không nên tìm những kẻ giàu có kia.”

Đổi lại là trước kia, cô có thể lựa chọn im lặng và lùi bước như dĩ vãng, vì trên thế giới này, cũng chẳng có ai thật sự cần đến cô, không có ai coi trọng mình, không có ai từng có hy vọng với mình, nhưng sau khi Ninh Xuyên xuất hiện, rồi lại bỏ đi, mới khiến cho cô có động lực để cố gắng, nhưng giờ cô mới biết, người cho cô có động lực trở lại này một đi không quay lại, là bởi vì ba mình đã ra tay sau lưng!

“Nó?!” Ông Tô khinh thường nói, “Nó xuất thân thế nào chẳng lẽ chị không biết? Hừ! Bốn năm trước tôi cố ý điều tra, ba nó vốn là Phó bộ trưởng của Thị ủy thành phố N, chức quan không nhỏ, đáng tiếc vừa mới thăng chức chưa được bao lâu, đã vì ăn hối lộ kén thù giúp cán bộ thăng chức, bị bắt lại thẩm tra, sau đó trong thời gian thẩm tra đã sợ tội mà tự sát! Loại người xuất thân như vậy, còn có thể môn đăng hộ đối với nhà chúng ta sao?!”

Tô Thiên Thiên bỗng ngậy ngẩn cả người, về xuất thân của Ninh Xuyên, cô thật sự không biết gì cả, không ngờ lại có được đáp án từ miệng ba cô, cô chỉ biết ba mẹ anh đều đã mất, nhưng không biết nguyên nhân là như vậy, những chuyện đã qua, anh không hề nhắc tới một chữ nào, có phải anh cũng cảm thấy rất khó mở miệng đúng không?

“Ba, ba nói...” Tô Thiên Thiên sửng sốt một chút, “Là thật?”

Thấy cô nói vậy, ông Tô lập tức hiểu ra, “Xem ra con còn chưa biết?” Thật ra thì phát sinh tranh cãi với con gái, ông cũng không muốn vậy, mặc dù như Tô Thiên Thiên đã oán trách, trước kia ông thực sự hy vọng có một đứa con trai làm người thừa kế, dù sao con gái cũng phải gả đi, sinh con cũng không phải của nhà họ Tô ông, nhưng dù sao Tô Thiên Thiên cũng là con gái ruột của ông, nói không ruột cũng không được, lại nói, cha mẹ trên đời, có ai không hy vọng con gái mình được gả cho một người tử tế chứ?

Thấy Tô Thiên Thiên vẫn ngậy người đứng đó, chính là thời cơ tốt để kết thúc cuộc cãi vã này, “Nó không nói cho con biết? Có lẽ chính nó cũng biết nó không xứng với con, ba nói thế nào cũng vẫn là ba con, đương nhiên hy vọng con có thể sống tốt, ba tuyệt đối không bao giờ gạt con..” Ông vừa nói vừa đưa tay vỗ vỗ bả vai Thiên Thiên, “Có lẽ lúc đó chuyện ba làm có hơi quá đáng, nhưng cũng vì tốt cho con thôi, còn hơn là để thằng đó lừa.”

Tô Thiên Thiên giật mình, lui về sau một bước.” Không, Ninh Xuyên không nói cho con những chuyện này, nhất định là có nguyên nhân của anh ấy.”

“Nó thì có nguyên nhân gì?” Ông Tô khinh thường nói, “Muốn lừa con gái nhà giàu về làm vợ sao? Muốn chiếm hết tiền của nhà họ Tô này làm của nó sao?!”

Tô Thiên Thiên nhìn chằm chằm ba mình, “Tiền của ba con chẳng lạ gì, ba cứ ôm tiền của ba đến hết đời đi!” Nói xong đẩy cửa chạy ra ngoài.

PART 33

Khi Ninh Xuyên đến thành phố N, đã là gần trưa, ánh mặt trời chiếu vào người anh, sinh ra một cảm giác khô nóng lâu lắm rồi mới có, thành phố N, đã lâu lắm rồi anh chưa quay lại đây, nơi đây có tuổi thơ của anh, quãng thời gian hạnh phúc ở bên gia đình của anh, cũng có những cơn ác mộng khiến anh vĩnh viễn không thể nào quên.

Anh tựa hồ còn có thể nhớ mang máng, lúc ấy, mỗi ngày mình đều đi theo chị gái, chạy từ trường học về nhà, cặp xách ở sau lưng xóc lên xóc xuống, đập vào lưng bọn họ, phát ra tiếng cười không ngừng, “Chị ơi, chờ em với...”

“Em nhanh lên đi!” Ninh San chạy đằng trước, mái tóc dài buộc thành đuôi ngựa vung vẩy, giống như một chú chim đang chao lượn trên mặt nước, “Mẹ bảo ba được thăng chức, hôm nay có đồ ăn ngon!”

Ba của Ninh Xuyên – Ninh Hàng học đại học ở thành phố N, quen bà Ninh, hai người kết hôn xong liền dốc sức làm việc ở đây, sau đó ông thi đỗ nhân viên công vụ, đến nhận công tác ở sở Lao Động thành phố N, mang theo vợ con cùng nhau đến sống ở thành phố N, khi đó Ninh Xuyên mới ba tuổi, đảo mắt đã qua bảy năm, ông Ninh làm việc cẩn trọng, vẫn là tấm gương mẫu mực của đơn vị, hàng năm đều được tiên tiến, một đường leo thẳng lên chức Phó bộ trưởng cực kỳ quan trọng.

Bộ Nội vụ Thị ủy quản lý sự thay đổi điều động chức vị của các cán bộ trong thành phố, tất cả các cán bộ ở trong thành phố muốn thăng chức hay vớ được chức vụ béo bở nào, đương nhiên đều phải dựa vào sự sắp xếp của Bộ Nội vụ, điều này nghĩa là bản thân Bộ Nội vụ cũng là một chức quan béo bở mà người ta mong chờ đổ mắt.

Điều Ninh Hàng đến vị trí này, chủ yếu là bởi vì ông là một người chính trực, bao nhiêu năm qua được thăng chức đều là do chính bản thân mình mạnh dạn dám nghĩ dám làm, mới được một vị lãnh đạo lâu năm tiến cử, có điều vị lãnh đạo đó của ông cũng đã cao tuổi, sau khi tiến cử ông xong, cũng được điều đến một ngành khá nhàn của Tỉnh ủy, trên căn bản chính là lui về tuyền hai.

Ninh Xuyên chạy theo chị gái về nhà, đã nhìn thấy ba đang lấy một cái ghế con, ngồi trước cửa phòng bếp, nói chuyện với mẹ đang bận rộn nấu cơm bên trong, “Ba, mẹ!” Chị gái Ninh San tính tình sáng sủa, cực kỳ thân thiết với ba mẹ, so với chị gái, cậu nhóc Ninh Xuyên thì e dè hơn một chút, bước theo sau chị gái.

Ninh Hàng ôm lấy Ninh Xuyên, đặt trên đùi, lại vòng tay ôm Ninh San, năm xưa lúc Ninh San mới sinh ra bị bác sĩ cho rằng có bệnh tim bẩm sinh, bấy giờ nhà bọn họ mới được cho phép sinh đứa thứ hai, nhưng Ninh San lớn dần lên, thân thể cũng khỏe mạnh nhanh nhẹn, không có vấn đề gì, giống như những cô gái khỏe mạnh khác, cho nên bà Ninh vẫn luôn cho rằng, mình và Ninh Hàng sống lương thiện, cho nên ông trời đã cho bọn họ một cơ hội, cho bọn họ vừa có cả trai lẫn gái, làm một cặp cha mẹ song toàn song phúc.

“Ba, lại làm quan lớn nữa?” Ninh Xuyên ngẩng đầu nhìn ba, trong lòng cậu, ba vẫn luôn là thần tượng, cho nên từ nhỏ đến lớn, cậu luôn cố gắng làm mọi việc ở mức tốt nhất, trở nên lợi hại giống như ba mình!

“Làm gì có quan lớn mà làm.” Ông Ninh sờ sờ đầu cậu, “Chẳng qua là làm ở ngành khác.”

“Aiz” Bà Ninh vừa nhặt rau vừa nói, “Lần này anh lên vào được Bộ Nội vụ tất cả đều là nhờ thủ trưởng Lâm đề cử, chúng ta có nên mang chút quà sang...”

“Cái này...” Ninh Hàng khoát khoát tay áo, “Thủ trưởng Lâm là lãnh đạo của anh, anh và ông ấy đều không phải loại người như vậy, cái này gọi là hối lộ, chẳng lẽ Ninh Hàng anh phải dùng tiền để mua chức vị sao?”

“Anh ấy, quá cứng nhắc.” Bà Ninh nói, “Thế làm sao mà tính là hối lộ được? Chẳng lẽ lãnh đạo thì không được tặng quà nhân dịp lễ tết sao? Không phải sắp tới Trung thu rồi còn gì?”

“Đến lúc đó rồi nói!” Ông Ninh trả lời, “Làm mấy chuyện đó, không cần thận sẽ chọc phải phiền phức.”

“Nhìn anh khẩn trương chưa kìa.” Bà Ninh đưa mắt qua, bảo Ninh San đưa em trai Ninh Xuyên đi vào trước, Ninh San hiểu ý, lập tức gọi em trai qua, “Tiểu Xuyên, mau đi làm bài tập, tối chơi tiếp.”

Ninh Xuyên nghe lời tụt xuống từ trên đùi ba mình, đi theo chị gái vào phòng mình, thoáng nghe thấy mẹ nói, “Anh còn muốn thăng chức, thì cũng phải tặng cấp trên ít đồ...”

“Nghe nói trung ương muốn thanh tra tham ô, Bộ Nội vụ bọn anh là đối tượng bị kiểm tra chặt chẽ trọng điểm, tổ giác tổ cáo lẫn nhau.” Ông Ninh nhỏ giọng nói.

“Tổ giác lẫn nhau?” Bà Ninh khinh thường nói, “Chuyện như vậy, anh cũng đừng thành thật quá, nào có ai lại quần chuyện không đầu này, anh có chính trực, thì cũng đừng chọc vào chuyện của người khác, ai biết được người ta ở trên có ô dù gì hay không, thủ trưởng Lâm vừa mới lui xuống, chúng ta bây giờ cũng chẳng có núi mà dựa dẫm.”

“Xem em nói kìa.” Ông Ninh nói, “Anh mới vào đơn vị, xảy ra chuyện gì được chứ?”

Khi đó, Ninh Xuyên còn là một đứa trẻ hạnh phúc, có một người cha giỏi giang, một người mẹ hiền lành, một người chị luôn che chở cho anh, có một gia đình mỹ mãn.

Còn nhớ buổi tối năm ấy, người một nhà ở bên nhau, chụp chung một bức ảnh, máy chụp hình cũ kỹ, ông Ninh chỉnh máy xong, vội vàng chạy tới, “Xạch” một tiếng, bốn người ghé vào nhau, cười giống như là những người vui vẻ nhất trên thế gian này.

Nghĩ đến đây, Ninh Xuyên không nhịn được vươn tay, rút ví tiền trong ngực mở ra, một tấm ảnh cũ đã ố vàng, kẹp trong ví, anh cầm lên, góc tấm hình hơi phồng lên một chút, đây là do Tô Thiên Thiên ban tặng!

Một tấm ảnh bình thường như vậy, lại trở thành bức ảnh chụp chung cuối cùng của một gia đình, phía trên, ông Ninh thần thái phấn chấn, tràn đầy tự tin, dường như cảm giác được sự nghiệp của mình đang đến hồi tốt đẹp, đáng vẻ như muốn làm một cuộc lớn.

Nhưng không quá bốn tháng, chính là thời điểm sắp sang năm mới, Ninh Xuyên kết thúc cuộc thi cuối kỳ, giáo viên vừa trả bài, thành tích của anh đứng đầu lớp, đứa bạn ngồi cùng bàn hâm mộ nói, “Ninh Xuyên, cậu lợi hại thật đấy!”

“Dĩ nhiên!” Một cậu nhóc mập phía sau nói, “Ba của Ninh Xuyên cũng rất lợi hại! Tổ nghe ba tổ nói, ba của Ninh Xuyên là quan lớn của chính phủ, cực kỳ giỏi!”

“Mẹ tổ cũng nói thế.” Cô bé tóc bím ngồi cùng bàn bé mập nói, “Ninh Xuyên, cậu tới nhà tổ chơi nhé, bọn mình ở chung một khu đấy!”

Ninh Xuyên nghe đám bạn nói, chỉ nhỏ giọng bảo, “Ba tổ nói, ba không phải là quan lớn gì đâu.”

“Dù sao ba cậu rất giỏi là được!” Bạn cùng bàn vỗ vỗ vai cậu, “Cậu cũng rất giỏi!”

Ninh Xuyên mím môi, không nói lời nào, trong lòng cũng thầm cảm thấy tự hào vì ba mình.

Nhưng ngày hôm đó, khi Ninh Xuyên và chị gái mang theo thành tích đáng mừng về nhà, cùng mẹ chờ ba về ăn cơm, đợi mãi cho đến khi trời tối mà ba vẫn chưa trở lại, mẹ gọi điện thoại đến đơn vị, mới biết ba bị viện kiểm sát dẫn đi, cả mấy trưởng ban trưởng khoa có liên quan trong Bộ Nội vụ cũng bị dẫn theo.

“Ba sao vậy?” Ninh San hỏi, “Sao ba chưa về hả mẹ?”

“Không sao không sao cả...” Bà Ninh an ủi hai đứa trẻ, “Ba các con có chút việc, mấy ngày nữa sẽ về.”

Lúc ấy Ninh Xuyên vẫn không rõ có chuyện gì xảy ra, anh chỉ biết, mấy ngày sau, ba vẫn chưa về, mẹ bắt đầu ngày nào cũng ra ngoài, ngày nào cũng mệt mỏi, ngày nào cũng không có cả thời gian nấu cơm, trời vừa tối đã nghe thấy mẹ một mình ngồi trong phòng khóc thút thít.

Chị Ninh San ló xuống từ trên chiếc giường tầng ghé đầu nói với Ninh Xuyên đang ngủ ở dưới, “Tiểu Xuyên, ba xảy ra chuyện rồi.”

“Ba xảy ra chuyện gì?” Ninh Xuyên chớp mắt, “Sao lâu vậy rồi mà không thấy ba trở lại? Sao mẹ ngày nào cũng khóc?” Cậu hỏi từng tiếng, giọng nói mang theo chút nước mắt.

Ninh San trèo xuống giường, chui vào trong chăn với em trai, ôm cậu thật chặt, “Chị không biết, nhưng mà chị biết là ba mình là người tốt, là do người khác hãm hại!”

“Hãm hại? Vậy ba có được cứu ra không?” Ninh Xuyên hỏi.

“Có.” Ninh San gật đầu.

Mười sáu năm trước, là thập niên mà tham ô hối lộ mới bắt đầu xuất hiện, mọi người vẫn còn khá xa lạ mờ mịt với danh từ này, mà số tiền tham ô hối lộ cũng nhỏ đến mức khiến những người ở thời đại hiện nay khó mà tin được, nhưng mà vào thập niên đó, đối lập với những kẻ tham ô hối lộ mới xuất hiện, lực lượng chống tham nhũng cũng tạo thành một làn sóng nhỏ sau khi thủ tướng mới lên nhậm chức.

Bộ Nội vụ thị ủy nơi ông Ninh làm việc là nơi bị thẩm tra nghiêm khắc nhất, đầu tiên là những người ở trong Bộ tự tố giác lẫn nhau, kết quả có một phong thư tố giác được gửi đến viện kiểm sát, trong thư trực tiếp nêu rõ đối tượng, chính là Phó bộ trưởng Ninh Hàng!

Sau đó Viện kiểm soát lập tức lập án thẩm tra, trừ Ninh Hàng ra, còn có mấy trưởng khoa trưởng ban nhỏ trong Bộ Nội vụ, tất cả đều sa lưới.

Bà Ninh hỏi thăm mấy lượt, mới dò được tin tức từ vợ của một trưởng khoa, nghe nói lần này những người bị thẩm tra cùng đợt với Ninh Hàng đều là những người không có ai che chở ở phía trên! Mặc dù trung ương có ý định thanh tra tham ô, nhưng những chuyện như thế này một khi đã bắt đầu thì luôn đẩy vài người ra ngoài để dễ ăn dễ nói, quả hồng mà, đương nhiên phải bóp quả nào mềm!

Người vợ của khoa trưởng này cũng nói thật với bà Ninh, chồng bà ta quả thật đã giúp người ta sắp xếp công việc, nhận hai vạn đồng, vào thập niên đó, số tiền mấy vạn đồng, cũng bằng với mức phán xét tham ô 5000 đồng, đã là một con số trên trời.

Có lẽ tội của ông ta không còn gì để dè dặt, cùng lắm than thở một câu phía trên mình không có ai, tự nhận xui xẻo, hoặc là thấy may trong lòng vì tội mình còn chưa lớn, có chút bí mật còn chưa có ai biết.

Nhưng đối với Ninh Hàng mà nói, sẽ kiên quyết không ôm ý nghĩ như vậy, bởi vì ông vốn không nhận bất kỳ một khoản hối lộ nào, chớ nói là lợi dụng chức quyền, lạm quyền mưu lợi!

Mà phong thư tố giác kia, căn bản là bịa đặt, cho dù bị cách ly thẩm tra, trong lòng ông vẫn phẳng lặng, tin chắc rằng mình bị người ta vu hãm.

Trong thời gian thẩm tra không được gặp người nhà, chỉ có thể gặp luật sư, bà Ninh vội vàng tìm một luật sư vào hỏi thăm tình hình của ông Ninh, dù sao với bà mà nói, chuyện tham ô hối lộ bà chẳng biết một tí gì.

Cho dù có phải nộp tiền tham ô, cũng nên cho bà biết chồng bà đã làm gì, với những gì bà biết, căn bản không có chuyện nhận hối lộ, chớ nói đến tiền tham ô gì đó.

Thời gian gặp luật sư có hạn, Ninh Hằng nói rất ít, chỉ có ba câu, “Đừng lo lắng cho anh, anh bị oan, chân tướng nhất định sẽ rõ ràng.”

Ba câu đơn giản, khiến cho bà Ninh an tâm hơn nhiều, nhưng cũng cảm thấy mờ mịt, chân tướng thực sự sẽ rõ ràng sao? Bà thật sự có thể chỉ ở nhà chăm sóc con cho tốt, chờ đến ngày chồng mình được thả ra sao?

Nhưng rồi một ngày, hai ngày, ba ngày... Một tuần, hai tuần, ba tuần..

Cuối cùng năm mới cũng sắp tới, mà tin tức mà bà Ninh đợi được lại là, tiêu đề của tin thời sự, nguyên thị ủy Phó Bộ trưởng Bộ Nội vụ Ninh Hằng sợ tội tự sát.

12. Chương 34 - 35 - 36

PART 34

Tô Thiên Thiên chạy từ trong công ty ra, mới phát hiện mặt đất bên ngoài đã bị ánh nắng mặt trời thiêu đốt nóng ran, cô sờ mái tóc không loạn cũng không chỉnh của mình, đột nhiên cảm thấy khát nước.

Hơn nữa còn là vô cùng khát, lúc trước một đường chạy như điên đến hoàn toàn là nhất cổ tác khí*, bây giờ bao nhiêu sức lực đã xả hết lên ba mình, chỉ còn lại oán trách bức bối và nghi ngờ, không có chỗ nào để phát tiết.

* Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phụ chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Nghĩ tới nghĩ lui, Tô Thiên Thiên quyết định về nhà trước để giải phóng chút cảm xúc này đi đã rồi tính tiếp sau.

Đón một chiếc taxi, đi thẳng về nhà, dì Lâm ra ngoài trả tiền, lập tức muốn rút cả cầm, “Cô, cô chủ, cô to gan thật, ông chủ vừa đến công ty cô đã chạy về nhà rồi!”

“Sau này đừng nhắc đến ông già keo kiệt ấy trước mặt cháu nữa.” Tô Thiên Thiên tức giận nói.

Dì Lâm sững sốt một chút, “Sao cô nói giống bà chủ thế?” Dứt lời nhún vai, “VẬY sau này tôi biết nhắc đến ông ấy trước mặt ai đây?”

“Ba cháu lại làm gì vậy?” Thiên Thiên kỳ quái hỏi, cho dù ông ấy có biến thái có đáng ghét thế nào thì vẫn luôn đối xử tốt với bà Tô.

Đúng lúc đó bà Tô xuất hiện ở cửa, “Chỉ cả họ của con sinh non, hôm trước vừa sinh được một đứa bé gái, gọi điện thoại báo, mẹ hẹn dì Hai con cùng đến thành phố N thăm nó, kết quả ông bố keo kiệt của con chỉ cho mẹ có hai trăm đồng để làm tiền mừng!”

“Phụt!” Tô Thiên Thiên không nhịn được mà phì ra, “Thật là hiếm có, lại còn những hai trăm?”

“Đúng là con hiểu ba con đấy, vốn ban đầu cho có một trăm, sau mẹ nổi khùng lên, ông ấy mới cho hai trăm!” Bà Tô bất đắc dĩ nói, “Mẹ cũng lười phải cãi nhau với ông ấy rồi, chiều nay mẹ phải đến ngân hàng rút tiền.”

Tất cả các khoản ông Tô đều lấy tên của bà Tô cả, có điều là bà không được biết mật mã, mà thực ra cũng lười phải quản lý, hôm nay nổi giận thật sự, muốn dùng thẻ căn cước cưỡng chế rút tiền, không thể nghỉ ngơi, hành vi này chính là khiêu chiến với ông Tô quyền uy ngày nào cũng kiểm tra lời lãi.

Thế nên Tô Thiên Thiên lập tức sáng mắt lên, “Mẹ, cuối cùng mẹ cũng không nhịn được nữa rồi à?”

“Đúng vậy!” Bà Tô siết tay, lại hỏi lại Tô Thiên Thiên, “Ba con làm gì con hả?”

Tô Thiên Thiên nhìn trời, “Ba đã bóp chết mối tình đầu đẹp dễ mà ngọt ngào, hơn nữa còn tương lai sáng lạn của con!”

Bà Tô lập tức liên tưởng đến cảnh tượng đã thấy trong siêu thị hôm đó, “Chẳng lẽ... con thực sự quay lại với Ninh Xuyên à?”

“....” Thiên Thiên nhìn xung quanh một chút, ho khan một tiếng, “Chúng ta có thể không thảo luận vấn đề này ở cửa nhà được không mẹ?”

....

“Cái gì?!!” Nghe Tô Thiên Thiên kể lại xong, bà Tô kinh ngạc bật dậy từ trên ghế sa lon, “Thì ra chuyện đó là do ba con làm?”

“Đúng vậy.” Tô Thiên Thiên bĩu môi, “Mặc dù giờ con và Ninh Xuyên đã không còn gì, nhưng nghĩ mà vẫn thấy tức mẹ ạ!”

“Thật là...” Bà Tô thở dài, “Chuyện này cũng quá đáng quá, không biết ba con nghĩ thế nào nữa....”

“Ba còn nghĩ gì nữa chứ.” Tô Thiên Thiên rũ mắt xuống, “Con không giúp gì được cho sự nghiệp của ba, thì cũng phải mang lại ích lợi gì đó cho ông ấy trên phương diện khác thôi.”

Nghe cô nói như vậy, trái tim bà Tô hơi nhói lên, vươn tay sờ sờ đầu Thiên Thiên, “Có những lúc mẹ thực sự thấy không thể nào nói chuyện với ba con được, con gái có gì mà không tốt, con gái là áo bông nhỏ tri kỷ của mẹ mà!”

Thiên Thiên cay cay mũi, bao nhiêu ầm ức giấu trong lòng bỗng chốc trào ra, “Mẹ... chẳng lẽ con lại đáng ghét như thế sao? Ngay cả ba mình còn chẳng thích mình, có phải con quá thất bại rồi đúng không...”

“Phải không?” Bên tai Tô Thiên Thiên vang lên lời Ninh Xuyên nói ngày hôm đó —— “Chúng ta đều đã là quá khứ rồi, tại sao vẫn không thể dứt ra được?” Nghĩ đến đây, cô cười khổ một tiếng, “Có lẽ con thực sự là người như vậy, cho dù đã cố gắng, cho dù đã thay đổi, cho dù anh ấy có biết... cũng sẽ không thể thay đổi được gì...”

Dì Lâm bưng thức ăn qua tiếp lời, “Nếu bà chủ với cô chủ không chịu nổi ông chủ nữa, thì hai người cứ bỏ nhà đi luôn là xong!”

“Hả?” Tô Thiên Thiên và bà Tô cùng nhau kinh ngạc há to miệng, “Bỏ nhà đi?”

“Đúng vậy.” Dì Lâm đặt bát cơm trước mặt Thiên Thiên, giơ đũa lên, “Vừa đúng dịp bà chủ đang muốn đến thành phố N, cô chủ mấy hôm nay cũng đang ở nhà bạn, thế thì cứ mặc kệ ông chủ đi, chắc rồi ông ấy cũng biết mình đã cư xử quá đáng thôi.”

“Đúng thế!” Bà Tô sáng mắt lên, vỗ tay, “Phải cho ông ấy nếm mùi lợi hại một chút mới được, ai bảo ông ta càng ngày càng quá đáng!”

“Nhưng mà...” Tô Thiên Thiên chần chừ một chút, “Mẹ với con làm vậy có thể khiến cho ba thay đổi sao?” Ba cô keo kiệt đã mấy thập niên, quá đáng cũng đã quá đáng mấy thập niên, có thể dễ dàng thay đổi như vậy sao? Sao cô lại cảm thấy có chút bất an thế này, giống như cảm giác trong lòng ông địa vị của cô không quan trọng đến mức ấy, có lẽ cô có làm gì cũng chỉ phí công mà thôi.

“Sợ cái gì!” Bà Tô vỗ vai cô, “Cho dù ba con không để ý đến con, chẳng lẽ ngay cả mẹ ông ấy cũng không quan tâm sao?”

Tô Thiên Thiên nhìn bà Tô đang tràn ngập lòng tin, dường như cũng được khuyến khích đôi chút, nhắc tới ở trong nhà, người ông ấy quan tâm nhất chính là mẹ, nếu như mẹ đối kháng với ba, chắc sẽ có kết quả chẳng?

Nhưng cho dù có kết quả thì thế nào? Chẳng lẽ sau khi giữa cô và Ninh Xuyên đã không còn chút hy vọng nào, cô còn dám hy vọng xa vời rằng ba mình sẽ thay đổi suy nghĩ xem thường mình sao?

Nhưng sự do dự của Tô Thiên Thiên không đại biểu cho việc bà Tô sẽ lùi bước, rất rõ ràng, bà còn đang nóng lòng muốn thử, cả người giống như cắt tiết gà, như đang muốn làm một chuyện mà bà đã ấp ủ trong lòng hai mươi mấy năm, cuối cùng cũng có thể làm thành đại sự vậy. “Vậy bây giờ mẹ phải đi thu dọn đồ đạc luôn, ày da, mẹ còn phải đi mua chút thuốc bổ cho Tiểu Nhược nữa! Bây giờ phải nhanh chóng thu dọn đồ đạc, nếu không lát nữa ông ấy về....”

Vốn định chuyển khỏi nhà Ninh Xuyên, nhưng xem tình hình trước mắt, hình như cô phải tá túc mấy ngày rồi? Nhưng chị Ninh San đã về rồi, nhà cửa chắc cũng hơi chật chội, hay là cô đến khách sạn nhỉ? Không biết chị hai họ đã về chưa, nếu trở lại rồi thì tốt.

Khi suy nghĩ những thứ linh tinh này, Tô Thiên Thiên đã trở lại nhà Ninh Xuyên, Ninh San đang gọi cơm ngoài ăn cùng với Bối Bối, thấy cô quay lại, hơi kinh ngạc một chút, nhưng cô vẫn dùng một phương thức khéo léo khác để biểu lộ sự kinh ngạc này, “Ngại quá, không mua phần của em rồi...”

“Không sao ạ, em ăn rồi.” Tô Thiên Thiên cười cười.

Bối Bối thấy cô, lập tức reo lên, “Quả táo đã về!”

“Bối Bối hình như rất thân với em nhỉ.” Ninh San kỳ quái hỏi, “Hai người mới quen không lâu đúng không...”

“Ha ha, có thể là em có duyên với trẻ con.” Cô vừa nói vừa gỡ đầu, có chút lúng túng nói, “Cái đó... nhà em xảy ra chút chuyện, có thể mấy hôm nay vẫn phải ở đây, cái đó... chị Ninh San, buổi tối em ngủ chung với chị được chứ?”

“Em không phải lo đâu.” Ninh San khoát khoát tay, “Tối chị không ở đây.”

“Dạ?” Thiên Thiên chớp mắt một cái, chỉ Bối Bối, “Chị muốn đưa Bối Bối ra ngoài sao?”

“Không...” Ninh San cười nhẹ nói, “Bối Bối ở đây, chị ra ngoài có chút việc.”

“À...” Thiên Thiên chẳng hiểu gì chỉ biết gật đầu một cái, “Vậy chị bận thì cứ đi đi, em sẽ trông Bối Bối giúp chị.”

“Vậy thì cảm ơn em nhé.” Ninh San cười, nhìn Bối Bối đang cầm chiếc thìa nhỏ trong tay múa may cho dù có ghét người kia thế nào, nhưng vẫn nhớ con mình.

Thấy tâm trạng của Ninh San không tệ, Thiên Thiên nuốt nước miếng mở miệng, “Cái đó, chị Ninh San, em có thể hỏi chị một chuyện được chứ?”

“Sao?” Cô ngừng đầu nhìn Thiên Thiên, “Chuyện gì?”

“Cái đó...” Tô Thiên Thiên cúi đầu, có chút lắp bắp nói, “Là chuyện về nhà chị ấy, ba của chị và Ninh Xuyên... đã từng là lãnh đạo ở trên thị ủy sao?”

Vừa nghe lời này, Ninh San đặt đĩa xuống, dừng một lúc mới hỏi, “Sao vậy, Tiểu Xuyên thực sự không nói gì với em sao?”

Tô Thiên Thiên lắc đầu, cảm thấy trong lòng có chút đắng ngắt, có lẽ đoạn quá khứ kia của cô và Ninh Xuyên thực sự là trẻ con học đòi uống rượu, bởi vì bọn họ đều cất giấu quá nhiều bí mật và tâm sự, căn bản không thể chạm tới suy nghĩ của đối phương.

“Được rồi, ” Ninh San nghiêm túc trả lời, “Dù Tiểu Xuyên nó chưa nói, chị làm chị cũng không nên lắm mồm, nhưng chị nghĩ, chuyện này em có biết cũng chẳng sao, dù sao cũng là cái tin cũ rích ai cũng biết, ai có ý kiến riêng của người ấy, nhưng mà em nhìn nhận thế nào, chị cũng không biết...”

...

Xế chiều, đến đơn vị hợp tác xử lý xong một số chuyện, bởi vì có chút không thoải mái, Ninh Xuyên từ chối liên hoan buổi tối, quay về khách sạn trước.

Tắm rửa xong, gạt bỏ cái nóng oi bức của mùa hè, Ninh Xuyên nằm trên giường, TV truyền đến những âm thanh ồn ào, nhưng vẫn khiến cho căn phòng này có vẻ cô quạnh mà lạnh lẽo, có một quãng thời gian, anh không thể nào chịu nổi sự cô quạnh, nhưng dần dần rồi cũng quen.

Nghỉ ngơi được một lát, anh đứng dậy quyết định ra cửa tản bộ, bấy giờ mới nhận ra khách sạn mình ở nằm giữa đường Hoài Hải, bước trên con đường quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, chỉ có thời gian không quay lại, phẳng phất như đã mấy thế kỷ trôi qua.

Nhưng cho dù có quen thuộc đến mấy cũng sẽ trở nên xa lạ, trên thế giới này có quá nhiều chuyện đột nhiên và ngoài ý muốn, giống như năm đó, không một lời báo trước, trong một đêm, Ninh Hằng trở thành một kẻ

phạm tội tham ô mà không ai trong thành phố N không biết, căn cứ vào lá thư chỉ điểm kia, sau khi lập án điều tra đã phát hiện, trong bốn tháng tại chức ngăn ngừa, Ninh Hàng đã lợi dụng chức quyền tham ô thu hối lộ mười lăm vạn đồng, trong ngắn kéo bàn làm việc của ông, phát hiện ra hai vạn đồng tiền mặt còn sót lại chưa kịp mang về nhà, cùng với một giấy chứng nhận quyền sở hữu một căn nhà, còn có một tên cán bộ cục dân chính, sau khi sa lưới đã thú nhận để được chuyển chức vụ, đã từng đưa cho Ninh Hàng một vạn đồng tiền mặt.

Từ sau hôm đó, bà Ninh không được nhìn thấy ông Ninh nữa, bởi vì ba câu nói trong thời gian thẩm tra kia, tựa hồ vẫn còn vang ở bên tai, đột nhiên lại trở thành di ngôn cuối cùng của ông.

Đối với chuyện ông Ninh tham ô, bà Ninh không thể nào chấp nhận, có lẽ chuyện mà bà càng không thể chấp nhận hơn là nguyên nhân cái chết của chồng mình, một người tích cực phấn đấu, luôn tràn ngập hy vọng với tương lai như vậy, sao có thể tự sát được chứ?

Ông ấy từng nói, ông ấy bị oan, chân tướng sẽ rõ ràng, nhưng sao có thể “Sợ tội tự sát” trong thời gian thẩm tra được chứ?

Từng nghi vấn cứ ập vào bà, nhưng đáp lại bà, chỉ có một thi thể lạnh như băng, một người đang tuổi tráng niên, thoát nhìn ung dung như vậy, nhưng sao mới không đầy một tháng ngăn ngừa, đầu tóc đã bạc hơn phân nửa, xung quanh đôi mắt nhắm chặt phủ một màu xám xịt, thoát nhìn hết sức mỗi mảy, cả người giống như đã già đi cả chục tuổi, làm cho bà cảm thấy có chút xa lạ, đầu ngón tay chạm tới làn da lạnh như băng, bà mới chợt nhận ra, thế giới của mình, đã hoàn toàn sụp đổ.

Bảo cáo kết quả khám nghiệm tử thi cho biết, Ninh Hàng nuốt vàng tự sát. Vàng không gây độc hại cho cơ thể người, nhưng vàng nặng, khi rơi xuống đè lên ruột thì không thể đẩy ra, mà trong thời gian ngắn cũng sẽ không chết ngay, cho nên người nuốt vàng đều là do bị sự đau đớn khó chịu hành hạ mà chết.

Căn cứ vào lời khai của người trong trại giam, Ninh Hàng chọn thời điểm đêm khuya vắng người, len lén nuốt chiếc nhẫn kết hôn trên tay mình mà chết, vì đêm khuya vắng vẻ, ông ta lại kìm nén không kêu ra tiếng, cho nên không ai phát hiện ra.

Về phần vụ án của ông, tuy còn đang trong thời gian thẩm tra nhưng chứng cứ phạm tội rõ ràng, chỉ có bản thân Ninh Hàng vẫn chưa thừa nhận mà thôi, giờ lại tự sát, dĩ nhiên là sẽ được quy là sợ tội tự sát.

Tất cả diễn ra một cách hiển nhiên như vậy, không chút thấp thỏm, tất cả mọi người đều chấp nhận, chỉ có nhà của Ninh Xuyên không thể chấp nhận, nhưng bọn họ không thể làm được gì.

Ba chưa hề nhận tội, luật pháp không thể phán tội cho ông, ông vô tội, nhưng cả xã hội, cả dư luận đã hạ một phán xét nặng nề nhất cho ông, thậm chí còn không cho ông một cơ hội để biện bạch.

PART 35

Ninh Xuyên cùng chị gái Ninh San ở nhà đợi ba, cuối cùng lại chỉ đợi được một tấm ảnh thờ đen trắng, cậu hỏi chị mình, “Ba đâu rồi? Ba đâu rồi?”

Chị gái ôm lấy cậu, nói với cậu, “Tiểu Xuyên, ba không về được nữa rồi.”

Trong một đêm, tất cả đều thay đổi, ba biến mất, những bạn bè thân thích vẫn hay tới nhà họ chơi cũng không quay lại, ngay cả hàng xóm bình thường vẫn ra vào thấy nhau, nay cũng bị người ta xem thường coi như là không khí.

Đêm giao thừa năm đó, một nhà ba người ngồi trước bàn, lắng nghe tiếng cười đùa vui vẻ bên ngoài cửa sổ, tiếng pháo rộn ràng, ôm lấy nhau mà khóc.

Học kỳ mới đã đến, ngày tựu trường, Ninh Xuyên bắt đầu phải chịu đựng những chỉ trích mà đáng lẽ ra cậu không phải chịu, “Cậu xem, nó là Ninh Xuyên đấy!”

“Là đứa có ba làm quan to ấy hả?”

“Còn ai vào đây nữa? Té ra là tội phạm tham ô!”

“Nghe nói thành tích của nó không tệ?”

“Thành tích tốt thì sao, sau này lớn lên cũng giống ba nó thôi, toàn là tham quan cả!”

Buổi tối, Ninh Xuyên và Ninh San nằm trong căn phòng tối đen, ngược nhìn lên trần nhà, mãi vẫn không sao ngủ được, được một lúc, Ninh San nằm giường trên bỗng nhiên kiên định nói, “Chị sẽ là một người xuất sắc, chị không muốn là một kẻ bị người khác xem thường!”

Nói xong, chị ghé đầu xuống nói với Ninh Xuyên ở bên dưới, “Tiểu Xuyên, em cũng đừng chịu thua kém, em phải cố gắng, phải giỏi giang giống như ba ấy!”

“Dạ.” Ninh Xuyên cắn chặt răng, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, “Chị, em sẽ kiên cường!”

“Phải kiên cường!” Hai đứa trẻ, đồng thanh hô lên.

Bọn họ cố gắng kiên cường nỗ lực học tập, nhưng không thể ngờ rằng, những thứ bọn họ phải chịu đựng và đối mặt trong cuộc sống càng ngày lại càng tăng. Vì chuyện của ba, mẹ vẫn chạy ngược chạy xuôi khắp nơi, nhưng lần nào muốn khiếu nại cũng không có cửa, bà bắt đầu tự giam mình trong phòng, không gặp ai, không ăn cơm, cả ngày lảm nhảm, tự nói tự nghe.

Ninh Xuyên và Ninh San ngày nào cũng dậy sớm, làm thức ăn xong, đưa vào cho bà ăn, bà chỉ ngậm ngẩn nhìn hai chị em, “Này, sao hai đứa lại tự nấu cơm? Mẹ đâu rồi?”

“Mẹ...” Ninh San gọi bà một tiếng, bà lại trợn tròn mắt nhìn bọn họ, “Ba là ba hai đứa mà!”

“...” Ninh Xuyên thấy choáng váng, lại thấy mẹ mình lảm nhảm nói, “Giờ ba vào Bộ Nội vụ rồi, công việc rất bận rộn, bao nhiêu người muốn đưa phong bì, nhưng mà ba không bao giờ mở cửa sau! Chú hai đứa mấy ngày trước còn tìm ba, nhưng mà anh em thì cũng không thể nể tình riêng mà làm trái luật được!”

“Mẹ!” Mắt Ninh San đã ứ lệ, gọi một tiếng, nhưng bà vẫn không hồi hồn lại, vẫn tiếp tục nói, “Mẹ các con nói ba ngốc. Nhưng

công việc chính là công việc, vậy có phải ba ngốc quá không? Cho nên mới có người hại ba? Ba có phải nên tặng quà cho cấp trên không đây, đã bảo là thời buổi như thế này, người như ba rất hiếm! Nhưng thủ trưởng Lâm cũng đã lui về tuyến hai rồi? Vậy ba biết tặng cho ai đây? Như vậy thì bọn họ sẽ thả ba đúng không, để ba về nhà, ba còn có các con mà! Thân thể Ninh San mặc dù không có vấn đề gì lớn, nhưng đầu được như mấy đứa khỏe mạnh khác, Tiểu Xuyên lại nhất gan, cả ngày cứ lẻo đẻo theo chị...” Bà cứ lảm nhảm lan man như vậy mãi, mà hai đứa bé bên cạnh đã khóc không thành tiếng.

Cuối cùng, vào mùa xuân, cái mùa mang lại cho người ta hy vọng, bà Ninh bị đưa vào viện tâm thần, trong nhà không có tiền để dành gì, hai đứa bé lại phải đi học, người mẹ cần điều trị, Ủy ban liền đưa hai chị em đến nhà chú dì, nhà thì cho thuê, tiền thuê nhà lấy làm phí nuôi dưỡng.

Trong bệnh viện, bà Ninh không chịu ăn cơm, y tá nào cho bà ăn, đều bị bà cắn, giống như đã phát điên, bệnh viện không quản được, chỉ có thể gọi điện thông báo cho Ninh Xuyên và Ninh San, hai chị em ngày nào cũng đứng bữa cơm thì chạy từ trường học vào bệnh viện, bón cho bà ăn, cầu xin bà ăn cơm.

Mà bà Ninh giờ chẳng khác nào một đứa trẻ ngang bướng, rõ ràng bụng đã đói kêu ùng ục mà vẫn ngậm chặt miệng, không chịu mở ra, hai đứa bé vừa khóc vừa bón cơm cho người mẹ đang chạy quanh phòng, hết vòng này đến vòng khác quanh giường bệnh, bắt đầu từ đó, rất rõ ràng, chuyện cố ý không ăn cơm tạo thành ám ảnh rất lớn đối với Ninh Xuyên, cho nên khi ở bên Tô Thiên Thiên, chỉ cần cô không ăn cơm, Ninh Xuyên sẽ bắt đầu sợ hãi.

Nghe đến đó, Tô Thiên Thiên chợt hiểu ra, trong lòng có một thứ mùi vị không sao nói rõ ra được, “Thì ra là vậy...” Đúng vậy, thì ra là vậy, cô coi chuyện đó như một nhược điểm thú vị, lại chưa từng nghĩ rằng đó lại là một vết thương khảm sâu trong lòng Ninh Xuyên.

“Thật ra thì...” Ninh San chớp mắt một cái, “Đó đều là những chuyện trong quá khứ, rất lâu rồi, mới đầu bọn chị còn chưa quen, sau đó, cứ cho mẹ chị ăn như vậy được sáu năm, cũng thành quen, rồi đến khi không cần phải bón cho bà ăn nữa, lại thấy không quen...”

Mẹ mắc bệnh tâm thần, chú được chọn làm người giám hộ của bọn họ, nhưng chú vẫn mang hận lúc trước khi mình khẩn cầu anh trai giúp một tay xin cho một công việc trong chính phủ đã bị từ chối, cho nên cứ

xử với bọn họ cũng chẳng tốt lành gì, mà ông ấy đã có thái độ như vậy, đương nhiên dĩ đối xử với bọn họ lại càng không tốt.

Nhưng cho dù có không tốt đến đâu thì cuộc sống vẫn tiếp diễn như vậy. Đảo mắt đã sáu năm trôi qua, lại một mùa xuân nữa, Ninh Xuyên và chị gái xách hộp cơm vào đưa cơm cho mẹ, dạo gần đây tình trạng của bà có khá hơn đôi chút, thi thoảng sẽ nhớ ra mình là ai, quá khứ đã xảy ra chuyện gì, nhưng vừa nghĩ tới tâm trạng lại trở nên vô cùng kích động.

Nhưng Ninh Xuyên và Ninh San vẫn cảm thấy vui, năm ngoái Ninh San mới thi đỗ đại học, là sinh viên được hưởng học bổng toàn phần, cho dù dĩ vẫn ngẫm cầu nhàu về việc cô đi học, nhưng không thể nói gì hơn.

Một năm nay, Ninh Xuyên và Ninh San dường như đã nhìn thấy cuộc sống mới thuộc về họ, chỉ cần chị gái tốt nghiệp đại học, tìm được một công việc, khi đó Ninh Xuyên cũng lên đại học, chỉ cần anh có thể giống như chị mình, lấy được học bổng, như vậy tiền lương của chị cũng gánh vác được tiền thuốc thang của mẹ, bọn họ lại có thể dọn về nhà mình, nếu như bệnh tình của mẹ có chuyển biến tốt thì lại càng hay!

Nhưng không ai ngờ được rằng, buổi trưa hôm đó, ánh nắng mặt trời ảm áp trút lên trên người, hai chị em mới bước vào cổng bệnh viện, đã nghe thấy có người kêu to —— “Có người muốn nhảy lầu!”

Theo bản năng, hai người bước nhanh hơn, chạy tới trước khu nhà mà mẹ đang điều trị, ngửa đầu nhìn, ánh mặt trời rơi vào khiến họ không tài nào mở mắt được, ngược chiều sáng, chỉ thấy một bóng người bị bao phủ trong ánh nắng chói chang, bà nói, “Tôi không điên, chồng tôi bị oan!”

Bà hét lên, tựa hồ như đã dùng hết sức lực của mình, tiếng nói vừa dứt, thân thể nhẹ bẫng lao xuống, một trận gió thổi qua, bà giống như một chiếc lá, chao liệng rơi xuống từ trên tầng thượng, dai dẳng, chậm rãi như vậy, dưới tầm mắt của Ninh Xuyên và Ninh San, lao thẳng xuống, cuối cùng rớt trên đất, phát ra một tiếng kêu trầm buồn, giống như một cái búa nện trên lớp băng dày, âm thanh mang theo vô số vết rạn, trầm thấp mà chất chứa.

“Mẹ!!!”

Trong tay bà, nắm một tấm hình của ba khi còn trẻ, dường như trí nhớ của bà đã dừng lại trong khoảng thời gian quá khứ tươi đẹp ấy. Chờ đến lúc bà được đưa vào phòng cấp cứu, bà đã thoi thóp chỉ còn một hơi, nhưng suy nghĩ của bà lại hoàn toàn tỉnh táo, bác sĩ gọi cả hai chị em vào.

Bà đeo máy thở, khóe miệng còn đọng lại vệt máu, khó khăn nói, “Tiểu Xuyên, nhà chúng ta, trông cậy hết vào con... Tiểu San, con, con phải chăm sóc em...”

“Mẹ ơi, mẹ ơi...” Ninh Xuyên và chị la lên từng tiếng thất thanh, thực sự không thể nào đối mặt với những chấn động mà hết lần này tới lần khác cuộc sống mang tới cho họ.

“Mẹ thật vô dụng...” Bà nhẹ giọng nói, giọng nói bên trong máy tiếp oxy tạo ra một mảng sương trắng, mông lung mờ ảo như vậy, sau đó, sương mù tản đi, để lại cho Ninh Xuyên và Ninh San một sự thực rõ ràng mà tàn khốc.

Sau khi mẹ qua đời, bọn họ thực sự trở thành cô nhi, cũng may Ninh Xuyên vẫn có thể tiếp tục sống ở nhà chú, chỉ cần Ninh San có thể tốt nghiệp tìm được công việc là ổn. Nhưng không ngờ tới, dĩ lại nói nhà không có tiền để cung cấp cho Ninh Xuyên và cả hai đứa con trai mình cùng đi học, nhất quyết muốn Ninh Xuyên tạm thời nghỉ học. Mà người chú – người giám hộ của bọn họ lại nói với hai người, mấy năm trước vì gánh nặng tiền thuốc thang của bà Ninh, nhà của bọn họ đã bị bán đi lâu rồi, tiền cũng đã xài hết, mất cha mẹ cũng là mất hết tất cả.

Chú lấy ra một xấp giấy nợ không biết là từ đâu ra, liệt kê tất cả những chi phí tiêu tốn vào người hai chị em bọn họ trong mấy năm qua, cộng thêm Ninh Xuyên đã sắp hoàn thành chín năm giáo dục phổ cập rồi, chỉ cần học nốt học kỳ này, không cần phải lên cấp ba nữa.

Chị gái Ninh San đang vừa học vừa làm nghe được tin, lập tức nghỉ học, tự mình kiếm việc làm, đón Ninh Xuyên ra khỏi nhà chú dĩ, bắt đầu những ngày tháng hai chị em nương tựa nhau mà sống.

PART 36

Nghe Ninh San kể xong, Tô Thiên Thiên đã không biết mình nên nói gì, cô biết quá ít, mà chuyện xảy ra lại quá nhiều, trong nháy mắt, đột nhiên, cô bỗng hiểu được lời mà Ninh Xuyên nói ngày hôm đó, chuyện giữa bọn họ quả thật không thể tháo gỡ được, những tháng ngày đã qua kia giống như một cuộc chơi, kết thúc rồi, người ra đi cũng không trở về nữa.

“Cho nên Tiểu Xuyên vẫn rất cầu tiến, luôn cố gắng làm từng chuyện một.” Ninh San nói, “Bởi vì chỉ có người đã từng mất đi tất cả, mới hiểu được có được tất cả khó khăn đến cỡ nào.”

Ninh Xuyên là một người tích cực cầu tiến, điểm này Tô Thiên Thiên đã biết từ trước, chỉ có điều giờ phút này cô mới rõ nguyên nhân. Giống như chị hai họ đã từng nói vậy, có lẽ so với Ninh Xuyên, cô có quá nhiều thứ, cho dù cô có một câu chuyện bi thương của riêng mình, nhưng những nỗi bi thương kia, vào thời khắc này lại có vẻ mờ nhạt như vậy. Có lẽ những cố gắng mà Tô Thiên Thiên đã bỏ ra không ít hơn Ninh Xuyên, nhưng cô đã chọn buông tha, còn Ninh Xuyên vẫn đang kiên trì tiếp tục phấn đấu, chỉ duy điểm này thôi, cũng đủ để cô không so nổi rồi.

Nghĩ lại những việc bóc đồng mình từng làm trong công ty trước kia, thật đúng là vừa nực cười vừa hoang đường, Tô Thiên Thiên nhất thời không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung cảm xúc trong lòng mình lúc này, chỉ cảm thấy có một loại cảm giác vừa giật mình vừa hổ thẹn.

Đừng nói là hỏi thăm Ninh Xuyên về chuyện trước kia, ngay cả suy nghĩ thôi cũng thấy khó mà đối mặt với anh được, thế nên Tô Thiên Thiên thu dọn đồ đạc đơn giản, kéo cái va li to dùng của cô, ra khỏi nhà Ninh Xuyên.

Chị hai họ nghỉ phép từ thứ sáu tuần trước, nghỉ một tuần cộng với thứ bảy chủ nhật là chín ngày, du lịch một tuần, hôm nay đang quay trở lại từ núi Thần Nông. Lúc này chắc đang vội vàng về nhà, sau đó thu dọn đồ đạc, nghỉ ngơi chưa được hai ngày đã lại phải đi làm, nghĩ đến đây, Tô Thiên Thiên không khỏi mà cảm thán, đi làm cực khổ lắm mà, hiếm hoi mãi mới được ngày nghỉ lại còn ra ngoài du lịch, du lịch về xong là hết cả ngày nghỉ. Cho nên từ khi lên đại học đến giờ cô chẳng bao giờ đi du ngoạn danh lam thắng cảnh gì cả... Du lịch gì đó, xem hình là được rồi, cho dù mình có đến, cũng không thể nhớ kỹ được, chẳng phải lại cần nhìn hình sao! Hơn nữa nhiều nơi xem ti vi thì thấy đẹp, mà lúc tự mình đi xem, căn bản chẳng ra cái gì.

Lý luận của cô là — Không đến Trường thành không hảo hán, mới đến Trường thành vã mồ hôi!

Lúc Tô Thiên Thiên nói mớ lý luận này với chị hai họ Âu Dương, lập tức bị phỉ nhổ, “Một là cảm giác chính mắt thấy, một là tự mình tưởng tượng, giống làm sao được!”

“Nhưng em có thể tự thay mình vào mà!” Tô Thiên Thiên đặc biệt tự hào nói.

“Em họ Thiên Thiên có bản lĩnh của mình, thế cũng không tệ đâu...” Anh rể hai Tô Xán tiếp lời.

“Bản lĩnh của nó?” Âu Dương tức giận nói, “Bản lĩnh của nó là sống buông thả chỉ biết ăn với chơi!”

Vừa nhắc đến chuyện bình thường mình chỉ biết buông thả, cô không tìm được mà nhớ đến những gì Ninh San nói ngày hôm nay.

“....” Tô Thiên Thiên thở dài, “Dù sao hôm nay em đã bị kích thích gián tiếp rồi, anh chị có kích thích trực tiếp em cũng chẳng để ý đâu.” Vừa nói vừa gục đầu xuống bàn, “Em là một đồng cỏ mục...”

“Ồ...” Âu Dương bĩu môi, có chút giật mình nhìn Tô Xán chồng mình, “Thật là quái lạ, con bé này lúc nào cũng hùng hổ oai phong đi đường của mình, cho rằng chính đạo của người khác đều là lạc lối hết cơ mà!”

Tô Xán nhún vai, “Hai chị em tán gẫu đi, anh đi thu dọn đồ đạc.”

“Anh rể hai thật là tốt...” Tô Thiên Thiên nghẹo đầu nói, “Tìm được người mình thích, không bị người nhà phản đối, hai người tốt nhất là ở đó tự kỷ đi, làm người ta khó chịu, hạnh phúc quá đấy!”

Âu Dương nuốt nước miếng, “Sao hôm nay em buồn thế?”

Tô Thiên Thiên khịt khịt mũi, “Không cần thận, máu chó rồi, lại còn nổi đau thanh xuân nữa...”

“Phụt!”

....

Nghe Tô Thiên Thiên thuật lại chuyện xảy ra mấy ngày qua, Âu Dương không nhịn được thở dài nói, “Bốn ngày nay hình như còn đặc sắc hơn bốn năm qua của em!”

“Chị nghe thấy đặc sắc, nhưng em không đặc sắc được như vậy.” Tô Thiên Thiên có chút ỉu xiu nói.

“Nhưng không phải mẹ em lần này đứng chung một chiến tuyến với em sao, hai người hợp lại còn không giải quyết được ba em sao?” Âu Dương đối với bà mẹ này có lòng tin tuyệt đối!

Tô Thiên Thiên thở dài, không biết nên nói gì cho phải, đúng vậy, mẹ cô đứng chung một chiến tuyến đối kháng ba cùng với cô, nhưng kết quả sau khi đối kháng là gì đây? Mẹ cô lấy được quyền làm chủ tiền bạc, còn cô có thể lấy được sự tôn trọng mà cô đáng được nhận, dường như đó là một kết cục hoàn mỹ, nhưng sao nghĩ kiểu gì cũng thấy có chút nuối tiếc?

Nếu như bốn năm trước cô dám đấu tranh, nếu như bốn năm trước đấu tranh giành được thắng lợi, nếu thế cô và Ninh Xuyên có phải sẽ không giống như lúc này?

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một chữ nếu như.

Thế giới này đâu thiếu các loại “Nếu như”, có thiếu thì thiếu những kỳ tích để cho “Nếu như” biến thành “Thực sự” mà thôi,

Âu Dương dường như có một chút thấu hiểu suy nghĩ của Tô Thiên Thiên, chuyện tình cảm, không phải là tất cả, để vượt mất, vẫn có thể tiếp tục ở bên nhau được. Nhưng thái độ tiêu cực như vậy, dường như không hợp với tính cách của con bé lắm, vậy nên Âu Dương vỗ vỗ lưng Thiên Thiên, “Lên tinh thần đi nào, cho dù nói thế nào, đối kháng với cậu của chị là việc nhất định phải làm! Cho dù không phải vì chuyện kia, thì cũng là vì tôn nghiêm của mình, hiểu chưa, tôn nghiêm ấy! Cho nên ấy, đối đầu với cậu đi, chị tuyệt đối ủng hộ em!”

“Tôn nghiêm à...” Tô Thiên Thiên lại thở dài một tiếng, chớp mắt một cái, đột nhiên nhớ ra cái gì, ngồi thẳng người mở to hai mắt nhìn Âu Dương, “Ba em là cậu ruột của chị sao?”

“...” Âu Dương nuốt nước miếng, “Dĩ nhiên, cậu ruột thật đến không thể thật hơn!”

“A...” Tô Thiên Thiên chép chép miệng, “Ba em thật đáng thương!”

...

Hôm nay là ngày đầu tiên Tô Thiên Thiên và bà Tô bỏ nhà ra đi, dì Lâm cảm thấy cả thế giới bỗng trở nên khác biệt, tuyệt với đến mức kỳ lạ!

Đầu tiên, bà không cần phải nấu cơm, bà chủ và cô chủ đều đến nhà người khác ăn tiệc, ông chủ lại ăn rất đơn giản, một đĩa rau có thể đủ cho ông ấy ăn ba ngày!

Tiếp theo, ông chủ bình thường đi làm, không ở nhà, trong nhà thì chẳng có việc gì, bà ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, cảm thấy thời gian tràn trề làm sao, cuộc sống mới phần khích làm sao!

Cuối cùng, cũng là quan trọng nhất, trong nhà bớt đi hai miệng ăn, tiền cơm nước tháng này đột nhiên dư ra nhiều hơn, chờ ông chủ không có ở nhà, gọi đồ ăn ngoài, vừa ăn đồ ăn không tốt cho sức khỏe, vừa xem phim truyền hình, mới thích thú đến nhường nào!

Cho nên, trước mắt có thể thấy, sự ra đi của hai người phụ nữ trong nhà họ Tô chưa mang tới sự khủng hoảng nào cho nhà họ Tô, được rồi, dì Lâm không tính là người nhà họ Tô. Cho nên sau khi ông Tô về đến nhà, đối mặt với chuyện vợ và con gái bỏ nhà ra đi, khủng hoảng tạm thời còn chưa thấy, mà tức giận thì có một đồng.

“Hai mẹ con bỏ nhà ra đi! Dám cùng nhau bỏ nhà đi?! Chẳng lẽ mẹ con nó không biết sắp đến kỳ nghỉ hè đất đỏ rồi, khách sạn không có chỗ nào giảm giá cả sao! Muốn bỏ nhà đi cũng phải tìm lúc mùa du lịch ế ẩm mà đi chứ! Thế này thì xài hết bao nhiêu tiền cho nó vừa đây?”

Dì Lâm hết sức bình tĩnh trả lời, “Bà chủ cầm thẻ đi ngân hàng rút tiền rồi, còn nói chút tiền lẻ đó, không cần quan tâm.”

Anh rể Tô Xán thả hai chị em ở đầu đường cách công ty không xa liền lái xe đi, cô và chị hai họ không nhanh không chậm bước về phía công ty.

“Mà này...” Âu Dương đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, “Em với Ninh Xuyên căn bản đã thế rồi, vậy em với Ôn Nhược Hà đến bây giờ là tình trạng thế nào?”

“Tổng giám Ôn?” Tô Thiên Thiên cả kinh, mấy ngày nay quá nhiều chuyện, khiến cái đầu có dung lượng không lớn mấy của cô đã đem nhân vật có tần số xuất hiện không cao trong tuần này bỏ vào bộ nhớ dự phòng mất rồi, giờ mới nhớ ra, nhất thời kinh ngạc một thân mồ hôi lạnh, “... Vẫn đang trong trạng thái xem mặt.”

“Con heo lười như em, còn có thể lãng nhãng tình cảm với hai người đàn ông liền một lúc, thật là hiếm có khó tìm!” Âu Dương thở dài nói.

“Cái gì chứ!” Tô Thiên Thiên vội vàng phản bác, “Xem mặt không tính được! Mới lại bọn em mới chỉ gặp nhau có hai lần, em với tổng giám Ôn cũng đâu có gì...”

Âu Dương nhìn Tô Thiên Thiên tay chân luống cuống, nhướn mày, vươn tay cốc một cái lên đầu cô, “Tô Thiên Thiên, không phải chuyện đã đến nước này ời, em vẫn còn tơ tưởng đến Ninh Xuyên đấy chứ!”

“Em...” Cô nhất thời cứng họng, nghẹn một lúc lâu, cao giọng, “Em và anh ta không còn quan hệ gì!”

Âu Dương tắc tắc lưỡi, “Chuyện của em tự em hiểu lấy...” Cô bước nhanh về phía trước, “Mối tình đầu đúng là khiến cho người ta khó quên...”

Tô Thiên Thiên rút lại phía sau một đoạn, lắc lắc đầu, xem ra cái thứ gọi là tình cảm này không thích hợp với những kẻ lười như cô, quá phức tạp, quá lãng nhãng.

Nếu như cuộc sống có thể đơn giản một chút, kiếm được việc làm, có một chỗ ở, có một người bạn, chỉ yêu một người, thì tốt biết bao.

Khi nghĩ đến những chuyện ngổn ngang này, Tô Thiên Thiên cũng đã bước đến trước cửa phòng làm việc, tuần trước vì lý do chăm sóc cho Bối Bối, cô không đi làm, cho nên lúc mấy đồng nghiệp nhìn thấy bóng dáng cô có hơi giật mình.

“Chào... mọi người!” Tô Thiên Thiên có chút lúng túng chào hỏi bọn họ, chỉ cảm thấy ánh mắt họ có chút khác thường. Theo lý mà nói, chút chuyện riêng của cô còn chưa đến mức bị tất cả mọi người biết chứ?

“Chào cô...” Hân Hân khua khua tay, “Cô tới lấy đồ hả?”

“Lấy đồ?” Tô Thiên Thiên nghi ngờ, “Lấy cái gì cơ?”

“Không phải cô chuyển công tác rồi sao?” Hân Hân nhìn còn có vẻ mù mịt hơn cô.

Tô Thiên Thiên cứng đờ cả người, “Tôi... chuyển công tác?”

Đúng vào lúc cô còn đang kinh ngạc, cửa phòng làm việc của Ninh Xuyên cách một tiếng mở ra, anh đứng bên trong, trong nháy mắt, bên ngoài bỗng trở nên yên tĩnh lại, “Tô Thiên Thiên” Anh há miệng gọi một tiếng, “Vào đây.” Dứt lời xoay người.

“...” Tô Thiên Thiên chớp mắt một cái, theo lý mà nói hai người bọn họ bây giờ gặp mặt phải rất lúng túng mới đúng, nhưng mà vẻ mặt của Ninh Xuyên giống hệt như cô đã làm chuyện gì có lỗi với anh lắm vậy, cho nên khẩu khí của anh, nghe có chút bất mãn.

Giữa bọn họ có chuyện gì đáng bất mãn sao? Cho dù có thì hai bên cũng đều có trách nhiệm chứ đúng không?

Bởi vì giọng điệu của Ninh Xuyên làm Tô Thiên Thiên có hơi khó chịu trong lòng, nhưng cô vẫn đi theo anh vào phòng làm việc. Ninh Xuyên ngồi ở chỗ ngồi của mình, cô quay đầu nhìn, thấy bàn làm việc của mình đã được dọn dẹp không sót một hạt bụi, đồ đạc cũng đã được xếp hết vào cái hộp giấy bên cạnh, “Bàn của tôi sao lại thế này?”

Ninh Xuyên chỉ nhìn cô, không nói một lời, dường như thừa nhận mình chính là đầu sỏ.

“Anh làm?” Tô Thiên Thiên cất cao giọng.

“Cô còn hỏi?” Ninh Xuyên cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói càng thêm bất mãn hơn trước.

Tô Thiên Thiên vẫn mơ hồ như cũ, lẽ ra đầu óc của cô cũng không đến nỗi quá dần, chuyện này lại gọi lên một chân lý mà giáo viên hồi tiểu học vẫn hay nói — đầu óc lâu ngày không dùng sẽ bị hoen gỉ! Cô nhứ chặt lông mày, cố gắng nghĩ xem tình huống này rốt cuộc là thế nào, hai người lần cuối gặp mặt là ở nhà anh ta, mà lần nói chuyện cuối cùng là —

“A! Chỉ vì chuyện đó, anh liền vứt hết đồ của tôi vào trong thùng?! Chỉ vì chuyện tôi ở nhà anh? Không phải anh ra về từng trải lý trí, bảo tôi thoát ra sao, thực tế thì sao, anh mới không thoát ra được ấy! Anh nhìn thấy tôi thấy không được tự nhiên cho nên muốn đuổi tôi đi chứ gì! Anh đừng quên, ai thua là phải làm giúp việc!”

Cô rống lên một hơi, Ninh Xuyên nhìn cô, ánh mắt từ tức giận và bất mãn đã chuyển thành bất đắc dĩ và căm nín, “Đây chính là những gì cô muốn nói?”

“Đúng vậy!” Tô Thiên Thiên ngẩng đầu lên, “Anh đừng tưởng là tôi có ý đồ gì với anh, anh nghĩ nhiều quá, đừng nói là một phòng làm việc, tôi có bị nhốt vào chung một phòng với anh cũng sẽ không có bất kỳ suy nghĩ gì! Anh bớt thiếp vàng lên mặt mình đi! Tôi đã sớm dứt ra rồi, không, chạy thoát mới đúng!”

“Tiếp đi...” Ninh Xuyên gật đầu, hơi nheo mắt, giống như đang nhẫn nại.

Cô chớp mắt một cái, hình như tình hình không ổn lắm thì phải, chẳng lẽ... “A! Không phải anh định tính sổ tôi bỏ bê công việc một tuần đấy chứ! Anh đừng quên, là anh bảo tôi đi chăm trẻ đấy! Anh muốn dùng lý do này để đuổi tôi, quá hèn hạ!”

“Tô Thiên Thiên!” Ninh Xuyên cuối cùng không nhịn được nữa mà vỗ bàn, “Chẳng lẽ không phải chính cô đi tìm Ôn Nhược Hà xin chuyển sang bộ Sáng tạo sao?!”

“...” Cái đầu rỉ sét sau nhiều lần cưỡng chế khởi động, cuối cùng cũng xạch một tiếng khôi phục lại bình thường, Tô Thiên Thiên nhìn trời, chuyện này, chuyện này hình như đúng thật là do chính cô làm.

Thấy cô mất dại ra, Ninh Xuyên hít sâu một hơi, dường như đã khó chịu trong lòng rất lâu rồi, “Cô là trợ lý của tôi, cô có yêu cầu hay bất mãn gì, nên nói với tôi đầu tiên chứ, cô đi nói với Ôn Nhược Hà, anh ta còn tưởng cô đã nói với tôi rồi! Lúc bên Nhân sự nói cho tôi biết, tôi còn như thằng ngốc chẳng biết gì cả!”

“Tôi...” Tô Thiên Thiên á khẩu, chuyện này cô vốn muốn nói, nhưng sau đó làm sao lại không nói? Dường như lúc mới đầu cô vì tức giận mới muốn bái bai với anh ta, đương nhiên sẽ không nói, sau lại chuẩn bị nói thì tình huống lại trở nên vi diệu như vậy một thời gian, tiếp đó lại xảy ra không ít chuyện, tóm lại, chính là đã quên không nói.

“Cô muốn nói là quên đúng không?” Ninh Xuyên một lời trúng đích, “Cô còn nhớ được cái gì đây? Dù sao cô cũng sẽ chẳng nói gì với tôi, đúng không?”

Hôm nay anh thực sự là bốc hỏa, vừa đi công tác từ thành phố N về, bộ Nhân sự đột nhiên gửi thông báo đến cho anh, anh chẳng hiểu đầu của tai nheo ra sao, lại còn tranh cãi với người ta, náo loạn nửa ngày mới biết là trợ lý của anh lên đi ăn máng khác trong chính nội bộ công ty!

Anh gọi điện cho Tô Thiên Thiên, muốn gọi cô tới hỏi cho rõ ràng, kết quả cô tắt di động ba ngày liền, bốc hơi thăng khỏi nhân gian!

Bộ Nhân sự thấy chủ quản của hai ngành vì một nhân viên nhỏ mà dẫn đến hiểu lầm và tranh cãi, muốn khai trừ Tô Thiên Thiên. Ninh Xuyên đang nổi nóng đương nhiên sẽ không nói gì, nhưng mà người hiền lành như Ôn Nhược Hà thì chạy từ Bộ Sáng tạo lên, lập tức trở thành hóa thân của chính nghĩa và lương thiện, vội vàng nhận là anh ta làm việc sai sót. Anh ta nói thế, giống như Ninh Xuyên là kẻ chỉ li tính toán lắm vậy, nhất thời ngay cả không khí tranh chấp cũng biến đổi, giống như là một vị cấp trên hà khắc ép bức nhân viên dưới quyền quá đến mức phải đi cầu xin chủ quản nơi khác giúp một tay.

Liên tưởng đến quan hệ giữa cô và Ôn Nhược Hà, thật sự là không nhìn ra! Tô Thiên Thiên này thật có bản lĩnh, bên này ở nhà mình chân nhân bất lộ tướng, anh còn đang rối rắm trong lòng quyết tâm nói bộn

họ hãy cùng nhau quên đi quá khứ đi, mà cô đã tìm người khác giúp mình chuyển công tác, còn nhanh nhẹn hơn cả anh!

Không hiểu sao, Ninh Xuyên cảm thấy mình lại làm kẻ ngu một lần nữa!

“Không phải thế đâu...” Tô Thiên Thiên có chút áy náy nói, “Lúc tôi đang giận anh thì đừng phải Ôn Nhược Hà, mới nói như vậy...”

“Tức giận với tôi, phải đi nói với người khác...” Ninh Xuyên bị câu trả lời như vậy làm cho tức đến không thở nổi, “Cô ở cạnh tôi âm ỉ đến thế cơ à! Chuyện gì cũng không nói với tôi được, phải đi tố khổ với người khác mới chịu được?” Lửa giận của anh nín nhịn cả ba ngày, còn tưởng hôm nay cô đi thẳng đến bộ Sáng tạo báo danh, không ngờ cô còn biết quay lại đây cơ đấy.

“Không phải là tôi chưa kịp nói sao?” Cô lẩm bẩm một câu, “Huống chi không phải anh cũng chẳng nói gì với tôi sao?”

“Tôi không nói với cô cái gì?” Ninh Xuyên hỏi ngược lại.

Tô Thiên Thiên nghiêng mặt qua một bên, “Dù sao mọi người đều không nói gì, cũng chẳng có gì hay mà nói, chuyện này là tôi sai, nhưng anh mắng thì cũng mắng rồi, không còn gì để nói nữa đúng không.”

Thứ sáu tuần trước Ninh Xuyên đã bị màn “Tự gánh chịu công kích” của Ôn Nhược Hà làm cho đầy một bụng tức, hôm nay Tô Thiên Thiên cũng không đau không nhột mà nhận lỗi để chặn miệng anh lại. Anh vẫn cảm thấy tính tình của mình vô cùng tốt, nhưng dạo này lại toàn đụng phải cái người xấu tính là cô, không chỉ rước bực vào người mà còn bị tổn hại hình tượng nhiều hơn.

“Cái gì gọi là mọi người đều không nói, tôi không nói cái gì?”

Tô Thiên Thiên là một người trong bụng giả bộ không có bí mật gì, mặc dù đã hết sức nhẫn nại, nhưng lời đến cửa miệng đã không nuốt lại nổi, “Chẳng lẽ chuyện ba tôi tìm người đánh anh anh đã nói cho tôi biết sao? Anh không phải chẳng nói gì cả. đã tự mình quyết định chia tay với tôi sao? Anh đã hỏi ý kiến tôi chưa? Anh có từng nghĩ đến cảm nhận của tôi không?”

PART 38

Ninh Xuyên sững sốt, cổ họng giống như bị người ta bóp nghẹt, không phát ra được thanh âm nào. Giống như cái đêm bốn năm trước đó, anh đối mặt với những lời nhục nhã, những câu trách móc kia, không thể thốt ra nổi một câu.

Anh nhớ Tô Thiên Thiên vẫn còn ở trong nhà đợi anh, lúc ra khỏi cửa, cô ngồi trên giường vẫy tay tạm biệt anh, “Đi đường cẩn thận! Tiểu Xuyên, lúc về nhớ mua giúp em túi Cheetos, nhớ là vị Barbecue đấy!”

Anh nói, “Trễ vậy rồi mà còn ăn à?”

Cô khúc khích cười hì hì, “Không phải nói tối nay muốn xem phim đến khuya sao, em vừa mới tải xuống đấy!”

Một thời gian rất lâu trước kia, trong lòng Ninh Xuyên vẫn luôn ôm theo nỗi bi thương, cái thứ gọi là tình yêu giống như mật ngọt này dường như quá xa vời đối với anh, mà anh cũng rất kiên trì, hạnh phúc quá lớn thường sẽ mang đến nỗi bất hạnh càng kinh khủng. Ở bên cạnh Tô Thiên Thiên, dường như tất cả đều trở nên đơn giản, mà anh cũng có thể chôn giấu vết sẹo của mình đi, giống như thực sự đã quên.

Nhưng chỉ cần vết sẹo còn ở đó, cuối cùng vẫn sẽ chạm phải.

Mang theo cảm giác hơi tê dại trên mặt, anh đi thẳng về, bóng đêm còn chưa sâu, trên đường vẫn rất náo nhiệt, anh bước vào siêu thị, đứng bên cạnh giá để đồ ăn vặt, giống như bị đóng đinh ở đó, cho đến lúc có một cô bé đẩy anh một cái, “Anh ơi, anh nhường một chút.” Anh hồi hồn, lùi hai bước, cô bé cười với anh một cái, đưa tay cầm lấy một bọc Cheetos trên giá. Nhảy chân sáo quay lại kêu lên với mẹ mình đang đứng cách đó không xa, “Mẹ ơi, mẹ ơi, con muốn ăn cái này!”

Ninh Xuyên thu hồi tầm mắt, mới phát hiện, thì ra Cheetos vị thịt nướng chỉ còn dư lại có một bọc, vừa này vẫn còn trong tầm tay anh, mà giờ đây mới chớp mắt đã không thấy tầm hơi.

Có một số việc, đột nhiên như vậy đấy, được mất, chỉ trong nháy mắt mà thôi, chần chừ một chút, tức là còn chưa đủ kiên định, như vậy đánh mất rồi cũng không còn gì để oán trách.

Hai tay trống trơn bước ra khỏi siêu thị, giống như thực sự không có gì cả, chính là bởi vì không có gì cả, nên mới càng không có tư cách để có được thứ gì. Anh đã từng có tất cả, cũng đã mất đi tất cả, ở bên cạnh anh, Tô Thiên Thiên cũng sẽ mất đi tất cả đúng không? Anh có tư cách gì để đòi hỏi cô cũng mất đi nhiều thứ như vậy chứ?

Anh nhắm chặt mắt lại, lông mi hơi ướt.

Bây giờ nghĩ lại, anh không những không thể thoát khỏi hồi ức khi ở bên cạnh Tô Thiên Thiên, mà còn không thoát khỏi nỗi đau trong quá khứ, bản thân anh còn không làm được, sao có thể yêu cầu Tô Thiên Thiên làm được chứ?

Sau khi rống một tràng, Tô Thiên Thiên trợn to cặp mắt có chút cảm giác ươn ướt, cô khịt mũi một cái, “Hai chúng ta đừng ai nói ai nữa, ai, ai cũng không có gì hay để nói hết.”

Quả thực không có gì hay để nói, phải nói là nếu lúc này còn có gì để nói, thì chính là anh có thể hỏi tại sao cô biết được chuyện này. Ý nghĩ vừa xoay chuyển, người biết chuyện này không nhiều lắm, liên hệ với việc sau khi anh về nhà đã gặp Ninh San, Tô Thiên Thiên sao có thể biết được đã rõ ràng, xem ra, quả thực không còn gì để nói.

Trước đó Tô Thiên Thiên vẫn còn đang sợ hai người lúng túng, sự thật chứng minh, bây giờ cô không cần phải lo lắng khó xử nữa, hơn nữa còn là làm một mẹ, khỏe cả đời, bởi vì cô sẽ chuyển công tác.

Thế nên thấy Ninh Xuyên không nói lời nào, cô bước qua ôm lấy thùng các tông, xoay người muốn đi, lại dừng bước, nhúu mày một cái, dường như cảm thấy mình còn làm thiếu một việc gì đó, sau đó nghiêng mặt nói với anh, “Chỗ này để lại cho anh, tôi đi! Anh không cần phải tiễn!”

Lời này nghe rất quen tai, Ninh Xuyên ngẩn ra, hình như bốn năm trước đây anh đã nói với cô như vậy, sau khi phục hồi lại tinh thần, Tô Thiên Thiên đã đẩy cửa ra ngoài rồi.

Khi Tô Thiên Thiên tìm được bàn làm việc ở bộ Sáng tạo sắp xếp đồ đạc của mình lên đó xong, cô vẫn cảm thấy quá đột ngột, một kẻ lười biếng như cô không những làm việc ở đây, lại còn trong thời gian ngắn như vậy đã đổi sang một công việc mới, chuyện này thực sự đủ khác thường.

Ôn Nhược Hà dĩ nhiên là hết sức hoan nghênh sự xuất hiện của cô, mới chỉ nhìn nét mặt của anh thôi, Tô Thiên Thiên đã biết cái gì gọi là “Hớn hờ ra mặt”, nhưng chẳng qua kỳ quái nhất là, so với việc nhìn thấy Ninh Xuyên, cô cảm thấy gặp Ôn Nhược Hà còn làm mình lúng túng hơn.

“Thiên Thiên, em thấy vị trí này được không?”

“Dạ, không tệ ạ.”

“Vậy em còn cần gì nữa không?”

“Dạ, tạm thời thì không.”

“Buổi chưa cùng ăn cơm nhé?”

“Dạ, được.”

Sau khi trải qua màn đối thoại nhiệt tình xong, Ôn Nhược Hà mới quay lại phòng làm việc của mình, Âu Dương nhắc chân đạp một cái, cả người dính trên ghế trượt đến sau lưng Tô Thiên Thiên, “Chị bảo này.... em biết đi đâu mà tìm được người tốt như Tổng giám chứ...”

“Tốt thì tốt...” Điểm này Tô Thiên Thiên không thể phủ nhận, “Chẳng qua là...”

“Chẳng qua là cái gì?” Âu Dương bĩu môi, “Chẳng lẽ em nghĩ nếu đứng bên em thì quá đáng tiếc? Chà đáp Tổng giám?”

“...” Tô Thiên Thiên nheo mắt, “Mặc dù em có một chút cảm giác như vậy thật, nhưng không mãnh liệt như chị nói đâu.”

“Chuyện này không quan trọng, quan trọng là đây là người vô cùng thích hợp với em.” Âu Dương nghiêm túc nói, “Đứa lười giống như em, làm gì có thằng đàn ông bình thường nào chịu nổi, mà tổng giám Ôn vừa hay chính là người có thể chịu đựng được em, khó lắm chứ tưởng à!”

Tô Thiên Thiên theo bản năng muốn há mồm nói thực ra thì cũng từng có một người có thể chịu đựng được cô, nhưng lời còn chưa ra tới miệng, chị hai họ Âu Dương đã tiếp tục lẩm bẩm, “Hơn nữa, lấy điều kiện của nhà em, không cần thận còn có thể bị đụng phải một gã hám của, cho dù không đụng phải một tên hám của, thì ông cậu keo kiệt của chị chắc cũng hám của nhà người ta, không có của để mà hám khẳng định ông ấy sẽ không thích, cho nên tổng giám Ôn vừa vặn thỏa mãn được em, cũng thỏa mãn được ba em, nhất cử lưỡng tiện đấy!”

“Sao lại phải thỏa mãn ba em chứ!” Tô Thiên Thiên bĩu môi, “Chị đừng quên em và mẹ em đang phản kháng lại ông ấy!”

“Ừ nhỉ!” Âu Dương hồi hồn, “Chẳng lẽ em muốn tìm cái gì khiến cho cậu không hài lòng, sau đó giống mẹ em ấy, kích thích thần kinh yếu ớt của ông ấy để đạt được thắng lợi của hai người?”

“Em mới lười phải kích thích ông ấy!” Cô lập tức phản bác, đưa tay đẩy cái ghế xoay của chị họ ra, “Chị ấy, đừng có nói chuyện tổng giám Ôn với em mãi thế, em nghĩ tới nghĩ lui rồi, thấy thích này, rồi yêu đương này, hao tâm tổn sức lắm, ai em cũng lười phải yêu!”

“Không động tay, không nhắc chân, chỉ có trong lòng thì tư chút xuân, nảy chút tình, em cũng lười phải làm, Tô Thiên Thiên, chị sùng bái em rồi đấy!” Âu Dương bị đẩy ngược lại thở dài một tiếng.

Giờ nghỉ trưa, Ôn Nhược Hà quả nhiên tới đi ăn cùng Tô Thiên Thiên, bởi vì lười đi lại, cộng thêm việc cô khá hài lòng với thức ăn của căn tin, cho nên cùng nhau ăn cơm ở công ty. Hai người ăn riêng với nhau vẫn còn có chút lúng túng, cho nên chị hai họ Âu Dương và Diệp Khinh Chu cũng tự nhiên đường đường chính chính mà ngồi ăn cùng bọn họ.

“Em họ Thiên Thiên, em tới chỗ bọn chị làm, tốt quá!” Diệp Khinh Chu nói tự đáy lòng, như vậy có lẽ có thể làm giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng cô, “Thế bên Tài vụ đã tìm được người thay thế em chưa?”

“Em có biết đâu.” Tô Thiên Thiên lắc đầu, thực ra cô chẳng biết tí gì về tình hình bên kia cả.

“Hình như chưa.” Ôn Nhược Hà nhíu mày một cái, “Chuyện này đều tại tôi, không nói với Ninh Xuyên trước, cho nên hôm ấy anh ta bực lắm, tuyệt đối không nhận trợ lý bên bộ Nhân sự sắp xếp cho anh ta, nói là tạm thời anh ta chưa cần trợ lý, nói cái gì mà... có trợ lý cũng như không, tự mình làm cho xong.”

“...” Đây đúng là phong cách của anh ta, Tô Thiên Thiên chớp mắt một cái nghĩ, nhưng mà sao câu này nghe cứ như đang kể lể rằng cô làm việc không xứng với chức vụ thế nhỉ, mặc dù cô chưa từng làm thêm gì ngoài những việc được yêu cầu, nhưng những việc thuộc bốn phận cô cũng làm đâu có ít!

“Tự anh ta làm?” Âu Dương chép miệng, “Đã sớm nghe danh Ninh Xuyên là một kẻ cuồng công việc, xem ra anh ta không chỉ là người điên, mà còn là siêu nhân ấy chứ!”

“Giờ sắp cuối tháng rồi, anh ta chắc là bận bù đầu mất.” Diệp Khinh Chu cũng là người hiền lành, không khỏi cảm thán một câu.

Đúng vậy, đến cuối tháng rồi... Tô Thiên Thiên gật đầu một cái, thời gian này hình như bộ Tài vụ lúc nào cũng bận rộn, tháng trước cô đến đúng vào thời điểm này, mang đến cho Ninh Xuyên một đồng phiên toái, tháng này lúc này, cô lại chạy thẳng, nghĩ thế nào cũng thấy cô làm vậy thực có lỗi với anh ta!

“Người đàn ông hoàng kim của công ty chúng ta, ai cũng chùn bước cả!” Âu Dương nuốt một miếng cơm, nói, “Ninh Xuyên tuổi cũng không ít, mặc dù gia đình không có gì ghê gớm, chẳng qua điều kiện bản thân cũng khá tốt, nhưng anh ta làm việc thực mạng như vậy, áp lực cũng không nhỏ đâu.”

“Tôi cũng khiến người ta chùn bước sao?” Ôn Nhược Hà có hơi bị đả kích.

“Tổng giám, anh là làm cho người ta nhìn mà sợ.. à không, nhìn mà kính nể!” Âu Dương nghiêm túc cải chính.

“Aiz!” Diệp Kinh Chu đổi chủ đề, “Tôi nghe nói hôm trước tổng giám Ninh còn mang theo một đứa bé đến công ty?”

“Bạn còn quan tâm đến mấy cái tin vớ vẩn ấy à...” Âu Dương bĩu môi, “Nghe nói là cháu ngoại anh ta...”

Ôn Nhược Hà không có hứng thú gì với việc buôn dưa, chỉ cười nói với Tô Thiên Thiên, “Đã quen với công việc chưa?”

“Dạ rồi...” Tô Thiên Thiên mặc dù không đáp lại lời của chị họ và Diệp Kinh Chu, đầu lưỡi thì trả lời Ôn Nhược Hà, trong lòng đã bắt đầu nhớ đến Bối Bối, may mà Ninh San cũng đã về, chắc sẽ chăm sóc thằng bé tử tế, nhưng mà nếu chị ấy biết chăm sóc cho Bối Bối, thì trước kia Ninh Xuyên đâu phải mang cả trẻ con đi làm.

Suy nghĩ một chút đến cuộc nói chuyện giữa Ninh San và cô lần trước, lẽ ra hai chị em bọn họ từ nhỏ đã khổ cực như vậy, chị ấy còn bỏ dở việc học hành chăm sóc cho Ninh Xuyên, chị ấy hẳn không phải loại người không có trách nhiệm đó mới đúng.

Nhưng Ninh San bây giờ không giống Ninh San trước kia chút nào, cộng thêm chuyện bây giờ chị ấy đã ly hôn, có lẽ tâm trạng không được ổn, lại còn phải chăm con một mình...

“Thiên Thiên? Thiên Thiên!” Ôn Nhược Hà hơi lên giọng gọi cô một tiếng.

“A?!” Tô Thiên Thiên hồi hồn, “Gì vậy?”

“Tôi đang hỏi em không đói bụng sao?” Ôn Nhược Hà mỉm cười chỉ vào đĩa thức ăn hầu như chưa được đụng đến của cô hỏi, “Sao lại ngần người ra thế?”

“A dạ dạ...” Cô vội vàng há miệng ăn cơm, “Vừa nãy đột nhiên bị nghẹn, giờ mới nuốt trôi.”

Ôn Nhược Hà đẩy chén trà bên cạnh, “Vậy em uống ngụm nước đi, ăn từ từ thôi.” Tô Thiên Thiên giương mắt nhìn, người đàn ông trước mặt này thực sự là tốt không chê vào đâu được, có lẽ ở bên cạnh anh, ngay cả ba cô cũng sẽ không chế nhạo gì cô được, nếu như trước kia, có một người thích hợp như thế này bước vào cuộc sống của cô, có phải một câu chuyện khác sẽ bắt đầu không, mà tất cả sẽ không phải rối rắm ở đây, khiến cho kẻ lười như cô không phải phiền não như vậy?

Nhưng mà, giờ đây người này đang ở trước mắt, nếu như bây giờ cũng không động lòng, thì trước kia cũng sẽ xảy ra chuyện gì sao? Người kia, đã từng, ngay từ khi bắt đầu đã biết có lẽ không thích hợp, nhưng vẫn bắt đầu, nếu như bây giờ tỉnh ngộ, có thể quên đi hết tất cả được không?

Cho dù không thể quên, cũng phải ép mình quên, nghĩ lại chuyện lúc sáng, trước mặt anh mình đã nói ra chuyện trước kia, anh cũng không giải thích lấy một câu, người ta ngay cả một câu giải thích cũng không nói với cô, cô còn ở đây xoắn xuýt cái gì nữa chứ!

Cô há to miệng nuốt thức ăn vào bụng, hít sâu một hơi, nấc cục một cái, giương mắt cười hì hì nhìn về phía Ôn Nhược Hà, “Em no rồi!”

PART 39

Tô Thiên Thiên xem như đã bắt đầu công việc ở bộ Sáng tạo, dù sao cũng là chuyên ngành cô học, mặc dù cô không có kinh nghiệm gì, nhưng cũng coi như ứng phó được.

So với sự thuận lợi của cô, Ninh Xuyên không được may mắn như vậy, tuy nói anh vẫn cảm thấy Tô Thiên Thiên cần bản chẳng làm được việc gì, nhưng khi cô đi thật rồi, việc lại ùn ra cả đống.

Những cái khác không nói làm gì, chỉ riêng việc đi in tài liệu thôi, anh phải rời khỏi chỗ ngồi, mở cửa phòng làm việc, bảo người khác giúp một tay. Một ngày cũng phải chạy như vậy bảy tám lần, sắp cuối tháng, tất cả mọi người đều rất bận rộn, chuyện gọi cơm lúc làm thêm giờ cũng quên sạch sành sanh, đến tối mới nhớ ra là không có cơm ăn, mấy nhân viên tài vụ rảnh rỗi đành đi mua cơm hộp xách về.

Lúc ăn cơm, Ninh Xuyên được thảnh thơi một chút, nhìn cái bàn trống không kia của Tô Thiên Thiên, những chậu cây bị cô ném lên bàn anh lúc trước đã bị anh trả lại chỗ cũ, đặt trên bàn có vẻ tro trọi.

Không hiểu sao, anh đột nhiên nghĩ, bốn năm trước, khi anh để lại cô một mình trong căn phòng đó, cô chắc cũng trơ trọi như vậy đúng không, xung quanh không có gì cả, tất cả đều chỉ là ký ức, trái lại càng thêm thương cảm.

Nhưng cái thứ gọi là thương cảm này từ trước đến nay chỉ có ở thời điểm người ta nhàn hạ mới có thể chạy ra ngoài tản bộ, chỉ cần có chút chuyện đột nhiên ập tới khiến cho người ta luống cuống tay chân thì lực chú ý cũng bị rời đi ngay lập tức.

Cho nên điều này thể hiện rằng Ninh Xuyên thực sự là một kẻ cuồng công việc, bận rộn thành như vậy rồi còn có thời gian rảnh rỗi để mà thương cảm! Cho đến tối, khi tắm xong, anh mệt mỏi về đến nhà, thấy Bối Bối đang ngồi một mình trên sofa ở phòng khách, tay cầm một món đồ chơi nhỏ, thấy anh về, hai tay vươn lên, “Đâu Đâu!”

Anh đột nhiên cảm thấy một cơn choáng váng, xem ra không chỉ có mấy người ở công ty cho rằng anh có tinh lực tràn đầy mà ngay cả chị ruột của anh cũng rất hiểu anh như thế!

Đặt cặp tài liệu xuống, đi tới ôm Bối Bối lên, trong đầu Ninh Xuyên đột nhiên thoáng qua một ý niệm, chính là người lẫn lộn trong giang hồ, sớm muộn gì cũng phải trả nợ, trước kia là chị nuôi anh khôn lớn, hôm nay anh sẽ phải chăm non cho Bối Bối... Một lát sau anh đột nhiên phát hiện ra, cho dù cuộc đánh cược của anh và Tô Thiên Thiên còn chưa có kết quả, nhưng trên thực tế, anh đã bắt đầu hiểu được sâu sắc làm sao để trở thành một người giúp việc tiêu chuẩn rồi.

“Mẹ đâu rồi?” Anh hỏi Bối Bối. Bối Bối nghiêng cái đầu nhỏ, lại chớp mắt một cái, thoát nhìn cũng mê man chẳng khác nào Ninh Xuyên.

Trông chờ lấy được tin tức của chị gái từ trong miệng một đứa trẻ con, Ninh Xuyên cảm thấy mình đã bận đến mức hồng đầu rồi, ôm Bối Bối đẩy cửa vào phòng hai mẹ con, vali du lịch và túi du lịch đều ở đó, trên giường còn rải rác hai ba bộ đồ, lọ nước hoa trên bàn trang điểm còn chưa đầy kín nắp, nhìn đáng vẻ chắc là vội đi ra ngoài, không phải là định biến mất lâu dài.

Anh ôm lấy Bối Bối bằng một tay, giơ tay kia ra xem đồng hồ, bây giờ đã sắp mười giờ rồi, có hẹn hò đột xuất gì thì giờ này cũng nên về rồi chứ.

Bối Bối ngáp một cái, nhìn qua có vẻ mệt mỏi. Mặc dù lúc này Ninh Xuyên cũng đã mệt đến mức muốn nằm sấp xuống giường mặc kệ tất cả, nhưng vật nhỏ trong lòng vẫn khiến anh không thể không chớp mắt vài cái, để cho con mắt đã khô khốc ướt lên một chút, lên tinh thần, chuẩn bị tắm rửa cho Bối Bối sạch sẽ.

Đặt Bối Bối lên giường bên cạnh mình, vỗ nhẹ cậu bé, trẻ con trở mình mấy cái, chốc lát đã ngủ thiếp đi. Cơn buồn ngủ của Ninh Xuyên dường như đã bị tiêu hao cùng với sự mệt mỏi, tuy mệt vô cùng, lại không ngủ được.

Ninh Xuyên nằm trên giường trở mình, nằm ngửa lên, lấy tay day trán, nhớ lại tình huống khi đi công tác ở thành phố N mấy ngày trước. Sáng sớm dậy anh liền đi lo chuyện của công ty luôn, anh mua vé xe đến gần Trung Ngộ, từ chối buổi liên hoan của Trung Ngộ, anh vốn không thích những hoạt động kiểu này, nhưng cũng không hẳn là người thiếu hòa hợp như vậy, chẳng qua là đến một nơi như thành phố N, tâm tình của anh cũng trở nên nặng nề, bây giờ thực sự không thể làm ra vẻ vui thú mà khi đi liên hoan cần phải có, trái lại còn làm người khác tụt hứng, lại cho rằng anh bất mãn chuyện gì đó.

Cho nên xử lý xong việc, anh liền đi sớm một chút, tính đi đến tiệm cà phê bên cạnh trạm xe ngồi một lúc. Đang đứng trên đường chuẩn bị đón taxi, đột nhiên có một giọng nói không quen thuộc cho lắm gọi anh lại, “Ninh Xuyên!”

Anh xoay người nhìn lại, có hai người già coi như cũng khỏe mạnh, đứng cách anh chừng mười mấy thước đang phất tay với anh, anh chân chừ một chút, đi về phía bên kia, từ từ lại gần nhìn, vẫn cảm thấy rất xa lạ, nhưng nếu hai người này có thể gọi được tên anh, chắc là phải biết anh, anh cẩn thận mở miệng, “Hai người là...”

“Ha ha!” Ông cụ nhìn có vẻ lớn tuổi hơn nở nụ cười, nhìn người bạn già đang đứng bên cạnh mình nói, “Bà xem, mắt tôi vẫn còn tốt! Nhìn một cái đã nhận ra thằng bé!”

Thấy Ninh Xuyên mặt mày mờ mịt, bà cụ nở nụ cười, “Tiểu Xuyên không nhớ chúng ta rồi, là bác Lâm của cháu đây này!”

“Bác Lâm!” Ninh Xuyên cả kinh, lúc này mới nhìn kỹ, quả nhiên là cấp trên của ba khi còn công tác ở Sở Lao động. Mười mấy năm không gặp, nhất thời không nhận ra được. Thủ trưởng Lâm vốn là Cục trưởng sở Lao động, ông đặc biệt tán thưởng và cũng đặc biệt quan tâm đến Ninh Hàng, bởi vì không có con cái, cho nên đối với Ninh Hàng trẻ tuổi đầy hứa hẹn có chút trông đợi của một người ba với con trai, cuối cùng trước khi lui về tuyến hai còn tận lực đề cử Ninh Hàng ngồi lên chức Phó Bộ trưởng của tổ chức, năm đó, Ninh Hàng mới bốn mươi tuổi, thực sự là quá mức chói lọi, bây giờ nghĩ lại, đó thực sự là những ngày tháng huy hoàng nhất trong đời của ông, mới vừa bước vào độ tuổi tứ tuần chừng chạc, sự nghiệp lại bắt đầu khởi điểm ở một độ cao mới, đúng vào lúc xắn tay áo, chuẩn bị mở mang khát vọng, lại không ngờ rằng đó đã là đỉnh điểm.

“Thằng bé này giống hệt Ninh Hàng!” Lời của thủ trưởng Lâm để lộ ra sự hoài niệm với Ninh Hàng, nghĩ lại thì năm nay ông cũng đã bảy mươi lăm rồi, dung mạo già nua, cặp mắt vẫn đục, đầu tóc cũng bạc phơ, cho nên nhất thời Ninh Xuyên mới không nhận ra được. Chẳng qua là thủ trưởng Lâm vẫn còn đắm chìm trong hồi tưởng, dường như cũng đang quay lại trong ký ức vậy, cặp mắt cũng sáng bừng lên, “Cặp mắt này, cái mũi này, chắc chắn, giống Ninh Hàng như đúc, giống quá...”

“Cháu quay về rồi? Bây giờ thế nào? Sau khi mẹ cháu ngã bệnh xong thì không thấy tin tức gì của nhà cháu, sau đó lại nghe nói cháu thi đại học ở nơi khác.” Bác gái hỏi.

“...” Đối mặt với trưởng bối trước đây, cùng nhiều vấn đề trực tiếp như vậy, Ninh Xuyên nhất thời không biết nên trả lời thế nào, trong chốc lát trăm mối cảm xúc cứ ngổn ngang.

Thủ trưởng Lâm thấy dáng vẻ này của anh, cũng tự nhiên nhớ đến chuyện của ba anh, có lẽ những vấn đề này, cũng không nên đứng ở chỗ như vĩa hè này mà nói vài ba câu là có thể xong, “Ninh Xuyên này, nhà hai bác ở ngay tiểu khu bên cạnh, vào nhà bác ngồi một chút nhé, cháu có rảnh không?”

Ninh Xuyên ngẩn ra, giơ tay lên nhìn giờ, dư dả thì không có, nhưng ngồi một chút thì có thể. Hai người trước mặt này khiến cho tâm trạng của anh phức tạp vô cùng, gợi lên biết bao hồi ức vừa vui vừa buồn, khi ba vẫn còn sống, bác Lâm rất quan tâm đến nhà bọn họ, hôm nay nhìn ánh mắt trông đợi của hai người, anh cũng không tiện từ chối, “VẬY làm phiền hai bác rồi!”

Có lẽ vì đã lớn tuổi, cho nên nhà của thủ trưởng Lâm bây giờ cũng còn ở cái nơi mà trước kia Ninh Xuyên đã quen thuộc nữa, mà là chuyển đến một tiểu khu gần đường cái, giao thông thuận lợi, dễ dàng đi lại.

Hai chén trà được đặt trên khay, Ninh Xuyên cầm một chén, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, “VẬY... Bác Lâm, chuyện mẹ cháu qua đời, bác vẫn chưa biết?”

“Cô ấy mất rồi?” Sự ra đi này không nghi ngờ gì đã khiến cho thủ trưởng Lâm cực kỳ giật mình, vụ án của Ninh Hàng, thủ trưởng Lâm có liên quan cũng bị cách lý thẩm tra một thời gian, có điều thứ nhất ông quả thực không có vấn đề gì lớn, thứ hai lúc đó ông đã lui về tuyến hai, thẩm tra cũng chỉ cho có lệ mà thôi. Sau khi được thả ra không lâu thì nghe được tin Ninh Hàng tự sát, tuổi đã cao, nghe vậy ông bị ồm nặng một trận, mấy tháng sau mới biết mẹ của Ninh Xuyên đã vào bệnh viện, ông có đến thăm một lần, không lâu sau đó thì Ninh Xuyên và Ninh San được đón về nhà của chú, từ đó cũng mất liên lạc.

Ninh Xuyên cúi đầu, nhìn lá trà nổi lên bềnh trong chén, khẽ gạt đầu, “Dạ, bệnh của mẹ cháu sau đó tái phát nghiêm trọng, liên, liên nhảy từ trên tầng thượng của bệnh viện xuống...”

“...” Thủ trưởng Lâm hít một hơi lạnh, hé miệng muốn nói gì, nhưng chỉ có cánh môi mấp má, không phát ra tiếng nào, một lúc lâu, ông mới nặng nề than một tiếng, “Tạo nghiệp mà...”

Ninh Xuyên nhất thời không lĩnh ngộ nổi ý tứ của ba chữ này, chỉ hỏi, “Bác thì sao ạ? Bác và bác gái vẫn khỏe chứ?” Anh nhìn xung quanh, hai vợ chồng già, không có con cái, có chút cô quạnh.

“Hai bác vẫn thế.” Thủ trưởng Lâm trả lời, “Chị cháu thì sao? Bây giờ cũng kết hôn rồi chứ?”

Dù sao cũng không phải là người quen thân lắm, chuyện của Ninh San không phải vài ba lời có thể nói rõ ràng, huống chi nói đến chuyện này ngọn nguồn lại liên quan đến chuyện của ba anh, thủ trưởng Lâm thoát

nhìn đã bị chuyện của mẹ anh làm cho chấn động, cho nên Ninh Xuyên đành miễn cưỡng cười, “Dạ vâng, con cũng được hơn một tuổi rồi!”

Quả nhiên nhắc đến trẻ con, khiến cho thủ trưởng Lâm lại lộ ra vẻ mặt vui vẻ lúc vừa mới nhìn thấy Ninh Xuyên, “Phải không? Thế là tốt rồi!! Chị cháu là một cô gái tốt, từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, bác nhớ khi đó đến bệnh viện, con bé còn đang bón cơm cho mẹ! Tốt quá, tốt quá.... ba mẹ cháu đều là người tốt, các cháu nhất định phải được phúc báo!”

Ninh Xuyên thấy ông vui vẻ như vậy, khoe miệng cũng nhếch lên theo, “Bác và bác gái cũng sẽ có phúc báo.”

“Hai bác ấy à, có lẽ bây giờ không tính là giàu có, nhưng tóm lại là có thể an hưởng tuổi già, tốt hơn nhiều so với đám xấu xa kia!” Thủ trưởng Lâm nhủ mảy nói, “Cháu biết Triệu Cương chứ! Chính là Nguyên bộ trưởng của Tổ chức ấy, sau đó không bao lâu thì lên chức thị trưởng của thành phố N, sau lại được làm Bộ trưởng Bộ Nội vụ của Tỉnh ủy, cũng nở mày nở mặt lắm, giờ thì sao! Gặp rủi ro! Bị tùm rồi! Lão ấy mới chính là tội phạm tham ô!” Giọng nói của ông càng ngày càng cao, nắm đấm siết chặt, có chút kích động.

Triệu Cương.... Trong đầu Ninh Xuyên bắt đầu nhớ lại người này, so với thủ trưởng Lâm, vị cấp trên của ba này với anh vẫn còn có vẻ quá xa lạ, thứ nhất là vì khi Ninh Hàng vào bộ Nội vụ chưa được bao lâu thì đã xảy ra chuyện, thứ hai là quan hệ của người tên Triệu Cương này với Ninh Hàng cũng không tính là tốt.

Ninh Xuyên nhớ sau khi ba được vào bộ Nội vụ, có một lần anh và chị gái đi theo mẹ đến thăm đơn vị của ông, hôm đó đột nhiên trời lại mưa to, buổi sáng lúc ba đi làm không mang ô, cho nên đến khi sắp tan tầm, mẹ nói muốn mang ô tới cho ba, thuận tiện mang theo chiếc áo khoác, Ninh Xuyên và chị gái vô cùng tò mò về chỗ ba làm việc, hét ầm ĩ lên nhất quyết theo đi bằng được.

Không chịu nổi trước sự cầu khẩn của hai đứa trẻ, bà Ninh mặc áo mưa đi giày cao su cho hai đứa, cầm ô và áo khoác, ba người đạp mưa đi đến đó, gió mang theo nước mưa tấp vào mặt, Ninh Xuyên và Ninh San lau nước mưa trên mặt, vừa cười khúc khích vừa đạp nước chơi đùa trên đường.

14. Chương 40 - 41 - 42

PART 40

Đi tới trước cửa đơn vị, bà Ninh gõ cửa phòng bảo vệ, vừa định gọi cậu ta mở cửa, bảo vệ đã chạy đến kéo cửa sắt ra, hai chiếc xe đen bóng chậm rãi đi từ trong khu nhà lớn ra, bảo vệ đội mưa đứng ở cổng cười nịnh nọt.

Người trong xe hạ cửa kính xuống, nhìn ba mẹ con đang đứng ở cửa, Ninh Xuyên chớp mắt một cái, gạt nước mưa đọng trên mi xuống mới nhìn rõ được dung mạo người kia, gương mặt vuông vức, mày rậm, mắt nhắm lại, chớp mũi tròn, đôi môi dày, mái tóc bóng loáng được vuốt ngược về phía sau, đáng vẻ cực kỳ lạnh đạo, hỏi cậu, “Các người tìm ai?”

“Ninh Hàng.” Bà Ninh chần chờ một chút rồi mở miệng.

“Thì ra là phu nhân của Ninh Hàng.” Người kia nói, “Tôi đã bảo cấp cho cậu ta cái xe, cậu ta lại nói nhà mình gần đơn vị, không cần thiết, lần này trời mưa, còn nhờ người nhà mang ô tới.”

Bà Ninh hơi cúi đầu, “Đúng là không xa lắm.”

Người nọ nhếch miệng, dặt ra một nụ cười đầy ẩn ý, “Vậy mọi người vào đi, cậu ta vẫn còn ở trong phòng làm việc đấy.” Dứt lời cánh cửa sổ màu đen từ từ chạy lên, Ninh Xuyên dần dần không thấy khuôn mặt của ông ta nữa.

“Bác đó là ai vậy mẹ?” Ninh San ngẩng đầu hỏi mẹ.

“Ông ấy là Bộ trưởng Triệu!” Bảo vệ cướp lời, nhìn chằm chằm chiếc xe hơi màu đen kia, cho đến khi xe khuất sau ngã rẽ mới thu hồi tầm mắt, quay về phía bà Ninh cười nói, “Thì ra cô là người nhà của Bộ trưởng Ninh à! Mau vào đi, mưa to lắm.”

“Cám ơn!” Bà Ninh gật đầu nói cảm ơn, dắt hai đứa bé đi vào trong ký túc xá.

Vào đến phòng làm việc riêng của ông Ninh, ông vội vàng cầm chén trà rót nước ấm cho bọn họ, “Lạnh lắm hả, sao còn mang cả con tới làm gì.”

“Bọn con muốn xem đơn vị của ba ba một tí!” Ninh San cười nói, nghiêng đầu nhìn em trai, “Đúng không, Tiểu Xuyên?”

“Dạ!” Tiểu Xuyên có chút hướng nội gật đầu một cái.

“Mau uống hộp nước ấm đi.” Ông Ninh nói với hai đứa trẻ.

Bà Ninh nhìn quanh phòng làm việc đơn giản của ông, uống một ngụm nước ấm mới mở miệng, “Phải rồi, vừa nãy gặp bộ trưởng Triệu ở cửa. Có phải bộ trưởng Triệu là cấp trên của anh không?”

“Ừ.” Ông Ninh gật đầu một cái.

Bà Ninh gật gù, giống như có điều suy ngẫm nói, “Nhìn qua cảm giác là người không giống thủ trưởng Lâm.”

“Đúng là vậy.” Ông Ninh có chút bất đắc dĩ cười một cái, “Tiếp xúc nhiều cũng quen thôi.”

“Thời gian anh theo Thủ trưởng Lâm quá lâu.” Bà Ninh cười nói, “Thói quen với tình tình cũng giống bác ấy.”

Ông Ninh ngượng ngập gãi gãi đầu, “Đơn vị đầu tiên của anh là sở Lao Động, làm lâu vậy rồi, đột nhiên chuyển qua bên này có chút không quen.”

“Vậy thì mới phải nhanh chóng làm quen đi mới được.” Bà Ninh có hơi lo lắng, “Đơn vị mới anh chưa quen biết được ai, chúng ta cũng không có ai ở trên, Thủ trưởng Lâm cũng đã lui về, vẫn nên lo liệu quan hệ với cấp trên cho tốt.”

“Ừ.” Ông Ninh gật đầu một cái, “Xem ra hôm nay bọn họ đi ăn bữa cơm anh cũng không nên từ chối.”

Bà Ninh có chút bất đắc dĩ nhìn chồng mình, “Anh lại chuẩn bị ngồi trong phòng làm việc làm thêm giờ chứ gì.”

Ninh Xuyên ngẩng đầu nhìn mẹ, “Ba ba như vậy không phải là vất vả làm việc, là tấm gương sao?”

“Tiểu Xuyên...” Bà Ninh vuốt vuốt đầu cậu bé, “Con đừng có giống ba con, chỉ biết có công việc.”

Ninh Xuyên nhìn ba, lại nhìn mẹ, nhưng không hề gật đầu, trong lòng cậu, một giọng nói nhỏ nhỏ đang vang lên, “Sau này, phải giống như ba ba, luôn luôn cố gắng.”

...

Thủ trưởng Lâm rót thêm nước vào chén cho Ninh Xuyên, “Đường dây của Triệu Cương đều bị tóm gọn, trong nhà gã còn soát ra được sổ tiết kiệm hơn cả ngàn vạn, lên cả Thời sự rồi đấy.”

Hơn ngàn vạn, một con số khổng lồ cỡ nào, Ninh Xuyên không kìm được mà nhớ đến con số nhỏ nhoi mà trên thực tế không hề tồn tại được dính sau tội danh của ba mình, “Ông ta bị bắt rồi ạ...” Đối với Triệu Cương, Ninh Xuyên không có ấn tượng gì đặc biệt.

“Cháu chắc vẫn chưa biết đúng không, ” Thủ trưởng Lâm đột nhiên nói, “Vụ án trước kia của ba cháu, có thể chính là do hắn hãm hại.”

“Bác nói.. gì ạ?” Ninh Xuyên có chút kinh ngạc, giống như khó mà tin nổi vào lỗ tai của mình.

“Vụ án của Ninh Hàng ba cháu có thể chính là do Triệu Cương thông đồng với người khác hãm hại.” Ông Lâm lặp lại từng chữ.

“...” Ninh Xuyên mở to hai mắt, “Ý bác là, cháu, ba cháu, ông ấy, thực sự là bị vu oan?”

“Khả năng này rất cao.” Thủ trưởng Lâm nói, “Năm ngoái thì phải, bác gặp lại một cậu trưởng khoa trước kia cũng ở trong Bộ Nội Vụ, cũng bị thẩm tra cùng đợt với ba cháu, cậu ta bị kết án bảy năm, lúc ra mới nói chuyện với bác, ban đầu cậu ta quả thực đã nhận hối lộ, cũng may số lượng cũng không nhiều, cho nên sau khi bị tịch thu tiền tham ô, hình phạt cũng không đến mức nặng. Nhưng mà thời gian cậu ta ở trong

tù, có nghe nói chuyện của ba cháu, hình như chiếc nhẫn kia là bị ép phải nuốt vào, miệng cũng bị người ta bịt lại, không phát ra được tiếng nào...”

Chiếc nhẫn kia là bị ép phải nuốt vào, miệng cũng bị người ta bịt lại, không phát ra được tiếng nào...

Những lời này vang lên bên tai Ninh Xuyên, anh bật phắt dậy, Bối Bối đã thiếp đi bên cạnh bị chấn động giật mình một cái, lảo đảo mấy tiếng, anh vội vàng vươn tay vỗ vỗ Bối Bối, từ từ nằm xuống.

Không thể nghi ngờ, những lời mà thủ trưởng Lâm nói ngày hôm đó đã khiến cho Ninh Xuyên quá kinh hãi, mặc dù anh vẫn kiên định tin rằng ba mình vô tội, nhưng đối mặt với sự khẳng định quá nhiều từ dư luận, có lúc cũng sẽ không khỏi sinh ra chút nghi ngờ, đến tận cùng chân tướng là những gì mình vốn tin tưởng chắc chắn, hay là giống như lời của đại đa số.

Nhưng lời của Thủ trưởng Lâm khiến cho Ninh Xuyên cảm thấy vô cùng hổ thẹn với một tia nghi hoặc của bản thân trong quá khứ.

“Ba cháu nằm đó ở trong Bộ Nội vụ làm việc cẩn trọng, mặc dù là do bác tận lực tiến cử, nhưng cậu ấy quả thực có bản lĩnh này, mà Triệu Cương chẳng qua cũng chỉ là dựa vào quan hệ của bố vợ mà ngồi vào cái ghế Bộ trưởng thôi, gã đương nhiên là sẽ sợ một Phó Bộ trưởng cực kỳ chăm chỉ như ba cháu ảnh hưởng đến địa vị và hình tượng của Bộ trưởng như gã rồi, cộng thêm ba cháu với đám người đó không phải là cùng một loại người, Triệu Cương cũng đã từng đi tìm ba cháu, gã có một người bà con muốn vào cục thuế, vì kiêng dè nên muốn nhờ ba cháu làm người tiến cử, nhưng lại bị ba cháu cự tuyệt, tặng lễ vật cũng bị trả lại. Sau đó không lâu, nghe nói bố vợ Triệu Cương được thăng chức thành Chủ tịch tỉnh, quan vừa nhậm chức ba cây đuốc, mượn tư tưởng “Chống tham nhũng” của lãnh đạo Trung Ương, liền dẫn đầu làm phần tử tích cực “Chống tham nhũng”, Triệu Cương đương nhiên là tích cực hưởng ứng bố vợ mình, bắt vài kẻ râu ria, vừa hoàn thành chiến công, lại không đắc tội những kẻ có chỗ dựa, thuận tiện loại trừ những người đối lập, dùng Ninh Hằng để khai đao.”

Thủ trưởng Lâm dừng một chút, có chút không cam lòng nói, “Khi đó cậu ta chỉ dám lên nói cho bác biết, vì Triệu Cương lúc ấy vẫn còn tại vị, cậu ta cũng chỉ nghe nói vậy. Nhưng giờ Triệu Cương đã bị tra ra tội tham ô, đang trong thời gian thẩm tra xét xử, trước mắt chính là thời cơ tốt, có điều chuyện của ba cháu đã lâu quá rồi, sợ rằng chưa chắc đã tra ra được, Triệu Cương chắc chắn sẽ không chủ động khai ra rồi, cho nên chuyện này chắc cháu phải tìm cách thôi.”

“Vậy cháu phải làm gì bây giờ?” Đối mặt với sự thật đột nhiên xuất hiện khiến cho anh thực sự kinh hoàng, còn muốn anh nghĩ cách, đầu óc Ninh Xuyên giờ phút này trống rỗng.

Thủ trưởng Lâm thở dài, “Sau khi biết chuyện của Triệu Cương, bác vẫn hỏi thăm tin tức của các cháu, muốn đến tìm mẹ cháu, hỏi xem lúc đó có sót lại chứng cứ gì không, mà giờ cô ấy đã... Cháu và Ninh San có biết được gì không?”

Mặc dù hết sức hy vọng mình có thể biết được điều gì đó, nhưng Ninh Xuyên vẫn chỉ biết lắc đầu, lúc đó anh quá nhỏ, cộng thêm ba qua đời ngay trong kỳ thẩm tra, bọn họ thậm chí còn không thấy được cả mặt ông đã trực tiếp phải đối mặt với thi thể lạnh như băng của ông.

“Cho dù thế nào.” Thủ trưởng Lâm kiên định nói, “Các cháu phải tin, ba các cháu, cậu ấy đã từng là người thế nào thì trước sau vẫn là người như thế.”

Ra khỏi nhà của thủ trưởng Lâm, ngồi xe quay về nhà, Ninh Xuyên vẫn còn cảm thấy tất cả phẳng phất như một giấc mộng, tâm trạng mặc dù phức tạp, lại có một loại kích động khó có thể đè nén, ba của anh — là vô tội! Là bị oan! Nếu như, lời thủ trưởng Lâm nói tất cả đều là thật, nếu như có thể tìm được bằng chứng, nếu như có thể lật lại bản án, như vậy....

Nếu như...

Tim của anh chợt lạnh xuống.

Trong khoảnh khắc cầm chìa khóa mở cửa, trong đầu anh đột nhiên nảy ra một ý niệm, chuyện này, có thể nói cho Tô Thiên Thiên không? Nói cho cô biết, ba anh bị oan, ông không phải là tội phạm tham ô, mà mẹ của anh cũng sẽ không phải có kết cục như vậy, như vậy... sự tự ti núp sau vẻ ngoài kiêu ngạo, nằm sâu trong nội tâm anh, có giảm bớt được không?

Nếu như tất cả chân tướng rõ ràng, anh có thể tự tin trả đòn lại kẻ đã từng cho anh một bạt tai kia, đứng trước mặt kẻ đó, bảo người đó thu hồi lại sự nhục nhã không thuộc về anh, cũng không thuộc về ba anh, lấy lại lòng tự ái của anh.

Mà anh, có thể nói cho Tô Thiên Thiên không, nói cho cô biết anh đã từng khó khăn lắm mới buông tay, anh đã từng bồi hồi dưới căn phòng đó bao đêm, nhìn ánh đèn le lói trong đêm hắt lên một bóng hình gầy guộc, anh đã từng cảm thấy mình quá mức hèn yếu, thực sự không có năng lực, cho nên anh cố gắng như vậy, để hy vọng mình có thể trở thành một người tin cậy và đáng để tin cậy....

Nhưng trước khi đi công tác đến thành phố N, anh còn nói với Tô Thiên Thiên tất cả đã qua, đến tột cùng đối với anh mà nói, nguyên nhân khiến anh tự ti chẳng phải chính là ba của anh hay sao? Nhưng anh vẫn tin tưởng ba mình vô tội, tất cả chẳng qua chỉ thiếu một phần chứng thực mà thôi, nếu như tất cả không hề thay đổi, thì cảm giác tự ti phức tạp của anh, đến cùng là thứ gì?

PART 41

Cửa xạch một tiếng bật ra, anh ngược mắt, thấy chị gái Ninh San ngồi phịch trên ghế sa lon xem tivi, “Em về rồi à?” Lời này là Ninh San hỏi, “Hại chị đợi lâu vậy.”

“Lời này phải là em nói mới đúng.” Ninh Xuyên hơi nhú mồm đóng cửa lại, “Chị đi đâu? Sao có thể bỏ Bối Bối một mình ở nhà được chứ?”

“Không phải nó vẫn ổn sao?” Ninh San vặt một quả nhỏ, nhét vào trong miệng Bối Bối, cái miệng xinh xinh của Bối Bối lập tức nhai chóp chép.

“Chị...” Ninh Xuyên muốn nói gì đó, nhưng nói đến miệng lại nuốt trở vào, anh cảm thấy có vấn đề khác quan trọng hơn, “Chị đi đâu vậy?”

“Hải Nam.” Ninh San tùy ý nói, giống như cô chẳng qua chỉ đi xuống lầu dạo phố một chuyến vậy.

“Hải Nam?” Anh la hoảng lên, nhớ tới lần cuối cùng gặp chị ấy là ở trong trung tâm thương mại với một người đàn ông xa lạ, “Chị đi với ai?”

“Bạn thôi.” Ninh San chớp mắt một cái, “Chính là anh chàng chị quen trên máy bay ấy, hôm em đón chị không phải cũng gặp rồi còn gì?”

“Em làm sao mà nhớ được một người gặp trong chớp nhoáng thế!” Ninh Xuyên tức giận quát.

“Rồi rồi.” Ninh San nhún vai, “Vậy bây giờ em biết là được rồi còn gì.”

“Chị, rốt cuộc chị muốn làm gì?” Ninh Xuyên hít sâu một hơi, nghiêm túc hỏi.

Ninh San cũng hít một hơi, nhìn thẳng vào em trai mình, nói, “Bắt đầu từ bây giờ, chị muốn sống vì chính bản thân mình, được không?”

Một câu nói, khiến cho Ninh Xuyên vô lực phản bác, chị đã chưa từng sống vì bản thân, bây giờ muốn sống vì chính mình, có gì mà không thể? Biến cố kinh khủng xảy ra với gia đình bọn họ, mà làm em trai anh chỉ có thể núp dưới sự che chở của chị, chị mới phải gánh chịu khổ nạn nhiều nhất.

Có lẽ bây giờ Ninh San đúng là đang sống một cách buông thả, làm một con người vô trách nhiệm, nhưng dù cô có bao nhiêu sai lầm, Ninh Xuyên cũng không thể nói gì.

Anh gật đầu một cái, “Được thôi.”

Ninh San nhếch khoé miệng lên, nụ cười lại phỉếm chút cay đắng, “Đúng rồi, Tô Thiên Thiên đi rồi.”

“À.” Trái tim Ninh Xuyên trầm xuống, không khỏi có chút khó chịu. Nhưng anh cũng không biểu hiện ra, ngẫm nghĩ một chút thấy còn có chuyện quan trọng hơn phải nói ra, “Bối Bối, con vào trong phòng chơi đi.”

Bối Bối ngẩng đầu nhìn nhìn cậu và mẹ, nhích cái mông trên ghế sa lon, mới tập đi nên bước chân còn chưa vững, chập chững đi vào phòng mình, mặc dù không tính là hiểu chuyện, nhưng bé mơ hồ biết, lúc người lớn bảo mình đi đâu đó, thì thường là lúc bọn họ rất kích động, nói chuyện sẽ rất to, thực sự ồn ới là ồn!

Thuật lại toàn bộ chuyện gặp Thủ trưởng Lâm ở thành phố N cho chị gái, có điều thái độ của Ninh San không kích động như Ninh Xuyên, càng không có quyết tâm cùng mình lật lại bản án của ba như anh dự đoán.

Cô chỉ nhàn nhạt nói một câu, “Cho dù là Triệu Cương thì sao, cho dù bây giờ ông ta có xui xẻo thì thế nào, ông ta đã nở mày nở mặt, cũng đã hưởng thụ, cái gì cần đều đã có, mà chúng ta thì sao, mất đi rồi, còn có thể bù đắp lại được sao?”

“Nhưng mà...” Bản thân Ninh Xuyên mặc dù cũng cảm thấy hy vọng có chút mong manh, nhưng dù sao vẫn giữ một tia hy vọng.

“Giống lão Triệu Cương kia, cũng đáng giá, chỉ có chúng ta là ngu nhất...” Ninh San hừ một tiếng, “Cái gì mà cố gắng phấn đấu sẽ có cuộc sống mới, ngu xuẩn chết đi được!” Dứt lời đứng dậy, nói với Ninh Xuyên, “Em cũng đừng liều mạng cố gắng như vậy làm gì, cẩn thận cấp trên của em lại cho là em muốn thế chỗ họ đấy!”

Cô đi vào phòng của mình, đóng cửa lại.

Ninh Xuyên ngăn người tại đó, không chỉ bởi vì lời nói tàn khốc mà thực tế của chị gái, mà nhiều hơn là vì sự lạnh lùng của chị, anh đột nhiên nhớ tới người chị đã từng khích lệ anh, ngậm nước mắt mà nói với anh, “Phải kiên cường!” So với chị của ngày hôm nay, tưởng như hai người khác nhau.

Đột nhiên, Ninh Xuyên hiểu ra, tự ti của anh không phải xuất phát từ sự phê phán của dư luận với ba mình, mà là vì sự bất lực của anh, anh đã từng không thể nào rửa sạch được oan khuất cho ba mình, không tài nào chia sẻ áp lực với chị gái, mà bây giờ, có lẽ có thể tự lo được cho bản thân, nhưng không thể nào chữa khỏi vết thương của chị gái, thay đổi nhân sinh quan vụn vụn của chị, thậm chí anh cũng không có dũng khí thẳng thắn với Tô Thiên Thiên, nói cho cô biết lúc đó tại sao anh lại ra đi, thậm chí ngay cả khi cô đã biết tất cả đến trước mặt mình gặng hỏi, anh cũng không thốt ra nổi một câu nào.

Anh hận mình bất lực, làm cho mình cảm thấy tự ti với chính bản thân.

...

Anh vươn tay ôm lấy Bối Bối, hơi ấm truyền đến từ bàn tay khiến cho anh có chút bình tĩnh lại, “Bối Bối...” Anh nghĩ, có lẽ người mình có thể thay đổi, có thể bảo vệ, có thể gieo hy vọng, chỉ có Bối Bối chẳng.

Không bùng nổ trong áp lực, thì sẽ trở nên biến thái trong phiên muộn.

...

Tô Thiên Thiên và bà Tô đã bỏ nhà ra đi được năm ngày, ông Tô ngồi trong phòng ăn vừa ăn bữa sáng của mình —— Bánh bao và củ cải muối khô, vừa tính toán cho cuộc sống.

Năm ngày...

Thật sự đã năm ngày rồi!

Khó khăn lắm ông mới đi công tác về, thế mà hai mẹ con nhà này lại dám bỏ nhà ra đi!

Bà Tô đi đâu ông đại khái cũng nắm được, nhất định là đến nhà chị cả ở thành phố N, cô cháu ngoại Cố Nhược sinh con, hai người bọn họ cũng bởi vì chuyện này mới xảy ra tranh chấp, thực ra thì thứ như tiền bạc việc gì cần phải tính toán chi li chứ, lì xì hai trăm ngàn đã là nhiều lắm rồi còn gì! Hồi ông còn bé, tiền mừng tuổi mà được hai đồng thôi là đã vui đến mức ngủ cũng tỉnh như sáo rồi! Mà lần này đã tặng gấp vạn lần rồi còn gì!

Nhưng mà vì hai trăm ngàn, bà ấy lại dám cầm thẻ đến ngân hàng rút tiền! Lại còn để rút được nhiều tiền hơn, không tiếc rút vượt mức! Rút vượt mức đấy! Phí thủ tục một lần là năm mươi đấy! Rút bốn lần là mất toi hai trăm rồi!

Đừng nghĩ đến đề tài này nữa đừng nghĩ nữa, vừa nghĩ tới là đau lòng đau đầu đau toàn thân!

Nghĩ cái khác thôi, nghĩ cái khác thôi, bà ấy đi thành phố N, vậy Tô Thiên Thiên đi đâu nhỉ? Con bé âm ỉ với mình xong liền không về nhà, vậy là đi đâu đấy? Trên người nó cũng đâu có tiền...

Mình đã làm quá rồi sao? Ông cũng vì muốn tốt cho cô mà thôi, huống chi chuyện đã lâu vậy rồi, sao đột nhiên con bé lại biết chuyện này? Chẳng lẽ nó lại đụng phải thằng nhóc Ninh Xuyên kia, nếu không sao lại biết được. Nhưng nếu thằng nhóc kia mà muốn nói cho Tô Thiên Thiên thì bốn năm trước đã sớm nói rồi.

“...” Ông Tô nhíu mày, sao chỉ mỗi vấn đề như vậy thôi cũng khiến ông nhức đầu được chứ!

Ông đặt đĩa xuống, nhìn dì Lâm đang đứng ở một bên, “Sao chị không ăn cùng đi?”

“Tôi... không đói bụng.” Dì Lâm cúi đầu, ăn bánh bao chạy mấy ngày liền, bà thực sự là không thấy ngon lành gì nữa, chờ ông chủ đi rồi, bà, bà phải đi mua ngay cái bánh rán ăn!

“Nếu mà không đói thì ngàn vạn lần đừng có miễn cưỡng bản thân ăn uống.” Ông Tô nghiêm túc nói, trong lòng thở hắt một tiếng, thế là lại tiết kiệm được một phần ăn, tiền của ông cực khổ lắm mới kiếm được đó! Hai người phụ nữ kia, căn bản là không hiểu, căn bản là không hiểu!

Hai mẹ con nó đúng là sống trong phúc mà không biết phúc!

Tốt nhất là quay về sớm một chút cho ông, nếu không, ông sẽ khiến cho bọn họ biết, có những thứ mất đi rồi mới thấy hối hận thì đã quá muộn!

...

Tô Thiên Thiên có hối hận chút nào không, tạm thời còn chưa xác định, có điều dường như bà Tô rất hưởng thụ lần bùng nổ này, cả vật chất lẫn tinh thần đều vui vẻ, hiển nhiên là không có chút hối hận nào.

“Mợ à...” Chị họ cả Cố Nhược nằm trên giường ở cứ gọi bà Tô đang trêu chọc em bé, “Mấy ngày rồi, mợ không muốn gọi điện thoại báo cho cậu mợ đang ở đây sao?”

“Không cần đâu!” Bà Tô khinh thường nói, “Ông ấy dùng đầu ngón chân cũng đoán ra được mợ đang ở đây, thế mà còn không tới đón mợ, điều này nói lên cái gì, thứ nhất, ông ta không nỡ bỏ tiền lộ phí, thứ hai, ông ta không chuẩn bị nhượng bộ mà chuẩn bị đón nhận khiêu chiến!”

Cố Nhược nhìn trời suy ngẫm một chút, nhớ đến ông cậu kinh trời đất, khiếp quỷ thần của mình, còn nhớ hồi còn nhỏ lúc đến nhà cậu chơi, không được ăn lấy một viên kẹo, lúc cô móc trong túi áo mình ra một cái kẹo còn dư, lại thấy cô em họ dùng ánh mắt kiêu như một kẻ sắp chết khát trong sa mạc nhìn thấy nguồn nước để nhìn mình, giọng nói non nớt hơi run rẩy, “Chị, chị họ cả, đây là kẹo sao?” Cố Nhược nuốt nước miếng, nhét kẹo vào tay Tô Thiên Thiên, “Cho em đấy, ăn đi.” Tô Thiên Thiên chụm hai tay lại nâng cái kẹo lên, thần thánh bóc giấy gói kẹo ra...

Cố Nhược lắc đầu một cái, nói, “Mợ ở đây tiêu tốn nhiều tiền như vậy, cậu không phát điên sao...”

“Mợ chẳng qua là tiêu số tiền vốn thuộc về mợ thôi, chẳng lẽ không đúng sao?” Bà Tô nhìn cô nghiêm túc nói, “Cũng phải hai mươi mấy năm rồi ấy, mấy ngày sao bù lại được!”

Cố Nhược nhìn mười mấy túi đồ trẻ con bên cạnh giường, chắc là mấy năm tới, cô không cần mua đồ cho bé cưng rồi,... “Đúng rồi, Thiên Thiên thì sao ạ, Thiên Thiên dạo này có chuyện gì không ạ?”

“Nó à...” Bà Tô đặt cái lắc chuông nhỏ xuống, nghiêng đầu ngẫm nghĩ một chút, “Dạo này có rất nhiều chuyện ấy chứ, tự mình đi làm, đụng phải mối tình đầu, bắt đầu đi xem mặt, lại gây gổ với ba nó vì anh chàng bạn trai cũ, bỏ nhà ra đi với mợ...”

“Woa!” Cố Nhược kêu lên, “Em ấy mà làm được nhiều chuyện thế sao!”

“Aiz...” Nói đến đề tài này, bà Tô dường như có chút lo lắng cho con gái, “Tiểu Nhược à, mợ chẳng hiểu suy nghĩ của mấy đứa trẻ tui con nữa, con nói xem rốt cuộc là sức quyến rũ của mối tình đầu lớn, hay là đối tượng hẹn hò dịu dàng lại lắm tiền đáng tin hơn đây?”

Cố Nhược suy nghĩ một chút, giao hoát chớp chớp mắt, “Mợ à, vấn đề này hai mươi mấy năm trước không phải mợ đã có câu trả lời rồi sao?”

“...” Bà Tô đỏ mặt, “Cái con bé này! Có điều...” Bà chép miệng, “Xem tình hình trước mặt, mợ thực sự có điểm hối hận ban đầu đã cự tuyệt đối tượng hẹn hò vừa dịu dàng lại nhiều tiền kia rồi!”

Cố Nhược cười hì hì, “Cậu con bây giờ cũng nhiều tiền còn gì?”

Bà Tô thở dài một hơi, “Trước đây mẹ quả thực không quan tâm ông ấy có tiền hay không, chỉ để ý xem ông ấy có quyết tâm tích cực cầu tiến hay không, nhưng mà mẹ quên mất, ông ấy không tích cực, mà là tích tiền, từng đồng một!”

“Nhưng mà...” Cố Nhược suy nghĩ một chút, “Người giống như cậu, khụ, thực sự là rất hiếm có, mẹ con với dì hai cũng đâu có giống cậu tí nào, không biết là do ngày trước đột biến gen, hay là do sau này bị kích thích nữa?”

“Sau này bị kích thích...” Bà Tô bị mấy chữ này đột nhiên làm cho cả kinh, dựng thẳng người, có chút cứng ngắc xoay cổ lại, “Cái này, ông ấy có thể thực sự là bị câu nói chê ông ấy nghèo của ba mẹ kích thích...”

“Quả nhiên kích thích gì đó, ngày một ngày hai khó có thể bình phục được.” Cố Nhược cảm thán, “Nhưng mà hình như khoảng thời gian này cũng hơi bị lâu quá rồi thì phải.”

Suy nghĩ của bà Tô cũng bắt đầu trôi nổi từ chỗ ông Tô, nếu như lời nói khi xưa của ba bà đã kích thích tính tích cực cầu tiến và keo kiệt của chồng bà, như vậy ông ấy làm chuyện tương tự với bạn trai của con gái, sẽ dẫn đến kết quả gì đây? Nghĩ đến đây, bà không nhịn được giật mình một cái, xem ra, đối tượng hèn hò vẫn đáng tin hơn!

“Có điều chuyện lựa chọn như vậy...” Cố Nhược nhìn trời, “Con bé Thiên Thiên kia, sợ rằng sẽ lười phải chọn ấy chứ!”

PART 42

“Ách xì!” Mới bước vào phòng làm việc, mông còn chưa dính vào ghế, đã đột nhiên hắt hơi một cái, Tô Thiên Thiên dụi dụi mũi, mùa hè mà hắt hơi, xem ra điều hòa của công ty mở nhiều quá rồi.

“Ai nhớ em kìa!” Âu Dương đi bên cạnh cô trêu chọc.

Tô Thiên Thiên chớp mắt một cái, “Chắc là mẹ em rồi! Bà ấy sống sung sướng rồi là quên ngay chia cho em một chút.”

“Sắp phát lương rồi, em còn sợ không có tiền à?” Âu Dương trả lời, “Nhưng mà nghĩ mà thấy thực khó tin, em thế mà cũng làm được một tháng rồi!”

“Đúng à nha.” Tô Thiên Thiên cũng tự thấy giật mình, “Xem ra em cũng không lười như vậy! Em vẫn rất tích cực phấn đấu đấy chứ!”

“Coi như lần này em lợi hại.” Âu Dương gật đầu một cái, “Xem ra em thực sự quyết đấu với Ninh Xuyên rồi, khụ, làm giúp việc, thật đúng là ý hay..”

Nhắc đến đề tài này, Tô Thiên Thiên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hình như cô đã quên mất cái dự tính ban đầu này, lấy quan hệ của cô và Ninh Xuyên bây giờ, sợ rằng ai làm giúp việc cũng sẽ khó xử.

Có điều vấn đề này chưa quá quá khứ cô được bao lâu, đã bị Diệp Khinh Chu vội vã đi vào phòng làm việc cắt đứt, “A! Hai người tới rồi!” Trong tay cô đang ôm một đống những đồ đồng nghiệp nhờ mua hộ, có cà phê, có bánh bao, rõ ràng là mới vừa chạy về.

Cô đặt từng thứ lên bàn của đồng nghiệp, nhanh chóng bước tới bên cạnh Tô Thiên Thiên, “Chị mới thấy Tổng giám Ninh lại ôm trẻ con đi làm nữa đấy!”

Mặc dù từ cái hôm bước ra khỏi phòng làm việc của Ninh Xuyên, Tô Thiên Thiên đã quyết tâm không quan tâm đến vấn đề của anh nữa, nhưng đề tài này vẫn khơi dậy lòng hiếu kỳ của cô, hình như mới đó không lâu cô thấy chị Ninh San đã về rồi cơ mà, chẳng lẽ nhanh vậy đã đi rồi? Mặc dù không phải kỳ thị, nhưng một phụ nữ đã ly dị một lần, còn mang theo con, không có việc làm mà lại có nhiều hoạt động bên ngoài thế sao?

“Chẳng lẽ Ninh Xuyên đánh cuộc thua với chị gái anh ta, cho nên bị bắt làm bảo mẫu?” Âu Dương giật giật khóe miệng, “Chị anh ta làm gì, sao bận rộn như vậy?”

Diệp Khinh Chu ho khan một tiếng, nhỏ giọng nói, “Mình vừa mới đứng ở chỗ thang máy, nghe có người bàn tán, nói đứa bé này có thể chính là con của tổng giám Ninh, nói là do bạn gái trước của anh ta sau khi

chia tay sinh ra, bây giờ bạn gái cũ tìm được một công tử nhà giàu sắp kết hôn, liền vứt đứa bé này cho anh ta.”

“Oa!” Âu Dương sợ hãi kêu lên, “Buôn dưa bịa chuyện khủng đến thế là cùng! Nghe cứ như chuyện thật ấy!”

“Đúng nha!” Diệp Kinh Chu hạ thấp giọng nói, “Nếu không biết bạn gái trước của Tổng giám Ninh là em họ Thiên Thiên, mình chắc cũng tin luôn!”

Tô Thiên Thiên không nhận được tiếp lời, “Em nhiều nhất cũng chỉ là một trong số bạn gái cũ thôi chứ, ai biết anh ta có bạn gái nào nữa không, chưa chắc đã là em.”

“Cái loại người cuồng công việc như Ninh Xuyên...” Âu Dương vỗ vỗ cô, “Cộng thêm lại bị ba em làm cho tổn thương lòng tự ái, chị thấy khả năng anh ta có bạn gái khác không lớn đâu.”

Mặc dù có thể giữ vững địa vị độc nhất vô nhị trong một lĩnh vực cũng khiến người ta sinh ra một chút cảm giác tự hào nho nhỏ, nhưng mà cái vị trí độc nhất vô nhị này lại là — bạn gái trước?! Tô Thiên Thiên cảm thấy mình vừa đau khổ vừa bị kích.

“Xem ra chuyện Ninh Xuyên đưa trẻ con đi làm ảnh hưởng rất lớn, không biết phía trên có nghe được phong thanh gì không đây.” Diệp Kinh Chu có chút lo lắng nói, phía trên mà cô nói, dĩ nhiên là chỉ lãnh đạo của công ty rồi.

“Mấy bà cô này thật là...” Âu Dương khinh thường nói, “Trước thì coi Ninh Xuyên là người đàn ông hoàng kim độc thân, người trước vừa ngã, người sau tiến lên, thất bại xong thì bắt đầu gièm pha, mình không làm được thì liêu mạng nói không tốt, không biết vậy khác nào tự vả vào mặt mình, thừa nhận rằng lúc trước mình không có mắt nhìn đàn ông!”

Tô Thiên Thiên mặt đầy vạch đen, hình như cô cũng đã từng mắng Ninh Xuyên là bạn trai cũ “Đê tiện” thì phải! Chẳng lẽ tâm lý cô cũng vụn vỡ như vậy, nhưng dù sao ban đầu không giải thích mà chia tay là Ninh Xuyên mà, cô châm chọc một câu cũng đâu quá đáng.

Âu Dương nhìn ra sự lúng túng của cô, lấy cùi chỏ đẩy cô một cái, “Em thì được mà, thực ra thì em có trách, là trách Ninh Xuyên trước kia bỏ đi không giải thích gì cả thôi, so với mấy lời đơm đặt kia, lời của em coi như cũng có căn cứ mà.”

“Sau này em không nói nữa đâu.” Tô Thiên Thiên siết tay, “Anh ta với em mà nói, chính là mây trôi! Mây trôi trong mây trôi!”

Rất rõ ràng, có đôi lúc, người lừa Tô Thiên Thiên cùng với kẻ bạn rận như Ninh Xuyên cũng có vài điểm giống nhau, ví dụ như dự tính sai một số chuyện. Tô Thiên Thiên đã đoán nhầm năng lực quên lãng người kia của bản thân, mà Ninh Xuyên thì đã tính sai thể lực của chính mình.

Thứ sáu, tâm trạng của Tô Thiên Thiên tương đối vui vẻ, không chỉ do đã đến cuối tuần, mà còn là vì đây là cuối tháng, sáng vừa mới lĩnh lương, mặc dù trước đây đấu đá với Ninh Xuyên đi trễ đến mấy lần, bị trừ không ít tiền, nhưng mà có thu nhập vẫn là chuyện rất đáng để vui mừng! Vậy nên cả người cô đến đi bộ cũng nhẹ bẫng bay bay, lúc ăn cơm trưa còn huýt sáo nho nhỏ.

“Tâm trạng em tốt thế à?” Âu Dương có chút kỳ quái hỏi, “Chẳng lẽ hôm qua thần linh nói cho em biết, em sẽ nhanh chóng được chuyển thể đầu thai làm heo?”

Lúc tâm trạng đang tốt thì cái gì cũng tốt, cho nên Tô Thiên Thiên ôm mặt trả lời, “Nếu như em mà là heo á, cũng là một con heo gây nạc thịt, thon thả như thể này này!”

“Phi!” Âu Dương phun, “Xem ra tâm trạng của em thực sự không tệ. Chị đây chẳng vui được như vậy, việc còn chưa làm xong, hôm nay phải làm thêm giờ rồi.”

“Hả! Còn chưa làm xong sao, tối mình giúp cậu vậy!” Diệp Kinh Chu lập tức nói.

“Vẫn là cậu tốt nhất.” Âu Dương ôm lấy cô, nheo mắt nhìn Tô Thiên Thiên. Người nào đó nuốt nước miếng, “Chị có nhìn em, em cũng không ở lại tặng ca với chị đâu!”

Âu Dương liếc xéo, “Em đúng là chả nhờ vả gì được!”

“Hi hi!” Tô Thiên Thiên cười nói, “Mới lại vừa nãy mẹ em gọi điện thoại nói, tối qua ba em không nhện nổi, đã gọi điện thoại đường dài tới rồi!”

“Hả?” Âu Dương trợn tròn mắt, “Cậu không phải kiên trì là khi đi xa thì chỉ gửi tin nhắn chứ không gọi điện thoại sao?”

“Đúng vậy!” Tô Thiên Thiên cười hà hà, “Thế mới bảo là ông ấy không nhện nổi nữa!”

“Thế nói gì vậy? Cậu thừa nhận mình keo kiệt? Muốn nói xin lỗi hai mẹ con em à?”

“Đâu có như vậy.” Tô Thiên Thiên bĩu môi, “Nghe nói thái độ ông ấy còn rất cứng rắn, nói là nếu như mẹ con em còn không về thì sẽ hối hận!”

“Hối hận?” Âu Dương chép miệng, “Hối hận vì đã ăn thịt cá bên ngoài mà không về nhà gặm bánh bao?”

“Cho nên, hình như mẹ em cãi nhau với ông ấy rồi,” Tô Thiên Thiên nói, “Cẩn thận suy nghĩ một chút, mẹ em liều mạng rút tiền, còn em á, bỏ nhà đi, nếu như lần này không kiên trì, trống lớn đánh lui, quay về nhất định sẽ rất thảm!”

Âu Dương nghiêng đầu, “Trước kia không phải em thấy không có lòng tin đấu tranh với ba em sao, sao bây giờ ý chí chiến đấu lại sục sôi thế?”

Tô Thiên Thiên nghiêm túc nói, “Chị họ hai nói với em trong điện thoại, chuyện như vậy cũng không khác mấy đứa thanh niên bất hảo bỏ nhà đi ấy, mới đầu phụ huynh sẽ tức giận vô cùng, không đi tìm, thậm chí còn tuyên bố không nhận đứa con này nữa, nhưng nếu quay về lúc đó, nhất định sẽ bị đánh cho mông cũng nở hoa, nếu để lâu hơn một chút, phụ huynh sẽ bắt đầu sốt ruột, cũng chẳng còn tức giận gì nữa, thậm chí bắt đầu đi khắp nơi tìm con, nhưng ngoài miệng thì vẫn nói chờ bắt được đứa con sẽ đánh cho một trận tơi bời, lại qua một thời gian nữa, phụ huynh sẽ chẳng còn tức giận gì nữa, chỉ cần đứa con có thể trở về, sẽ không mắng mỗ gì hết, chỉ biết ôm con khóc thôi.”

“Nghe...” Diệp Khinh Chu suy ngẫm một chút, “Có chút đạo lý, nhưng nghe sao giống như đang gạ gẫm dụ dỗ người ta phạm sai lầm thế nhỉ...”

“Khụ, chị họ mình là luật sư.” Âu Dương trịnh trọng nói, “Đã gặp qua rất nhiều loại ví dụ biến thái như vậy rồi.”

“Có điều biến thái thì biến thái...” Tô Thiên Thiên nhún vai, “Nhưng mà nghe rất có đạo lý.”

“Chân lý thường thường đều vận vẹo.” Âu Dương chỉ có thể giải thích như vậy, “Nhưng mà, cậu nói hối hận, ngẫm kỹ ra cũng hơi rợn tóc gáy đấy!” Nên nhớ là cậu của cô khá là quyết đoán, chỉ đơn giản nhìn vào cái tính keo kiệt của ông ấy thôi cũng có thể thấy nghị lực quyết không nhận thua kia của ông ấy rồi, keo kiệt cũng phải keo đến cảnh giới không bình thường.

“Có thể...” Tô Thiên Thiên nhìn trời, “Ông ấy bắt đầu tranh tài tiêu tiền với mẹ em? Hay là xài hết tiền tiết kiệm?”

“Ha ha ha ha...” Âu Dương che bụng cười to, “Trừ đi siêu thị mua đồ giảm giá ra, cậu bình thường có tiêu tiền bao giờ! Ha ha...”

“Cho nên làm gì có chuyện gì hối hận đúng không.” Tô Thiên Thiên cũng không lo lắng gì về chuyện này, mặc dù tức trước đến nay cô chưa từng chống đối lại ông Tô bất cứ chuyện gì, không biết hậu quả, có điều nghĩ đến kết quả xấu nhất cũng chỉ là cô vẫn bị ngó lơ như cũ thôi, dù sao cô vẫn luôn bị xem nhẹ, mà sự phản kháng của mẹ, chắc sẽ đạt được thắng lợi cuối cùng.

Ăn cơm trưa xong, Tô Thiên Thiên tiếp tục duy trì tâm trạng tốt đẹp, chuẩn bị cầm tiền lương đi mua chút đồ ăn, khao bản thân mình một chút, tiếc rằng cô lại lười phải đi xa, đang đứng trước máy bán nước tự động ở cửa thang máy nghĩ xem mình nên uống nước nho hay nước mật đào.

Đột nhiên cái váy dài cô đang mặc bị người ta kéo lên, làm cô sợ đến mức nhảy dựng, “A! Ai thế?”

Vừa nghiêng đầu, Tô Thiên Thiên lại nhìn thấy Bối Bối đang chớp chớp mắt đứng sau cô, “Bối Bối?”

“Quả táo!” Bối Bối vươn tay chỉ cô, nhìn qua ẩn tượng của cậu bé với Tô Thiên Thiên rất sâu.

Mặc dù không có cảm tình gì với cậu của thằng bé, nhưng vẫn rất thích Bối Bối, cho nên cô ngồi xuống, kéo bàn tay nhỏ nhắn của cậu nhóc, “Mẹ còn chưa về sao?”

“Mẹ...” Bối Bối vươn một bàn tay khác vào trong miệng mút một cái, “Không ở nhà.”

Vậy dạo này Ninh Xuyên không phải ngày nào cũng đưa Bối Bối đi làm theo sao? Tô Thiên Thiên nghĩ, không có trợ lý, còn thêm một đứa trẻ con, sao cô lại cảm thấy có chút áy náy? Có điều không phải anh ta vẫn luôn tự cho là cái gì cũng làm được sao, vậy cứ mặc kệ anh ta đi. “Sao con lại chạy đến đây?” Cô ngược mắt nhìn một chút, chỗ này cách cửa phòng Tài vụ chừng hai mươi mấy mét, lại nghĩ bộ Sáng tạo và bộ Tài vụ cách nhau cũng không xa, nhưng cũng lâu rồi cô chưa thấy Ninh Xuyên.

Sao lại nghĩ đến anh ta rồi? Tô Thiên Thiên khinh bỉ bản thân một chút, lại cười hỏi Bối Bối, “Dì mua nước trái cây cho con uống nha?” Vừa nói vừa bế Bối Bối lên, để cho cậu nhóc có thể nhìn thấy các loại đồ uống bên trong máy, “Muốn cái nào?”

“Đạ...” Bối Bối vươn tay di tới di lui trên mặt kính, “Nho... Táo... Quả đào nhỏ...”

“Muốn cái nào nào?” Tô Thiên Thiên nghiêng mặt hỏi cậu nhóc.

Đối mặt với nhiều lựa chọn như vậy, Bối Bối cảm thấy rất hoang mang, nhìn xung quanh, Tô Thiên Thiên nghĩ mình đúng là đang hành hạ trẻ con, vậy nên mở miệng, “Hay là, quả đào nhỏ nhé?”

“Vâng! Quả đào nhỏ!” Bối Bối vươn tay ôm lấy cổ cô, hôn bẹp một cái.

“Ha ha, nhột quá đi...” Tô Thiên Thiên cười ha ha, móc tiền lẻ trong túi, nhét vào trong, “Nào, mua quả đào nhỏ cho Bối Bối uống...”

15. Chương 43 - 44 - 45

PART 43

“Bối Bối!” Đột nhiên một tiếng kêu vang lên, làm cho hai người sợ hết hồn, Tô Thiên Thiên quay đầu nhìn lại, thì ra là Ninh Xuyên đã mấy ngày không gặp, nhìn vẻ căng thẳng trên mặt anh, có lẽ là bởi vì không tìm được Bối Bối.

“Đậu Đậu!” Bối Bối thò đầu ra khua khua tay với anh.

Tô Thiên Thiên ho khan một tiếng, “Cái đó... vừa nãy thằng bé chạy ra đây,” cô đã quá mức sơ ý, Bối Bối chạy đến đây, tất nhiên phía sau sẽ là Ninh Xuyên rồi!

“Tôi ra ngoài phòng lấy chút đồ, mới chớp mắt đã không thấy nó đâu...” Ninh Xuyên dường như cũng có chút lúng túng, cúi đầu không nhìn cô.

Tô Thiên Thiên cũng quay đầu qua chỗ khác, tiếp tục nhét tiền xu vào, nhấn vào nút chọn nước mật đào, loảng xoảng một tiếng, đồ uống rơi ra ngoài, cô cúi người xuống cầm lấy lon nước, cúi đầu đi về phía Ninh Xuyên, nhìn khoảng cách giữa hai mũi chân của hai người được chừng nửa mét, ngừng lại, trao cả Bối Bối và đồ uống cho anh, “Nước mật đào là cho Bối Bối...”

“Cảm ơn.” Ninh Xuyên vươn tay ôm lấy Bối Bối, quát cậu nhóc một câu, “Sao dám tự mình chạy lung tung hả.”

“Anh mang thằng bé đi làm làm sao mà trông nó được...” Tô Thiên Thiên không nhịn được nói, “Anh, sao anh không để chị Ninh San chăm nom thằng bé!”

“Ừ.” Ninh Xuyên gật đầu, có chút mơ hồ nói, “Dạo này, chị ấy... có chút việc.”

Tô Thiên Thiên gật đầu một cái, “Vậy anh trông nó cẩn thận...” Vừa nói vừa đi thẳng lướt qua bên người anh, Bối Bối ở đằng sau có chút đáng thương gọi một tiếng, “Quả táo!”. Cô không kịp quay đầu lại,

đổi mặt với ánh mắt của Ninh Xuyên, cảm giác anh nhìn qua thực tiêu tụy và mệt mỏi, trái tim nhói lên một cái, nhưng vẫn cười cười với Bối Bối, “Bái bai!”

Lúc xế chiều, Tô Thiên Thiên dường như có chút căng thẳng thần kinh, lúc đi vệ sinh hay rót nước thường không nhìn được mà chạy ra cửa ngõ ra hành lang, chỉ sợ Bối Bối không cẩn thận lại chạy ra một mình, nhờ đầu ngã xuống thì làm sao?

“Em đang nhìn cái gì thế?” Âu Dương tò mò hỏi, “Bên ngoài có người gây gỗ? Đánh nhau à?”

Bị chị hai họ nói vậy, Tô Thiên Thiên cũng cảm thấy mình có chút thần kinh, cho dù là Bối Bối hay Bảo Bảo, đều là chuyện của Ninh Xuyên! Mà Ninh Xuyên! Là người không có bất cứ quan hệ nào với mình cả!

Nặng nề trở lại chỗ ngồi, cô quyết định cho dù trời có sập xuống, trước khi tan ca cũng nhất quyết không rời khỏi chỗ! Vất vả lắm mới ổn định suy nghĩ bắt đầu công việc, di động lại có tin nhắn, Tô Thiên Thiên mở ra nhìn, lại là do Ôn Nhược Hà gửi tới, muốn mời cô cùng ăn bữa tối.

Có lẽ Ôn Nhược Hà cảm thấy Tô Thiên Thiên cũng không phải là bài xích mình, hơn nữa còn đến bộ Sáng tạo làm việc, cho nên trong lòng hừng hực hy vọng.

Theo suy nghĩ của Tô Thiên Thiên, mặc dù đã không còn dây dưa với Ninh Xuyên, nhưng cũng tạm thời không muốn có dính dấp gì với người khác, nhưng lại nghĩ ngay từ đầu là mình đề cập đến chuyện xem mặt, bây giờ lại cự tuyệt anh ta hình như rất đáng ăn đòn thì phải.

Nếu không thì tìm lý do từ chối? Nhưng Ôn Nhược Hà bây giờ thực sự không có gì để bắt bẻ, vấn đề này nhất thời khiến cho Tô Thiên Thiên khó xử, vậy nên biểu hiện trầm mặc suy tư liền biến thành ngậm đồng ý cuộc hẹn buổi tối.

Vậy thì buổi tối hãy thẳng thắn với Ôn Nhược Hà đi.... Tô Thiên Thiên nghĩ vậy.

Nơi ăn tối rất lãng mạn, hơn nữa Ôn Nhược Hà còn nói là đã đặt chỗ trước, cảm giác quan tâm săn sóc này càng làm cho Tô Thiên Thiên áy náy trong lòng, ngay cả sức lực để nói chuyện cũng biến mất, chỉ tận lực nghe Ôn Nhược Hà nói chuyện, vui đầu ăn uống.

Ăn được hơi no, Tô Thiên Thiên cảm thấy có một chút sức lực, nên cô lấy dũng khí ngẩng đầu lên, “Cái đó... Tổng giám này...”

“Ừ?” Ôn Nhược Hà ngược mắt, hai mắt trong suốt, “Sao vậy?”

Tô Thiên Thiên nhìn vào đôi mắt kia, nhà hát nhỏ trong đầu liền bắt đầu phát lại những hình ảnh trong ký ức, lần đầu tiên đụng phải Ôn Nhược Hà, anh đã dịu dàng như vậy, mời mình đi ăn cơm, lần thứ hai mình làm sai bị Ninh Xuyên quát mắng, cũng là anh an ủi mình, anh còn giúp mình phí công chuyển công tác...

Cảm giác tội lỗi là đây!! Cô thấy ghen ghen trong lồng ngực, cảm giác tội lỗi thật mãnh liệt!

Tại sao, gặp phải tên bạn trai ti tiện – mối tình đầu của cô lại đau đớn như vậy, đụng phải một đối tượng hẹn hò hoàn mỹ không sút mẻ lại cũng đau đớn như thế, nội tâm của cô tại sao vẫn luôn trong trạng thái áy náy, ai bảo tình yêu khiến cho tâm tình của phụ nữ trở nên vui vẻ, lòng tràn ngập niềm vui chứ, toàn là bị bọm hết!

“Em làm sao vậy?” Ôn Nhược Hà thấy cô không nói lời nào, dáng vẻ cau mày rất đau khổ, ân cần hỏi, “Không thoải mái à?”

“Dạ, chút chút...” Tô Thiên Thiên khó khăn đáp lại, đứng dậy hít một hơi, “Em muốn vào phòng rửa tay!”

Rời khỏi chỗ ngồi, Tô Thiên Thiên thở phào một hơi, cảm thấy toàn thân đều thả lỏng, “Quả nhiên là khuyết điểm của mình quá nhiều, tìm một người tốt như vậy, đến ông trời cũng không nhìn được!”

Từ phòng rửa tay bước ra, Tô Thiên Thiên siết tay, bất kể thế nào, nhất định phải nói cho Ôn Nhược Hà, mình tạm thời không muốn nói chuyện yêu đương, không phải là do anh ấy không tốt, mà do mình có quá nhiều khuyết điểm, cần phải thay đổi triệt để, làm người lại lần nữa!

Trong lòng yên lặng suy nghĩ, cúi đầu bước đi, đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc, không, nói chính xác, là dùng giọng nói mà cô quen thuộc nói những lời rất xa lạ, “Hôm nay không ở lại khách sạn với em sao?”

Cô lần theo tiếng nói nhìn, thì ra giọng nói đó truyền đến từ một ngã rẽ, một nam một nữ, nam nhìn qua chừng hơn bốn mươi tuổi, đúng là dân.. giàu xổi tiêu chuẩn, khụ, cái loại có chút thô tục ấy, nữ quay lưng về phía Tô Thiên Thiên, mặc dù không nhìn thấy mặt, nhưng bóng lưng nhìn rất quen mắt.

Người đàn ông cười hơi bí ối, “Ngại quá, hôm nay con gái anh từ nước ngoài về, anh phải về nhà.”

Tô Thiên Thiên nhất thời cứng người, ban ngày ban mặt, trời đất sáng choang, đây chính là đàn ông ăn vụng trắng trợn cùng với tiểu tam đó! Trái tim cô lộp bộp một cái, giọng nói quen thuộc và bóng lưng quen thuộc kia, không phải là... là người mà cô quen kia chứ?

“A... Thì ra là con gái về rồi!” Người phụ nữ hơi nghiêng người, “Aiz, vậy có mình em cô đơn chết đi được...”

Trống rỗng cô đơn á! Tô Thiên Thiên run một cái, mới vừa rồi cô vào phòng rửa tay cũng không chú ý đến người ngồi bên cạnh đâu! Vì không muốn tăng thêm lòng hiếu kỳ và sự hoài nghi của mình, cô quyết định nhanh chóng chạy lấy người, có điều giọng nói của người đàn ông kia vẫn truyền vào trong lỗ tai cô, “Em không về nhà thăm con mình sao? Tên là Bối Bối phải không...”

Tô Thiên Thiên dừng lại, người phụ nữ hừ nhẹ một tiếng, “Thì ra anh thấy em là cái loại mẹ không có trách nhiệm đó, cho nên vẫn là vị kia nhà anh cho anh có cảm giác thân thuộc chứ gì...”

“Đâu phải thế đâu phải thế...” Người đàn ông vội vàng giải thích, “Thật sự là con gái anh về mà.”

“Xem anh khấn trương kia.” Người phụ nữ cười một tiếng, nghiêng mặt vươn tay cầm chiếc ly cao cổ, nhấp một ngụm rượu, “Dù sao mọi người ở bên nhau là vì vui vẻ, cần gì phải so đo, con em để cho cậu em trông hộ rồi.”

Nhìn thấy gương mặt nghiêng quen thuộc, Tô Thiên Thiên hai mắt ngẩn lẹ, chân tướng trần trụi chộc mù đôi mắt chó hợp kim* của cô! Người phụ nữ đó là Ninh San! Là Ninh San đó!

* Ngôn ngữ mạng, xuất phát từ trò chơi WOW (thế giới ma thú), được diễn tả với ý nghĩa khi nhìn thấy các sự vật ngu ngốc, những chuyện bất đắc dĩ sẽ dùng như một cách tự giễu.

Không biết mình mang theo khiếp sợ mà trở lại chỗ ngồi bằng cách nào, Tô Thiên Thiên nghĩ, như thế, tất cả đều có thể lý giải, chị Ninh San, ly hôn, mang theo con đến tìm Ninh Xuyên, hơn nữa tình tình thay đổi lớn, cho nên mới thường xuyên bỏ lại Bối Bối chẳng màng quan tâm, ở chung cùng, cùng một gã giàu xổi đã kết hôn rồi!

Ôn Nhược Hà có chút kỳ lạ nhìn Tô Thiên Thiên, trước lúc đến phòng rửa tay thì vẽ mặt đau khổ, bây giờ lại là vẽ mặt khiếp sợ, ngẩn ngui mấy phút, đã xảy ra chuyện gì?

“Thiên Thiên?”

“Dạ?” Tô Thiên Thiên hồi hồn, nhanh chóng giải thích, “Em không sao, em không thấy gì cả, em không biết gì hết.”

“...” Ôn Nhược Hà càng thêm mờ mịt.

“Dùng bữa dùng bữa...” Tô Thiên Thiên ân cần gấp cho anh một đồng thức ăn, mình cũng vui đầu vào nhai. Tình huống của chị Ninh San, Ninh Xuyên có biết không? Hình như lần trước lúc mình còn trông Bối Bối ở nhà anh ta, anh ta cũng nói không biết Ninh San đi đâu, nhưng mà buổi trưa anh ta úp mở nói Ninh San có việc, có thể cũng đã biết sơ sơ chuyện này, nhưng chắc là không tìm được chị ấy, cũng không tiện nói với mình, mới trả lời lấy lệ như vậy.

Nhớ tới vẽ mặt mặt mỗi của Ninh Xuyên cùng cảnh Bối Bối một mình chạy lung tung khắp nơi, Tô Thiên Thiên cảm thấy thức ăn ngon nhai trong miệng cũng như nhai sáp, chẳng có mùi vị gì.

“Cơm nước xong, đi xem phim nhé?” Ôn Nhược Hà hỏi, “Dạo này nghe nói có một bộ phim mới không tệ đâu...”

“Dạ...” Tô Thiên Thiên lên tiếng, lát nữa cơm nước xong, chị Ninh San cũng sẽ bỏ đi, rồi sau đó sẽ lại không biết đi đâu! Cô suy nghĩ một chút, lấy di động trong túi xách ra, nhắn tin cho Ninh Xuyên, “Đường Trung Ương, quán XX, chị Ninh San đang dùng bữa ở đây, mau tới.”

Coi như là mình giúp Bối Bối đi, dù sao, cậu nhóc đối xử với mình tốt vô cùng! Suy nghĩ xong lý do, cô nhấn nút gửi đi.

Mới vừa cầm đũa gấp một miếng thức ăn, tin nhắn trả lời lập tức đến, ngay cả tốc độ hồi âm cũng nhanh vậy, Tô Thiên Thiên ngượng ngáp, mở ra xem —— “Tôi đang làm thêm giờ, ra ngoài, Bối Bối làm sao đây?”

Tô Thiên Thiên theo bản năng định trả lời lại là anh mang nó đi làm được, không mang nó tới đây cùng đọc sao, có điều cẩn thận nghĩ lại, cô quả nhiên là ngu xuẩn, sao có thể để cho Bối Bối thấy cảnh mẹ mình thông đồng với một người đàn ông khác phát sóng trực tiếp từ hiện trường được chứ! Tâm hồn nhỏ bé kia của cậu bé...

Cô vội vàng nhắn lại, “Chị hai họ Âu Dương của tôi cũng làm thêm giờ, anh giao Bối Bối cho chị ấy đi!”

Lần này Ninh Xuyên không nhắn lại, Tô Thiên Thiên đoán chừng phương pháp này hữu dụng, mà Ninh Xuyên đã bắt đầu hành động, cô thở hắt ra, lần này thì tốt rồi.

Nhìn cô vui vẻ đầu nhắn tin nhoay nhoáy, trong lòng Ôn Nhược Hà căng thẳng, chẳng lẽ ra ngoài với mình quá nhàm chán, cho nên cô ấy lúc thì đau khổ lúc thì khiếp sợ, bây giờ lại cầm đầu vào nhắn tin, tâm tư hoàn toàn không đặt trên người mình sao....

Thực sự... lần xem mặt này của anh lại thất bại sao?!

PART 44

Thờ phào nhẹ nhõm, Tô Thiên Thiên ngẩng đầu lên, đã thấy Ôn Nhược Hà nhìn mình chăm chăm, nhất thời căng thẳng, quả nhiên, biểu hiện của cô quá kỳ quái rồi. Cô vội vàng cầm lấy cốc nước uống một ngụm, “Cái kia... món ăn của nhà hàng này ngon thật!”

“Đúng vậy!” Ôn Nhược Hà tiếp chuyện, “Hơn nữa cách công ty cũng gần, ăn cơm cũng tiện.”

Đến đây quả thực rất tiện, Tô Thiên Thiên thích những nơi đường xá tương đối gần như thế này, có thể đỡ phải mất công đi đường! Vừa này cũng chỉ mất có hơn mười phút.

Hơn mười phút? Hơn mười phút!

Thế thì Ninh Xuyên chẳng mấy chốc sẽ tới rồi! Vậy tình hình... cô nhìn trời suy nghĩ một chút, nhất định là vừa máu chó lại vừa ngượng ngáp rồi, sau đó toàn bộ nhà ăn sẽ vây lại xem, bao gồm cả cô và tổng giám Ôn, cuối cùng trong tình trạng tranh chấp hỗn loạn còn có thể lôi cả chút chuyện xấu xa trước kia của cô với Ninh Xuyên ra nữa!

Tô Thiên Thiên nuốt nuốt nước miếng, cô thông báo cho Ninh Xuyên cũng đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, không cần phải tiến Phật tiến đến Tây thiên chứ! Vẫn là mau chóng chuồn thôi, “Thế, chúng ta đi xem phim thôi?”

“Hả?” Ôn Nhược Hà thất kinh, “Nhưng chúng ta còn chưa ăn xong mà...”

“Em no rồi, anh còn chưa no sao?” Tô Thiên Thiên hỏi ngược lại.

“Anh...” Ôn Nhược Hà cảm thấy suy nghĩ của mình có chút không theo kịp Tô Thiên Thiên, theo tin tức từ Âu Dương cùng với mấy lần đi chung lúc trước, cô ấy phải là người có tiết tấu chậm mới đúng chứ, sao hôm nay tiết tấu đột nhiên lại tăng nhanh lên vậy?

“Chưa no thì mau ăn đi.” Tô Thiên Thiên thúc giục, xem ra anh chàng này ăn gì cũng chậm, tốn thời gian vào chuyện ăn uống như vậy, điểm này chắc ba mình cũng sẽ có ý kiến đấy! Lại cho mình thêm một lý do để cự tuyệt anh ta.

Ôn Nhược Hà vội vàng cúi đầu ăn số thức ăn cô gấp cho anh, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, “Nhưng mà Thiên Thiên, em còn gọi một đĩa bơ sầu riêng mà, còn chưa mang lên!”

“Bơ sầu riêng?!” Tô Thiên Thiên nhớ ra, đúng là mình có gọi món đó, hơn nữa phục vụ còn nói với cô là điểm tâm đang được làm, thời gian chờ có lẽ sẽ hơi lâu.

“Phục vụ!” Tô Thiên Thiên vội vàng gọi nhân viên phục vụ tới, “Bơ sầu riêng tôi gọi đã có chưa, chưa có thì không cần làm nữa.”

“Vậy tôi phải hỏi nhà bếp đã.” Cô nhân viên phục vụ khách khí nói.

“Vậy mau đi hỏi đi...” Tô Thiên Thiên khoát tay thúc giục.

Ôn Nhược Hà không nhịn được hỏi, “Em vội lắm à?”

“Không phải, chẳng qua là hôm nay là cuối tuần, người đi xem phim chắc nhiều lắm, đi trễ sẽ không mua được chỗ tốt...” Tô Thiên Thiên vội vàng giải thích.

“Không mua được chỗ tốt thì lần sau đi xem cũng được.” Ôn Nhược Hà cười cười, “Đâu phải sau này không có cơ hội nữa.”

“..” Mặc dù nhìn gương mặt lương thiện này, Tô Thiên Thiên cảm thấy rất khó mở miệng, nhưng cố phải thừa nhận, sau này quả thực khó mà có cơ hội.

Chờ Ôn Nhược Hà ăn hết thức ăn trong đĩa, từ từ lau sạch khóe miệng, phục vụ mới mang bơ sầu riêng của cô lên, “Phiền gói lại giùm!” Tô Thiên Thiên quả quyết nói, “Sau đó tính tiền!”

Thời gian bây giờ rất cấp bách, lần đầu tiên cô cảm thấy thời gian trôi qua nhanh như vậy, phải quý trọng thời gian, quý trọng sinh mạng, nếu không hậu quả thiết nghĩ không thể tưởng tượng nổi.

Mặc dù không hiểu tình hình ra sao, nhưng Ôn Nhược Hà vẫn yên lặng đuổi theo tiết tấu của Tô Thiên Thiên, xách lấy hộp, ngay cả hóa đơn cũng lười phải cầm, Tô Thiên Thiên kéo Ôn Nhược Hà đi ra ngoài.

Ra khỏi quán ăn, cô cảm thấy cả người nhẹ nhõm, nhìn hai bên không thấy bóng dáng Ninh Xuyên, thời gian căn ke không tệ.

“Rạp chiếu phim ở bên kia...” Ôn Nhược Hà chỉ xuống đường, quán ăn ở phía đông của khu plaza, rạp chiếu phim ở phía nam của tòa nhà, Tô Thiên Thiên bước theo anh ta về phía trước, mặc dù ăn uống chưa tính là thoải mái, nhưng dầu gì cũng được xách một phần về, lát nữa xem phim xong trên đường về nói rõ ràng với Ôn Nhược Hà vậy.

Đi được mấy phút, lên tầng, vào thang máy, đến rạp chiếu phim, chỉ còn cách lướt chiếu tiếp theo có nửa giờ, thời gian coi như OK, đủ để đi mua mấy thứ đồ ăn không tốt cho sức khỏe rồi vào cũng được. Bởi vì bữa tối là do Ôn Nhược Hà trả hóa đơn, cho nên Tô Thiên Thiên vừa mới được phát lương cảm thấy cô phải đi mua vé xem phim, thế nên cô đẩy Ôn Nhược Hà đang định mua vé ra, sờ mó cái túi của mình, nào ngờ chẳng sờ thấy gì.

“A?!” Tô Thiên Thiên sợ hãi kêu, “Túi của mình đâu rồi!!!”

“Không thấy túi đâu sao?!” Ôn Nhược Hà giật mình nói, “Chúng ta vừa này đi lên, không đựng phải ăn trộm chứ!”

Tô Thiên Thiên cố gắng trấn định nhớ lại, “Em, hình như là từ khi bước ra ngoài quán ăn đã không cầm túi theo rồi! Đúng rồi, vẫn còn treo trên ghế!” Đều tại Ninh Xuyên, hại cô vội vã bỏ chạy, ngay cả túi cũng quên cầm.

“Vậy chúng ta mau quay lại lấy đi.” Ôn Nhược Hà nói, “Chắc vẫn còn!”

“Không không không...” Tô Thiên Thiên khoát tay, “Em về lấy được rồi, anh đi mua vé đi, nếu không lại không mua được lượt tiếp theo!”

“Nhưng mà...” Ôn Nhược Hà chần chừ nói, “Mình em đi không sao chứ?”

“Có thể xảy ra chuyện gì được, anh quên chị họ em đã nói em từ nhỏ đã lưng hùm vai gấu, thân thể cường tráng sao, anh mua vé trước rồi mua bông ngô đi, một lát nữa em sẽ quay lại.” Nói xong, Tô Thiên Thiên tất tả chạy đi, bình thường, bình thường có quên cũng cho qua, dù sao bên trong cũng không có thứ gì đáng

giá, nhưng hôm nay trong túi có tiền lương mới phát của cô đấy! Bình thường không có tiền thì không nói làm gì, nhưng bây giờ cô đang trong tình trạng bỏ nhà ra đi mà!!!

Chạy như điên đến cửa quán ăn, không thể nghỉ ngơi, bây giờ, Ninh Xuyên chắc chắn đang ở bên trong, Tô Thiên Thiên thở hổn hển, dường như có thể tưởng tượng được tình hình bên trong, có điều lúc hỗn loạn cô đi vào chắc sẽ không bị phát hiện đâu.

Cô hít sâu một hơi, cúi đầu vọt vào quán ăn, may là quầy thu ngân cách cửa khá gần, mà chỗ ngồi của Ninh San thì ở títt chỗ rẽ bên trong. Chỉ thấy nhân viên thu ngân đang ngảnh cổ xem náo nhiệt, “Sao rồi?”

Nhân viên phục vụ bê chiếc khay đứng bên cạnh đầu cũng không quay lại nói, “Vẫn đang ầm ĩ! Oa, cô đó thực sự là tiểu tam, còn anh chàng kia là chồng cô ta sao?”

“Thật à thật à?” Nhân viên thu ngân kích động.

Mặc dù biết rõ chân tướng, nhưng Tô Thiên Thiên cũng không muốn cuốn vào cuộc buôn dưa này, ho khan một tiếng ngắt lời bọn họ, “Ngại quá, tôi vừa mới ăn cơm ở đây, để quên chiếc túi ở chỗ này.”

“Túi của cô?” Nhân viên thu ngân hồi hồn, nhìn Tô Thiên Thiên hỏi.

“Đúng vậy.” Tô Thiên Thiên nghiêm túc nói, “Là một chiếc túi màu đen, đúng rồi, bên trong còn có một chiếc ví màu đen, còn có một cái túi đựng tiền lẻ màu đen...”

Không đợi cô nói hết, nhân viên thu ngân đã lấy chiếc túi Tô Thiên Thiên bỏ quên ở đây, nhanh chóng mở ra, sau đó lấy ví tiền của Tô Thiên Thiên, mở ra nhìn chứng minh thư bên trong, “Cô tên là...”

“Tô Thiên Thiên, Thiên Thiên trong mỗi ngày phía trước...” Cô nói từng chữ một.

Có điều rất rõ ràng, cô rất nghiêm túc, nhân viên thu ngân rất nóng vội, nhìn lướt qua tên, lập tức đẩy túi đến trước mặt Tô Thiên Thiên, “Không sai, mời cô kiểm tra lại đồ dùng trong túi xem có thiếu gì không.” Dứt lời lập tức quay đầu ra xem náo nhiệt.

Thật là đủ hóng hớt.... Tô Thiên Thiên nhận lấy túi, mở ra xem, đồ vật bên trong có mấy thứ như vậy, lấy tiền ra đếm cũng không thiếu. Vậy nên cô ngẩng đầu muốn tỏ lòng biết ơn một chút, có điều nhân viên thu ngân đã nhào người ra khỏi quầy, độ khát khao được xem náo nhiệt không thua gì khát khao được lười biếng của Tô Thiên Thiên.

Nhưng mà bên kia hình như đúng là rất náo nhiệt, Tô Thiên Thiên mơ hồ có thể nghe thấy hai giọng nói cô vô cùng quen thuộc đang cãi vã.

“Cho dù anh rể có làm chị tổn thương, nhưng chị cũng không thể tự hành hạ mình như vậy được, như chị bây giờ giống cái gì?”

“Anh ta làm chị tổn thương? Sao anh ta phải tổn thương chị? Bây giờ chị thế nào? Chị thế này thì làm sao chứ!”

“Vậy Bối Bối thì sao? Thằng bé vô tội!”

“Chẳng lẽ vì một đứa con, chị phải buông tha cho cuộc sống của mình sao? Tại sao phải thế!”

“Trước đây em không muốn can thiệp vào cuộc sống của chị, nhưng chị đang sống kiểu gì đây? Qua lại với một kẻ đã có gia đình rồi, chị nghĩ chị đang làm gì vậy!!”

Nghe qua, quả thực đúng là rất kịch liệt, bất quá mà, phải bùng nổ thì mới có sức hấp dẫn, khó trách tất cả mọi người đều vây quanh xem. Cô liếc nhìn xung quanh, không riêng gì nhân viên phục vụ, ngay cả khách ăn cơm cũng không kiềm chế được kia kìa!

Có điều bây giờ đúng là vật đổi sao dời mà, ngắm thấy ba cô cũng không tệ lắm, mặc dù quá keo kiệt, còn chưa đến nỗi đi tìm tình nhân, bao vợ bé. Nghĩ đến dáng dấp của gã nhà giàu mới nổi lúc này, cô không nhận được mà run rẩy một cái.

Run xong, hoàn hồn, sao cô vẫn còn ở đây làm gì, mau chạy lấy người đi! Thấy nhân viên thu ngân cũng chả còn lòng dạ đâu mà đón nhận lòng biết ơn chân thành của cô, Tô Thiên Thiên nhấc chân đi ra ngoài.

PART 45

Mới vừa bước ra cửa, cô cảm thấy sau lưng có một làn gió mạnh mẽ thổi qua, hoặc nói đúng hơn, không phải là gió, mà là một luồng không khí, còn kèm theo hơi thở nguy hiểm.

Chờ đến lúc Tô Thiên Thiên cảm giác được, thân thể đang co người cong lưng đã bị đụng một cái, dúi về phía trước lão đảo mấy bước, ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy hai nhân vật chính của màn bát quái đã vọt ra khỏi quán ăn, xem bộ dạng là cảm thấy âm ỉ ở bên trong quá khó coi, cho nên quyết định ra ngoài nói cho rõ ràng.

Tô Thiên Thiên vội vàng xoay người, trốn sau tấm bảng quảng cáo của nhà hàng, cẩn thận nhìn sang. Ninh Xuyên đang kéo thẳng Ninh San ra khỏi nhà hàng, gần đến giữa quảng trường, bây giờ là giờ ăn cơm, sắc trời đã tối, người trên quảng trường không tính là nhiều, cho nên bọn họ không chú ý tới Tô Thiên Thiên bị đụng vào.

Vẫn là nên nhanh chóng đi cho xa thì hơn, nhưng đường đi của Tô Thiên Thiên là về hướng Nam, cô có đi thế nào cũng phải vòng qua hai người đang đứng ở giữa kia, giờ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một chút, phim sắp chiếu rồi, mặc dù độ phấn khích của màn truyền hình trực tiếp ngay trước mắt này chưa chắc đã thua gì phim chiếu rạp, có điều cô nếu còn chưa tới, chắc Ôn Nhược Hà sẽ tìm tới đây mất!

Đi nhanh lên! Tô Thiên Thiên cầm túi che mặt, giống hệt như con cua đi ngang trên quảng trường, tính đường đi lượn quanh một vòng, bước về phía rạp chiếu phim.

Ninh San bị kéo ra ngoài hất tay tránh khỏi cánh tay đang lôi kéo cô của Ninh Xuyên, “Em buông ra!”

“Em có thể buông, nhưng chị không thể ở cùng những người như vậy.” Ninh Xuyên nghiêm túc nói.

“Ai?” Ninh San nhướn mày, hôm nay cô trang điểm rất đậm, hơi ngửa đầu nhìn Ninh Xuyên, ngũ quan đẹp dễ dưới ánh đèn nên ông ban đêm, có chút dữ tợn, “Người có tiền?”

“Anh ta có tiền hay không em không quan tâm, cũng không xen vào.” Ninh Xuyên xanh mặt, trước đây anh cảm thấy mình vô lực can thiệp chuyện của chị gái, nhưng hôm nay chuyện đã như vậy, anh không chịu nổi, có lẽ đây là một thể giới vật chất, cho dù anh cũng nghĩ đến một cuộc sống tốt nhất, để cho chị gái có một cuộc sống đầy đủ, nhưng thể này thì thực vô nghĩa, để thỏa mãn hư vinh, làm gì cũng được. “Nhưng chị không thể vì anh ta có tiền, hoặc là nói vì anh ta có thể cho chị tiền, nên chị cứ sa đọa như vậy được? !”

“Chị sa đọa?” Giọng nói của Ninh San cất cao, tựa như từ này đã chạm tới một vết thương trên người cô, “Nếu chị mà sa đọa, Ninh Xuyên em cũng sẽ không có ngày hôm nay! Ngay từ mười năm trước, em đã không học lên tiếp được! Nếu như chị mà sa đọa, có lẽ lúc ở trong quán bar, chị đã tìm thấy một gã có tiền bao chị rồi! Bây giờ chị mới phát hiện, đi một vòng luẩn quẩn, cuối cùng cuộc sống như thế này mới là đúng! Cái gì mà bắt đầu cuộc sống mới thì sẽ quên được quá khứ, đàn ông đều đối trá ích kỷ cả, chỉ có tiền làm ra được mới là của mình!”

“Sao bây giờ chị lại biến thành như thế này?” Ninh Xuyên kinh ngạc nói, mặc dù lúc trước cảm thấy được sự thay đổi của chị, nhưng cho tới ngày hôm nay anh mới thực sự thấy rõ suy nghĩ trong lòng chị.

“Chị thay đổi đấy! Bởi vì chị không muốn sống ngu ngốc như trước đây nữa!” Ninh San nói, “Giống như em nói đấy, ba bị vu oan đúng không, nhưng thực tế thì thế nào chứ, vu oan hay là không vu oan thì ba vẫn cứ là tội phạm tham ô, khác nhau không phải ở chỗ ông ấy có bị vu oan hay không, mà là chúng ta căn bản chưa từng được hưởng những ngày tháng tốt đẹp! Những kẻ tham ô khác ít ra còn để lại cho vợ con mình một số tiền lớn! Giống như chúng ta thì tính là gì? Vợ thì nhảy lầu, con không học tiếp được! Khổ cực làm việc như vậy đến cùng là vì cái gì chứ? !”

Không đợi Ninh Xuyên mở miệng, cô tiếp tục nói, “Chị không muốn tiếp tục cuộc sống khổ sở trước đây nữa! Sống ở nhà chú dì không thể ngóc đầu lên được, ăn một miếng cơm mà cứ như người ta bố thí cho vậy! Tại sao chúng ta phải sống những ngày cực khổ như vậy chứ? ! Là do chúng ta chưa đủ nỗ lực sao? Chị nghĩ là chúng ta đã vất vả đủ rồi, đó là bởi vì chúng ta ngu!”

“Cuộc sống của chúng ta bây giờ chẳng phải đã tốt rồi sao?” Ninh Xuyên nói, “Cho dù trước kia có cực khổ, bây giờ coi như cũng đã được bù đắp!”

“Thế này mà gọi là bù đắp?” Ninh San cười lạnh một tiếng, “Chị ly hôn, còn mang theo một đứa con, đây chính là bù đắp? Em bị ba của Tô Thiên Thiên xem thường, bị người ta làm nhục, chia tay với nó đây chính là bù đắp của em à?”

Tô Thiên Thiên đã đi ngang được nửa đường, vẫn mặc niệm trong lòng: mình không nghe được mình không nghe được. . . Có điều những lời này của Ninh San, vẫn xông vào trong lỗ tai cô, hơn nữa còn không bị loại bỏ, cô đột nhiên cả kinh, dừng bước lại.

“Đó cũng là chuyện đã qua rồi!” Ninh Xuyên chần chờ một chút, kiên định nói, “Không thể không nhắc đến chuyện quá khứ nữa sao?”

“Chị cũng đâu muốn nhắc tới chứ!” Giọng nói của Ninh San trở nên bén nhọn, “Cho nên chị mới không muốn sống uất ức như trước đây nữa! Tại sao những người phụ nữ khác có thể sống thoải mái như vậy, chẳng phải tìm một kẻ có tiền sao! Cho nên mẹ mới chính là người ngu nhất, tìm một người như ba, làm quan cũng không giúp người nhà được sống mấy ngày tốt đẹp! Chị là do nghe lời bọn họ, nên mới biến thành cái dạng này!”

“Em không cho phép chị nói ba như vậy!” Ninh Xuyên không nhịn được gào lên, “Ba đã thương chị như vậy!” Khi còn nhỏ anh khá trầm mặc, chị lại hoạt bát nên luôn được ba yêu quý nhất, cộng thêm thân thể chị cũng không được khỏe mạnh, cho nên ba rất để ý đến chị.

Cảm xúc của Ninh San dường như đã không thể khống chế, “Chị cứ nói đây! Ông ấy thương chị thì thế nào, ông ấy tốt với chị thì sao chứ? Đó là việc người cha nào cũng phải làm! Đọc cho chúng ta nghe những câu chuyện cổ tích vợ vẫn chết đi được? Dạy chúng ta những thứ đạo lý mà ông ấy cho là đúng? Khích lệ chúng ta học tập cho tốt, làm một người chỉ biết vùi đầu vào làm việc vất vả như ông ấy! Nhưng ông ấy để lại cho chúng ta cái gì? Bị người khác chỉ chỗ, còn gì nữa? ! Còn không bằng để lại thứ gì đó thực tế một chút!”

Ninh Xuyên sững sờ nhìn Ninh San đang trở nên cuồng loạn, quần áo hoa lệ, trang điểm đẹp đẽ, lại mang vẻ dữ tợn đáng sợ đến vậy.

“Cho dù ông ấy là một người cha tốt thì sao chứ? Ông ấy có nghĩ đến cuộc sống sau này của chúng ta chưa? Nếu lúc đầu ba lo cho chú vào được trong chính phủ, thì lúc ba gặp xui xẻo, chú di cũng không đối xử với chúng ta như vậy! Cái gì mà đau lòng? Cái gì mà quan tâm? Đều là những thứ không nhưc không ngứa, căn bản không thực tế, chẳng qua là không có bản lãnh giả bộ giỏi giang của người ta mà thôi!”

Ninh Xuyên nhớ lại khi còn nhỏ, mỗi dịp Tết Nguyên tiêu, ba luôn công chị gái lên vai, “Thế này là Tiểu San có thể xem được pháo hoa rồi nhỉ!” Mà anh chỉ có thể tựa trong lòng mẹ, khua khua hai tay về phía ba, “Ba ba, con cũng muốn ngồi lên trên!”

Khi đó, ba lúc nào cũng nói, “Sau này Tiểu San phải gả ra ngoài, làm con gái nhà người khác, cho nên, bây giờ ba ba phải thương Tiểu San nhiều hơn!”

Chị gái ngồi trên vai ba đắc ý cười với anh, “Về sau con không lấy chồng, ngày nào cũng ở bên ba ba!”

Nhìn người đang đứng trước mặt, Ninh Xuyên cảm thấy sống mũi có chút cay cay, nếu như có thể, anh thực sự muốn cho chị một cái tát để chị tỉnh lại, như vậy anh còn có thể tỉnh nguyện tin tưởng, chị Ninh San chỉ là nhất thời kích động, miệng không suy nghĩ mới nói ra những lời này.

“Bốp!” Một tiếng động rõ rang vang lên, khiến cho Ninh Xuyên và Ninh San đều kinh ngạc.

Bàn tay của Tô Thiên Thiên vẫn còn dừng lại ở góc độ vung tay, ngực cô phập phồng lên xuống, khuôn mặt đỏ bừng, há miệng thở dốc, dường như rất tức giận. Ninh San xoay khuôn mặt đã bị đánh cho đỏ bừng, nhìn chằm chằm người không biết từ đâu nhảy ra này.

“Cô. . .” Ninh Xuyên kinh ngạc nhìn cô, sao nhìn cô ấy lại kích động như vậy?

“Chị có tư cách gì mà nói ba chị không tốt!” Tô Thiên Thiên quát, “Không phải người cha nào cũng có thể quan tâm đến con mình! Chẳng qua chỉ vớt cho một xấp tiền dơ bẩn thế giới đâu cũng có, có gì mà quý! Chị căn bản không biết, cảm giác bị người khác coi thường, ngay từ lúc ra đời đã bị cho là một sai lầm, là tiếc nuối cả đời, là một nét bút hồng không thể thay đổi là như thế nào!” Cô nói những lời này, giọng nói

mang theo sự run rẩy, thu hồi lại tay mình, “Tóm lại. . . bản thân chị không phải một người mẹ tốt, căn bản không có tư cách nói ba chị!”

Ninh San phục hồi lại tinh thần, xoa xoa gương mặt hơi tê rát, “Dĩ nhiên cô có thể nói vậy! Bởi vì nhà cô có tiền, người có tiền mới có thể nói mấy lời đạo lý vĩ đại như vậy! Thiên kim tiểu thư có tiền có địa vị như cô, càng không có tư cách đánh giá cách sống của người khác!”

“Ba tôi có tiền thì sao chứ, cho tới giờ tôi chưa từng cảm thấy như vậy thì có gì mà vênh váo hay giễu giang, cũng như chị không thể vũ nhục ba chị được!” Tô Thiên Thiên lớn tiếng nói, mặc dù không phải rõ ràng, nhưng cô còn nhớ rõ nụ cười trên mặt của Ninh Xuyên khi nhắc đến ba mình, cùng với sự phấn đấu nỗ lực lấy ba mình làm mục tiêu của anh, một người cha có thể khiến cho con trai của mình lấy ông ấy làm tấm gương, chính là một người cha tốt!

“Một cái tát kia. . .” Cô hít một hơi, kiên định nói, “Là đánh thay cho ba chị, bởi vì ông ấy sinh chị ra, không phải là để chị lấy ông ấy làm cái cớ cho sự sa đọa của mình!”

Nói xong cô giương mắt đối diện với ánh mắt của Ninh Xuyên, lập tức cảm thấy nhịp tim đập nhanh hơn, dù sao đã đi ra, muốn tránh cũng không được, bèn ngẩng đầu lên nói, “Anh cũng vậy! Tự ti chẳng ra làm sao! Đã nỗ lực như vậy còn tự ti, anh định để những kẻ khác đào hố chôn chính mình vào sao!”

Rống xong Tô Thiên Thiên nhanh chóng bỏ chạy, cô, cô còn có cuộc hẹn thứ hai đang chờ đây! Tại sao cô gần đây lại bận rộn và phong phú như vậy chứ, ngay cả hoạt động nhân nhả như hẹn hò này thôi cũng khiến cho cô thở hồng hộc!

Ninh Xuyên nhìn bóng lưng chạy trốn quen thuộc của Tô Thiên Thiên, phảng phất trong nháy mắt đã tìm lại được cô của trước kia, có điều cô bây giờ, thoát nhìn hình như rất có tinh thần! Ngay cả cô mà cũng giáo huấn mình được, xem ra mình bây giờ quá nhát gan rồi.

Cảm giác tự ti và sự bất lực kia, có lẽ chính bản thân anh cũng đang trốn tránh chẳng. Bình thường vùi đầu vào nỗ lực làm việc rồi tích cực phấn đấu, thực ra chẳng qua cũng chỉ là dùng những thứ này để giải thoát khỏi những chuyện không làm được mà thôi.

Cho dù là một Tô Thiên Thiên lười biếng đến mức chẳng biết làm gì, sau khi anh ra đi cũng đã học được nhiều thứ như vậy, trà đạo, nấu cơm, việc nhà, xem ra cô ấy cũng cảm hơn mình nhiều.

Chờ Ninh Xuyên hồi hồn lại, đã phát hiện không thấy bóng dáng Ninh San đâu, ánh đèn cùng bóng đèn đan vào nhau trên quảng trường khiến cho đáng vẻ mỗi người đều mơ hồ không rõ.

Không nhìn thấu chị gái mình, thậm chí có chút không nhìn thấu Tô Thiên Thiên kích động mà lại dửng dưng cảm khi này nữa, nhưng Ninh Xuyên lại siết chặt nắm đấm, đến cùng đây là tình huống thế nào, đến cùng là phải giải quyết ra sao, anh phải biết rõ ràng.

16. Chương 46 - 47 - 48

PART 46

“Phụt——!” Âu Dương đang ngồi trong phòng làm việc đùa giỡn với đứa trẻ nghe Ninh Xuyên kể lại hành động của Tô Thiên Thiên xong, hết sức không phúc hậu mà phụt ra, “Nhìn kiểu gì cũng thấy đây là phong cách của tôi mới đúng!”

Diệp Kinh Chu vừa mới sinh con xong, cho nên có chút kinh nghiệm chăm trẻ, Bối Bối ngồi trong lòng cô cũng không nhúc nhích chăm chú xem phim hoạt hình.

“Tô Thiên Thiên. . .” Ninh Xuyên hồi tưởng lại cảnh cô đột nhiên lao ra rống một tràng dài như vậy, có chút nghi ngờ hỏi, “Nói sinh ra đã bị cho là sai lầm, rồi nét bút hồng, là có ý gì?”

“Khụ khụ!” Âu Dương ho khan một tiếng, “Cái này. . .”

. . .

Chạy như bay đến rạp chiếu phim, nửa tiếng đồng hồ, Tô Thiên Thiên chỉ biết đứng đó thở, hộp từng ngụm nước uống, ừng ực ừng ực xử lý xong cả cốc nước, cuối cùng Ôn Nhược Hà còn lịch thiệp cống hiến nốt cả phần nước ngọt chưa uống của mình.

Nửa giờ sau đó, cô bắt đầu chỉnh trang lại suy nghĩ hỗn loạn, vừa rồi mình đã đánh chị Ninh San! Lại còn ngay trước mặt Ninh Xuyên! Sao lại dễ bị kích thích như vậy chứ. Huống chi cần thận suy nghĩ mà nói, hình như có chút hổ thẹn thì phải, chính cô trước đây không phải cũng bị sự thờ ơ của ba mình làm cho sa đọa lại lười biếng sao? Bây giờ cũng chưa phản kháng ra hiệu quả gì đây.

Ninh San cũng là bị ảnh hưởng do chuyện của ba, có điều. . . cho dù làm cha có chỗ không đúng, cũng không thể nói vậy được đúng không.

Nhưng mà ngẫm lại, mặc dù nói ông Tô keo kiệt, cô cũng không có cảm giác mình là thiên kim tiểu thư gì cả, nhưng mà từ khi cô trưởng thành đến giờ, mãi đến gần đây mới có việc làm đầu tiên, mặc dù ở nhà gặm bánh bao, nhưng cũng là gặm bánh bao của ba cô mua cho.

Chưa từng trải qua quá khứ như của Ninh San và Ninh Xuyên, lời mà cô nói, nhìn qua quả thực không có chút khuyến khích gì. Cô gơ bàn tay vừa mới vung lên lúc nãy, có phải cô có chút xúc động quá chăng? Hình như thực sự có chút xúc động rồi! Bây giờ nói xin lỗi có kịp không đây? !

Huống chi. . . nói xin lỗi thế nào đây?

Cái kia, giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, chẳng lẽ để chị Ninh San tát lại một cái?

Xoắn xuyết cả nửa giờ, phim đã đến hồi kịch tính, tất cả mọi người đều dán mắt vào tình tiết đặc sắc, nhưng thỉnh thoảng lại thấy một bóng người cúi đầu trên màn ảnh, còn kèm theo, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi. . .”

Tô Thiên Thiên uống quá nhiều nước, vậy là cứ chạy đi chạy lại vào nhà vệ sinh, ra ra vào vào mấy chuyến, ngay cả Ôn Nhược Hà cũng không nhận được mà hỏi cô, “Em ăn phải đồ hỏng à?”

Cuối cùng chờ Tô Thiên Thiên lặn qua lộn lại xong mấy chuyện phức tạp này, cô chuẩn bị lẳng lặng xem phim, hun đúc tình cảm nồng đậm một chút thì đèn vàng đã sáng lên, người xung quanh cũng đứng dậy.

Ôn Nhược Hà thở dài nói, “Bộ phim này không tệ, đúng không, Thiên Thiên?”

“Ách. . . Đúng vậy, đúng vậy.” Tô Thiên Thiên gật đầu.

“Đi thôi, anh đưa em về nhà.” Ôn Nhược Hà cười nói, “Hôm nay hơi muộn nhỉ.”

“Cái đó. . .” Tô Thiên Thiên lên tiếng, “Dạo này em ở nhà chị họ hai.”

“Âu Dương?” Ôn Nhược Hà hơi giật mình một chút, lát sau cười cười, “Chị em đến chơi với nhau à.”

“Dạ dạ!” Tô Thiên Thiên nói, giờ này chị họ hai có làm thêm giờ thì cũng về rồi đúng không.

Ôn Nhược Hà chở Tô Thiên Thiên tới trước cổng tiểu khu nhà Âu Dương, mặc dù cô đã hết sức từ chối, bắt quá Ôn Nhược Hà vẫn kiên trì muốn đưa cô đến tận dưới nhà, hành động này không thể nghi ngờ là khiến cho lời giấu trong lòng của Tô Thiên Thiên càng khó nói ra khỏi miệng, hai người bước song song, tựa như không có chút cảm giác nào đó vậy!

“Cái đó. . .” Tô Thiên Thiên hít một hơi, nếu bây giờ cô đã có dũng khí phản kháng lại ba mình, cũng có dũng khí quát to với chị Ninh San, hôm nay chắc là bị Shera* nhập vào rồi, cơ hội hiếm có, phải nắm cho chắc! “Tổng giám, trước kia sao anh lại phải đi xem mặt vậy?”

*Tên một nhân vật hoạt hình

“A? Chuyện này à. . .” Ôn Nhược Hà sững sốt một chút, “Bởi vì vẫn chưa có đối tượng, lại thấy sắp đến tuổi phải kết hôn, nên cha mẹ trong nhà bắt đầu sắp xếp những chuyện này.”

“Nhưng mà anh tốt như vậy. . .” Tô Thiên Thiên có chút nghi hoặc, “Mà cũng cần phải xem mặt sao?” Xem mặt phải dành cho cái loại sâu gạo không làm việc gì không tiếp xúc với xã hội cứ chết dí mốc meo bốc mùi trong nhà như cô mới đúng.

“Anh. . .” Ôn Nhược Hà nuốt nước miếng, chẳng lẽ anh phải nói là vì tính khí hiền lành của mình, mới dẫn đến chuyện tất cả những cô gái qua lại với anh đều phát cho anh cái bằng người tốt, nên mới bắt buộc phải đi xem mặt sao? “Thực ra thì không có tốt như vậy. . .”

“Anh khiêm tốn quá rồi.” Tô Thiên Thiên nói, “Anh là người tốt nhất em từng gặp.”

“ . . .” Trong nháy mắt, Ôn Nhược Hà cứng người, “Em nói gì cơ?”

Mắt đã thấy tòa nhà, Tô Thiên Thiên không kịp được rảo bước, quay đầu nói với anh, “Em nói con người của anh thực sự quá tốt!” Cô nghĩ hay trước cứ làm đậm lót đã, sau này hãy giải thích rõ ràng, tránh việc nói ra thẳng thừng quá, sau này đi làm cũng không tiện.

Có điều Ôn Nhược Hà đứng kia đã bị cái đệm lót này chọc đúng vào tim đen, xem ra thì cách nói gián tiếp này đã đạt đến hiệu quả trực tiếp, “Vây. . . anh không tiễn em nữa, em cứ đi từ từ, thứ Hai gặp ở công ty nhé!”

“Đi đường cẩn thận!” Tô Thiên Thiên phát phát tay với anh, là ảo giác của cô sao, sao cảm thấy bóng lưng của Tổng giám dưới ánh đèn đường, nhìn có vẻ suy sụp như vậy. . .

Chờ Ôn Nhược Hà đi xa, Tô Thiên Thiên mới xoay người lại, lát về phải hỏi chị họ hai, xem cô phải biểu đạt sự áy náy của mình bằng cách nào?

Mới đi được mấy bước, cô phát hiện chân mình đang đạp lên không phải một cái bóng của cô, mà còn có một cái bóng của người khác nữa, “Á!” Tô Thiên Thiên kinh hãi, bắn người lên, vừa ngoái đầu lại đã thấy Ninh Xuyên đứng ở đó.

“Làm tôi sợ muốn chết!” Mặc dù không biết tại sao lại là anh, có điều cô thực sự bị làm cho hoảng hồn không ít, Ninh Xuyên ôm Bối Bối đã ngủ say trong lòng, anh đứng đó, lẳng lặng nhìn cô.

“Sao anh lại ở đây vậy?” Cô có chút lúng túng gãi gãi mũi, lát sau bị một suy nghĩ làm cho cả kinh, chẳng lẽ trước khi cô định xin lỗi, anh ta đã chuẩn bị tới báo thù thay cho chị gái mình rồi? “Anh muốn làm gì?”

“Tôi đến công ty đón Bối Bối, thuận tiện đưa Âu Dương về nhà luôn.” Ninh Xuyên chậm rãi nói, tâm trạng nhìn qua không kích động đến như vậy, không giống như đến để báo thù.

“À. . .” Tô Thiên Thiên gạt đầu một cái, “Chuyện đó. . .” Cô phải mở miệng nói chuyện trước đó thế nào đây.

Có điều không đợi cô tìm từ để nói, Ninh Xuyên đã mở miệng trước, “Thiên. . . Tô Thiên Thiên, về chuyện của nhà em, sao trước kia em không nói cho tôi biết?” Vừa dứt lời, dường như anh lại cảm thấy không ổn, “Đúng rồi, em đã nói, chuyện của tôi tôi cũng không nói với em. Nhưng thì ra em cũng chưa từng nhắc đến chuyện ba em đối xử không tốt với em, hơn nữa. . . chuyện nhà tôi, nếu như em muốn biết. . .”

Tô Thiên Thiên rất hiếm khi nhìn thấy Ninh Xuyên nói năng một cách nhún nhường như vậy, với tính cách của anh, cho dù là lúc trước khi ra đi, cũng nói rất lưu loát, lưu loát đến mức kỳ quái! Cô không nhịn được bước lên trước mấy bước, lúc này mới nhìn thấy, Ninh Xuyên nói chuyện mặc dù thẳng người, nhưng đầu cúi thấp, ánh mắt nhìn chằm chằm xuống dưới, thoát nhìn. . . là đang hồi hộp và rối rắm?

“Ninh Xuyên?” Cô thử dò xét gọi một tiếng, người này không phải là do ai đó ngại trang điểm chứ!

“Sao?” Anh ngẩng đầu, mặc dù đèn đường không đến mức sáng trưng, nhưng Tô Thiên Thiên vẫn nhìn thấy, màu da khỏe mạnh kia của anh đang trở nên ửng đỏ.

“Anh. . . đang hồi hộp à?” Cô chớp mắt một cái, loại cảm giác này chỉ có lúc Ninh Xuyên đang theo đuổi cô mới có, cẩn thận suy nghĩ một chút, thực sự đã bốn năm rồi! Hiếm khi anh đã bày ra cái vẻ khôn khéo tận bốn năm trời rồi mà vẫn còn nhớ được dáng dấp ngưng ngưng thuở ban đầu này!

Ninh Xuyên hít một hơi, nhìn chằm chằm vào Tô Thiên Thiên, nghiêm túc thành khẩn nói với cô, “Thật xin lỗi!”

“Thật, thật xin lỗi cái gì chứ!” Cô cảm thấy cổ họng có chút khô rát.

“Trước kia tôi không nói cho em biết, thậm chí còn không nghĩ tới cảm nhận của em đã ra đi.” Ninh Xuyên nói, “Còn nữa, rất nhiều chuyện tôi còn chưa hiểu rõ, đã tự mình cho ra kết luận, cũng đều không nói với em. .”

Tô Thiên Thiên chớp mắt một cái, cảm thấy bên trong cộm cộm thực khó chịu. Cô đột nhiên cảm thấy con người thực kỳ diệu, có vài thứ dường như rất mong đợi, lúc đột nhiên xuất hiện lại cảm thấy thì ra cũng chẳng có gì hơn vậy. Cô chẳng qua chỉ là giận Ninh Xuyên trước kia đã bỏ rơi mình, cho nên đánh cuộc với anh, đối nghịch với anh, thậm chí bao nhiêu chuyện sau này, có phải đều là do đang mong đợi một kết cục như thế này, anh đứng trước mặt cô, nói với cô những lời này. Nhưng mãi mà anh vẫn chưa nói, mãi mà vẫn chưa nói.

Đến khi Tô Thiên Thiên từ mong đợi biến thành không còn chờ mong gì nữa, lại nói ra vào lúc lơ đãng.

Giống như trước kia anh không cho cô chút thời gian chuẩn bị nào đã đột nhiên ra đi, không cho cô một con đường sống nào.

Nếu như những lời này xuất hiện sớm hơn một chút, vào bốn năm trước sau khi anh ra đi, khi cô một mình chờ đợi trong căn phòng đó, hoặc là chậm hơn một chút, khi cô liều mạng học một đồng thứ, rồi lại đi tìm anh, có lẽ cô sẽ cảm động đến nước mắt nước mũi tùm lum, nhưng bây giờ, không phải là không chấp nhận lời xin lỗi này, mà là cảm thấy, câu xin lỗi này, cũng chỉ là một câu xin lỗi mà thôi.

Một câu xin lỗi. . . mà thôi.

PART 47

“À. . .” Cô mở miệng, “Tôi biết, có điều lần đó tôi cũng đã nói rồi, hai chúng ta không ai thắng thắn với ai, cho nên hòa nhau.”

“Em tha thứ cho tôi?” Ninh Xuyên cảm thấy có chút kinh ngạc.

“Chuyện này có gì mà không tha thứ.” Tô Thiên Thiên cúi đầu, nhìn mũi chân mình, “Anh cũng đâu có nợ tôi cái gì.”

Nghe vậy, trong lòng Ninh Xuyên chợt nhói lên, “Tôi. . . muốn nói cho em biết chuyện nhà tôi, được không?”

“Tôi đã nghe nói qua.” Tô Thiên Thiên ngẩng đầu, tựa như thực bình tĩnh, “Chị Ninh San nói, bao gồm cả chuyện ba tôi tìm người đánh anh, đều là chị ấy nói.”

“Thế. . .” Ninh Xuyên mở miệng, “Chuyện của em. . .”

“Nhìn qua thì chị họ hai tôi chẳng phải đã kể cho anh hết rồi.” Tô Thiên Thiên không đợi anh nói xong đã ngắt lời anh, cô cảm thấy trong lòng loạn cào cào, thậm chí còn loạn hơn cả lúc ở rạp chiếu phim, loạn đến mức cô muốn chạy trốn khỏi nơi này, “Có một số việc, không cần thiết phải nói lại hai lần.”

“Em đây là vẫn còn giận tôi sao?” Anh cảm thấy giọng nói của cô có chút không ổn.

“Không phải.” Tô Thiên Thiên kiên định trả lời, “Tôi đã tha thứ cho anh rồi, hơn nữa, giống như anh đã nói trước kia, bây giờ tôi cũng cảm thấy như vậy, chuyện của chúng ta cũng đã qua, giờ cũng không còn gì đáng nói, anh cũng không cần phải đặc biệt tới xin lỗi, có điều lời xin lỗi của anh, tôi chấp nhận.” Ngừng một chút, cô nói tiếp, “Cứ như vậy đi.”

Ôm lấy sự áy náy, không cam tâm, nhưng lại bất lực, Ninh Xuyên cảm thấy cảm giác này thực khó chịu, hôm nay anh muốn hóa giải toàn bộ những tâm trạng này, nhưng lúc được như mong muốn, anh lại phát hiện ra, cảm giác càng tệ hơn.

Anh nói xin lỗi, cô chấp nhận, sau đó hai người không ai nợ ai, lại đột nhiên trở thành hai đường thẳng song song, không có bất cứ giao điểm nào.

Tô Thiên Thiên ôm nỗi tức giận với anh, cho nên bốn năm sau mới đối nghịch khắp nơi với anh, nếu như vừa mới đầu đã có trạng thái thế này, thì có lẽ lúc đó cho dù có gặp phải nhau, cũng sẽ không có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Anh thấy may mắn vì trước kia đã khiến cô ghi hận lâu như vậy, cũng thấy hối hận đã khiến cho tất cả lại về không vào lúc này.

Có lẽ sẽ rất nhanh, hết thấy đều sẽ bị thời gian quên lãng, sau đó kết thúc giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Ninh Xuyên đã từng hạ quyết tâm muốn rời xa Tô Thiên Thiên, cũng bị thương đấy, cũng đau lòng đấy, cũng bất đắc dĩ đấy, nhưng không hề hối hận, anh cảm thấy anh làm vậy là vì tốt cho cô, thậm chí cảm thấy có lẽ một Tô Thiên Thiên không có bất kỳ thứ gì thay đổi được có lẽ sẽ không đau lòng giống như mình, cô vẫn có thể làm một người lười ra phong cách, lười đến mức vui vẻ ấy.

Giờ đây anh đứng trước mặt cô, lại cảm thấy cô thật xa vời. Sau khi chia tay cô đã làm rất nhiều chuyện, mà mình chỉ là một tiểu quỷ nhất gan, có lẽ cô ấy cũng nhớ nhung đoạn tình cảm kia giống như mình, song vào lúc bị thương anh có thể mượn ý nghĩ cho rằng mình thật vĩ đại, cho rằng cô có thể hạnh phúc hơn để an ủi, mà cô chỉ có hoang mang, sau đó mất phương hướng đi học một đồng thứ, đến cuối cùng vẫn là phí công. Có lẽ khi bị anh phát hiện những bí mật kia, Tô Thiên Thiên đã mang theo một chút mong đợi.

Anh hối hận, hối hận vô cùng, hối hận mình đã bỏ qua tất cả, hối hận mình đã tự cho là đúng để che giấu những sai lầm kia.

“Thiên Thiên.” Anh mở miệng, thốt lên cái tên đã bao năm chưa từng gọi, “Chúng ta, có thể bắt đầu lại một lần nữa không?”

Tô Thiên Thiên thở một hơi thật dài, “Không thể.”

“ . . . ” Cô quá mức kiên quyết, nhưng Ninh Xuyên vẫn nói, “Một lần nữa biết đâu. . . ”

Tô Thiên Thiên im lặng một hồi vẫn lắc đầu một cái, nghiêm túc nói, “Trước kia ba tôi không coi trọng đến tôi, cho dù tôi có cố gắng hay không, mà lúc đó anh lại đối xử với tôi rất tốt, khiến cho tôi cảm thấy, ít nhất cũng có một người để ý đến tôi, nhưng cũng không quan tâm tôi có nỗ lực hay không, cho nên anh ra đi, tôi cảm thấy bản thân mình đúng là quá lười, thực quá đáng, sau đó tôi cố gắng thay đổi, nhưng tất cả vẫn không thể văn hồi. Tôi tức giận với anh, chỉ là bởi vì anh căn bản không tin tôi sẽ cố gắng, cũng không cho tôi cơ hội. Vốn tôi đã nghĩ anh nỗ lực phấn đấu như vậy, là tôi không bằng anh, hôm nay tôi thấy anh và chị Ninh San tranh cãi, tôi mới phát hiện ra, thật ra thì anh mới không đáng để dựa dẫm vào đến vậy! Trước kia là tôi mù dờ, không đồng ý với lời chị ấy đã phản bác lại, ba tôi hạ nhục anh thì anh không biết đi chứng minh những ưu điểm khác của anh sao? ! Hơn nữa cho dù người khác có coi thường anh hay hông, bất kể gia đình anh cho anh là vinh dự hay sỉ nhục, thì cũng phải vì bản thân mình mà sống có tôn nghiêm, có gì mà phải tự ti chứ.”

Cô nói xong dừng lại một chút, “Tôi cũng không phải bởi vì không được coi trọng nên không làm gì cả, cũng giống như không cần phải để ý đến người khác, liều mạng chứng minh điều gì đó, tôi là chính tôi, lười cũng được, chăm cũng được. Dĩ nhiên, bây giờ chẳng qua là tôi vẫn nghĩ như vậy, có lẽ còn chưa làm được tốt như vậy, có lẽ tôi cũng không nên đánh chị Ninh San, phiền anh nói xin lỗi chị ấy một tiếng giúp tôi.”

“Em nói xong, tôi sững sốt một hồi, đã không thấy chị ấy đâu.” Ninh Xuyên cúi đầu, “Tôi không trông coi chị ấy, cũng không thể nói chị ấy giống em. . . . ”

“Cho nên, bây giờ chúng ta, căn bản không hề thay đổi, có chăng cũng chỉ là ý tưởng, quyết tâm, cũng vẫn không có kết quả.” Tô Thiên Thiên nói, “Nếu đã quen rồi, dù cho có làm quen lại một lần nữa, thì vẫn là con người trước kia, nếu đã là như vậy, có lẽ chỉ khiến cho kết cục trước kia lặp lại mà thôi.”

Ninh Xuyên kinh ngạc ngẩn người tại chỗ, người đứng trước mặt, thoát nhìn có chút xa lạ, lại cảm thấy rất đối quen thuộc, cô lúc nào cũng có thể lưu loát nói lên đạo lý của mình, hơn nữa lại rõ ràng đến vậy, có lúc là ngụy biện cho cái thói lười biếng kia, lúc thì lại là những đạo lý khích lệ người ta. Anh mỉm cười, “Thực ra thì Tô Thiên Thiên này, em vẫn rất tự tin đấy.”

“Khụ. . . ” Vậy mà nói ra lắm câu đầy mùi triết lý như vậy, ngay cả chính cô cũng có chút giật mình đây, “Cho nên mới nói,” cô sải bước lướt qua bên cạnh Ninh Xuyên, xoay người lại, “Tôi không muốn tự ti, hay giao thiệp với người tự ti, sở dĩ nói bất lực, chẳng qua là vì anh còn kém một bước không làm được mà đã bỏ qua mà thôi.”

Bỗng nhiên trong lúc đó, Ninh Xuyên cảm thấy những nỗi hối tiếc bị thương kia đã biến mất trong khoảnh khắc, giống như đã hoàn toàn cáo biệt với quá khứ.

Khóe miệng anh cong lên, hướng về phía bóng lưng xa xa kia hô to một tiếng, “Ô Thiên Thiên, anh vẫn thích em như trước đây!”

Người đi phía trước rõ ràng cứng cả người, sau đó từ từ xoay đầu lại, “Có phải anh cho là mình nhất định sẽ thua nên đến cầu xin tha thứ? ! Nói cho anh biết, còn hai tháng nữa, giúp việc nhà anh chạy không thoát đâu!”

Ninh Xuyên không nhịn được cười ha ha, Bối Bối trong lòng bị tiếng kêu la làm cho tỉnh lại, dụi dụi mắt, nhìn cậu mình cười đến là vui vẻ như vậy, cũng nhoẻn miệng cười theo, “Đậu Đậu, con muốn uống sữa!”

“Được rồi.” Ninh Xuyên cúi đầu nhìn cậu bé, “Về nhà uống sữa đi ngủ nào!”

. . .

Thứ hai, giữa giờ nghỉ trưa, góc hành lang không một bóng người trong công ty.

“Con nói là? Thiên Thiên vẫn là cùng với Ninh Xuyên sao? !” Mặc dù Âu Dương đã che di động lại, nhưng giọng nói của bà Tô ở đầu bên kia vẫn vọng ra.

“Mợ nhỏ giọng chút đi.” Âu Dương giảm giọng xuống, “Tối hôm thứ sáu ấy, Ninh Xuyên hô lớn như vậy, cả nhà tiểu khu đều nghe thấy, một lúc sau thì Thiên Thiên lên nhà, mặt như hoa đào, lại chui ngay vào trong phòng, ngay cả chuyện cái tát buổi chiều kinh hoàng như vậy còn không kể cho con nghe.”

“Xem ra con nhóc này rất mạnh mẽ đấy.” Đầu bên kia bà Tô gãi gãi cằm, “Mợ cứ tưởng là mợ đã lợi hại lắm rồi, xem ra vẫn là cách của nó hay, không những kích thích ba nó về mặt tiền bạc, còn xuống tay trên phương diện tinh thần, quay lại với bạn trai mới tình đầu mà ba nó không đồng ý, quá độc, quá kích thích!”

“Mặc dù con thấy phải có chuyện gì đó, nhưng mà một tuần rồi chẳng thấy gì cả, xong rồi, ngay cả hôm nay đi làm, hai người cũng chẳng có động tĩnh gì hết.”

“Chắc phải đột nhiên bộc phát mới có hiệu quả như phim truyền hình.” Bà Tô suy đoán nói, “Thực ra thì mợ thấy thằng nhóc Ninh Xuyên kia cũng không tệ lắm, có điều trước kia còn chưa kịp tìm hiểu rõ đã bị ba nó phá hoại, lần này mợ phải đi điều tra tình hình mới được.”

“Tình hình gì chứ?” Âu Dương bĩu môi, “Mợ giống hệt cậu, cũng muốn điều tra tình hình gia cảnh à?”

“Mợ muốn hiểu rõ về nhân phẩm!” Bà Tô nghiêm túc nói, “Nghe nói nhà cậu ta trước ở thành phố N đúng không? Vừa hay mợ đang ở đây, bảo bác cả và chồng bác ấy giúp mợ hỏi thăm một chút!”

“Bọn họ có thể hỏi được cái gì chứ?” Mặc Âu Dương đẩy vạch đen.

“Cùng một thành phố, kiểu gì chẳng hỏi được vài thứ, ví dụ như gia đình có trong sạch hay không, ông nội bà nội ông ngoại bà ngoại đã qua đời chưa, gien trong nhà có bệnh di truyền gì không, nghe nói cậu ta còn có một người chị nữa, chắc chắn, ngoài vấn đề mẹ chồng ra, vấn đề cô chồng cũng rất đáng lo đấy. . .” Bà Tô tự nói tự nghe, lần trước Thiên Thiên kể ba cô bảo người đánh Ninh Xuyên, cũng chưa nói rõ nguyên nhân, chi tiết lại càng không.

Nếu như. . . mợ mà điều tra ra lịch sử bi thảm của nhà Ninh Xuyên. . . Âu Dương nghiêng đầu suy ngẫm một chút, chắc là mợ sẽ đồng tình đến nước mắt nước mũi tùm lum mất, lúc đầu mợ nóng nổi lấy cậu như vậy, nói muốn dùng tình yêu của mình mang lại cuộc sống hạnh phúc cho ông ấy! Bây giờ nhìn lại, nhân vật chính trong cuộc sống hạnh phúc này, một ở nhà dùng bữa ngay cả dầu cũng không nở thêm, một ở bên ngoài điên cuồng vung tiền, một thì lười đến nhân phần cộng phần, nghe. . . rất có hiệu quả hài kịch!

“Này này?” Đầu kia bà Tô không nghe được câu trả lời, hét to mấy tiếng, Âu Dương lập tức hồi hồn, “A, con vẫn đang nghe đây.”

“Vậy nhờ con chăm sóc Thiên Thiên nhé, còn nữa, ở công ty con cũng phải thuận tiện giúp mợ hỏi thăm một chút về thói quen sinh hoạt của cậu Ninh Xuyên kia, có hút thuốc không, có uống rượu không, tính tình có nóng nảy không, có ham mê bất lương gì không. . .”

“Biết rồi biết rồi. . .” Khóe miệng Âu Dương hơi co rút, cô chẳng qua là ôm phẩm chất tài nguyên cùng hưởng vĩ đại, chia xẻ chút tin tức buồn đưa mới nhất với mợ mà thôi, nào biết lại rước về lăm phiền toái như vậy chứ.

PART 48

Ninh Xuyên gọi điện nhờ thủ trưởng Lâm giúp anh liên lạc vị trưởng khoa ở bộ Nội vụ, người trưởng khoa đã được mãn hạn tù đó, lúc nhận được hồi âm đã là cuối tuần.

Chị Ninh San vẫn không có tung tích hay tin tức gì, nhờ chỉ dẫn của dì hàng xóm, Ninh Xuyên tìm được nhà trẻ trong khu, tạm thời gửi Bối Bối vào đó, mặc dù không yên lòng, có điều thực sự không có cách nào.

Cuối tuần, Ninh Xuyên tan làm, đi đón Bối Bối, cậu nhóc kích động hết như trẻ em bị lừa bán nhìn thấy bố mẹ, ôm chặt lấy anh, giáo viên mầm non cười nói, “Bối Bối, cậu không phải ngày nào cũng sẽ tới đón con sao, sao ngày nào con cũng như là sợ người ta bỏ rơi thế!”

Ninh Xuyên ôm cậu bé, nói cảm ơn giáo viên, “Cháu hơi nhát gan, làm phiền cô quá.”

Mới vừa về đến nhà, Ninh Xuyên đã nhận được điện thoại của thủ trưởng Lâm, “Bác Lâm.”

“Tiểu Xuyên à. . .” Ông Lâm gọi anh một tiếng, giọng nói nghe cũng không mấy tinh thần lắm, trong lòng Ninh Xuyên đã mơ hồ cảm thấy chuyện không dễ dàng thuận lợi như vậy, “Bác khó khăn lắm mới tìm được cậu ta, kết quả cậu ta nói những chuyện kia cậu ta cũng chỉ nghe người khác nói hồi còn trong tù, cho dù là thật, cũng không có chứng cứ. Bác thì bác nói là tôi biết cậu nghe được, nhưng muốn hỏi xem còn có đầu mối gì khác không, mới đầu cậu ta còn nghi ngờ bác nói chuyện đó ra. Bác bảo Triệu Cương vừa rồi cũng đã bị thẩm tra, cậu còn sợ gì chứ, cậu ta mới nói là nhớ hồi đó là nghe một bạn tù nói, người đó phạm phải án kinh tế, điều kiện gia đình không tệ, thường xuyên chuyển tiền vào cho anh ta, đút lót cho mấy cảnh ngục với nhân viên, cho nên bình thường cảnh ngục hay tán gẫu với anh ta, mới nói ra chuyện này. Viên cảnh ngục này vốn công tác ở trại tạm giam, cho nên mới biết chuyện trong kỳ thẩm tra của ba cháu. Thế nên đây cũng có thể coi là bí mật tương đối nội bộ, nếu thực sự muốn điều tra, bác nghĩ mấy người đó chắc không ai dám thừa nhận đâu, dù sao nếu tra rõ chân tướng ra, người xui xẻo chính là bọn họ.

Điều này cũng đúng.” Ninh Xuyên thấy lòng lạnh đi một nửa, có điều ngay từ đầu anh cũng không quá trông chờ chuyện này có thể giải quyết một cách dễ dàng, xã hội bây giờ, đừng nói là giúp người khác làm chứng hại đến mình, cho dù không có tổn hại gì đến bản thân cũng chưa chắc đã có người đồng ý giúp người khác làm chứng, khó mà bảo đảm mình sẽ không có thêm một kẻ thù. “Vụ án của Triệu Cương thì sao ạ, thẩm tra thế nào, có tra được chuyện trước kia không ạ?”

“Bác cũng mới nghe về tình hình của Triệu Cương, mặc dù nói là muốn điều tra vụ án của gã, nhưng cũng là điều tra cả một đường dây, nhưng mà có một số việc không ai có thể làm quá to chuyện, có tra thế nào đi nữa, thì cũng chỉ tra được chuyện lúc gã còn làm thị trưởng trước kia là cùng, muốn sâu hơn nữa, cho dù thật sự có quyết tâm nghiêm túc điều tra và lực lượng, cũng chưa chắc có thể tra được chuyện đã lâu như vậy, thời gian quá dài, không nhắc đến những cái khác, nhất là những người trước đây làm việc với ba cháu cũng không biết đã đi đâu rồi!” Thủ trưởng Lâm nói xong, liền thở dài một tiếng.

Ninh Xuyên cũng không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy chuyện này giống như tia sáng le lói phía cuối con đường dài đen kịt, nhìn thấy từ rất xa, nhưng đi mãi vẫn không sao tới gần được.

“Aiz, bây giờ bác cũng không giúp gì được cho cháu, người quen cũ phần lớn cũng đã lui về giống bác, còn mấy người trẻ hơn còn tại chức thì lại chẳng nề mặt ông già này.”

“Bác Lâm.” Ninh Xuyên suy nghĩ một chút, “Cháu sẽ đến thành phố N một lần, bác có thể giúp cháu hẹn mấy người đó được không, bất kể thế nào, cháu muốn tự mình đi hỏi, cho dù không có kết quả gì, cũng không thể cứ làm phiền bác giúp đỡ cháu mãi được, chuyện của ba cháu, cháu nên tự mình làm gì đó.”

“Vậy cũng được.” Ông Lâm suy ngẫm một chút, “Bác giúp cháu sắp xếp vậy.”

Quyết định phải đi thành phố N một chuyến, Ninh Xuyên lại thêm một chuyện phiền não, bây giờ mặc dù có thể gửi Bối Bối đến nhà trẻ trong lúc làm việc, tan làm anh đón cậu bé về, nhưng giờ anh muốn xin nghỉ đi thành phố N, thì phải mang theo cả Bối Bối, đây cũng là một chuyện phiền toái không lớn không nhỏ.

Mấy ngày này nếu có thể tìm được chị gái thì không còn gì tốt hơn, có điều nếu tìm được, mà chị ấy vẫn còn khăng khăng với suy nghĩ kỳ quái đó, mình vừa mới đi, chị ấy đã bỏ Bối Bối ở nhà, vậy thì còn nguy hiểm hơn!

“Đậu Đậu. . .” Bối Bối chập chững đi tới, ôm lấy chân anh, “Bối Bối đói!”

Ninh Xuyên vươn tay bế cậu nhóc lên, nghĩ đến một người không biết có thể giúp anh không đây.

. . .

“Tôi giúp anh chăm sóc Bối Bối?” Tô Thiên Thiên nhú nhú mày, “Bây giờ tôi là một nữ nhân viên văn phòng chăm chỉ, anh bảo tôi làm bảo mẫu á!”

“Ban ngày nó ở nhà trẻ, tan làm em đến đón nó thôi, dĩ nhiên là buổi tối còn phải nhờ em chăm sóc nó.” Ninh Xuyên nói, “Mặc dù cũng hơi ngại, cũng thấy hơi khó mở miệng.”

“Vậy sao anh còn mở miệng?” Tô Thiên Thiên hừ một tiếng.

Ninh Xuyên cười cười, “Hôm đó chính em nói, không có gì không làm được, không làm được chẳng qua là chưa thử đã bỏ qua còn gì.”

“. . .” Tô Thiên Thiên nheo mắt nhìn anh, “Anh đúng là học đi đôi với hành đấy!”

“Nếu muốn thay đổi thì phải học thêm chút bản lĩnh trước kia không có mới tính là bắt đầu lại lần nữa mà.” Ninh Xuyên thần nhiên nói.

Nhìn gương mặt mang theo ý cười của anh, Tô Thiên Thiên quay đầu qua chỗ khác, người này cứ cười mãi làm gì vậy, làm như phát xuân giống hồi còn đang yêu nhau vậy, “Vậy anh tìm người khác mà luyện tập, tìm tôi làm gì. . .”

“Giao Bối Bối cho người khác, anh không yên lòng, mà nó cũng không chịu.” Ninh Xuyên nói.

“Vậy anh đến thành phố N bao lâu vậy. . .” Tô Thiên Thiên ngoài miệng chưa đồng ý, có điều trong lòng thì đã yên lặng đón nhận chuyện xui xẻo này.

Ninh Xuyên cúi đầu, “Thực ra thì anh cũng không biết, nếu như không có cách nào, thì chắc sẽ sớm quay về thôi, nếu như có cách, hoặc là có khả năng gì đó, anh sẽ ở lại đó một thời gian.”

“Anh còn ngày nghỉ phép chứ?” Tô Thiên Thiên hỏi.

“Cũng may trước kia anh chưa nghỉ phép gì cả, lần này tính cả vào nghỉ đông, tổng công ty sẽ điều người đến tạm thời tiếp nhận công việc của anh.”

“Trước kia chẳng nói gì cả, bây giờ ngay cả chuyện ba anh có thể bị vu oan cũng chạy tới nói với tôi. . .” Cô ngồi trên băng ghế dài ở vườn hoa dưới công ty lắc lắc chân, “Có điều ba anh chắc là bị oan rồi, nhìn anh là biết ngay ba anh là người thế nào.”

“Sao cơ?”

“Vui đầu làm việc, không lơ là không chê mệt, làm việc còn không kịp, làm gì có thời gian mà nghĩ đến chuyện tham ô chứ.” Tô Thiên Thiên nói xong, giật mình một cái, “Người như vậy thực đáng sợ, làm cấp trên với nhân viên của anh, chắc đời trước đều là thiên sứ gây cảnh cả!”

“Không phải em cũng nói muốn làm một nữ nhân viên văn phòng chăm chỉ sao?” Ninh Xuyên kỳ quái hỏi.

“Tôi chẳng qua là chăm chỉ làm việc, không phải là bán mạng làm việc.” Tô Thiên Thiên cao giọng, “Mệt chết đi được lại còn chẳng có gì hay ho.” Cô nói xong đứng dậy, “Con người anh mặc dù đầu óc không ngu ngốc, hồi đi học cũng quá thông minh, làm việc cũng có năng lực, nhưng mà lại không có những kiến thức thông thường về xã hội, chẳng biết đối nhân xử thế gì cả!”

Mặc dù Ninh Xuyên trước có bị mấy lời rất có triết lý của Tô Thiên Thiên làm cho chấn động, nhưng thế không có nghĩa là câu nào cô nói cũng đều có đạo lý như vậy, nhất là. . . “Người mới vào xã hội được một tháng như em, không có căn cứ nói anh không có kiến thức xã hội thông thường chứ nhỉ?”

“Kiến thức thông thường không có dính dáng gì đến thời gian hết, cái này nó liên quan đến chỉ số cảm xúc.” Tô Thiên Thiên hùng hổ nói, “Tôi chính là một người có hiểu biết sâu sắc về đạo lý trong xã hội. Bồn phận công việc thì phải làm, nhưng có thể lười thì cứ lười, dù sao thân thể mới là của mình, hiệu quả kinh tế là của nhà tư bản cơ mà, không cần làm người kém nhất trong một nhóm, những cũng không cần phải làm người nổi trội nhất, như vậy mới dễ thăng tiến. . .”

“Rồi rồi rồi. . .” Ninh Xuyên không nhịn được cười, đứng dậy, đối diện với cô, thành khẩn nói, “Chuyện của Bối Bối, cảm ơn em nhé.”

Tô Thiên Thiên ngẩng đầu, nhìn chàng trai đang đứng ngược sáng trước mặt cô, thân hình cao hơn bốn năm trước, cả người đều trở nên chín chắn, ngũ quan tuần tú cương nghị mang theo chút ý cười nhẹ nhàng, lại mang lại cảm giác trẻ trung mấy phần so với tháng trước, giống như quay lại thời điểm bốn năm trước, mà như đang chứng minh một câu nói — rộng nhà sẽ trẻ ra*, có lẽ, rộng lòng cũng sẽ trẻ ra chăng?

*Lấy từ câu thành ngữ : Người nghèo nhớ nợ cũ, nhà rộng sẽ trẻ ra. Ý nói người ta trong lúc nghèo khổ thì hay nhớ đến nợ cũ, còn cửa nhà rộng rãi tâm tình được thoải mái thì sẽ trẻ ra.

Cô cảm thấy mặt hơi nóng lên, hít một hơi, cũng đứng dậy theo, “Xem ra hai ta hợp làm bạn hơn, anh xem, không có quan hệ gì, không có rắc rối, không có mâu thuẫn, nói chuyện cũng tự nhiên hơn.” Cẩn thận suy ngẫm một chút, cái gọi là tình yêu chẳng thể nhờ vả dựa dẫm gì được cả, vẫn là tình hữu nghị đáng tin hơn nhiều.

“Bạn. . .” Ninh Xuyên lặp lại một lần, “Bạn gì đây?”

“. . .” Tô Thiên Thiên quát, “Đương nhiên là bạn bè bình thường! Anh tưởng tôi muốn làm bạn gì với anh hả!” Người này được voi đòi tiên quá đấy, với ý tưởng trước đây của cô, bọn họ còn chẳng có quan hệ gì cả!

“Vậy trước khi bắt đầu quen lại, thì làm bạn bè vậy.” Ninh Xuyên nói xong, lại bổ sung một câu, “Tạm thời thôi.”

“. . .” Tô Thiên Thiên xác định và khẳng định, trận quát tháo kia của mình đã khiến tên này thoát thai hoá cốt, không chỉ mắng cho tự ti của anh ta mất sạch, ngay cả lòng tự trọng* cũng không còn! Làm gì thế, lúc ở bên cạnh mình thì giả bộ u buồn thâm trầm, hại cô chả hiểu làm sao bị bỏ rơi, buồn bực bao nhiêu năm như vậy, đến khi chuẩn bị rũ sạch quan hệ, anh ta lại như một chàng trai mặt trời rạng rỡ vậy, quá dễ tiện!

. . .

Sau khi Ninh Xuyên đến thành phố N, chuyện giống như lời thủ trưởng Lâm nói, đầu mối và hy vọng tựa như bụi bặm bay trong không khí, như là nhìn thấy rất rõ ràng, vươn tay lại không bắt được.

Trông cậy vào những người này, sợ rằng rất khó.” Thủ trưởng Lâm nói, “Ai cũng sợ lửa bén vào người.”

“Nếu dựa hết vào chứng cứ do những người này cung cấp chỉ sợ cũng vô dụng. . .” Ninh Xuyên suy ngẫm một chút, “Chủ yếu phải xem phía trên đã tra chưa. Đúng rồi, người phụ trách vụ án lần này của Triệu Cương là ai vậy ạ?”

“Aiz!” Thủ trưởng Lâm gật đầu một cái, nếu người điều tra vụ án này muốn chuyện lớn hóa nhỏ, vậy thì rất khó, nhưng nếu người này muốn tra đến cùng, vậy thì có hy vọng.”

17. Chương 49 - 50 - 51

PART 49

Phụ trách vụ án của Triệu Cương chính là cục trưởng viện Kiểm Sát cục Chống tham nhũng của tỉnh, họ Vương, Ninh Xuyên và thủ trưởng Lâm chọn ngày thứ tư – ngày tiếp dân của Cục trưởng, đến gặp ông ta. Lần đầu gặp mặt, cũng không tính là rõ ràng, thoạt nhìn có vẻ như là một người rất nghiêm túc.

Lúc thủ trưởng Lâm và Ninh Xuyên nói chuyện, ông ta dùng bút ghi lại một số những thời điểm mấu chốt và những người quan trọng, hành động này khiến cho bọn họ cảm thấy dường như có một chút cơ hội xoay chuyển.

“Được rồi. . .” Nghe bọn họ nói xong, nhìn lại bản ghi chép của mình, cục trưởng Vương nói, “Nói cách khác, cậu đề cập tới Ninh Hằng, cũng chính là ba của cậu, đã từng bị thẩm tra với tội danh tham ô nhận hối lộ, cũng tự sát trong thời gian thẩm tra.”

“Ông ấy bị vu hãm.” Ninh Xuyên có chút nôn nóng nói.

Cục trưởng Vương đưa tay, ý bảo anh không nên kích động, “Như lời cậu nói, dù sao cũng chỉ là lời nói từ một phía, tôi không thể phán đoán dựa trên lời nói của cậu được.”

Thủ trưởng Lâm kéo Ninh Xuyên một cái, dùng mắt ra hiệu cho anh, anh hít một hơi, để bản thân được tỉnh táo lại, cũng cảm thấy mình có chút kích động.

“Cái chết của Ninh Hằng nếu như thực sự có chuyện bị người ta ám hại như lời hai người nói, vậy sẽ có hai khả năng, thứ nhất, ông ấy vô tội, bị người ta hãm hại để bịt miệng, thứ hai, ông ấy có thể thực sự tham ô, trong thời gian thẩm tra có ý muốn nói ra chuyện hay người nào đó để lấy công chuộc tội, kết quả là bị bịt miệng.” Cục trưởng Vương phân tích nói, “Nếu như nói ông ta thực sự là tự sát trong kỳ thẩm tra, thì cũng có hai khả năng, thứ nhất, tự biết có tội, hối hận tự sát, thứ hai, dùng cái chết của ông ta để bảo vệ kẻ sâu một núp trong bộ máy chính phủ, thường thường người được ông ta bảo vệ sẽ hứu hẹn với ông ta một số điều kiện.”

Ông ta nói xong nhìn Ninh Xuyên, “Không thể phủ nhận, chuyện này có bốn tình huống như vậy, có lẽ tôi có thể căn cứ vào tình hình sau này của nhà cậu để loại bỏ khả năng thứ tư kia, dĩ nhiên, đây cũng không phải là tuyệt đối, tôi chỉ có thể nói, nếu như tất cả những lời cậu nói đều là sự thật, vậy thì trừ khả năng trên ra, vẫn tồn tại ba loại khả năng khác.”

Mặc dù bản thân kiên định tin vào kết luận thứ nhất, nhưng từ góc độ khách quan mà nói, Ninh Xuyên cũng không thể phủ nhận ba loại tình huống mà cục trưởng Vương nói.

“Trong ba tình huống này, cho dù có đã điều tra, tìm được người trong trại tạm giam năm đó, tra rõ ba cậu không phải tự sát, như vậy cậu còn cần phải chứng minh, là ba cậu có tham ô hay không.” Cục trưởng Vương nghiêm túc nói.

Ninh Xuyên chột ngầy ngẩn cả người, xem ra anh vẫn chưa nghĩ cho thấu đáo, chỉ nghĩ chứng minh ba mình là bị hại chết, thì chân tướng sẽ rõ ràng, lại không nghĩ đến đằng sau chuyện này lại phức tạp như vậy.

“Vậy nếu như điều tra triệt để chuyện năm đó thì sao?” Thủ trưởng Lâm mở miệng, “Thực ra hồi đó rất nhiều người trong bộ Nội vụ cũng biết Ninh Hằng là người. . .”

“Tôi có thể phái người đi thăm dò tài liệu năm đó. Có điều theo như lời của hai người nói cũng có thể thấy, vụ án này lúc đó đã là kết cục đã định, hình như không có vấn đề gì, nếu như có vấn đề gì, cũng đã biến mất theo sự ra đi của Ninh Hằng. Giống như không có vật chứng gì đáng nói, trừ vật chứng ra thì chỉ còn nhân chứng.” Cục trưởng Vương nói, “Chú Lâm, chú cũng làm trong chính phủ nhiều năm, có lẽ tôi cũng nên gọi chú một tiếng lãnh đạo cũ, chú hẳn cũng biết, nhân viên chính phủ làm việc mười mấy năm đã thay đổi bao nhiêu lượt, chỉ riêng đi tìm những người này thôi, đã cực kỳ tốn công rồi, huống chi, cho dù tìm được, cũng khó bảo đảm những người này sẽ không giống với những người mà hai người đã tìm trước đó, không muốn ra ngoài làm chứng.”

Ông ta vừa nói vừa đóng sổ vào, “Hai người phải tính đến khả năng xấu nhất, đó chính là không có bất kỳ thay đổi nào cả, kết quả tốt nhất, cũng chỉ chứng minh được là Ninh Hằng không phải tự sát, muốn lật lại vụ án tham ô mười sáu năm trước, cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Mặc dù chuyện lại quay lại tình trạng hết đường xoay sở như lúc đầu, nhưng Ninh Xuyên vẫn hết sức cảm kích nói, “Cảm ơn ngài, ít nhất ngài đã đồng ý nghe chúng tôi nói hết.”

“Gần đây vụ án của Triệu Cương vốn đã hết sức phức tạp, công việc bên tổ trình sát của chúng tôi cũng rất bận bịu, có điều tôi sẽ tận lực giúp đỡ hai người, một khi có tin tức gì tôi sẽ liên lạc với bác và cậu, hai người có đầu mối gì mới, cũng có thể đến tìm tôi.”

“Thật sự. . . rất cảm ơn anh.” Thủ trưởng Lâm bắt tay với ông ta một cái.

“Thấy lãnh đạo cũ quan tâm đến chuyện này như vậy, tôi cũng sẽ chú ý hơn.” Cục trưởng Vương nói, cuối cùng bổ sung một câu, “Nếu trong thời gian thẩm tra, Triệu Cương tự mình khai ra chuyện này, thì đó đúng là bằng chứng thuyết phục nhất, nhưng mà đã thẩm tra lâu vậy rồi, tôi thấy không có chứng cứ hẳn tuyệt đối sẽ không thừa nhận.”

Ra khỏi cục Chống tham nhũng, Ninh Xuyên thở hắt ra một hơi dài, “Xem ra chuyện thật sự không đơn giản như vậy.”

“Đúng như câu. . .” Thủ trưởng Lâm thở dài nói, “Chết không đối chứng! Aiz! Ninh Hàng, thật là đáng tiếc!” Người đàn ông tóc đã bạc trắng, giọng nói có chút nghẹn ngào.

Ninh Xuyên cảm thấy đầu mũi có chút chua chát, vươn tay đỡ lấy ông, “Bác Lâm, đã làm phiền bác phải theo cháu bốn ba.”

“Không có vật chứng, nhân chứng lại khó tìm như vậy, người như Triệu Cương lại càng không bao giờ tự mình khai ra chuyện không thể điều tra rõ căn cứ như thế này.” Thủ trưởng Lâm khoát khoát tay, “Thật đúng là không biết làm sao bây giờ.”

. . .

Cuộc điện thoại bí mật giữa Âu Dương và bà Tô, được kết nối vào một buổi chiều tan tầm, khi Tô Thiên Thiên đi nhà trẻ đón Bối Bối, điện thoại của bà Tô đánh tới, “Mợ nói con nghe nha, hôm nay mợ nghe được một câu chuyện vô cùng thương tâm, cực kỳ bi thương!”

“Chuyện gì ạ?” Âu Dương nhất thời chưa kịp phục hồi tinh thần.

“Mợ không phải là muốn đi hỏi thăm tình hình nhà Ninh Xuyên sao, xem có bệnh di truyền gì đó không, kết quả, thì ra thân thể cậu ta bị thẩm như vậy.” Bà Tô nức nở nói, “Mặc dù ba cậu ta là tội phạm tham ô, nhưng mà cũng coi như có chút lương tri, tự sát, không ngờ mẹ cậu ta lại mất khống chế tinh thần cũng nhảy lầu luôn, cả hai đứa bé đều tự mình cố gắng mới có được ngày hôm nay.”

“Mợ nghe ở đâu mà chi tiết thế.” Âu Dương không nhận được bội phục nói.

“Bác cả con với Tiểu Nhược không phải đều là luật sư sao, tài liệu của mấy vụ này đủ cả, có điều chuyện mẹ cậu ấy nhảy lầu là mợ tự đi hỏi thăm, chuyện đó không nằm trong tài liệu vụ án.” Bà Tô nói, “Bác cả con quen khá nhiều người làm trong ngành này, trong đó có một người chính là luật sư của Ninh Hàng trong vụ án đó, cho nên bác ấy biết được khá nhiều.”

“Thế. . .” Âu Dương nhớ đến tin tức nghe được từ Tô Thiên Thiên trước kia, “Mợ có nghe được tin ba của Ninh Xuyên có thể bị người ta hãm hại không?”

“Chẳng lẽ là thật?” Bà Tô cất cao giọng, “Luật sư đó nói lúc mới thẩm tra, bị giam trong trại tạm giam. Ninh Hàng vẫn nói mình trong sạch, kết quả không ngờ lại tự sát.”

“A, xem ra đúng là có chuyện rồi.” Âu Dương gãi gãi cằm.

“Vị luật sư đó nói sau đó vợ của Ninh Hàng vẫn đến tìm anh ta, muốn kháng án, nhưng áp lực từ phía trên quá lớn, cũng không giải quyết được gì.” Bà Tô nói, “Mợ nghĩ có một số việc cũng chưa thể nói chắc là thật hay là giả, có lúc cũng cảm thấy đám tội phạm tham ô kia thực ghê tởm, nhưng mà, người đáng hận cũng có chỗ đáng thương, ví dụ như vợ con của ông ta. . .”

“Dạ. . .” Âu Dương chép miệng, hình như với bát quái của chuyện này, tin tức của cô nhiều hơn bà Tô thì phải, có vẻ hơi hơi tự hào, “Con nghe hôm đó Ninh Xuyên gọi điện cho Thiên Thiên, đúng rồi, vì chuyện này, Ninh Xuyên đã đến thành phố N, tóm lại, chân tướng của chuyện này là tám chín phần mười rồi, chỉ là lật lại bản án có chút khó khăn thôi, thứ nhất là thời gian đã lâu rồi, thứ hai những người và những chuyện dính dáng hồi đó giờ cũng rất khó tìm. . .”

Nghe xong tình tiết cặn kẽ, lời kể khúc chiết, bà Tô bỗng nhiên phát hiện, tự thấy mình biết. . . quá ít! “Thì ra là chuyện như thế à! Hai đứa bé này sao lại đáng thương vậy chứ. . .”

“Cho nên.” Âu Dương nói, “Mợ không phải lại đi chia rẽ hai người giống cậu chứ.” Vốn cô cũng không thích Tô Thiên Thiên ở bên Ninh Xuyên lắm, cảm thấy anh chàng này có chút âm u, huồng chỉ nhìn qua cũng

không để ý đến Thiên Thiên, sau lại nghe thấy anh ta hét lên như vậy, Âu Dương cảm động, hai người đã như vậy, không tạo chút gian tình thì thật lãng phí!

“Đứa nhỏ này thực đáng thương, còn dựa vào hai bàn tay của mình đạt được chút thành tựu trên sự nghiệp, so với mấy thằng con nhà giàu có cha mẹ để dựa dẫm còn không biết cố gắng kia còn bản lĩnh hơn nhiều! Bây giờ còn bôn ba vì chuyện của ba mình, nếu như lại thất bại trong tình yêu nữa thì đáng thương lắm!” Bà Tô gạt lệ.

Mặc dù trước kia cũng đã dự đoán được thái độ này của mẹ, có điều cảm giác thực tế càng thêm hết hồn “Đây chính là cảm giác tài nguyên cùng hưởng, bát quái cùng vui ư!” Âu Dương không nhịn được muốn ngửa mặt lên trời cười to, nhưng sau lưng bỗng truyền đến một giọng nói quen thuộc, làm cô nhất thời cứng cả người.

“Thì ra hai mẹ cháu còn tài nguyên cùng hưởng, bát quái cùng vui cơ đấy!” Tô Thiên Thiên ôm Bối Bối đứng trong phòng, nhìn Âu Dương đang hoa tay múa chân trên ban công.

“Cái này. . .” Âu Dương nuốt nước miếng, “Thật ra thì, chị với mẹ là đang. . . giúp hai người mà.”

“Chị thì giúp được em cái gì chứ!” Tô Thiên Thiên nheo mắt, “Chuyện đầu tiên chị giúp em chính là bán em gái họ thay bạn chị đi làm!”

“. . .” Âu Dương giải thích, “Chuyện đó là chuyện đó, chuyện này là giúp em thật mà. . . mẹ hình như hỏi thăm được chuyện của nhà Ninh Xuyên này, biết đâu lại giúp được thật đấy!”

“Mẹ em giúp được?” Tô Thiên Thiên nghĩ, mẹ cô vốn chính là một nữ thanh niên văn nghệ trong sáng mà đã sâu đả cảm sinh ra trong một gia đình thư hương thế gia, cho tình yêu là cao cả nhất nên mới liều chết cưới ba cô, cuộc sống sau khi cưới cũng chỉ là rảnh rỗi thì viết chút văn xuôi, làm thơ, làm chút hoạt động mang khí chất nhân văn một tí, tóm lại chính là một người văn hóa rảnh rỗi.

Để chứng minh sự trong sạch của mình, Âu Dương giơ di động tới trước mặt Tô Thiên Thiên, “Đây, em hỏi mẹ đi!” Dứt lời, lập tức ôm lấy Bối Bối bỏ chạy.

Không biết đầu bên kia bà Tô ứng đối với cái tình huống người mà họ đang bát quái biến thành người bát quái với bà thế nào, Âu Dương sau khi phải sạch quan hệ xong nghe thấy Tô Thiên Thiên nói, “Nếu bác cả có thể giúp được thì không còn gì tốt hơn, vậy để con nói cho anh ấy biết!”

Âu Dương đưa tay véo mặt Bối Bối, “Chắc chắc, trước kia còn nói là chỉ giúp trông Bối Bối thôi, những chuyện khác mặt kệ cơ đấy. . .”

PART 50

Bác cả của Tô Thiên Thiên Cố Âu là luật sư nổi tiếng ở thành phố N, đã mở một văn phòng luật sư cùng với các đồng sự, trong thành phố cũng khá có danh tiếng, bản thân ông cũng rất ít khi nhận những vụ án nhỏ.

Trước đó vì sự hiếu kỳ của bà Tô, ông cũng chỉ thuận tiện chú ý đến vụ án của Ninh Hàng, không lưu ý lắm, lần này nghe Tô Thiên Thiên nói có thể là do bị hãm hại, ông bèn tìm bạn mình, luật sư Lý để hỏi cặn kẽ vấn đề.

Luật sư Lý nói, ban đầu khi làm luật sư biện hộ cho Ninh Hàng, vì trong thời gian thẩm tra bản thân luật sư gặp phạm nhân cũng bị hạn chế nhất định, ông ta nhớ lúc ấy có rất nhiều chứng cứ bất lợi với Ninh Hàng, cộng thêm án tham ô khác hẳn với các loại án dân sự khác, chủ yếu là do Viện kiểm sát và Cục chống tham nhũng phụ trách, trong thời gian thẩm tra, những việc luật sư có thể làm cũng không nhiều, vì thế nên ông ta chỉ có thể tự tìm hiểu và dựa vào tin tức được từ người nhà Ninh Hàng cung cấp thu thập được một ít bằng chứng. Lúc ấy, sự tình âm ỉ rất lớn, ông ta cũng không trông mong Ninh Hàng có thể vô tội, chỉ mong có thể giảm bớt tội trạng, có điều không ngờ tới, phiên tòa còn chưa mở, Ninh Hàng đã tự sát. Người đã chết, cộng thêm chứng cứ phạm tội của những người khác liên quan đến vụ án này đều xác thực, người khác cũng đã nhận tội, dưới tình huống như vậy, chuyện của Ninh Hàng thực sự rất khó giải quyết. Mà Chủ tịch tỉnh mới nhậm chức lại muốn xử lý vụ án này phải thật “Nhanh chóng, chính xác, triệt để!” Cho nên chuyện chết không đối chứng, liền hoàn toàn lãng xuống.

“Chắc tôi còn giữ được một số thứ hồi đó.” Luật sư Lý nói, “Bởi vì lúc ấy khi Ninh Hàng chết, tôi cũng cảm thấy có chút kỳ quặc, cộng thêm sau đó vợ ông ta vẫn cầu xin tôi giúp một tay, đến cuối cùng còn thần kinh không ổn định, tôi cũng cảm thấy thật khó chịu, cho nên vẫn cất giữ tới bây giờ.”

“Những thứ đó có chứng minh được sự trong sạch của Ninh Hàng không?” Cố Âu hỏi.

“Không hoàn toàn.” Luật sư Lý nói, “Có thể chứng minh vài ghi chép Ninh Hàng thu hồi lộ là gió thổi nhà trống, không có căn cứ, nhưng cũng có những chứng cứ. . .” Ông ta thở dài một tiếng, “Thực sự đúng là ‘bằng chứng như núi’!”

“Có điều bây giờ không giống ngày xưa, Triệu Cương cũng vừa mới bị thẩm tra, chắc phải tìm được chỗ đột phá chứ.” Cố Âu ngắt nghỉ nói.

“Chuyện tham ô tôi còn có thể giúp được, những chuyện khác. . .” Luật sư Lý nhún vai, “Sợ rằng lực bất tòng tâm.”

“Nếu như lúc đó anh đã từng đến trại tạm giam gặp Ninh Hàng. . .” Cố Âu đột nhiên nghĩ ra, “Lúc ghi danh gặp anh ta, anh có nhớ cảnh ngục phụ trách canh giữ anh ta là ai không?”

“Cái này. . .” Luật sư Lý sững sốt một chút, ông ta đúng là không nghĩ đến người này.

Dưới sự giúp đỡ của Cố Âu và luật sư Lý, Ninh Xuyên cuối cùng cũng biết được tên của người canh ngục trông giữ ba của anh là Lưu Minh, năm thứ hai sau khi Ninh Hàng gặp chuyện không may, ông ta liên tục thăng chức, quan lộ rộng mở, sau đó lại từ chức về làm buôn bán, đầu năm ngoài vì vấn đề thuế có bị thẩm tra, sau khi bị giam trong trại tạm giam ba tháng bị xử ba năm án treo, bây giờ đang trong thời gian treo án, ngoan ngoãn ở nhà.

Sự xuất hiện của Ninh Xuyên, không nghi ngờ gì là khiến cho Lưu Minh hết sức giật mình, nhất là dung mạo rất giống với Ninh Hàng của anh, khiến cho chớp mắt lúc ông ta mở cửa ra, lão đảo mấy bước, mới trấn định lại hỏi, “Cậu tìm ai?”

Động tác này cả Ninh Xuyên và Cố Âu đều thấy rõ, xem ra người trước mặt, đúng là người bọn họ muốn tìm.

“Ông Lưu phải không? Chúng tôi tới tìm ông.” Mặc dù đây rất có thể chính là người đã hại chết cha mình, nhưng Ninh Xuyên vẫn khắc chế tâm trạng của mình, bình tĩnh nói.

“Là, là tôi, các người là?” Lưu Minh nghi hoặc nhìn người trước mặt.

Cố Âu đưa danh thiếp của mình ra, “Tôi là luật sư, tiểu đệ họ Cố, vị này là Ninh tiên sinh, chúng tôi muốn hỏi ông một chuyện, có thể vào nhà nói được chứ?”

Nhận lấy danh thiếp của Cố Âu, lại nhìn vị “Ninh” tiên sinh khiến ông ta sợ hãi trong lòng, Lưu Minh đứng ở cửa, có chút thất thần.

“Ông Lưu?” Cố Âu gọi ông ta một tiếng, ông ta mới phục hồi lại tinh thần, cúi đầu xem danh thiếp một chút, danh tiếng của vị luật sư Cố này ông ta cũng biết. Ông ta nghiêng người, để Ninh Xuyên và Cố Âu bước vào.

Cho dù bị điều tra về vấn đề trốn thuế, nộp phạt không ít tiền, nhưng nhà của Lưu Minh nhìn qua cũng khá giàu có, có thể nhìn ra trước đây ông ta có không ít của dành dụm.

Vợ của Lưu Minh rót trà cho bọn họ xong liền vào phòng trong, khép cửa phòng lại.

Cố Âu rút từ trong cặp tài liệu ra một vài tài liệu đơn giản về Ninh Hàng, phía trên có một tấm ảnh chụp nửa người của ông, những thứ này vừa được đặt lên bàn, cả người Lưu Minh đã bật dậy từ trên ghế, nếu như lúc trước khi thấy Ninh Xuyên chỉ giật mình một chút, thì lúc này chính là hoàn toàn khiếp sợ, “Các người rốt cuộc là ai? Rốt cuộc muốn làm gì?”

Người bị thẩm tra tạm giam hoặc đã ở tù một thời gian, mặc dù ngoài mặt nhìn qua có chút đần độn, bình thường thần kinh đều vô cùng yếu ớt, điểm này Cố Âu rất rõ ràng, hơn nữa Ninh Hàng lại là cơn ác mộng bao nhiêu năm qua ông ta vẫn không thể quên được, càng khiến cho ông ta mất khống chế.

Thấy tình hình như vậy, Ninh Xuyên bèn nói thẳng, “Tôi là con trai của Ninh Hàng, tên của tôi là Ninh Xuyên, tôi nghe nói trước kia khi ba tôi còn đang trong kỳ thẩm tra bị nhốt ở trại tạm giam, ông chính là cảnh ngục, phải không?”

“Phải. . .” Lưu Minh sắc mặt trắng bệch, gật đầu một cái, nhưng rồi lập tức khoát tay, “Tôi chỉ trông giữ ông ta, tôi không biết gì cả.”

Cố Âu mỉm cười nhìn ông ta đang căng thẳng, vươn tay kéo ông ta ngồi xuống, “Ông Lưu, ông không cần phải căng thẳng như vậy, chúng tôi cũng không có ý chất vấn ông, chỉ muốn hiểu rõ thêm về tình hình lúc đó thôi, lúc Ninh Hàng tự sát ở trại tạm giam, ông có trực ở đó không?”

“Tôi. . . không phải tôi!” Ông ta lại đứng dậy, “Không phải tôi trực, tôi không có ở đó, hôm sau đi làm tôi mới biết, không phải là tôi, không phải là tôi!”

“Vậy thì lạ thật.” Cố Âu nói, “Tôi đã kiểm tra sổ trực ban năm đó, lúc ấy khi Ninh Hàng gặp chuyện không may, ông đã bị xử phạt một thời gian do trông chừng thất trách, mặc dù sau đó công việc của ông rất thuận lợi.”

Lưu Minh lập tức cứng người, cửa phòng trong mở ra, vợ của ông ta đi ra từ bên trong, lại đóng cửa lại. Tuổi tác cũng xấp xỉ ông ta, khác với vẻ đần độn của Lưu Minh, trên mặt bà ta mang theo một chút sầu bi, “Chồng tôi giờ tuổi đã cao rồi, lại ở trong tù một thời gian, chịu chút kích thích, thường xuyên không nhớ rõ những chuyện trước kia.”

“Vậy bà Lưu có nhớ chuyện đó chứ?” Cố Âu hỏi lại bà ta.

Bà ta lắc đầu, “Tôi đâu phải ông ấy, sao mà nhớ được, hơn nữa mười năm trước chồng tôi đã đổi nghề rồi, chuyện của trại tạm giam lại càng không rõ.” Cuối cùng lại nói thêm, “Huống chi trước kia người trong trại tạm giam nhiều như vậy, thỉnh thoảng có tự sát cũng không pahrì chuyện lạ lắm gì, có lẽ ông ấy cũng đã nói qua với tôi, cũng không phải là chuyện khiến người ta phải nhớ.”

Nói xong ngồi xuống bên cạnh, vươn tay lau từng giọt mồ hôi hột trên trán ông ta, “Không nhớ thì không nhớ, ông đừng căng thẳng như vậy, cũng đâu phải cảnh sát, chỉ là luật sư thôi mà, cũng đâu nói là không nói được thì phạm pháp chứ.”

Cố Âu vươn tay thu dọn văn kiện trên bàn lại, “Nếu ông Lưu không nhớ ra được thì thôi, chúng tôi cũng chỉ tới tìm hiểu một chút thôi.” Nói xong đứng dậy, “Ninh Xuyên, xem ra ông Lưu hôm nay không được thoải mái, chúng ta đi trước đã.”

Ninh Xuyên cũng cảm thấy bầu không khí dị thường, cũng đứng dậy theo, “Làm phiền ông rồi.”

Cố Âu gật đầu tỏ ý tạm biệt với bọn họ một cái, đi về phía cửa, đi tới trước cửa, xoay người lại, “Có điều có thể ông Lưu và bà Lưu vẫn hay ở nhà nên không biết rõ tin tức bên ngoài, Nguyên Bộ trưởng Bộ Nội vụ tỉnh ủy Triệu Cương bị tình nghi tham ô nhận hối lộ đã bị cách ly để thẩm tra.

Ông nói một cách băng quơ, ánh mắt Lưu Minh rõ ràng mở to ra mấy phần, môi cũng giật giật, như vợ ông ta đã nắm lấy tay ông ta, cười cười với Cố Âu, “Chúng tôi bây giờ chỉ là dân chúng bình thường, không còn quan tâm đến những chuyện này nữa.”

Ra khỏi nhà Lưu Minh, ngồi lên xe, Ninh Xuyên mở miệng, “Xem ra Lưu Minh thực sự biết rất nhiều chuyện, có điều vợ ông ta hình như muốn giấu diếm.”

“Đúng là vậy.” Cố Âu nói, “Hơn nữa người phụ nữ này thực sự không đơn giản, lời nói nghe có vẻ tùy ý, những chữ nào cũng mấu chốt, chúng ta không phải được bất kỳ cơ quan chính phủ nào trao quyền, hoàn toàn là hành vi cá nhân, Lưu Minh cho dù có biết gì cũng không có nghĩa vụ phải nói ra chúng ta biết, huống chi vợ của ông ta còn không muốn cho ông ta nói.”

“Cháu thực vô dụng. . .” Tay phải Ninh Xuyên đặt lên trán, cảm thấy tất cả mọi chuyện như một tấm lưới, quấn chặt lấy anh, vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được.

“Chuyện này không trách cháu được.” Cố Âu nói, “Loại án này vốn đã khó, chú làm luật sư bao nhiêu năm như vậy rồi, những vụ như thay người đã khuất lật lại bản án, hoặc là chống lại quan tòa mười mấy năm

trước cũng đã làm qua, nhưng thực sự chưa từng gặp vụ nào như thay một người đã qua đời mười mấy năm trước lật lại bản án mà khó càng thêm khó như thế này, lại còn liên quan đến chính phủ và các ngành nữa.”

“Chú Cố, cháu thực sự không biết phải cảm tạ chú thế nào.” Ninh Xuyên có chút nghẹn ngào, anh ho khan một tiếng, “Chuyện như vậy, một mình cháu, cũng không biết phải xoay xử thế nào. . .”

Cố Âu gãi gãi mũi, “Chú cũng được Thiên Thiên ủy thác thôi, muốn cảm ơn thì cảm ơn con bé ấy.”

Nghĩ đến Tô Thiên Thiên, Ninh Xuyên cảm thấy cõi lòng lạnh như băng có một tia ấm áp, nghĩ đến lúc trước cô còn kiên quyết nói, “Tôi và anh chỉ là quan hệ bình thường, giúp anh trông Bối Bối đã là tốt lắm rồi!” Có lẽ trước kia cô ấy cũng nghĩ một đằng nói một nẻo như thế này khi nói với anh, “Anh đi đi, tôi còn lười phải tiễn ấy.”

Có điều, trước kia, không phải anh cũng nghĩ một đằng nói một nẻo sao.

Trên thế giới này, có rất nhiều người, vì không nhìn thấu được nội tâm của người khác, nên cũng không nói ra lời tận đáy lòng mình.

Anh nghĩ vậy, trong đầu đột nhiên thoáng qua một suy nghĩ, ngẩng đầu lên, “Chú Cố, cháu cảm thấy Lưu Minh chính là cơ hội duy nhất, không thể cứ buông tha dễ dàng như vậy được.”

“Vậy cháu định làm gì bây giờ?” Cố Âu nghi ngờ.

“Cháu sẽ tiếp tục đến tìm ông ta.” Ninh Xuyên nghiêm túc nói, trong cặp mắt thâm thúy tràn đầy niềm tin kiên định, “Cháu nhất định phải khiến bọn họ hiểu ra, cháu nhất định phải trả lại sự trong sạch mà ba cháu đáng được nhận cho ông ấy.”

Cố Âu nhìn chàng trai với niềm tin kiên định trước mắt, chớp mắt một cái, đúng là tuổi trẻ có khác, xem ra rất có tinh thần đây!

PART 51

Vào lúc chàng trai u buồn như Ninh Xuyên trở nên rạng rỡ, bà Tô lúc nào cũng rạng rỡ đột nhiên lại trở nên u buồn.

Chuyện là vào một hôm hết giờ làm, Tô Thiên Thiên và Âu Dương đến nhà trẻ đón Bối Bối, có lẽ Ninh Xuyên nói không sai, Bối Bối mặc dù hiểu chuyện, nhưng không phải ai cũng thân thiết được, ví dụ thằng nhóc hình như có vẻ bài xích với Âu Dương – người có hương vị của phụ nữ gần như là số không, cứ ôm chặt lấy Tô Thiên Thiên, dùng trạng thái khẩn trương cao độ nhìn Âu Dương.

“Ô cái thằng nhóc này, hôm đó dì đây còn mất công giúp cậu nhóc trông nhóc! Bây giờ nhóc vẫn còn ở nhà dì đây đấy!” Âu Dương vươn tay lên nheo mắt cậu bé.

“Tại chị cứ véo nó mãi nên nó mới không thích chị.” Tô Thiên Thiên cười nói.

“Có điều chuyện nhà Ninh Xuyên đúng là vừa máu chó mà vừa thực tế.” Âu Dương không nhịn được thở dài nói, “Có lúc cảm thấy xã hội này thật sự đen tối, không ủng hộ chính nghĩa, cũng không có hy vọng sống.”

Đối với chuyện nhà Ninh Xuyên, Tô Thiên Thiên ngoài miệng tuy không nói, trong lòng cũng cảm thấy có chút bận lòng, không biết kết quả sẽ ra sao, nếu quả thực có thể vạch rõ chân tướng, có lẽ Ninh San cũng sẽ không vụn vẹo như vậy.

Vừa nghĩ đến những chuyện này, di động của Tô Thiên Thiên đột nhiên reo vang, số hiển thị là điện thoại nhà chị họ cả, cô nhét Bối Bối vào trong lòng Âu Dương, tiếp điện thoại, còn chưa kịp mở miệng, đầu kia đã truyền đến tiếng kêu tê gan xé phổi của bà Tô, giọng nói trực tiếp xuyên vào lỗ tai của Tô Thiên Thiên, đầu óc cũng ong ong kêu vang.

“Thiên Thiên ! ! ! Ba con vậy mà lại dám đi tìm tình nhân ! ! ! ! !”

Nếu như đặt ông Tô dưới ánh đèn pha, để cho ánh sáng điện quang chiếu rọi sự trần trụi của ông ta, sau đó cho tất cả mọi người biết ông ta, hoặc là quen ông ta, thậm chí chỉ nhìn ông ta một cái để đánh giá ưu khuyết điểm.

Vậy thì đồng khuyết điểm đó có thể bao gồm vô số thứ: keo kiệt, trọng nam khinh nữ, ngược đãi công nhân viên, thường xuyên tăng ca, tăng giá nhà một cách vô lương, nhà tư bản đại gian đại ác, thậm chí còn có thể nói, nếp nhăn trên mặt ông ta quá nhiều, hoặc là chỉ ăn bánh bao mà không ăn bánh mì, thiếu phẩm vị. Nhìn qua đủ loại, lướt gió tung mây.

Song nói đến ưu điểm, dường như tất cả mọi người đều sẽ nhắc tới một thứ — chung tình.

Đối với một người vợ đã ở bên mình từ khi không tên không tuổi, cho dù giờ đây tài sản bạc triệu, cũng chưa từng có dính dáng gì đến bất cứ người phụ nữ nào khác, lúc làm việc thì vui đầu dốc sức, nghỉ ngơi liền lập tức về nhà ở bên vợ con, cho dù không được hài lòng với cô con gái như Tô Thiên Thiên, nhưng cũng không có bất cứ câu oán trách nào với vợ mình, mặc dù keo kiệt, nhưng vẫn đem tất cả tiền bạc đều đặt dưới tên vợ.

Cho dù nhìn từ góc độ nào, ông Tô đối xử với bà Tô cũng thực sự chung tình.

Cho nên sau khi nghe tiếng gầm thét đó xong, phản ứng đầu tiên của Tô Thiên Thiên là, chắc là lỗi tai của cô có vấn đề, lại còn nghe nhầm, “Mẹ nói gì?” Cô đổi đi động sang tai bên kia.

“Mẹ bảo ba con, cái lão chết tiệt không biết xấu hổ ấy lại dám đi tìm tình nhân! ! ! !”

“ . . . ” Tô Thiên Thiên nghiêng đầu, chẳng lẽ cả hai bên tai đều bị đờ?

“Con có nghe thấy mẹ nói gì không đấy?” Bà Tô quát.

“Nghe thì nghe. . . .” Cô thành thật nói, “Nhưng mà không biết lời mẹ nói có phải như cái con nghe được không, con thấy lỗi tai con có chút vấn đề.”

“Thế là nghe được chứ gì.” Bà Tô lặp lại. “Tìm tình nhân! Ba con đi tìm tình nhân đấy! ! !”

“Tìm. . . người thân?” Tô Thiên Thiên nghi ngờ lặp lại, “Ba có thân thích gì thất lạc ở ngoài mà trước kia không biết sao?”

Thật ra thì không thể trách Tô Thiên Thiên, mấu chốt là hình tượng của ba cô quá thâm căn cố đế, lúc này cô thực sự không thể nghĩ theo chiều hướng kia được.

“Là tình nhân! Vợ bé! Tiểu tam!” Bà Tô tức giận nói, “Nghe rõ chưa? !”

“Vợ bé?” Tô Thiên Thiên cuối cùng cũng nghe ra, kinh hoàng thốt lên, “Mẹ nói là ba con tìm người phụ nữ khác ở ngoài?”

“Không sai!” Bà Tô quát, “Là bà Lý nói cho mẹ biết, bảo hôm nay cả nhà bọn họ hẹn ba con đi đánh Golf, kết quả ông ta còn mang theo một người phụ nữ rất trẻ đi cùng, hai người còn khoác tay nhau đấy!”

Tô Thiên Thiên suy tư một chút, nhỏ giọng nói, “Không phải Lý tổng có lắm tình nhân lắm sao, bà Lý đó lần trước tới nhà chúng ta không phải còn lộ vẻ ghen ghét hăm dọa với mẹ còn gì, nói không chừng là giỡn với mẹ thôi, để kích thích mẹ thì sao?” Tin tức này nghe cứ như mấy scandal tình ái trên mấy tạp chí lá cải vậy, thỉnh thoảng lúc đi làm cô cũng vừa nhăm nháp điểm tâm vừa xem một chút, không ngờ lại xảy ra với bản thân mình.

“Mẹ cũng cho là thế!” Bà Tô nói, “Kết quả bà ta còn lôi cả ảnh chụp trên điện thoại đi động ra cho mẹ nhìn, còn cười nói Lý tổng cũng nói ba con cuối cùng cũng hiểu ra sống phải biết tìm vui thì mới sung sướng cuộc đời nữa chứ!”

“ . . . Không phải chứ? !” Tô Thiên Thiên cảm thấy sự thật tới quá đường đột, có chút không kịp chống đỡ, “Cô đó là ai chứ? Thư ký trong công ty? Hay là ngôi sao nữ đóng quảng cáo cho tòa nhà mới?”

“Đều không phải.” Bà Tô siết tay, “Cái này mới khiến người ta tức điên, một người không biết từ đâu nhô ra, cho thấy bọn họ đã thông đồng với nhau từ lâu rồi, thừa dịp chúng ta không có ở đây, ông ta mới bộc lộ rõ bộ mặt thật bỉ ổi mà ông ta đã che giấu hai mươi mấy năm qua, quả nhiên, đàn ông chẳng có ai đáng tin cậy hết!”

“Không phải không phải. . . ” Tô Thiên Thiên lấy làm lạ nói, “Chuyện này quá, quá đường đột, con thấy chắc phải có nguyên do gì chứ?”

“Nguyên do. . .” Bà Tô nghiêng đầu, “Hôm trước ba con có gọi cho mẹ, bảo mẹ mau quay trở về đi, còn nói nếu tiền trong tài khoản tiếp tục rơi đi nữa, ông ấy sẽ làm cho chúng ta có hối cũng không kịp.” Bà nói xong, dừng một chút, “Chị họ cả con không phải đã nói, chỉ có kích thích đến giới hạn cuối cùng, sự thay đổi về lượng mới có thể thăng cấp thành sự thay đổi về chất, cho nên, nhất thời vọng động, mẹ liền mua cho đứa cháu ngoại sắp đầy tháng một cái nhẫn kim cương 3 ca ra làm quà tặng. . .”

Tô Thiên Thiên nghĩ, ba mình keo kiệt hai mươi mấy năm, lúc này đùng phắt bà mẹ đã uất ức hai mươi mấy năm mà dẫn đến điên cuồng của mình, cùng với cô con gái im lặng hai mươi mấy năm dẫn đến bùng nổ, ông có làm ra chuyện quá khích như vậy, hình như có thay đổi thì cũng dễ hiểu. . .

Cả nhà điên hết cả rồi, cô chỉ có thể tổng kết như vậy.

“Nhưng mà dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể đi tìm người đàn bà khác như thế được! Gì chứ, chê mẹ tiêu tiền hoang phí, lại muốn đem tiền cho người đàn bà khác tiêu sao? !” Bà Tô gầm thét.

Lời này nghe cũng có đạo lý, vấn đề tiền là vấn đề tiền, không thể dính đến tình cảm được! “Vậy mẹ định làm gì bây giờ?”

“Làm gì bây giờ á!” Tiếng kêu gào của bà Tô mang theo một tia vẩn vọ điên cuồng, “Mẹ cũng muốn để cho ông ấy phải hối hận. . .”

“Mẹ muốn làm gì?” Tô Thiên Thiên cứng người, chẳng lẽ trong một đêm mà cô lại đồng thời có thêm một bà mẹ nhỏ với một ông ba nhỏ sao?

“Mẹ muốn chuyển tài sản, thu thập chứng cứ ngoại tình của ông ấy, sau đó ly hôn, chia tài sản!” Bà Tô siết tay, “Chồng bác cả con nói rồi, nếu như ông ấy mà ngoại tình, mẹ có thể được chia hai phần ba.”

Tô Thiên Thiên nhất thời sùng bái, đến cùng thì mẹ cô cũng vẫn là sinh ra trong một gia đình thư hương khuê các, dù gặp phải chuyện như vậy cũng không biến thân thành người đàn bà chanh chua, vẫn rất lý trí. Mặc dù hành động trước đó của bà, cũng rất lý trí.

“Có điều con cảm thấy tình huống này hoàn toàn là nhất thời manh động, con thấy người phụ nữ kia có lẽ là do ba thuê tới thôi, có thể là để kích thích mẹ, để. . . để đạt tới mức độ khiến mẹ phải hối hận.” Tô Thiên Thiên khuyên nhủ, theo như cách nói của bà Lý, người phụ nữ kia chỉ mới xuất hiện hôm nay, cho dù có vấn đề gì đi nữa, cũng còn chưa đến 12 tiếng!

“Vậy cũng không thể dùng phương thức này được, lén lút tìm người chụp hình kích thích mẹ là xong, còn dám xuất hiện công khai, ông ấy không biết xấu hổ nhưng mẹ thì vẫn còn cần thể diện!” Bà Tô nói, cũng rất hợp tình hợp lý.

“Không phải mẹ bảo bà Lý có gửi hình cho mẹ sao, cho con xem một chút, để con xem tình hình thế nào đã!” Tô Thiên Thiên nói, khó khăn lắm cô mới giải quyết được nút thắt với Ninh Xuyên, gần đây mới hưởng thụ được chút thời gian rảnh rỗi!

Bà Tô im lặng một hồi, đồng ý với cách của Tô Thiên Thiên, “Vậy được, con giúp mẹ tra tử tế, tình hình rốt cuộc là thế nào, nếu ông ta dám ngủ cùng người phụ nữ kia, cho dù ông ta không có suy nghĩ đó, chỉ để kích thích mẹ thì cũng không thể tha thứ!”

“. . .” Tô Thiên Thiên nghĩ, chắc mẹ mình cũng không cảm thấy ba sẽ thức sự lạc lối, lời nói lúc trước chẳng qua là vì nhất thời tức giận, có điều vị Trình Giảo Kim nửa đường nhảy ra này, đến tột cùng là thần thánh phương nào đây!

Cúp di động, Tô Thiên Thiên nhìn qua đã thấy vẻ mặt khiếp sợ của cô chị họ Âu Dương, không chút nghi ngờ, giọng nói của bà Tô có tính xuyên thấu rất mạnh mẽ, chị ấy đứng ngay cạnh không lý gì lại không nghe được, “Khụ, xem ra lần này lớn chuyện rồi. Ngay cả cậu cũng đã ra đòn sát thủ!”

“Chị cũng thấy người kia do ba em thuê tới đúng không?” Tô Thiên Thiên hỏi.

“Nhìn qua là như vậy.” Âu Dương ôm lấy Bối Bối đang giấu dũa trong lòng mình, “Có điều chị cũng sợ, ba em tìm người đàn bà kia để ngụy trang, nhưng mà chắc gì người đàn bà kia đã không có ý đồ, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nên nhớ. . . đàn ông thực ra chẳng có đạo đức gì cả.”

Lời của chị họ hai không phải không có lý, cộng thêm chuyện ba cô xem ra đã đến bên rìa tức giận, rất dễ vọng động. Cô nhúu mày một cái, di động kêu tíu tíu, xem ra mẹ đã gửi hình tới, cô mở tin nhắn ra, Âu Dương cũng ghé đầu nhìn qua, quả nhiên bên cạnh ông Tô có một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi xinh đẹp đang khoác tay ông, trên mặt ông Tô nở một nụ cười thắng lợi.

“Dáng dấp quả nhiên rất giống hồ ly tinh!” Âu Dương tức giận nói, “Em xem, cằm nhọn, mày xé, chắc chắc. . . Hôm nay chị với em đánh cuộc, ai thua người ấy phải giặt tã cho Bối Bối, người phụ nữ này tuyệt đối có ý đồ!”

“Chị ta. . . có thể thực sự có ý đồ. . .” Tô Thiên Thiên có chút ngây ngốc nói.

“Em cũng thấy vậy đúng không!” Âu Dương cao giọng. Bối Bối trong lòng cô cũng thò đầu qua nhìn, cánh tay béo múp vươn ra, chỉ vào người phụ nữ trên màn hình di động, cười một tiếng, “Mẹ!”

“ . . .” Âu Dương ngây ngẩn cả người, Tô Thiên Thiên ngẩng đầu, vẻ mặt khiếp sợ, “Người phụ nữ này. . . là Ninh San.”

PART 52

Cả một buổi tối, Tô Thiên Thiên cứ đảo qua đảo lại trong phòng, đảo đến mức Âu Dương đầu vầng mắt hoa, “Em đừng có đảo quanh nữa được không!”

“Chị bảo chuyện của chị Ninh San và ba em, em nên nói cho mẹ em biết hay là Ninh Xuyên?” Bây giờ cô cảm thấy chuyện này thực hoang đường đến mức không biết bắt đầu từ đâu.

“Ninh Xuyên bây giờ còn đang bận bịu với chuyện ba anh ta, chị nghe nói cả chồng bác cả cũng giúp mà vẫn chưa được thuận lợi kia kìa!” Âu Dương nói, “Nói cho anh ta biết, anh ta cũng đâu có về được, lại thành gập bên này vội bên kia.”

“Anh ấy có về cũng chẳng được ích lợi gì.” Tô Thiên Thiên trả lời, “Trong lòng anh ấy lúc nào cũng cảm thấy mắc nợ chị gái mình, em đoán, chỉ sợ Ninh San thực sự có chuyện gì với ba em, chắc anh ấy cũng sẽ tới trước mặt mẹ em sám hối tạ tội thôi, nhất định là cũng chẳng làm gì được chị anh ta cả.”

“Nói cho mợ đi, bây giờ tâm trạng của mợ đang cực kỳ kích động.” Âu Dương nghiêng đầu nói, “Cơ bản cũng chỉ là một mm dây dẫn đến ngòi nổ, đốt lên một cái, là không còn thời gian mà dập nữa. Em mà nói cho mợ biết chuyện này, chắc chắn mợ sẽ có thể lập tức trút hết sự tức giận lên người nhà họ Ninh, trực giác nói cho chị biết, mợ còn có thể bảo chồng bác cả không quan tâm đến chuyện của Ninh Xuyên nữa.”

Tô Thiên Thiên hoàn toàn mờ mịt, “Vậy em phải làm sao bây giờ?”

“Làm một người phụ nữ của thời đại mới chứ sao, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp; viết được sổ hiệu, tra ra khác thường; giết được ngựa gỗ, lật được tường rào; lái được xe xịn, mua được nhà mới; đấu thắng tiểu tam, đánh được lưu manh!” Âu Dương nói xong còn bày ra một tư thế đánh lộn khá ngẫu.

“Em còn phải phụ trách đấu với tiểu tam của ba mình?” Cặp mắt Tô Thiên Thiên đã đắm lệt.

“Tiểu tam không phân biệt quốc gia, không phân biệt độ tuổi, không phân biệt giới tính và bối phận!” Âu Dương siết tay nói.

Tô Thiên Thiên giống như một quả bóng da bị rút hết không khí, không chỉ hết không khí, còn chẳng còn đàn hồi gì nữa, hoàn toàn mềm nhũn, ý chí chiến đấu dâng trào lúc trước trong nháy mắt bị nghiền thành tro bụi, “Vậy cũng được, em nên làm gì bây giờ?”

“Gần đây không phải tòa nhà mới ở thành phố N của cậu sắp bắt đầu khai trương sao, nhất định sẽ phải làm nghi thức khai trương, cậu giờ đã tuyên chiến với mợ, rất rõ ràng, nếu như mợ mà còn không nhường bước, cậu nhất định sẽ đưa người phụ nữ kia đến tham gia buổi lễ, khi đó, mới gọi là lớn chuyện, những cái khác không nói, chỉ riêng chuyện tin tức vừa lên mặt báo chí thôi, bất quá to đấy! Lấy tính tình của mợ thì lúc đó sẽ chẳng còn đường sống mà vẫn hồi nữa.” Âu Dương nói, “Cho nên trước buổi lễ, em phải tìm được Ninh San và ba em, làm rõ tình hình, nói cho rành mạch, ngàn vạn lần đừng có làm chuyện âm ỉ hơn.”

“Em nghĩ ra rồi.” Tô Thiên Thiên giặt giặt khóe miệng, “Ba mẹ em đều đang khiêu chiến giới hạn của đối phương, giống như kiểu nhảy Bungee ấy.”

“Chuẩn chuẩn chuẩn. . .” Âu Dương gật đầu, “Chơi là chơi nhịp tim.”

“Cho nên hai người bọn họ thay phiên nhảy, mà em chính là cái sợi dây lúc thì bị rút lên trời lúc thì bị rơi xuống đất kia!” Tô Thiên Thiên phát hiện ra sự thật, một sự thật trần trụi.

. . .

Lần thứ năm Ninh Xuyên bước ra từ nhà của Lưu Minh, là vào một buổi tối, giờ đang là giữa hè, áo sơ mi của anh ướt đầm, dính vào sau lưng, cảm giác ướt ướt dính dính.

Anh đứng trước cửa xe, không vội đi vào, muốn đón chút gió đêm mát mẻ.

Cố Âu đưa một bình nước cho anh qua cửa sổ xe, “Lên xe đi, bên ngoài đâu mát mẻ gì.”

Ninh Xuyên thở một hơi, nhận lấy nước, ngửa đầu uống một hớp lớn, “Hít thở một chút.”

“Vẫn chưa được?” Mấy lần này đều là Ninh Xuyên tới một mình, hy vọng có thể thông qua câu chuyện của cha mình, dùng thái độ thành khẩn để khiến Lưu Minh cảm động, lấy thân phận của Cố Âu mà đi cùng anh, lại có vẻ thái độ hơi cứng rắn. Hôm nay vừa đúng lúc ông cũng rảnh rỗi, liền lái xe đến trước nhà Lưu Minh đón Ninh Xuyên, thuận tiện hỏi thăm tình hình.

“Dạ.” Ninh Xuyên gật đầu một cái, cảm thấy nóng nực đến khó chịu, dốc nước đổ lên tay xoa lên mặt, gột bớt mồ hôi, sau đó lấy tay lau mặt, cặp mắt mệt mỏi dường như đã khôi phục lại tinh thần, “Hôm khác quay lại!”

“Trước kia cháu cũng cố gắng như vậy nên mới có được địa vị như bây giờ?” Cố Âu nói, mang theo sự tán thưởng, đúng là một chàng trai tốt.

“Nhưng cháu vẫn chưa làm đủ.” Ninh Xuyên cười nhẹ một cái, “Cho nên bây giờ còn phải cố gắng tiếp.”

Anh nói xong, bước lên trước mấy bước, định vứt chai nước vào trong thùng rác ven đường, ánh mắt chợt lóe, thấy chiếc rèm cửa đậm màu ở ban công lầu một đã được kéo ra, lộ ra gương mặt hơi tái nhợt của một thiếu niên, trong một khắc tầm mắt chạm vào nhau, rèm cửa lập tức bị hạ xuống, hơi rung động.

“Sao vậy?” Cố Âu thấy anh thất thần nhìn về phía ban công nhà Lưu Minh, gọi anh một tiếng.

Ninh Xuyên hồi hồn đáp lại, vẫn không kìm được nhìn về phía ban công một chút, rèm cửa đã khôi phục lại vẻ tĩnh lặng. Anh lên xe, xe chạy ra đường cái, anh cau mày, “Chú Cố, cháu đến nhà Lưu Minh rất nhiều lần, lần nào vợ của ông ta ra khỏi phòng cũng đóng cửa, cháu cho là đó là phòng ngủ nhà họ, không tiện để khách nhìn thấy, nhưng vừa rồi cháu mới để ý, gian phòng kia ban công đối diện với đầu đường, rèm cửa lúc nào cũng khép, không đến nỗi phòng ngủ ngay cả rèm cửa cũng không thể kéo ra chứ.”

“Trước kia cũng vậy sao?” Cố Âu vừa lái xe vừa hỏi.

“Trước kia cháu không lưu ý, hôm nay nghĩ mới thấy, trước kia cũng thế này, cho dù là ban ngày hay buổi tối, trời nắng hay mưa dầm, hình như ngay cả cửa sổ cũng không mở ra.” Ninh Xuyên nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Hơn nữa. . . Vừa nãy chỉ chớp mắt thôi, hình như cháu nhìn thấy một cậu thiếu niên chừng mười tám mười chín tuổi, rất giống vợ ông ta, đáng về có chút đau thương.”

“Lưu Minh có đứa con lớn như vậy cũng không kỳ quái.” Cố Âu nói, “Có điều cháu đã tới đó nhiều lần như vậy, không có lần nào gặp sao?”

“Kỳ quái chính là ở chỗ này.” Ninh Xuyên nói, “Vừa rồi cháu mới chú ý, cậu con trai lớn như vậy, chẳng lẽ cả ngày cứ nhốt trong cái phòng đó không mở cửa sổ không mở cửa phòng?”

“Ngược đãi trẻ em?” Cố Âu nghi ngờ.

. . .

“Tin tức lớn đây!” Khi Cố Âu gọi điện thoại cho Ninh Xuyên, giọng nói mang theo sự hưng phấn, “Lưu Minh đúng là có một cậu con trai, tên là Lưu Giang, năm nay mười chín tuổi, năm ngoái thi tốt nghiệp trung học, nhưng mà ngày thứ hai khi đi thi tốt nghiệp, từ trường về đến nhà, đột nhiên gặp phải tai nạn giao thông, bị cán gãy hai chân, thành người tàn tật, chỉ có thể ngồi trên xe lăn, có lẽ là vì thể nên bị shock, cho nên tự nhốt mình trong nhà.”

“Như vậy à. . .” Ninh Xuyên nhớ tới gương mặt đó, quả thực có một loại u buồn không giống người bình thường, “Thật đáng tiếc. Nhưng tin tức này đối với chúng ta chẳng có gì hữu dụng.”

“Ngược lại đây!” Cố Âu cao giọng, “Chú thấy chuyện này nghe rất kì quái, mới đi tra xét thử, kết quả phát hiện, lúc Lưu Giang gặp chuyện không may, đúng là thời gian Lưu Minh bị thẩm tra!”

“Vậy. . .” Ninh Xuyên nghi ngờ.

Cố Âu nói từng chút, “Cháu nghĩ mà xem, vụ án kinh tế của Lưu Minh cho dù không tìm luật sư biện hộ, thừa nhận tất cả, tiền xử phạt cũng ở mức thấp nhất, như vậy án phạt chính là án treo ba năm. Nhưng trước đây ông ta giúp Triệu Cương nhiều như vậy, cộng thêm sau đó lại thăng quan phát tài, không lý gì lại bị xử án treo ba năm, không được giảm chút nào.”

“Điều này cũng đúng.” Ninh Xuyên nhíu mày.

“Cháu thử nghĩ xem, có khả năng nào có thể khiến cho toàn bộ những chuyện này trở nên hợp lý.” Cố Âu rất coi trọng chàng thanh niên này, cho nên cố ý muốn để chính cậu ta nghĩ ra.

“À!” Ánh mắt Ninh Xuyên sáng lên, anh nghĩ, có lẽ không hoàn toàn giống nhau, nhưng người đồng cảm gặp nhau có thể sẽ khiến chàng trai kia biết rõ anh, hiểu được anh, có lẽ, còn có thể giúp đỡ anh. . .

. . .

Tô Thiên Thiên vội bắt đắc dĩ chạy về biệt thự nhà mình, trong vườn cỏ dại đã mọc cao hơn cả cây cảnh, hồ bơi dưới ánh nắng chói chang đã sắp rạn nứt, vừa nhìn đã biết là trong nhà đạo này không có khách, dì Lâm lại lười biếng.

Trước khi về cô có gọi điện, trong nhà không có người nghe, điều này có thể nói lên rằng ba cô không ở nhà, còn dì Lâm thì tám phần là đang ngủ.

Dùng chìa khóa mở cửa, Tô Thiên Thiên rón ra rón rén bước vào nhà, đột nhiên cảm thấy mình như đang làm trộm vậy, lập tức thẳng sống lưng. Cho dù ba cô có ở nhà, thì bây giờ cô cũng là hóa thân của chính nghĩa cơ mà.

Lay dì Lâm đang ngủ tít mít trên giường dậy, Tô Thiên Thiên hỏi, “Ba cháu đâu rồi?”

“Cô chủ. . .” Dì Lâm nhìn cô, trong mắt ngân ngấn nước, “Cô cuối cùng cũng đã về!”

“Mẹ con cháu không ở nhà, sao nhìn dì lại bị thương như thế chứ?” Tô Thiên Thiên nghi ngờ, dì Lâm không phải thích không có ai ở nhà để mà lười biếng sao.

Dì Lâm thống khổ lắc đầu, “Mới đầu còn thoải mái, không cần làm gì cả. Nhưng lâu ngày cũng chán lắm cô ơi, cô chủ, cô biết rồi đấy, làm một kẻ lười suốt ngày ở nhà không làm gì, cũng rất cực khổ!”

“Đúng vậy đúng vậy. . .” Tô Thiên Thiên gật đầu, cô cũng là gần đây mới ngộ ra, đi làm mặc dù cực khổ, nhưng cảm giác rất phong phú, mới có thể cảm nhận được sự vui vẻ khi được nghỉ ngơi và lười biếng một cách đầy đủ hơn, nếu không, chỉ ở nhà xem manga và tiểu thuyết không thôi cũng phải đề phòng nhảy đúng vào một cái hố to, hoặc là mở đầu thì sáng lạn, kết thúc lại thối nát!

“Cô và bà chủ mau về nhà đi mà!” Dì Lâm mắt nhắm lệ nói, từng chữ nhuộm máu, từng tiếng đầm lệ.

“Sắp rồi sắp rồi, cháu về rồi còn gì.” Tô Thiên Thiên vỗ vỗ bà, “Đúng rồi, ba cháu dạo này thì sao? Thế nào rồi? Bây giờ đi đâu rồi?”

“Ông chủ mấy ngày trước tâm trạng cũng không tốt, vốn ban đầu chỉ có buổi trưa ăn một cái bánh bao, sớm chiều gì cũng chỉ có nửa cái, dạo này buổi trưa hai cái bánh bao, sớm chiều lại biến thành một cái.” Dì Lâm thích dùng những chi tiết nhỏ, để phản ánh những vấn đề lớn, “Có thể thấy bà chủ và cô chủ không ở nhà, làm trái lời ông chủ, ông ấy rất không vui! Thì ra ông ấy có thể không luyến tiếc mà ăn nhiều như vậy!”

Tô Thiên Thiên nghĩ, đúng vậy, ba cô thì ra có thể không luyến tiếc mà ăn được nhiều như vậy, gần đây còn cam chịu, còn chịu tổn tiền tìm tình nhân nữa!

“Có điều hôm nay ông chủ đến thành phố N, sáng sớm đã nói với tôi rồi, tránh để tôi không biết, buổi trưa lại mua thừa bánh bao, hình như tòa nhà mới sắp khai trương, ông ấy cũng bận rộn.” Dì Lâm nhớ lại nói,

“Hơn nữa, tôi còn thấy trong xe ông ấy có một cô tôi không biết, rất xinh đẹp, là người mẫu hay ngôi sao làm người phát ngôn cho tòa nhà mới sao? Hình như tôi chưa thấy trên ti vi bao giờ.”

Đó chắc là Ninh San rồi, không thể không thừa nhận, Ninh San rất đẹp, hơn nữa khí chất rất ổn, cộng thêm trước kia đã qua lại với cái gã nhà giàu mới nổi bỉ ổi kia, chắc kiếm được không ít quần áo trang sức hàng hiệu. Ăn mặc vào, so với tuổi thực đẹp mắt hơn nhiều, khó trách dì Lâm lại lầm là ngôi sao.

Ba cô sáng nay đã đến thành phố N, xem ra thực sự muốn tuyển chiến trắng trợn với mẹ rồi, cô cũng phải nhanh chóng lên đường thôi! “Vậy dì Lâm, dì ở nhà trông nhà nhé, cháu đi trước đây.”

“Ô! Cô chủ, không phải cô bảo sẽ về sao?” Dì Lâm ai oán nói.

“Mấy ngày nữa, cháu với mẹ cháu cùng nhau về!” Tô Thiên Thiên giải thích, vội vàng lao ra cửa.

18. Chương 52 - 53 - 54

PART 52

Cả một buổi tối, Tô Thiên Thiên cứ đảo qua đảo lại trong phòng, đảo đến mức Âu Dương đầu vầng mắt hoa, “Em đừng có đảo quanh nữa được không!”

“Chị bảo chuyện của chị Ninh San và ba em, em nên nói cho mẹ em biết hay là Ninh Xuyên?” Bây giờ cô cảm thấy chuyện này thực hoang đường đến mức không biết bắt đầu từ đâu.

“Ninh Xuyên bây giờ còn đang bận bịu với chuyện ba anh ta, chị nghe nói cả chồng bác cả cũng giúp mà vẫn chưa được thuận lợi kia kìa!” Âu Dương nói, “Nói cho anh ta biết, anh ta cũng đâu có về được, lại thành gập bên này vội bên kia.”

“Anh ấy có về cũng chẳng được ích lợi gì.” Tô Thiên Thiên trả lời, “Trong lòng anh ấy lúc nào cũng cảm thấy mắc nợ chị gái mình, em đoán, chỉ sợ Ninh San thực sự có chuyện gì với ba em, chắc anh ấy cũng sẽ tới trước mặt mẹ em sám hối tạ tội thôi, nhất định là cũng chẳng làm gì được chị anh ta cả.”

“Nói cho mẹ đi, bây giờ tâm trạng của mẹ đang cực kỳ kích động.” Âu Dương nghiêng đầu nói, “Cơ bản cũng chỉ là một mm dây dẫn đến ngòi nổ, đốt lên một cái, là không còn thời gian mà dập nữa. Em mà nói cho mẹ biết chuyện này, chắc chắn mẹ sẽ có thể lập tức trút hết sự tức giận lên người nhà họ Ninh, trực giác nói cho chị biết, mẹ còn có thể bảo chồng bác cả không quan tâm đến chuyện của Ninh Xuyên nữa.”

Tô Thiên Thiên hoàn toàn mờ mịt, “Vậy em phải làm sao bây giờ?”

“Làm một người phụ nữ của thời đại mới chứ sao, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp; viết được số hiệu, tra ra khác thường; giết được ngựa gỗ, lật được tường rào; lái được xe xịn, mua được nhà mới; đấu thắng tiểu tam, đánh được lưu manh!” Âu Dương nói xong còn bày ra một tư thế đánh lộn khá ngẫu nhiên.

“Em còn phải phụ trách đấu với tiểu tam của ba mình?” Cặp mắt Tô Thiên Thiên đã đắm lệt.

“Tiểu tam không phân biệt quốc gia, không phân biệt độ tuổi, không phân biệt giới tính và bối phận!” Âu Dương siết tay nói.

Tô Thiên Thiên giống như một quả bóng da bị rút hết không khí, không chỉ hết không khí, còn chẳng còn đàn hồi gì nữa, hoàn toàn mềm nhũn, ý chí chiến đấu dâng trào lúc trước trong nháy mắt bị nghiền thành tro bụi, “Vậy cũng được, em nên làm gì bây giờ?”

“Gần đây không phải tòa nhà mới ở thành phố N của cậu sắp bắt đầu khai trương sao, nhất định sẽ phải làm nghi thức khai trương, cậu giờ đã tuyên chiến với mẹ, rất rõ ràng, nếu như mẹ mà còn không nhường bước, cậu nhất định sẽ đưa người phụ nữ kia đến tham gia buổi lễ, khi đó, mới gọi là lớn chuyện, những cái khác không nói, chỉ riêng chuyện tin tức vừa lên mặt báo chí thôi, bất quá to đấy! Lấy tính tình của mẹ thì lúc đó sẽ chẳng còn đường sống mà vẫn hồi nữa.” Âu Dương nói, “Cho nên trước buổi lễ, em phải tìm được Ninh San và ba em, làm rõ tình hình, nói cho rành mạch, ngàn vạn lần đừng có làm chuyện ầm ĩ hơn.”

“Em nghĩ ra rồi.” Tô Thiên Thiên giật giật khóe miệng, “Ba mẹ em đều đang khiêu chiến giới hạn của đối phương, giống như kiểu nhảy Bungee ấy.”

“Chuẩn chuẩn chuẩn. . .” Âu Dương gật đầu, “Chơi là chơi nhịp tim.”

“Cho nên hai người bọn họ thay phiên nhảy, mà em chính là cái sợi dây lúc thì bị rút lên trời lúc thì bị rơi xuống đất kia!” Tô Thiên Thiên phát hiện ra sự thật, một sự thật trần trụi.

. . .

Lần thứ năm Ninh Xuyên bước ra từ nhà của Lưu Minh, là vào một buổi tối, giờ đang là giữa hè, áo sơ mi của anh ướt đầm, dính vào sau lưng, cảm giác ướt ướt dính dính.

Anh đứng trước cửa xe, không vội đi vào, muốn đón chút gió đêm mát mẻ.

Cố Âu đưa một bình nước cho anh qua cửa sổ xe, “Lên xe đi, bên ngoài đâu mát mẻ gì.”

Ninh Xuyên thở một hơi, nhận lấy nước, ngửa đầu uống một hớp lớn, “Hít thở một chút.”

“Vẫn chưa được?” Mấy lần này đều là Ninh Xuyên tới một mình, hy vọng có thể thông qua câu chuyện của cha mình, dùng thái độ thành khẩn để khiến Lưu Minh cảm động, lấy thân phận của Cố Âu mà đi cùng anh, lại có vẻ thái độ hơi cứng rắn. Hôm nay vừa đúng lúc ông cũng rảnh rỗi, liền lái xe đến trước nhà Lưu Minh đón Ninh Xuyên, thuận tiện hỏi thăm tình hình.

“Dạ.” Ninh Xuyên gật đầu một cái, cảm thấy nóng nực đến khó chịu, dốc nước đổ lên tay xoa lên mặt, gột bớt mồ hôi, sau đó lấy tay lau mặt, cặp mắt mệt mỏi dường như đã khôi phục lại tinh thần, “Hôm khác quay lại!”

“Trước kia cháu cũng cố gắng như vậy nên mới có được địa vị như bây giờ?” Cố Âu nói, mang theo sự tán thưởng, đúng là một chàng trai tốt.

“Nhưng cháu vẫn chưa làm đủ.” Ninh Xuyên cười nhẹ một cái, “Cho nên bây giờ còn phải cố gắng tiếp.”

Anh nói xong, bước lên trước mấy bước, định vứt chai nước vào trong thùng rác ven đường, ánh mắt chợt lóe, thấy chiếc rèm cửa đậm màu ở ban công lầu một đã được kéo ra, lộ ra gương mặt hơi tái nhợt của một thiếu niên, trong một khắc tầm mắt chạm vào nhau, rèm cửa lập tức bị hạ xuống, hơi rung động.

“Sao vậy?” Cố Âu thấy anh thất thần nhìn về phía ban công nhà Lưu Minh, gọi anh một tiếng.

Ninh Xuyên hồi hồn đáp lại, vẫn không kìm được nhìn về phía ban công một chút, rèm cửa đã khôi phục lại vẻ tĩnh lặng. Anh lên xe, xe chạy ra đường cái, anh cau mày, “Chú Cố, cháu đến nhà Lưu Minh rất nhiều lần, lần nào vợ của ông ta ra khỏi phòng cũng đóng cửa, cháu cho là đó là phòng ngủ nhà họ, không tiện để khách nhìn thấy, nhưng vừa rồi cháu mới để ý, gian phòng kia ban công đối diện với đầu đường, rèm cửa lúc nào cũng khép, không đến nỗi phòng ngủ ngay cả rèm cửa cũng không thể kéo ra chứ.”

“Trước kia cũng vậy sao?” Cố Âu vừa lái xe vừa hỏi.

“Trước kia cháu không lưu ý, hôm nay nghĩ mới thấy, trước kia cũng thế này, cho dù là ban ngày hay buổi tối, trời nắng hay mưa dầm, hình như ngay cả cửa sổ cũng không mở ra.” Ninh Xuyên nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Hơn nữa. . . Vừa nãy chỉ chớp mắt thôi, hình như cháu nhìn thấy một cậu thiếu niên chừng mười tám mười chín tuổi, rất giống vợ ông ta, đáng về có chút đau thương.”

“Lưu Minh có đứa con lớn như vậy cũng không kỳ quái.” Cố Âu nói, “Có điều cháu đã tới đó nhiều lần như vậy, không có lần nào gặp sao?”

“Kỳ quái chính là ở chỗ này.” Ninh Xuyên nói, “Vừa rồi cháu mới chú ý, cậu con trai lớn như vậy, chẳng lẽ cả ngày cứ nhốt trong cái phòng đó không mở cửa sổ không mở cửa phòng?”

“Ngược đãi trẻ em?” Cố Âu nghi ngờ.

. . .

“Tin tức lớn đây!” Khi Cố Âu gọi điện thoại cho Ninh Xuyên, giọng nói mang theo sự hưng phấn, “Lưu Minh đúng là có một cậu con trai, tên là Lưu Giang, năm nay mười chín tuổi, năm ngoái thi tốt nghiệp trung học, nhưng mà ngày thứ hai khi đi thi tốt nghiệp, từ trường về đến nhà, đột nhiên gặp phải tai nạn giao thông, bị cán gãy hai chân, thành người tàn tật, chỉ có thể ngồi trên xe lăn, có lẽ là vì thể nên bị shock, cho nên tự nhốt mình trong nhà.”

“Như vậy à. . .” Ninh Xuyên nhớ tới gương mặt đó, quả thực có một loại u buồn không giống người bình thường, “Thật đáng tiếc. Nhưng tin tức này đối với chúng ta chẳng có gì hữu dụng.”

“Ngược lại đây!” Cố Âu cao giọng, “Chú thấy chuyện này nghe rất kì quái, mới đi tra xét thử, kết quả phát hiện, lúc Lưu Giang gặp chuyện không may, đúng là thời gian Lưu Minh bị thẩm tra!”

“Vậy. . .” Ninh Xuyên nghi ngờ.

Cố Âu nói từng chút, “Cháu nghĩ mà xem, vụ án kinh tế của Lưu Minh cho dù không tìm luật sư biện hộ, thừa nhận tất cả, tiền xử phạt cũng ở mức thấp nhất, như vậy án phạt chính là án treo ba năm. Nhưng trước đây ông ta giúp Triệu Cương nhiều như vậy, cộng thêm sau đó lại thăng quan phát tài, không lý gì lại bị xử án treo ba năm, không được giảm chút nào.”

“Điều này cũng đúng.” Ninh Xuyên nhíu mày.

“Cháu thử nghĩ xem, có khả năng nào có thể khiến cho toàn bộ những chuyện này trở nên hợp lý.” Cố Âu rất coi trọng chàng thanh niên này, cho nên cố ý muốn để chính cậu ta nghĩ ra.

“À!” Ánh mắt Ninh Xuyên sáng lên, anh nghĩ, có lẽ không hoàn toàn giống nhau, nhưng người đồng cảm gặp nhau có thể sẽ khiến chàng trai kia biết rõ anh, hiểu được anh, có lẽ, còn có thể giúp đỡ anh. . .

. . .

Tô Thiên Thiên vịn bắt đắc dĩ chạy về biệt thự nhà mình, trong vườn cỏ dại đã mọc cao hơn cả cây cảnh, hồ bơi dưới ánh nắng chói chang đã sắp rạn nứt, vừa nhìn đã biết là trong nhà đạo này không có khách, dì Lâm lại lười biếng.

Trước khi về cô có gọi điện, trong nhà không có người nghe, điều này có thể nói lên rằng ba cô không ở nhà, còn dì Lâm thì tám phần là đang ngủ.

Dùng chìa khóa mở cửa, Tô Thiên Thiên rón ra rón rén bước vào nhà, đột nhiên cảm thấy mình như đang làm trộm vậy, lập tức thẳng sống lưng. Cho dù ba cô có ở nhà, thì bây giờ cô cũng là hóa thân của chính nghĩa cơ mà.

Lay dì Lâm đang ngủ tít mít trên giường dậy, Tô Thiên Thiên hỏi, “Ba cháu đâu rồi?”

“Cô chủ. . .” Dì Lâm nhìn cô, trong mắt ngân ngấn nước, “Cô cuối cùng cũng đã về!”

“Mẹ con cháu không ở nhà, sao nhìn dì lại bị thương như thế chứ?” Tô Thiên Thiên nghi ngờ, dì Lâm không phải thích không có ai ở nhà để mà lười biếng sao.

Dì Lâm thống khổ lắc đầu, “Mới đầu còn thoải mái, không cần làm gì cả. Nhưng lâu ngày cũng chán lắm cô ơi, cô chủ, cô biết rồi đấy, làm một kẻ lười suốt ngày ở nhà không làm gì, cũng rất cực khổ!”

“Đúng vậy đúng vậy. . .” Tô Thiên Thiên gật đầu, cô cũng là gần đây mới ngộ ra, đi làm mặc dù cực khổ, nhưng cảm giác rất phong phú, mới có thể cảm nhận được sự vui vẻ khi được nghỉ ngơi và lười biếng một cách đầy đủ hơn, nếu không, chỉ ở nhà xem manga và tiểu thuyết không thôi cũng phải đề phòng nhảy đúng vào một cái hố to, hoặc là mở đầu thì sáng lạn, kết thúc lại thối nát!

“Cô và bà chủ mau về nhà đi mà!” Dì Lâm mắt nhắm lệ nói, từng chữ nhuộm máu, từng tiếng đầm lệ.

“Sắp rồi sắp rồi, cháu về rồi còn gì.” Tô Thiên Thiên vỗ vỗ bà, “Đúng rồi, ba cháu dạo này thì sao? Thế nào rồi? Bây giờ đi đâu rồi?”

“Ông chủ mấy ngày trước tâm trạng cũng không tốt, vốn ban đầu chỉ có buổi trưa ăn một cái bánh bao, sớm chiều gì cũng chỉ có nửa cái, dạo này buổi trưa hai cái bánh bao, sớm chiều lại biến thành một cái.” Dì Lâm thích dùng những chi tiết nhỏ, để phản ánh những vấn đề lớn, “Có thể thấy bà chủ và cô chủ không ở nhà, làm trái lời ông chủ, ông ấy rất không vui! Thì ra ông ấy có thể không luyến tiếc mà ăn nhiều như vậy!”

Tô Thiên Thiên nghĩ, đúng vậy, ba cô thì ra có thể không luyến tiếc mà ăn được nhiều như vậy, gần đây còn cam chịu, còn chịu tổn tiền tìm tình nhân nữa!

“Có điều hôm nay ông chủ đến thành phố N, sáng sớm đã nói với tôi rồi, tránh để tôi không biết, buổi trưa lại mua thừa bánh bao, hình như tòa nhà mới sắp khai trương, ông ấy cũng bận rộn.” Dì Lâm nhớ lại nói,

“Hơn nữa, tôi còn thấy trong xe ông ấy có một cô tôi không biết, rất xinh đẹp, là người mẫu hay ngôi sao làm người phát ngôn cho tòa nhà mới sao? Hình như tôi chưa thấy trên ti vi bao giờ.”

Đó chắc là Ninh San rồi, không thể không thừa nhận, Ninh San rất đẹp, hơn nữa khí chất rất ổn, cộng thêm trước kia đã qua lại với cái gã nhà giàu mới nổi bỉ ổi kia, chắc kiếm được không ít quần áo trang sức hàng hiệu. Ăn mặc vào, so với tuổi thực đẹp mắt hơn nhiều, khó trách dì Lâm lại lầm là ngôi sao.

Ba cô sáng nay đã đến thành phố N, xem ra thực sự muốn tuyển chiến trắng trợn với mẹ rồi, cô cũng phải nhanh chóng lên đường thôi! “Vậy dì Lâm, dì ở nhà trông nhà nhé, cháu đi trước đây.”

“Ô! Cô chủ, không phải cô bảo sẽ về sao?” Dì Lâm ai oán nói.

“Mấy ngày nữa, cháu với mẹ cháu cùng nhau về!” Tô Thiên Thiên giải thích, vội vàng lao ra cửa.

PART 53

Âu Dương nhìn Tô Thiên Thiên đã thu thập xong hành trang dùng quai đeo đeo Bối Bối trước ngực, hoàn toàn mang hình tượng của một phụ nữ Trung Hoa đơn giản chất phác, gãi gãi cằm, “Tạo hình này của em, rất giống những phụ nữ khăn lau đến thành thị tìm kẻ phụ tình!” Nói xong bắt đầu diễn, “Cô như một chiếc khăn lau, lau sạch bùn trên người hắn, chăm sóc cha mẹ hắn, còn giúp hắn sinh con. . .”

“Chị biến đi!” Tô Thiên Thiên thối mặt nói, “Em còn cách nào đâu, ba em đã mang theo Ninh San đến chỗ kia rồi, Bối Bối lại không theo chị!”

Âu Dương nhún vai, “Có điều phải nói là. . . Ninh Xuyên nghỉ đông cũng gần hai tháng, em thì mới đi làm được hai tháng đã xin nghỉ ốm, chị phát hiện ra công ty mình thực sự là phúc lợi quá tốt!”

“Là tổng giám Ôn để nói chuyện.” Tô Thiên Thiên nói, trái lại có chút khó hiểu, “Không biết có phải ảo giác không nữa, trước đó em còn nghĩ không biết nên nói với tổng giám Ôn thế nào, gần đây lại thấy hình như anh ấy đã hiểu rõ ý của em rồi, chẳng lẽ đây chính là cảm ứng tâm linh?” Hôm nay khi xin nghỉ, Tô Thiên Thiên còn muốn thuận tiện nói về quan hệ mật của bọn họ một chút, nhưng mà Ôn Nhược Hà lại khoát tay nói, “Em đi làm việc đi, anh hiểu mà.”

“Em đã nói với anh ấy cái gì?” Âu Dương vò vò đầu, “Chị cũng cảm thấy anh ấy đã bắt đầu tiến vào trạng thái thất tình.”

“Em bảo con người anh ấy rất tốt.” Tô Thiên Thiên trả lời, đây là câu nói sau cùng trong cái ngày cuối cùng cô hẹn hò với Ôn Nhược Hà.

“Đây là nỗi đau trong lòng anh ấy!” Âu Dương cao giọng, “Tổng giám Ôn hễ yêu là bại, chính là vì hơi thở người tốt còn Thánh mẫu hơn cả Thánh mẫu này, giống như chỉ cần anh ấy đến gần, là có thể nghe thấy bài thánh ca Hallelujah. . .” Nói xong không nhịn được cười lớn, “Không được, lại bị màn thất tình của anh ấy chọc trúng HHP* rồi!”

* HHP = Ha ha point = huyệt cười (từ mạng)

Nhìn chị họ hai cười trên nỗi đau khổ của người khác, Tô Thiên Thiên tự giác cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng mà cô không thừa nhận cũng không được, ở bên cạnh một người tốt như Ôn Nhược Hà, áp lực quá lớn, mặc dù dạo này cô đã hoàn lương hăng hái rồi, nhưng còn chưa nghĩ đến chuyện khiêu chiến đỉnh cao như thế này! Có lẽ. . . cô nghĩ, sẽ có một người khoát nghê thường* bảy màu đạp mây ngũ sắc, tựa nữ thần, không, là nữ dũng sĩ sẽ đến với Ôn người tốt, tạo nên một đoạn tình yêu oanh liệt!

* Nghê thường là xiêm áo của tiên nữ

. . .

Lưu Minh và vợ ra khỏi nhà, xem dáng vẻ là tới siêu thị mua đồ, thấy họ đã đi xa, Ninh Xuyên mới tới gần ngôi nhà. Tiểu khu đã được xây khá lâu, kiểu dáng không giống với những khu nhà bây giờ, lầu một cao hơn nửa tầng, cho nên lầu một được xây khá thấp, cửa sổ sát ngay ven đường, anh đứng bên cửa sổ, không cần giơ tay đã chạm được vào ban công cửa sổ khép chặt kia.

Thủy tinh phát ra thanh âm chất chứa, bên trong không có ai đáp lại, anh lại duỗi tay gõ một cái, rèm cửa khẽ rung động, vẫn không có ai xuất hiện.

Cánh tay của Ninh Xuyên khựng lại giữa không trung, chẳng lẽ ngày đó là bản thân hoa mắt, hoặc là Lưu Giang bình thường không hề ở đây, hôm đó chẳng qua là ngẫu nhiên gặp được.

Suy nghĩ một chút, anh vẫn gõ tiếp, thử dò xét gọi một tiếng, “Có ai không?”

Lần này, rèm cửa nhẹ nhàng được kéo ra, lộ ra nửa khuôn mặt, Ninh Xuyên đang vui mừng trong lòng, vừa định nói chuyện, gương mặt đậm mạc kia chớp mắt một cái, đã kéo rèm cửa xuống.

Lần này, cho dù Ninh Xuyên có gõ cửa hay nói chuyện thế nào, cũng không có hồi âm.

...

Tô Thiên Thiên mang theo Bối Bối đến thành phố N, cô đột nhiên phát hiện, hình như mình chẳng có chỗ nào để đi. Trước đây cô tới thành phố N, đều tới nhà của chị họ cả, nhưng mà bây giờ mẹ cô đang ở đó, liền khiến cho nơi này trở thành nơi muốn đến thì phải suy nghĩ thật cẩn thận.

Đầu tiên, kế hoạch tốt nhất, chính là cô trực tiếp giải quyết chuyện này, không chỉ để giữa mẹ và ba không còn bất cứ vấn đề gì, hơn nữa còn chinh phục ba, đạt được thắng lợi toàn cục!

Khả năng này. . . cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, thật sự không lớn.

Tiếp theo, nếu như kế hoạch tốt nhất không thể thành công, vậy thì cô phải giải quyết vấn đề giữa ba mình và Ninh San, giữa ba và mẹ cô sẽ không còn vấn đề gì nữa, nhưng cô không thể chinh phục ba mình được, thắng lợi cục bộ!

Nếu như có thể được vậy, thực ra thì đã là quá tốt.

Khả năng xấu nhất là, cô hoàn toàn không giải quyết được vấn đề, để cho mẹ biết Ninh San là chị gái Ninh Xuyên, sau đó dẫn đến cơn giận của bà, hoàn toàn trở mặt với ba Tô, sau đó chuyện của Ninh Xuyên tan tành, ba mẹ cô cũng tan tành, tôn nghiêm gì đó của cô, cũng tan tành te tua hết. . .

Căn cứ vào hy vọng xảy ra hai tình huống phía trên, Tô Thiên Thiên ngay từ lúc trước, hoặc nên nói là, sau khi nghe chị họ hai phân tích quyết định chuyện này phải do cô giải quyết xong, cô đã gọi điện trấn an mẹ, nói đã điều tra qua, người phụ nữ kia là do ba cô tìm đến để kích thích mẹ con họ, dặn bà nhất định phải giữ bình tĩnh, lấy bất biến ứng vạn biến.

Cho nên bà Tô sau khi đã được an ổn, tuyệt đối không thể nhìn thấy Tô Thiên Thiên đang một mình tác chiến và cả. . . con trai Ninh San. Nghĩ như vậy, nơi duy nhất cô có thể tới, chính là tìm thẳng đến ba và Ninh San.

Trừ nhà ra, với bất kỳ tòa nhà nào mới khai trương, ông Tô đều vạn năm không thay đổi chỗ ở, đó chính là trung tâm của tòa nhà được rao bán. Ở ngay trong nơi làm việc, chiếm dụng một phòng, để chút đồ gia dụng đơn giản và đồ dùng, trong cái thành phố tắc đứn tắc như tắc vàng này, ông Tô tuyệt đối sẽ không thuê hay đi mua căn phòng nào không phải do mình khai thác, trả tiền thuê nhà đắt đỏ, chứ đừng nói là khách sạn một đêm tận bốn con số xa hoa! Nếu như bây giờ không tiện, tìm một chuỗi khách sạn sạch sẽ giá rẻ, vẫn có thể qua được một đêm.

Thành phố N, “Làng du lịch suối nước nóng” tọa lạc ở phía Đông Nam của núi Thanh Thần, mạch suối nước nóng thiên nhiên nằm cạnh, nước chảy từ trên núi, bao quanh những tòa biệt thự đơn lẻ, suối nước nóng được dẫn vào từng nhà, hết sức xa hoa.

Trước khi bắt đầu khai trương đã có một loạt những quảng cáo được tung ra, càng khiến cho khu biệt thự này càng thêm nóng, buổi lễ khai trương vào hai ngày sau cũng được mọi người chú ý. Không riêng gì những người muốn mua nhà, ngay cả những doanh nghiệp khai thác nhà đất khác cũng đang trông ngóng.

Dù sao khu đất này ngay từ đầu đã được rất nhiều doanh nghiệp nhà đất nhìn ra được lợi nhuận, bất đắc dĩ xung quanh khu vực suối nước nóng có rất nhiều hộ gia đình mở câu lạc bộ suối nước nóng, khiến cho chính phủ địa phương nâng giá đất, làm bọn họ phải chùn bước, sợ tiền vốn quá lớn dẫn đến việc giá nhà sẽ cao, chưa chắc đã lấy được tiền lời. Ông Tô lại mua lại miếng đất này để khai thác, lợi dụng ưu thế của mạch suối nước nóng, nghĩ ra việc dẫn suối nước nóng vào từng nhà, thành một địa điểm xa hoa.

Ninh San nhìn những tập sách tuyên truyền sẽ được phát sau lễ khai trương, nhìn qua đúng là đã nâng sự xa xỉ đến mức cực điểm. . . Khóe miệng cô nhướn lên, đúng là một công ty lớn.

Có điều. . . cô ta lại nhìn xung quanh cái nơi mình đang đứng mà tạm thời có thể coi là phòng làm việc này, thật khó mà tin được, người giàu có mà cô vợ được lại đưa mình đến nơi này.

Hồi tưởng lại vài ngày trước đây, cô đi theo người đàn ông trước kia, tham gia một buổi tiệc rượu, lúc mà mấy tên nhà giàu đang tranh đẹp khoe giàu. Chỉ có một người, chẳng những không có bạn đi cùng, lại còn không du dương trong sàn nhảy hay gờ chén rượu nói chuyện phiếm với nhau giống những người khác, mà chỉ vùi đầu trước chiếc bàn ăn cực dài, ăn từng đĩa từng đĩa thức ăn.

Cái gã đi với Ninh San, nhận được điện thoại của vợ, vội vàng trốn ra hành lang nói chuyện, nhìn cái người đứng xa xa kia ăn ngon lành đến vậy, cô cũng không nhịn được bước tới.

Mặc dù thức ăn trên chiếc bàn dài nhìn qua thực khiến người ta chảy nước miếng, nhưng nam nữ ở đây hình như chẳng có hứng thú gì với những thứ này. Ninh San cũng tùy ý cầm đĩa lên, nhìn lướt qua, định lấy một cái bánh ngọt.

Đúng lúc đó, cái người vẫn đang cầm đầu ăn mãnh liệt kia đột nhiên nói, “Cô ăn thứ khác đi, thứ đó tôi muốn ăn.”

Ninh San sững sốt, nhìn kỹ, loại bánh ngọt anh đào này quả thật chỉ còn sót lại có một cái, nhưng dù như vậy, người đàn ông này cũng không nên nói như vậy chứ, lúc này cô thực hoài nghi đây là bữa tiệc dành cho nhà giàu dù có trả giá vé đắt tiền cũng chưa chắc vào được trong truyền thuyết sao?

Người đàn ông ngẩng đầu, ước chừng năm mươi tuổi, nhưng nhìn qua rất có tinh thần, so với những tên phú ông bụng bự kia, người này còn có một loại khí chất khôn khéo mà giải giang.

Nhưng Ninh San vẫn không vì một câu nói của ông ta mà bỏ đĩa xuống, cô kiên quyết gấp chiếc bánh bỏ vào đĩa của mình, bây giờ cô chẳng phải là người biết khiêm nhường hay lễ độ gì cả.

“Đó là cái bánh đắt tiền nhất. . .” Người đàn ông kia lại mở miệng.

“Nếu đã tới đây, tôi đương nhiên phải ăn thứ đắt tiền nhất.” Ninh San lướt đáp lại, “Chẳng lẽ lại ăn tùy tiện, như thế chẳng phải là chịu thiệt sao?”

Người đàn ông nheo mắt, lại nhìn xung quanh một chút. “Vị tiểu thư này, cô đi một mình sao?”

“Không phải ông cũng một mình sao?” Ninh San hỏi ngược lại.

“Miệng lưỡi sắc xảo. . .” Người đàn ông sờ sờ cằm, lại đi xung quanh cô một vòng. “Ăn mặc nhìn qua thì cao cấp, thực ra quần áo cũng không phải hàng hiệu đặc biệt gì, khí chất không tệ.”

Ninh San nhú mày, nếu không phải có bốn chữ cuối cùng kia của ông ta, chắc cô sẽ bị mấy câu trước đó làm cho tức đến hộc máu, nhưng ông ta vẫn chưa dừng lại, “Tuổi hơi lớn, cũng hợp tình hợp lý, chắc cũng không ra giá cao ngất trời. . .”

“Tiên sinh, ngài đang nói gì vậy?” Bình thường ánh mắt của đàn ông với cô đều là thưởng thức, mà ánh mắt của ông ta, chẳng khác nào đang nhìn một miếng thịt trên cái thớt gỗ.

Người đàn ông thu hồi tầm mắt, móc từ trong ngực ra một tấm danh thiếp, “Tôi là chủ tịch của Địa sản Thiên An, Tô Uyên Hải, tiểu thư cô có thể tạm thời làm tình nhân của tôi chứ?”

Có lẽ Ninh San bị thái độ khác biệt của ông ta, hoặc là chỉ bị bốn chữ “Địa sản Thiên An” hấp dẫn, độ vang dội của cái tên này, sợ rằng có thể khiến cô hoài nghi, có lẽ vị phú hào chỉ lo ăn uống này, chính là kẻ có tiền nhất trong cái buổi vũ hội này.

Sau đó, không chút trì hoãn, ông ta dẫn Ninh San đến sân Golf gặp một người bạn và vợ người đó, sau đó lại muốn đưa cô đi nơi khác, Ninh San ngay từ ngày đầu tiên gặp ông ta đã chuẩn bị tốt tất cả để chuẩn bị làm tình nhân, đáng tiếc Tô Uyên Hải chỉ đưa cô xuất hiện trong những trường hợp có người ngoài, khi không có ai vẫn duy trì khoảng cách.

Ví dụ như đến thành phố N rồi, ông ta liền đưa cô đến căn phòng trung tâm của khu nhà sắp được bán này, sau đó ném cô vào một gian phòng đơn, mỗi ngày ba bữa ăn cơm hộp với công nhân viên.

Nhìn những căn phòng xa hoa trên tập sách tuyên truyền cùng với gian phòng đơn giản trên thực tế, Ninh San thực sự cảm thấy có chút khó tin, hoặc là cảm thấy người này chính là đang đùa giỡn mình cho vui.

PART 54

Mặc dù bên này Ninh San vẫn cứ nghĩ mãi về Tô Uyên Hải, cẩn thận suy đoán ý đồ và tâm tư của ông ta, nhưng ông Tô đang ngồi làm việc ở phòng bên cạnh thì đã vứt người phụ nữ kia đến xó xỉnh nào đó trong đại não mất rồi.

Cũng đang lật xem sách tuyên truyền, ông Tô lại mang về phiên nào.

Địa sản Thiên An mấy năm gần đây vẫn tập trung vào những khu nhà hay biệt thự sang trọng, cho nên kinh nghiệm khá phong phú, khiến cho cho cả làng du lịch này cho dù về bố cục hoàn cảnh hay thiết bị công cộng, thậm chí cả hình dạng của mỗi căn nhà, tỷ lệ lớn nhỏ của cửa sổ cũng khiến cho không ai có thể soi mói được.

Nhưng mặc dù như vậy, tuy phiên giao dịch còn chưa bắt đầu nhưng tin đồn về mức giá phòng to khách sạn đã bị truyền ra ngoài, cùng với những căn biệt thự có diện tích lớn, khiến cho việc tiêu thụ các ngôi nhà ở đây gặp nguy cơ, dù sao ai cũng biết, mảnh đất này cần tiền vốn rất cao, có ai biết được Địa sản Thiên An vì nhất định phải mua được mảnh đất này đã dẫn đến việc phí tổn đều chuyển thành giá nhà cao ngất.

Mặc dù đây đã là đề tài nóng bỏng, nhưng trên thực tế nhiều người chỉ cười ngửa xem hoa, cho dù trong tay có tiền, trong lòng đã rục rịch nhưng vẫn chưa tình nguyện làm khách hàng đầu tiên, dù sao giá nhà quá cao cũng khiến cho người ta phải dè chừng, ngày đầu tiên của phiên giao dịch thường thì nhất định phải tung ra một vài hoạt động ưu đãi, mà một khi giá thành đã được chiết khấu, giảm giá. Tâm lý của số đông vốn là mua tăng chứ không mua giảm, luôn nghĩ còn có thể giảm nữa, trái lại sẽ tạo thành hiệu quả không tốt. Cho nên Địa sản Thiên An nhất định phải gánh áp lực không hạ giá, nếu cứ chống đỡ như vậy, tiền xuất ra sẽ khó mà thu hồi lại được trong thời gian ngắn, nếu hai đợt, ba đợt mà còn chưa lấy lại được, thì mảnh đất mà ông mới mua ở thành phố S sẽ khó mà khởi công được.

Phải biết là, mới đầu ông ta cũng không có ý định mua mảnh đất gần suối nước nóng này, vừa đắt lại không có lời, còn không phải là do bà Tô tới xem một lần, nói ở đây phong cảnh đẹp, lại gần thành phố N, sau này bà ấy tới đây thăm chị gái thì có thể đến chỗ này tắm nước nóng!

Thiết kế của toàn bộ những ngôi biệt thự mẫu ở trung tâm khu làng du lịch này đều được làm theo yêu cầu của bà ấy! Tiền nguyên vật liệu đắt đỏ như vậy! Bà ấy có biết dẫn suối nước nóng vào nhà cần bao nhiêu tiền vốn không chứ! Số tiền lớn như vậy, ông ta bán làm sao mới kiếm lại được đây!

Lúc Ninh San nhận lấy cơm hộp buổi tối, cảm thấy ánh mắt mà nhân viên đưa cơm nhìn mình tràn ngập nghi ngờ, xem ra, mình thực sự khiến cho Tô Uyên Hải có những hành vi khác thường rồi.

Có điều đã hai ngày rồi, ông ta cũng không tìm mình nói chuyện, dường như không có ý tứ lưu luyến gì cô cả, nhưng ông ta lại đưa cô tới những trường hợp công khai, thậm chí còn nói buổi lễ bắt đầu phiên giao dịch hai ngày nữa cũng cho cô tới dự.

Chẳng phải có người nói khi một người đàn ông coi trọng một người phụ nữ, thì sẽ giới thiệu cô ấy cho tất cả mọi người, thậm chí hận không thể tuyên bố quan hệ của bọn họ cho cả thiên hạ này hay sao.

Tô Uyên Hải của Địa sản Thiên An, không giống với bất cứ người đàn ông nào cô từng tiếp xúc từ sau khi ly hôn, không để ý đến sắc đẹp, cũng không cho cô bất cứ vật gì, còn dùng cái nơi đơn sơ này để tiếp đón cô, rồi lại muốn cô xuất hiện công khai.

Nếu để làm tình nhân, chẳng phải là nên che giấu, rất sợ bị phát hiện sao? Mà tình hình lúc này, nhìn qua giống như một sự khảo nghiệm về tình cảm và vật chất.

Tình nhân tạm thời. . . Hai chữ “Tạm thời” trong đó khiến cho Ninh San cảm thấy rất thú vị.

Cô cảm thấy lợi ích kinh tế đằng sau sự khiêu chiến và khảo nghiệm khổng lồ này, có thể khiến cho cô hoàn toàn quên được những tháng ngày trước kia, bắt đầu cuộc sống mới mà cô vẫn mơ ước, thậm chí không

giống với những món lợi ích ngắn ngủi mà có hạn của những gã đàn ông trước kia, mà có thể là lâu dài mà bất tận.

Có điều Ninh San đã nghĩ rất nhiều thứ, lại duy chỉ không có nghĩ tới Tô Thiên Thiên.

Khi có tiếng gõ cửa, cô ta ôm tâm trạng có chút kích động chuẩn bị một nụ cười đủ mê người, đi ra mở cửa, nụ cười chợt cứng ngắc.

Bối Bối nằm trong lòng Tô Thiên Thiên vươn tay về phía cô ta, “Mẹ. . . mẹ. . .”

Nhất thời đầu cô ta oành một tiếng, giơ tay gạt tay Bối Bối xuống. Rất rõ ràng, em trai của mình không chăm trẻ con được, đã tìm Tô Thiên Thiên tới, mà cô ta lại còn rất có bản lĩnh tìm được cả chỗ này, còn mang con trả cho mình.

Nhớ tới cái bạt tai trước đó, Tô Thiên Thiên này chắc sẽ chẳng chăm con giúp cô được đâu, hoặc nên nói là, đặc biệt tới để phá hỏng chuyện tốt của cô!

“Tiểu Xuyên đâu?” Cô ta há miệng hỏi.

“Ba tôi đâu?” Tô Thiên Thiên hỏi.

Trong phút chốc Ninh San ngẩn cả người, “Ba cô?”

Tô Uyên Hải ngồi trong phòng làm việc bên cạnh dường như nghe thấy động tĩnh bên ngoài, mở cửa phòng ra, thấy Tô Thiên Thiên đứng ở hành lang và cả đứa bé trong lòng cô, “Thiên Thiên? !”

“Ông ấy là. . . ba cô?” Ninh San ngây dại, Tô Uyên Hải, Tô Thiên Thiên, cô ta làm sao nghĩ đến chuyện liên hệ hai người mặc dù chung một họ này vào với nhau được chứ? Cho dù trước kia cô ta đã nghe Ninh Xuyên nhắc đến nhà của Tô Thiên Thiên cũng giàu, nhưng không ngờ lại giàu như vậy, dù sao nếu vậy cô ta sao lại có thể ở trong một căn phòng bé tẹo cùng với Ninh Xuyên, ăn mấy thứ chẳng bổ béo gì với mì gói, nhìn kiểu gì cũng thấy cùng lắm chỉ là con gái của một ông chủ công ty nhỏ, làm sao lại là. . .

Có điều, dùng một vẻ ngoài cực kỳ bình thường, che giấu một bối cảnh cực kỳ hùng hậu, hai người kia, còn không phải là người một nhà sao?

Chim sẻ thành phượng hoàng đâu phải chuyện dễ!

“Đứa bé này là ai?” Ông Tô nhíu mày, bốn năm trước đột nhiên lòi ra một anh bạn trai, bốn năm sau lại là một thằng bé.

Cuối cùng cũng có cơ hội, Tô Thiên Thiên lập tức đẩy Bối Bối ra sau, “Là của chị ta! Ba, chắc ba không biết đúng không! Con chị ta đã lớn như vậy rồi!”

“Con của cô?” Ông Tô nghiêng đầu nhìn Ninh San.

Con đã bị đẩy tới trước mặt, cô ta cắn bản không thể nào phủ nhận, xem ra Tô Thiên Thiên thực sự là tới để phá hoại, có điều nghĩ đến chuyện cô ta là con gái của Tô Uyên Hải, ngứa mắt mình cũng là bình thường, “Đúng vậy.”

Tô Uyên Hải thấy cô ta thừa nhận, lại phi thường bình tĩnh “Ừ” một tiếng, ông ta chẳng qua là thuê một người thoát nhìn không tốn tiền lắm để kích thích vợ mình thôi, cô ta có con hay không thì mắc mớ gì đến ông ta, chẳng lẽ thêm đứa con vào thì thêm một phần tiền chắc? Ông ta nghiêng mặt nhìn Ninh San một cái, “Vậy cô ôm con vào đi, đến rồi thì ở luôn.”

Ninh San không ngờ người đàn ông này lại bình tĩnh và rộng lượng như vậy, có chút kinh ngạc, nhưng vẫn đón lấy con, ôm vào phòng, có lẽ mức độ nghiêm túc của người đàn ông này đã vượt quá sự tưởng tượng của cô.

Ông Tô lại quay đầu nhìn Tô Thiên Thiên, thái độ với cô không được tốt như vậy, “Con chạy tới để làm chuyện này? Sao con biết cô ta có con, còn ôm con cô ta đến tận đây?”

Đối mặt với tràng câu hỏi của ba mình, Tô Thiên Thiên còn có nhiều nghi vấn hơn ông ấy, “Chẳng lẽ ba thực sự muốn tìm tình nhân? Ba gặp chị ta được bao lâu! Chị ta là chị gái của Ninh Xuyên! Ba tìm một

người ngang hàng với con, còn tìm người quen? Lại còn là một người mẹ ngay cả con mình cũng mặc kệ nữa chứ!”

Nhìn Tô Thiên Thiên kích động, ông Tô nheo cặp mắt cơ trí lại, “À? Vậy thì đã làm sao? Con và mẹ con trước khi làm việc cũng có nghĩ đến ba đâu cơ chứ?”

“Là ba vốn không nghĩ đến mẹ và con!” Tô Thiên Thiên quát, “Ba chỉ biết tiền của ba thôi! Giờ ba lại còn tìm người phụ nữ này đến để kích thích mẹ con đúng không? !”

Ông Tô lập tức phản bác, “Sao ba phải kích thích bà ấy chứ! Dù sao bà ấy cũng đã bỏ nhà đi rồi, mai là buổi lễ bắt đầu phiên giao dịch, một người có thân phận như ba, không thể không có lấy một người đi cùng chứ!”

Quả thật, mỗi lần tổ chức lễ bắt đầu phiên giao dịch của một khu nhà mới, ông Tô đều đưa bà Tô đến dự, mặc dù cô chưa từng tham gia bao giờ, có điều cũng có thể tưởng tượng đó là một buổi lễ long trọng, không có bạn gái quả thực không ổn.

“Vậy ba không thể đi tìm mẹ sao, huống chi hai người cũng đâu có mâu thuẫn gì.” Tô Thiên Thiên nói xong bèn thấp giọng, “Cho dù có, cũng là giữa con và ba. . . .”

“Bây giờ có.” Ông Tô cao giọng.

“Chẳng phải là tiêu tiền của ba thôi sao, đây không phải là vì giận dữ nhau sao!” Sống mũi Tô Thiên Thiên có hơi cay cay, “Hơn nữa, mẹ nhường nhịn ba nhiều năm như vậy rồi, ngày nào cũng rau củ bánh bao, chẳng lẽ ba không nhẫn nhịn mẹ được một lần? !”

“Cái gì mà rau củ bánh bao!” Ông Tô quát, “Mẹ con đã nói hết qua điện thoại với ba rồi, những thứ kia chẳng qua là làm tượng trưng mỗi lúc ba về nhà thôi, mấy người sớm đã không chịu nổi, ba đi rồi thích ăn gì uống gì cũng đâu có thiếu. Ba ở bên ngoài cực khổ như vậy kiếm tiền nuôi gia đình, mẹ con con chẳng phải làm gì cả, còn muốn tiêu lắm tiền như vậy! Bây giờ lại càng quá đáng, còn quệt thẻ mua sắm trắng trợn! Cho nên nói gì cũng vô dụng thôi, trừ phi tiền của ba có thể quay lại, bằng không thì khỏi phải bàn nữa.”

Tô Thiên Thiên đã bị ba mình làm cho tức đến hộc máu, cô nghĩ hôm đó cô không nên chỉ nói với Ninh San là một người cha có tiền chưa chắc đã quan tâm đến con gái, mà còn phải nói cho cô ta biết, không phải người cha giàu có nào cũng chấp nhận đưa tiền cho người nhà tiêu! “Thế. . . ba tìm chị ta thì sao? Chẳng lẽ chị ta không tiêu tiền của ba chắc?”

“Tiêu vào người cô ta là xứng đáng.” Ông Tô trả lời, ông ta đã kiểm tra giá thị trường rồi, có tính giá cả theo ngày cũng không đắt là mấy, nên nhớ là, nếu như không kích thích được bà Tô, hoàn toàn lật đổ bà ấy, thì sau này số tiền mất đi sẽ là những con số trên trời, trên trời đó! Huống chi bây giờ cô gái kia còn có thêm đứa con, nói không chừng ông ta còn có thể mượn cơ hội chém giá gì đó. . .

“Cái gì gọi là tiêu vào người cô ta thì xứng đáng? !” Tô Thiên Thiên hoàn toàn không còn lời nào nữa, đúng lúc đó Ninh San đã thả Bối Bối lên giường, mở cửa chuẩn bị ra ngoài liền nghe thấy câu này.

“Ba đừng có nói với con là ba thấy tiêu tiền cho con chị ta cũng là đúng? !”

“Vậy thì có vấn đề gì?” Ông Tô khinh thường nói, “Chẳng lẽ ba còn thiếu chút tiền vụn đó sao? !”

“Ba đúng là điên rồi!” Tô Thiên Thiên rống to, “Bởi vì con của ba là con gái, cho nên ba xem thường con, cho nên ba thấy con không đáng để ba bỏ ra bất cứ thứ gì, chỉ e đứa con của tình nhân ba tìm được sinh ra dù không phải con của ba, chỉ cần là một đứa con trai ba cũng vẫn tha thứ được đúng không? !”

Mặc dù ông Tô muốn nói là mình hoàn toàn không có ý này, ngay từ đầu ông ta cũng đâu chuẩn bị nuôi con thay người phụ nữ kia chứ? ! Nhưng mà vào thời khắc mấu chốt quyết định phần thắng này, cho dù đối phương nói gì, bản thân cũng không thể phủ nhận linh tính được. Bởi vì những lúc như thế này, quan trọng không phải là giải thích, mà là khí thế! “Đúng đây, tôi chính là người như vậy đây! Chị với mẹ chị không chịu nổi chứ gì! Dù sao hai mẹ con chị không phải đã cảm thấy không chịu nổi rồi còn gì!”

“Chịu được ba, trừ phi điên giống ba rồi!” Tô Thiên Thiên rống xong, xoay người bỏ đi. Chắc chỉ có người tâm lý vụn vụn như Ninh San mới có thể vụn vụn với ba cô thôi!

“Điên thì điên!” Ông Tô quát. “Sau này, tiền tôi sẽ không để dưới tên mấy người nữa! ! Một xu cũng không!” Quát xong nghiêng đầu, đã thấy Ninh San đang đứng ở cửa, “Không có gì, tôi còn có việc. . .” Xoay người vào phòng của mình.

Ninh San chớp mắt một cái, xem ra thái độ của Tô Uyên Hải không chỉ rất không bình thường với mình, mà quan hệ giữa ông ta với vợ và con gái cũng không tốt, thậm chí thái độ còn không bằng. . . Bối Bối?

Cô ta xoay người vào trong phòng, Bối Bối trên giường lâu rồi không gặp mẹ, mặc dù bé còn nhỏ những trong lòng vẫn mơ hồ cảm giác được có lẽ mẹ không tốt với bé bằng Đậu Đậu, nhưng thân tình máu mủ vẫn khiến cho bé thấy rất vui vẻ.

Có lẽ tâm trạng Ninh San không tệ, cô ta đưa tay kéo Bối Bối lên, “Bối Bối, nhớ mẹ không?”

“Nhớ nhớ. . .” Bối Bối chu cái miệng nhỏ nhắn hôn lên, làm cho Ninh San cười khanh khách, “Con trai ngoan, nhột quá. . .”

19. Chương 55 - 56 - 57

PART 55

Tô Thiên Thiên chạy khỏi cổng khu nhà, đứng ở lối đi bộ, được rồi, dù đã trả Bối Bối lại, cô cũng bớt đi được một bực quần áo, nhưng mà nhìn qua, vấn đề căn bản chưa được giải quyết gì cả.

Có điều, chuyện này cũng không thể trách cô được đúng không, ba cô như vậy, hoàn toàn không có cách nào khơi thông được, có điều cô cũng không ngờ rằng mẹ cô cũng điên cuồng theo, chuyện xem ra hoàn toàn đã hỏng bét đến cực điểm rồi!

Còn cả chị Ninh San nữa, nhìn qua đúng là bị chị họ hai nói trúng rồi, chị ta thực sự đã không coi bản thân là người ngoài nữa!

Giữa bọn họ không có gì thật đấy chứ. . .

Tô Thiên Thiên giật giật khóe miệng, nếu thực sự như vậy, sợ rằng chẳng quay đầu lại được nữa.

“Tô tiểu thư!” Một người đuổi theo từ bên trong khu nhà, cô quay đầu lại nhìn, là trợ lý Trương vẫn đi theo ba cô, “Trợ lý Trương?”

Trợ lý Trương thở hổn hển, “Cô tới tìm ông chủ sao?”

“Đúng vậy. . .” Tô Thiên Thiên gạt đầu một cái, bình thường tiểu thư như cô rất ít khi gặp người trong công ty, người cô quen thuộc nhất chắc chính là anh ta.

“Có phải ông chủ cãi vã với bà chủ đúng không?” Trợ lý Trương hỏi thẳng.

Tô Thiên Thiên còn đang suy nghĩ việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, có nên tìm lý do giải thích cho qua hay không, không ngờ anh ta lại hỏi thẳng, cô cũng gạt đầu một cái, “Người phụ nữ kia. . .”

“Tôi không biết thế nào, có điều ông chủ với cô gái kia không có quan hệ gì đâu, bình thường đều mang cơm hộp vào phòng mình ăn, buổi tối ông chủ cũng ở một mình.” Trợ lý Trương giải thích.

“Sao anh biết?” Tô Thiên Thiên nhìn trợ lý Trương mặc đồ tây đi giày da, chẳng lẽ anh ta còn kiêm cả việc giám thị bí mật?

“Khụ. . .” Trợ lý Trương ho khan một tiếng, “Cả dãy nhà ở trung tâm kia cũng là chỗ công nhân viên ở mà, tôi ở ngay đối diện chỗ ông chủ.” Anh ta dừng lại rồi nói tiếp, “Công nhân viên của Thiên An cũng rất kính phục tình cảm tốt đẹp của ông chủ dành cho bà chủ nhiều năm qua, bao nhiêu năm như vậy mà chưa từng đánh đập đến người phụ nữ khác, giờ lại nhảy ra một người đàn bà, mọi người đều chú ý cả, cho nên buổi tối chúng tôi đều thay phiên nhau giám thị!”

“Phụt! !” Tô Thiên Thiên phun, “Thật là phiền mọi người quá. . .”

Trợ lý Trương gãi gãi đầu, “Thực ra thì chủ yếu là có mấy người cảm thấy ông chủ có thể sẽ thực sự thay lòng, nói là đàn ông không có ai là không lăng nhăng hết, nhưng mà tôi và mấy người khác vẫn rất coi trọng

ông chủ, đoán là ông chủ chỉ cãi cộ với bà chủ thôi, mà bà chủ lại khá lợi hại, cho nên ông chủ không có cách nào mới phải tìm một người phụ nữ đến giữ thể diện. Bọn tôi chẳng ai nhường ai, cho nên, nên, thuận tiện, cá cược. . .”

“ . . .” Tô Thiên Thiên nheo mắt, được rồi, cá cược, “Cho nên, anh đang chứng minh là anh thắng?”

“Trước mắt xem ra là vậy.” Trợ lý Trương gật đầu một cái, “Có điều, bọn tôi sẽ giúp cô theo dõi, cho nên để chứng minh tôi hiểu ông chủ nhất, Tô tiểu thư, cô nhất định phải khuyên phu nhân ngày mai tới tham gia buổi lễ đấy, nói thế nào cũng cũng là buổi lễ lớn, ông chủ cũng cần thể diện, hai bên nhường một bước, không phải sẽ ổn thỏa sao?”

“Nói thì nói thế nhưng. . .” Tô Thiên Thiên lên tiếng, “Có điều anh có thể đảm bảo là không có gì sao?”

“Tin tôi đi!” Trợ lý Trương nghiêm túc nói, “Nửa đêm hôm qua lúc ba giờ người phụ nữ kia có ra khỏi phòng, Tiểu Vương xông ra ngoài, làm cho cô ta sợ gần chết, chạy thẳng về phòng luôn!”

“ . . .” Được rồi, quả nhiên người đánh bạc là điên cuồng nhất.

Nói xong trợ lý Trương bắt tay thành hình dấu X, “Cô nhất định phải mang phu nhân đến đấy, tôi cũng cược mất cả tháng tiền lương đó, hơn nữa, tiểu thư à, cô cũng không muốn ông chủ với bà chủ xảy ra vấn đề đúng không! Ông chủ vẫn là thần tượng trong lòng chúng tôi mà, ông ấy đã khích lệ biết bao nhiêu thanh niên trẻ tuổi, làm cảm động biết bao thiếu nữ ngây thơ, không thể phá hỏng hình tượng của ông ấy được!”

“Rồi rồi rồi. . .” Tô Thiên Thiên gật đầu, tại sao vấn đề của ba mẹ cô, không chỉ có mình cô chịu đựng áp lực hạnh phúc của gia đình mình, mà còn bao gồm cả sự trông đợi của bao công nhân viên như vậy, thậm chí còn nâng đến tầm cao của tinh thần và niềm tin nữa chứ!

“Thật sự mà để lâu, khó mà bảo đảm người phụ nữ kia sẽ không phát sinh quan hệ với ông chủ.” Trợ lý Trương không quên nói một câu.

Gánh nhiều kỳ vọng như vậy, Tô Thiên Thiên gọi điện cho bà Tô, “Mẹ, ngày mai bắt đầu lễ giao dịch rồi. . .”

“Ừ, mẹ biết.” Bà Tô hừ một tiếng, “Mẹ đang đánh cược với bác cả con đây, mẹ cá là giá nhà của ba con quá cao, không bán được!”

Được rồi, đánh bạc đúng là hoạt động vô giới hạn! “Thế vậy. . . vậy mẹ có thể tới tham gia không?”

“Mẹ? Sao phải thế? Ông ta tìm người đàn bà khác đến để kích thích mẹ, mẹ lại phải để ông ta kích thích thật chắc? Có cần phải phối hợp như vậy không hả?” Bà Tô khinh thường nói.

“Người phụ nữ kia không có chút quan hệ nào với ba cả, trợ lý Trương và những nhân viên khác trong công ty đều theo dõi mà mẹ, chỉ cần ngày mai mẹ tới tham gia buổi lễ, người phụ nữ kia nhất định sẽ tự động biến mất, trong nháy mắt biến thành mây trời hết!” Cô nói rõ ràng.

“Hừ!” Bà Tô cười, “Thế nghĩa là người phụ nữ kia vẫn còn ở đó đúng không, hừ! Cô ta còn chưa đi, thì mẹ còn chưa xuất hiện! Muốn đấu thì đấu tới cùng! Sao hả, con muốn buông vũ khí đầu hàng rồi? Con là con gái của mẹ hả?”

“Đây không phải là vấn đề đầu hàng, đây là một cách khác để giành được thắng lợi mà mẹ. . .” Tô Thiên Thiên giải thích, “Chiến thuật quanh co cũng vẫn là chiến thuật mà!”

Bà Tô hiển nhiên không hề có hứng thú với cách nói này, “Mẹ không thích quanh co, nếu ông ấy hối hận thì đuổi người phụ nữ kia đi, tới chỗ mẹ nói xin lỗi, tại sao mẹ phải đi tìm ông ấy chứ!”

“Cái này. . .” Tô Thiên Thiên cũng cảm thấy mẹ nói không sai, hôm nay thái độ của ba cũng có thể thấy rõ, chắc chắn ông sẽ không nhượng bộ, nếu như mẹ cô tự mình tới, đoán chừng có lẽ tình huống chỉ có thể biến thành hai loại: một, hai mẹ con bại trận; hai, thành cuộc hôn nhân chiến hai nữ một nam.

Hơn nữa chưa biết chừng mẹ còn có thể biết người phụ nữ kia là Ninh San nữa, trời ơi, cô thiếu chút nữa đã quên mất khả năng này.

“Làm sao con biết tình hình được?” Bà Tô tò mò hỏi.

“Con. . .” Tô Thiên Thiên vội vàng giải thích, “Trước con có nhờ trợ lý Trương giúp con điều tra tình hình mà. . .”

“Cậu Tiểu Trương đúng là người tốt!” Bà Tô thở dài nói, lại cao giọng, “Có điều chuyện này, mẹ cho con biết, chính là không thể lùi bước! Mẹ muốn cho ông ta biết, cả thế giới này một người phụ nữ không hám tiền tài không màng danh lợi, đi theo ông ta từ lúc vô danh tiểu tốt như mẹ vĩ đại cỡ nào, mẹ khổ cực bao nhiêu năm như vậy, tốn chút tiền như thế cũng là phải! Còn đám đàn bà kia, nếu thực sự mà tiêu pha lên, sẽ không ít hơn mẹ đâu!”

Cúp điện thoại, Tô Thiên Thiên nghĩ, mẹ không đi, dù tránh được tình trạng lúng túng khi gặp mặt, nhưng nếu thực sự đến lúc làm lễ giao dịch, chị Ninh Xuyên chỉ cần xuất hiện thôi, đúng vậy, chuyện sẽ càng lớn! Mẹ cô không đến, vậy phải để cho Ninh Xuyên cũng không tham gia được!

. . .

Khi Ninh Xuyên một lần nữa bước tới khung cửa sổ kéo rèm cửa khép chặt đó, nhìn thấy một đứa trẻ gần mười tuổi vội vã chạy đi, cười, lớn tiếng nói vọng về phía một đứa trẻ khác đứng đằng xa, “Ha ha! Tao gõ cửa sổ lâu như vậy mà lão ấy còn không mở, đúng là một thằng ngốc!”

Đứa trẻ đứng xa xa cũng cười, “Mày phải gạt lão! Phải nói là mày tìm lão ấy có chuyện! Lão mới mắc mưu!”

“Tao phải bảo mẹ tao mới được, đừng có bắt tao học nữa! Học nhiều kiểu đó, biến thành tên ngốc luôn!”

“Lão không phải tên ngốc! Lão là tên què!”

Ninh Xuyên đi tới cửa sổ, định vươn tay, rồi lại dừng lại, “Lưu Giang?” Anh thử dò xét gọi một tiếng, “Là tôi đây, tôi tên là Ninh Xuyên, trước có tới mấy lần, cậu có nhớ không?”

Rèm cửa sổ xoay một tiếng kéo ra, người bên trong gào lên một tiếng, “Các người không thấy phiền à ! !”

Ninh Xuyên ngây ngẩn cả người, rèm cửa đã buông xuống, tất cả lại yên tĩnh trở lại.

Có điều đúng lúc này, di động của anh lại reo vang, sừng sốt một chút, anh bước qua bên cạnh vài bước, điện thoại là Tô Thiên Thiên gọi tới, “A lô?”

“Tôi đang ở thành phố N, anh mau tới gặp tôi!”

“Gi?” Anh còn chưa kịp phản ứng lại, “Em tới đây rồi?”

“Tôi mà không tới, cháu ngoại Bối Bối của anh sẽ bằng vai phải lứa với tôi!” Tô Thiên Thiên trả lời.

“Cái gì? !”

Kéo hành lý, Tô Thiên Thiên dưới sự hướng dẫn của Ninh Xuyên thuê một phòng gần khách sạn anh đang ở, tạm thời ở đó.

Mặc dù Tô Thiên Thiên đã nói toàn bộ câu chuyện cho Ninh Xuyên, nhưng rất rõ ràng, giống như trước đây, anh vẫn không thể chấp nhận chị mình đã biến thành như vậy, hoặc nên nói là, sau khi chấp nhận sẽ khiến anh sinh ra cảm giác tự trách rất nặng nề.

“Anh đừng có nhần nhó nữa, bi kịch nhất là tôi mới đúng.” Tô Thiên Thiên không nhịn được nói, “Anh đang dùng cách tự khiển trách bản thân để xoa dịu tôi sao?”

“Không phải thế. . .” Ninh Xuyên lắc đầu một cái, “Chẳng qua là anh không biết, làm thế nào mới khiến chị ấy tỉnh ngộ lại được.”

“Tình ngộ thì tạm thời chắc chưa làm được, cái này phải để sau này từ từ tẩy não, có điều anh có thể giúp tôi một chuyện, kỳ thực cũng có thể ngăn cản chị anh một đường thẳng tiến đó.” Tô Thiên Thiên nói, “Song phương đắc lợi!”

Ninh Xuyên ngẩng đầu, ngoan ngoãn nói, “Em muốn anh giúp một tay cũng không thành vấn đề, cũng đâu cần phải song phương đắc lợi gì đó. . .”

“Tôi không muốn nhận ân huệ lớn như vậy, huống chi tôi nói đều là sự thực.” Tô Thiên Thiên nhún vai, “Chúng ta bây giờ chính là bạn bè bình thường trên cùng một chiến tuyến, không nói rõ ràng, sau này trả nhân tình phiền phức lắm.”

“Anh cũng đâu có muốn em phải trả nhân tình. . .” Ninh Xuyên nhỏ giọng nói một câu.

Tô Thiên Thiên ho khan một tiếng, “Khụ, tôi không thích nợ người khác. . . Được rồi, coi như chuyện này thành phần giúp đỡ tôi có nhiều hơn một tẹo, quay về sẽ mời anh ăn cơm, chỉ được ăn ở nhà thôi! Nhiều nhất là hai món mặn! Không chơi đóng gói mang về!”

“Rồi rồi. . .” Ninh Xuyên bắt đầu nói, “Coi như là chúng ta cùng giúp đỡ nhau cùng có lợi, không ai nợ ai hết!”

Việc Tô Thiên Thiên muốn Ninh Xuyên giúp rất đơn giản, chỉ dựa vào cô, khẳng định không thể khiến cho chị Ninh San không tham gia vào lễ giao dịch được, những chuyện khác không nói, chỉ riêng gạt chị ta ra khỏi khu nhà thôi đã là không thể!

Bởi vì đây là biệt thự hạng sang, cho nên tòa nhà năm tầng trung tâm cũng rất sang trọng, sau này dùng làm nơi trung tâm phục vụ cho cả khu, trừ nơi nghỉ ngơi của nhân viên cùng với phòng làm việc được trùng tu tương đối đơn giản ra, tầng đại sảnh với trần nhà xây cao hoàn toàn có thể cử hành những buổi tiệc rượu chuẩn mực.

Ba và chị Ninh San đều ở trên tầng năm, cho nên một mình Tô Thiên Thiên bây giờ rất thiếu sức mạnh. Lúc dẫn Ninh Xuyên đến cổng sau của khu trung tâm, mới là bảy giờ sáng, mười giờ mới buổi lễ mới bắt đầu, còn một khoảng thời gian rất dài nữa. Nhưng tất cả các nhân viên đều đã thức dậy làm công tác chuẩn bị lần cuối, ông Tô vẫn ở trong phòng khổ sở suy nghĩ xem làm sao bán được nhà, lát nữa lên phát biểu thế nào cho phù hợp.

Có điều Ninh San chẳng qua chỉ là làm nền nên hiển nhiên cũng không cần phải dậy sớm chuẩn bị như vậy, vẫn còn đang ôm Bối Bối ngủ trong phòng. Trên chiếc móc treo quần áo bên cạnh giường có một bộ lễ phục tuyệt đẹp, trên tủ đầu giường đặt những trang sức phối hợp với bộ đồ. Hôm qua khi Tô Uyên Hải mang những thứ này đến đưa cho cô, Ninh San bấy giờ mới thực sự cảm nhận được người đàn ông mà mình quen này là một phú hào.

Vì thắng lợi, vì niềm tin, trợ lý Trương sau khi mở cửa sau cho Tô Thiên Thiên và Ninh San xong, dẫn bọn họ vào, Tiểu Vương lên lầu gõ cửa phòng ông Tô, gọi ông ta xuống dưới đại sảnh lầu một quyết định xem ông nghe lát nữa nên kẹp ở cổ áo bên trái hay là bên phải.

Ông Tô vừa xuống, Ninh Xuyên và Tô Thiên Thiên liền chui lên tầng, gõ cửa phòng Ninh San, người bên trong vẫn đang ngái ngủ. “Ai thế?”

“Là tôi.” Ninh Xuyên dè giọng xuống nói một câu.

Vừa nghe thấy là giọng nói trầm thấp của đàn ông, Ninh San lập tức nghĩ tới Tô Uyên Hải, vội vàng đứng dậy, mở cửa, vừa thấy là Ninh Xuyên, cô ta còn chưa kịp nói chuyện, Tô Thiên Thiên đã dùng khăn lông trong tay bịt miệng cô ta lại, Ninh Xuyên mới luống cuống tay chân dùng một tay túm lấy hai tay chị mình, sau đó ôm ngang lấy Ninh San khiêng lên.

“Đi mau đi mau. . .” Tô Thiên Thiên đẩy anh về phía cầu thang thoát hiểm, “Nhớ trông chừng chị ấy, ít nhất là cho đến tối nay!”

“Vậy còn em?” Ninh Xuyên quay đầu lại hỏi.

“Tôi ở lại.” Tô Thiên Thiên nói, “Bối Bối còn ở trong, huống chi còn ba tôi nữa, tôi cũng phải nói với ông ấy một tiếng.”

“Vậy. . .” Ninh Xuyên có chút chần chừ, có điều Ninh San bị anh khiêng bắt đầu giãy dụa phản kháng kịch liệt, mặc dù chưa nói hết, anh cũng không thể không nhanh chóng bước xuống cầu thang.

PART 55

Tô Thiên Thiên chạy khỏi cổng khu nhà, đứng ở lối đi bộ, được rồi, dù đã trả Bối Bối lại, cô cũng bớt đi được một bọc quần áo, nhưng mà nhìn qua, vấn đề căn bản chưa được giải quyết gì cả.

Có điều, chuyện này cũng không thể trách cô được đúng không, ba cô như vậy, hoàn toàn không có cách nào khơi thông được, có điều cô cũng không ngờ rằng mẹ cô cũng điên cuồng theo, chuyện xem ra hoàn toàn đã hỏng bét đến cực điểm rồi!

Còn cả chị Ninh San nữa, nhìn qua đúng là bị chị họ hai nói trúng rồi, chị ta thực sự đã không coi bản thân là người ngoài nữa!

Giữa bọn họ không có gì thật đấy chứ. . .

Tô Thiên Thiên giật giật khoe miệng, nếu thực sự như vậy, sợ rằng chẳng quay đầu lại được nữa.

“Tô tiểu thư!” Một người đuổi theo từ bên trong khu nhà, cô quay đầu lại nhìn, là trợ lý Trương vẫn đi theo ba cô, “Trợ lý Trương?”

Trợ lý Trương thở hổn hển, “Cô tới tìm ông chủ sao?”

“Đúng vậy. . .” Tô Thiên Thiên gật đầu một cái, bình thường tiểu thư như cô rất ít khi gặp người trong công ty, người cô quen thuộc nhất chắc chính là anh ta.

“Có phải ông chủ cãi vã với bà chủ đúng không?” Trợ lý Trương hỏi thẳng.

Tô Thiên Thiên còn đang suy nghĩ việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, có nên tìm lý do giải thích cho qua hay không, không ngờ anh ta lại hỏi thẳng, cô cũng gật đầu một cái, “Người phụ nữ kia. . .”

“Tôi không biết thế nào, có điều ông chủ với cô gái kia không có quan hệ gì đâu, bình thường đều mang cơm hộp vào phòng mình ăn, buổi tối ông chủ cũng ở một mình.” Trợ lý Trương giải thích.

“Sao anh biết?” Tô Thiên Thiên nhìn trợ lý Trương mặc đồ tây đi giày da, chẳng lẽ anh ta còn kiêm cả việc giám thị bí mật?

“Khụ. . .” Trợ lý Trương ho khan một tiếng, “Cả dãy nhà ở trung tâm kia cũng là chỗ công nhân viên ở mà, tôi ở ngay đối diện chỗ ông chủ.” Anh ta dừng lại rồi nói tiếp, “Công nhân viên của Thiên An cũng rất kính phục tình cảm tốt đẹp của ông chủ dành cho bà chủ nhiều năm qua, bao nhiêu năm như vậy mà chưa từng dính dáng đến người phụ nữ khác, giờ lại nhảy ra một người đàn bà, mọi người đều chú ý cả, cho nên buổi tối chúng tôi đều thay phiên nhau giám thị!”

“Phụt! !” Tô Thiên Thiên phun, “Thật là phiền mọi người quá. . .”

Trợ lý Trương gãi gãi đầu, “Thực ra thì chủ yếu là có mấy người cảm thấy ông chủ có thể sẽ thực sự thay lòng, nói là đàn ông không có ai là không lãng nhăng hết, nhưng mà tôi và mấy người khác vẫn rất coi trọng ông chủ, đoán là ông chủ chỉ cãi cọ với bà chủ thôi, mà bà chủ lại khá lợi hại, cho nên ông chủ không có cách nào mới phải tìm một người phụ nữ đến giữ thể diện. Bọn tôi chẳng ai nhường ai, cho nên, nên, thuận tiện, cá cược. . .”

“. . .” Tô Thiên Thiên nheo mắt, được rồi, cá cược, “Cho nên, anh đang chứng minh là anh thắng?”

“Trước mắt xem ra là vậy.” Trợ lý Trương gật đầu một cái, “Có điều, bọn tôi sẽ giúp cô theo dõi, cho nên để chứng minh tôi hiểu ông chủ nhất, Tô tiểu thư, cô nhất định phải khuyên phu nhân ngày mai tới tham gia buổi lễ đấy, nói thế nào cũng cũng là buổi lễ lớn, ông chủ cũng cần thể diện, hai bên nhường một bước, không phải sẽ ổn thỏa sao?”

“Nói thì nói thế nhưng. . .” Tô Thiên Thiên lên tiếng, “Có điều anh có thể đảm bảo là không có gì sao?”

“Tin tôi đi!” Trợ lý Trương nghiêm túc nói, “Nửa đêm hôm qua lúc ba giờ người phụ nữ kia có ra khỏi phòng, Tiểu Vương xông ra ngoài, làm cho cô ta sợ gần chết, chạy thẳng về phòng luôn!”

“. . .” Được rồi, quả nhiên người đánh bạc là điên cuồng nhất.

Nói xong trợ lý Trương bắt tay thành hình dấu X, “Cô nhất định phải mang phu nhân đến đấy, tôi cũng cược mất cả tháng tiền lương đó, hơn nữa, tiểu thư à, cô cũng không muốn ông chủ với bà chủ xảy ra vấn đề

đúng không! Ông chủ vẫn là thần tượng trong lòng chúng tôi mà, ông ấy đã khích lệ biết bao nhiêu thanh niên trẻ tuổi, làm cảm động biết bao thiếu nữ ngây thơ, không thể phá hỏng hình tượng của ông ấy được!

“Rồi rồi rồi. . .” Tô Thiên Thiên gật đầu, tại sao vấn đề của ba mẹ cô, không chỉ có mình cô chịu đựng áp lực hạnh phúc của gia đình mình, mà còn bao gồm cả sự trông đợi của bao công nhân viên như vậy, thậm chí còn nâng đến tầm cao của tinh thần và niềm tin nữa chứ!

“Thật sự mà để lâu, khó mà bảo đảm người phụ nữ kia sẽ không phát sinh quan hệ với ông chủ.” Trợ lý Trương không quên nói một câu.

Gánh nhiều kỳ vọng như vậy, Tô Thiên Thiên gọi điện cho bà Tô, “Mẹ, ngày mai bắt đầu lễ giao dịch rồi. . .”

“Ừ, mẹ biết.” Bà Tô hừ một tiếng, “Mẹ đang đánh cược với bác cả con đây, mẹ cá là giá nhà của ba con quá cao, không bán được!”

Được rồi, đánh bạc đúng là hoạt động vô giới hạn! “Thế vậy. . . vậy mẹ có thể tới tham gia không?”

“Mẹ? Sao phải thế? Ông ta tìm người đàn bà khác đến để kích thích mẹ, mẹ lại phải để ông ta kích thích thật chắc? Có cần phải phối hợp như vậy không hả?” Bà Tô khinh thường nói.

“Người phụ nữ kia không có chút quan hệ nào với ba cả, trợ lý Trương và những nhân viên khác trong công ty đều theo dõi mà mẹ, chỉ cần ngày mai mẹ tới tham gia buổi lễ, người phụ nữ kia nhất định sẽ tự động biến mất, trong nháy mắt biến thành mây trời hết!” Cô nói rõ ràng.

“Hừ!” Bà Tô cười, “Thế nghĩa là người phụ nữ kia vẫn còn ở đó đúng không, hừ! Cô ta còn chưa đi, thì mẹ còn chưa xuất hiện! Muốn đấu thì đấu tới cùng! Sao hả, con muốn buông vũ khí đầu hàng rồi? Con là con gái của mẹ hả?”

“Đây không phải là vấn đề đầu hàng, đây là một cách khác để giành được thắng lợi mà mẹ. . .” Tô Thiên Thiên giải thích, “Chiến thuật quanh co cũng vẫn là chiến thuật mà!”

Bà Tô hiển nhiên không hề có hứng thú với cách nói này, “Mẹ không thích quanh co, nếu ông ấy hối hận thì đuổi người phụ nữ kia đi, tới chỗ mẹ nói xin lỗi, tại sao mẹ phải đi tìm ông ấy chứ!”

“Cái này. . .” Tô Thiên Thiên cũng cảm thấy mẹ nói không sai, hôm nay thái độ của ba cũng có thể thấy rõ, chắc chắn ông sẽ không nhượng bộ, nếu như mẹ cô tự mình tới, đoán chừng có lẽ tình huống chỉ có thể biến thành hai loại: một, hai mẹ con bại trận; hai, thành cuộc hôn nhân chiến hai nữ một nam.

Hơn nữa chưa biết chừng mẹ còn có thể biết người phụ nữ kia là Ninh San nữa, trời ơi, cô thiếu chút nữa đã quên mất khả năng này.

“Làm sao con biết tình hình được?” Bà Tô tò mò hỏi.

“Con. . .” Tô Thiên Thiên vội vàng giải thích, “Trước con có nhờ trợ lý Trương giúp con điều tra tình hình mà. . .”

“Cậu Tiểu Trương đúng là người tốt!” Bà Tô thở dài nói, lại cao giọng, “Có điều chuyện này, mẹ cho con biết, chính là không thể lùi bước! Mẹ muốn cho ông ta biết, cả thế giới này một người phụ nữ không hám tiền tài không màng danh lợi, đi theo ông ta từ lúc vô danh tiểu tốt như mẹ vĩ đại cỡ nào, mẹ khổ cực bao nhiêu năm như vậy, tốn chút tiền như thế cũng là phải! Còn đám đàn bà kia, nếu thực sự mà tiêu pha lên, sẽ không ít hơn mẹ đâu!”

Cúp điện thoại, Tô Thiên Thiên nghĩ, mẹ không đi, dù tránh được tình trạng lúng túng khi gặp mặt, nhưng nếu thực sự đến lúc làm lễ giao dịch, chị Ninh San chỉ cần xuất hiện thôi, đúng vậy, chuyện sẽ càng lớn! Mẹ cô không đến, vậy phải để cho Ninh San cũng không tham gia được!

. . .

Khi Ninh Xuyên một lần nữa bước tới khung cửa sổ kéo rèm cửa khép chặt đó, nhìn thấy một đứa trẻ gần mười tuổi vội vã chạy đi, cười, lớn tiếng nói vọng về phía một đứa trẻ khác đứng đằng xa, “Ha ha! Tao gõ cửa sổ lâu như vậy mà lão ấy còn không mở, đúng là một thằng ngốc!”

Đứa trẻ đứng xa xa cũng cười, “Mày phải gạt lão! Phải nói là mày tìm lão ấy có chuyện! Lão mới mắc mưu!”

“Tao phải bảo mẹ tao mới được, đừng có bắt tao học nữa! Học nhiều kiểu đó, biến thành tên gốc luân!”

“Lão không phải tên gốc! Lão là tên quê!”

Ninh Xuyên đi tới cửa sổ, định vươn tay, rồi lại dừng lại, “Lưu Giang?” Anh thử dò xét gọi một tiếng, “Là tôi đây, tôi tên là Ninh Xuyên, trước có tới mấy lần, cậu có nhớ không?”

Rèm cửa sổ xoạt một tiếng kéo ra, người bên trong gào lên một tiếng, “Các người không thấy phiền à! ! !”

Ninh Xuyên ngậy ngậy cả người, rèm cửa đã buông xuống, tất cả lại yên tĩnh trở lại.

Có điều đúng lúc này, di động của anh lại reo vang, sừng sốt một chút, anh bước qua bên cạnh vài bước, điện thoại là Tô Thiên Thiên gọi tới, “A lô?”

“Tôi đang ở thành phố N, anh mau tới gặp tôi!”

“Gi?” Anh còn chưa kịp phản ứng lại, “Em tới đây rồi?”

“Tôi mà không tới, cháu ngoại Bối Bối của anh sẽ bằng vai phải lứa với tôi!” Tô Thiên Thiên trả lời.

“Cái gì? !”

Kéo hành lý, Tô Thiên Thiên dưới sự hướng dẫn của Ninh Xuyên thuê một phòng gần khách sạn anh đang ở, tạm thời ở đó.

Mặc dù Tô Thiên Thiên đã nói toàn bộ câu chuyện cho Ninh Xuyên, nhưng rất rõ ràng, giống như trước đây, anh vẫn không thể chấp nhận chị mình đã biến thành như vậy, hoặc nên nói là, sau khi chấp nhận sẽ khiến anh sinh ra cảm giác tự trách rất nặng nề.

“Anh đừng có nhăn nhó nữa, bi kịch nhất là tôi mới đúng.” Tô Thiên Thiên không nhịn được nói, “Anh đang dùng cách tự khiển trách bản thân để xoa dịu tôi sao?”

“Không phải thế. ” Ninh Xuyên lắc đầu một cái, “Chẳng qua là anh không biết, làm thế nào mới khiến chị ấy tỉnh ngộ lại được.”

“Tỉnh ngộ thì tạm thời chắc chưa làm được, cái này phải để sau này từ từ tẩy não, có điều anh có thể giúp tôi một chuyện, kỳ thực cũng có thể ngăn cản chị anh một đường thẳng tiến đó.” Tô Thiên Thiên nói, “Song phương đắc lợi!”

Ninh Xuyên ngẩng đầu, ngoan ngoãn nói, “Em muốn anh giúp một tay cũng không thành vấn đề, cũng đâu cần phải song phương đắc lợi gì đó. . .”

“Tôi không muốn nhận ân huệ lớn như vậy, hướng chi tôi nói đều là sự thực.” Tô Thiên Thiên nhún vai, “Chúng ta bây giờ chính là bạn bè bình thường trên cùng một chiến tuyến, không nói rõ ràng, sau này trả nhân tình phiền phức lắm.”

“Anh cũng đâu có muốn em phải trả nhân tình. . .” Ninh Xuyên nhỏ giọng nói một câu.

Tô Thiên Thiên ho khan một tiếng, “Khụ, tôi không thích nợ người khác. . . Được rồi, coi như chuyện này thành phần giúp đỡ tôi có nhiều hơn một tẹo, quay về sẽ mời anh ăn cơm, chỉ được ăn ở nhà thôi! Nhiều nhất là hai món mặn! Không chơi đóng gói mang về!”

“Rồi rồi. . .” Ninh Xuyên bắt đắc dĩ nói, “Coi như là chúng ta cùng giúp đỡ nhau cùng có lợi, không ai nợ ai hết!”

Việc Tô Thiên Thiên muốn Ninh Xuyên giúp rất đơn giản, chỉ dựa vào cô, khẳng định không thể khiến cho chị Ninh San không tham gia vào lễ giao dịch được, những chuyện khác không nói, chỉ riêng gạt chị ta ra khỏi khu nhà thôi đã là không thể!

Bởi vì đây là biệt thự hạng sang, cho nên tòa nhà năm tầng trung tâm cũng rất sang trọng, sau này dùng làm nơi trung tâm phục vụ cho cả khu, trừ nơi nghỉ ngơi của nhân viên cùng với phòng làm việc được trùng

tu tương đối đơn giản ra, tầng đại sảnh với trần nhà xây cao hoàn toàn có thể cử hành những buổi tiệc rượu chuẩn mực.

Ba và chị Ninh San đều ở trên tầng năm, cho nên một mình Tô Thiên Thiên bây giờ rất thiếu sức mạnh. Lúc dẫn Ninh Xuyên đến cổng sau của khu trung tâm, mới là bảy giờ sáng, mười giờ mới buổi lễ mới bắt đầu, còn một khoảng thời gian rất dài nữa. Nhưng tất cả các nhân viên đều đã thức dậy làm công tác chuẩn bị lần cuối, ông Tô vẫn ở trong phòng khổ sở suy nghĩ xem làm sao bán được nhà, lát nữa lên phát biểu thế nào cho phù hợp.

Có điều Ninh San chẳng qua chỉ là làm nền nên hiển nhiên cũng không cần phải dậy sớm chuẩn bị như vậy, vẫn còn đang ôm Bối Bối ngủ trong phòng. Trên chiếc móc treo quần áo bên cạnh giường có một bộ lễ phục tuyệt đẹp, trên tủ đầu giường đặt những trang sức phối hợp với bộ đồ. Hôm qua khi Tô Uyên Hải mang những thứ này đến đưa cho cô, Ninh San bây giờ mới thực sự cảm nhận được người đàn ông mà mình quen này là một phú hào.

Vì thắng lợi, vì niềm tin, trợ lý Trương sau khi mở cửa sau cho Tô Thiên Thiên và Ninh San xong, dẫn bọn họ vào, Tiểu Vương lên lầu gõ cửa phòng ông Tô, gọi ông ta xuống dưới đại sảnh lầu một quyết định xem ông nghe lát nữa nên kẹp ở cổ áo bên trái hay là bên phải.

Ông Tô vừa xuống, Ninh Xuyên và Tô Thiên Thiên liền chui lên tầng, gõ cửa phòng Ninh San, người bên trong vẫn đang ngái ngủ. “Ai thế?”

“Là tôi.” Ninh Xuyên dè giọng xuống nói một câu.

Vừa nghe thấy là giọng nói trầm thấp của đàn ông, Ninh San lập tức nghĩ tới Tô Uyên Hải, vội vàng đứng dậy, mở cửa, vừa thấy là Ninh Xuyên, cô ta còn chưa kịp nói chuyện, Tô Thiên Thiên đã dùng khăn lông trong tay bịt miệng cô ta lại, Ninh Xuyên mới luống cuống tay chân dùng một tay túm lấy hai tay chị mình, sau đó ôm ngang lấy Ninh San khiêng lên.

“Đi mau đi mau. . .” Tô Thiên Thiên đẩy anh về phía cầu thang thoát hiểm, “Nhớ trông chừng chị ấy, ít nhất là cho đến tối nay!”

“VẬY CÒN EM?” Ninh Xuyên quay đầu lại hỏi.

“Tôi ở lại.” Tô Thiên Thiên nói, “Bối Bối còn ở trong, huống chi còn ba tôi nữa, tôi cũng phải nói với ông ấy một tiếng.”

“VẬY. . .” Ninh Xuyên có chút chần chừ, có điều Ninh San bị anh khiêng bắt đầu giãy dụa phản kháng kịch liệt, mặc dù chưa nói hết, anh cũng không thể không nhanh chóng bước xuống cầu thang.

PART 57

“Chị nhìn thấy rồi chứ?” Ninh Xuyên nói với Ninh San đang đứng bên cạnh, “Cho dù không có chị, tất cả vẫn diễn ra như bình thường.”

“Vì đây là con gái của ông ta thôi.” Ninh San trả lời, “Chị không ở đây, tìm cô ta thế thân cũng chẳng sao, vậy còn vợ ông ta đâu, chẳng phải vẫn không xuất hiện sao?”

Ninh Xuyên biết, chị gái mình không phải là người dễ dàng tin người như vậy, “Cho dù thế nào đi chăng nữa, chị đã đồng ý với em rồi, chúng ta tới đây chỉ để xem một chút, không được gây chuyện.”

“Chị đã không tham gia buổi lễ mở màn cho phiên giao dịch rồi, em còn muốn thế nào nữa?” Ninh San nhún nhún mày, “Về nhà làm bà nội trợ chắc?”

“VẬY CHỊ MUỐN THẾ NÀO?” Ninh Xuyên cũng có chút nổi giận.

“Xem tình hình tiêu thụ ngày hôm nay một chút.” Ninh San khoanh tay lại, “Hơn nữa, Bối Bối vẫn còn ở bên trong mà!”

“VẬY LÁT NỮA CHỊ ĐÓN BỐI BỐI RA RỒI CHÚNG TA ĐI LUÔN.” Ninh Xuyên nói.

“Chị đã đồng ý hôm nay sẽ không vào đó gây chuyện.” Ninh San nhìn anh, nhả từng chữ, “Cho nên đừng có yêu cầu chị nhiều quá, nếu không chị không biết mình có làm được như yêu cầu của em không đâu.”

Đổi lại là trước kia, Ninh Xuyên nhất định sẽ bị lời này của cô ta làm cho im bật, sau đó bị cô ta dắt mũi đi, có điều bây giờ anh không còn giống như trước, “Chị, sáng nay em có thể kéo chị ra khỏi đây, thì bây giờ em cũng có thể.”

“Em. . .” Ninh San nhìn anh, trừng mắt, phát tay bỏ đi.

Không tiến vào trong đại sảnh như Ninh Xuyên và Ninh San, còn có hai phụ nữ trung niên quần khăn quàng kín mặt giữa tiết trời nóng bức.

“Bác của Thiên Thiên ơi, chị xem kìa. . . con bé Thiên Thiên nó nói hay quá!” Bà Tô chỉ lộ ra hai con mắt ngẩn lệ nói, “Ăn mặc vào cũng xinh đẹp quá, trước bao nhiêu người mà nói được như vậy, quá dũng cảm!”

“Đúng vậy!” Một người phụ nữ trung niên khác đáp, chính là bác cả của Tô Thiên Thiên, “Có điều em trai chị đúng là thằng khốn, không đến tìm em thật luôn!”

“Nhưng mà cho dù em có tới, cũng không để cho ông ấy biết mà!” Bà Tô cười đắc ý nói, “Tức chết ông ta!”

“Aiz aiz. . .” Bác cả gơ tay chọc bà Tô một cái, “Em xem cô gái đứng bên kia, có giống cái đứa đi cùng em trai chị trong hình không?”

Bà Tô quay đầu nhìn, lại thấy Ninh Xuyên, bị hù cho sợ đến mức vội vàng quần khăn che kín mặt, “Đó là nam mà!”

“Chị nói người đứng bên cạnh cơ mà. . .” Bác cả khoát khoát tay, “Con gái ấy!”

Bà Tô thấy người quen, trong lòng căng thẳng, cẩn thận liếc mắt quá, quả nhiên lúc Ninh Xuyên nghiêng người, thấy được cô gái đứng bên cạnh anh, “A!” Bà thiếu chút nữa kêu ra tiếng, cô đó. . . đúng là cô gái trong hình mà.

“Phải không. . .” Bác cả ghé mặt qua, tò mò nói, “Nhưng sao cô ta tới rồi mà không lên đài, lại để Thiên Thiên lên?”

“Em đang thấy lạ là. . .” Bà Tô thấy cô gái kia nói với Ninh Xuyên mấy câu, sau đó hai người cùng nhau xoay người rời đi, “Sao cô ta không chỉ đi với người đàn ông của em, mà còn đi cùng với người đàn ông của con gái em?”

Hình ảnh giới thiệu về khu nhà đã kết thúc, các ký giả lại định vây quanh Tô Thiên Thiên, nhưng không ngờ cô đã rời khỏi sân khấu, MC lên đài tuyên bố, “Hôm nay là ngày mở màn cho phiên giao dịch, xúc tiến hoạt động tiêu thụ, trong những món quà nhỏ mà mọi người nhận được ở cửa vào đều có đánh số thứ tự, tiếp sau đây sẽ có hoạt động mở thưởng, có ba số 10 vạn đồng, năm số 5 vạn đồng, mười số 2 vạn đồng, thấp nhất là 1 vạn đồng! Bây giờ xin mời mọi người đến phòng ăn dùng bữa, một lúc nữa sẽ công bố kết quả mở thưởng, sẽ đến trình tự nhận đặt mua.”

Rất rõ ràng, người mang nghi vấn không chỉ có riêng bà Tô, ông Tô cũng đầy một bụng nghi vấn, có điều chờ đến khi ông ta xuống đài đi tiếp các vị khách quý đến phòng riêng dùng cơm thì đã không thấy bóng dáng Tô Thiên Thiên đâu. Đối mặt với những câu hỏi tới tấp của các ký giả, ông Tô hết sức trấn định trả lời, “Thực ra có một vài thứ hay cơ hội, chỉ ngăn ngừa trong nháy mắt, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, người đi rồi, hay nhà đã bán xong, hối hận cũng vô ích.”

Với sự xuất hiện bất ngờ của Tô Thiên Thiên, cùng với những lời nói kinh người kia, tin tức ở buổi lễ bắt đầu phiên giao dịch của Địa sản Thiên An ngày hôm đó đã trở thành tin tức nóng hổi được giới truyền thông đeo đuổi.

Ngày mở màn phiên giao dịch đã tiêu thụ được 60 căn biệt thự, chiếm 80% số lượng biệt thự của đợt này, đối với những biệt thự xa hoa mà nói, đó là lượng tiêu thụ kinh người, đừng nói là đám trợ lý Trương rất vui mừng, ngay cả ông Tô cũng cảm thấy thật khó tin, sáu giờ tối khi kết thúc hoạt động tiêu thụ, ông bèn tuyên bố phát tiền thưởng cho mọi người.

“Thật ra thì ông chủ, lần này tình hình tiêu thụ của khu nhà tốt như vậy.” Trợ lý Trương thành thật nói, “Công lao chủ yếu phải là của Tô tiểu thư.”

“Không ngờ Tô tiểu thư lại lợi hại như vậy, lên đài có thể ngẫu hứng nói bao nhiêu như vậy, thật cảm động!” Tiểu Vương cũng phụ họa nói, “Còn nói y như thật!”

“Đúng vậy đúng vậy, lại còn gắn ghép với khu nhà nhuan nhuyễn như vậy.” Mấy người khác cũng phụ họa theo, “Nếu như ngay cả cô con gái ưu tú như Tô tiểu thư còn không làm cho người ta hài lòng, vậy chúng ta cũng đi nhảy lầu đi là vừa!”

“Khụ. . .” Ông Tô mắt tự nhiên ho khan một tiếng, “Chuyện của nó là chuyện của nó, mọi người hôm nay cũng vất vả rồi, cuối tháng sẽ có thêm tiền thưởng cho mọi người!”

“Cám ơn ông chủ!” Mọi người trăm miệng một lời nói.

“Trợ lý Trương, cậu lại đây một chút.” Ông Tô gọi riêng anh ta lại, với tình hình trong nhà của ông ta cũng chỉ có trợ lý Trương là biết qua, những người khác cũng giống với đám ký giả bên ngoài, chẳng biết gì cả. Có điều ký giả coi tình huống vốn là thật thành thật, mà mấy nhân viên này thì, tự xưng là vì nhân viên trong công ty, lại cho đó là sự phối hợp hoàn mỹ giữa ông chủ và tiểu thư.

“Ông chủ. . .” Trợ lý Trương ứng tiếng, đi cùng ông Tô ra bên ngoài phòng, “Dù người khác không biết rõ tình huống, nhưng những lời tiểu thư nói, là lời thật lòng đi.”

Ông Tô không đáp lại ngay, chỉ hỏi ngược lại, “Cô kia đâu? Tôi bảo cậu đưa cô ta xuống, sao cậu lại dẫn Tô Thiên Thiên xuống?” Hôm nay ông ta đã sớm muốn hỏi, bắt đắ dĩ Tô Thiên Thiên không thấy bóng dáng đâu, cô gái kia cũng không thấy, ông ta cũng chỉ có thể bắt được trợ lý Trương.

“Cái này. . .” Trợ lý Trương ngây người, vấn đề này mà nói ra thì sẽ là một câu chuyện rất dài rất dài, anh ta biết rút gọn lại thế nào đây? Do dự một hồi, anh ta nghiêm túc siết tay, “Ông chủ, tôi cũng không biết, tôi mới lên tầng đã thấy tiểu thư rồi.”

“Vậy cậu không biết hỏi nó là tình huống thế nào sao?” Ông Tô khó tin hỏi.

Trợ lý Trương nhìn xa xăm, “Thực ra thì tôi chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ. . . Chuyện nhà của ông chủ, tôi sao dám nhúng tay chứ. . .”

. . .

Lúc bà Tô gọi điện cho Tô Thiên Thiên, các câu hỏi không thua gì ông Tô, Tô Thiên Thiên bắt đắ dĩ, không thể làm gì hơn ngoài việc nói tắt tắt từ đầu đến cuối lại một lần, ngẫm đến cô đã tính toán đến ba loại khả năng, vốn còn định lựa chọn một trong bà, bây giờ thì hay rồi, chuyện hoàn toàn bại lộ, hoàn toàn là đang nhanh chóng chạy theo hướng kết quả thứ ba!

Không phải đã bảo Ninh Xuyên trông chừng chị anh ta sao, sao lại thấy ở cửa trung tâm khu nhà được chứ!

“Trời ạ! Khẩu vị ba con nặng quá!” Bà Tô quả nhiên mất bình tĩnh, “Lại tìm đến cả chị của Ninh Xuyên!”

“Chỉ là vì ba muốn kích thích mẹ thôi mà. . .” Tô Thiên Thiên giải thích.

“Kích thích mẹ thì cũng nên tìm người ngoài chứ!” Bà Tô giận dữ hét lên, “Thỏ còn không ăn cỏ gần hang mà!”

“Khụ. . .” Tô Thiên Thiên thành thật nói, “Nhưng mà ba con thấy người quen thì dễ trả giá hơn. . .”

Bà Tô im lặng, “Thế cũng giống chuyện ông ấy hay làm thật! Có điều cho dù ông ta tìm ai cũng chẳng liên quan gì đến mẹ hết, mẹ tuyệt đối sẽ không nhượng bộ!”

Vừa muốn trấn an mẹ cô đừng kích động, đừng vì kích động mà không giúp Ninh Xuyên, cho nên không thể nói ra mục đích của Ninh San được, lại vừa muốn mẹ cô có thể nhượng bộ, tránh để cho ông Tô và Ninh San dây dưa lâu ngày lại khó tránh khỏi sai lầm. Nhưng mâu thuẫn của hai người này sao mà khó hòa giải vậy. . .

Cuối cùng bà Tô không nhịn được hỏi, “Đến thành phố N, con không tìm mẹ với bác, con đang ở đâu hả?”

Tô Thiên Thiên nheo mắt, nhìn Ninh Xuyên đang ngồi trong phòng cô đang ngẫm nghĩ gì đó, cùng với Bối Bối trong ngực anh, nhìn qua, mâu thuẫn cùng vấn đề là thứ này nổi tiếp thứ kia, vĩnh viễn không giới hạn.

Lúc tối Ninh San đã quay lại dãy nhà trung tâm, Tô Thiên Thiên và Ninh Xuyên đều biết, chị ta nói dù muốn đi cũng phải thu dọn đồ đạc của mình một chút. Bối Bối đã được Tô Thiên Thiên ôm về từ trưa, nhưng đồ của chị ta thì chưa thu dọn.

Qua chuyện buổi trưa, Tô Thiên Thiên cũng đã nghĩ thông, ai cũng có suy nghĩ của riêng mình, không phải cưỡng cầu mà có thể thay đổi được, thay vì dùng suy nghĩ của mình áp đặt bắt người khác phải chấp nhận, chẳng bằng dùng thực tế để chứng minh là mình đúng, như vậy mới càng có hiệu quả.

Chị Ninh San nếu như quả thực sẽ phát sinh chuyện gì đó với ba cô, cho dù cô có ngăn cản cách nào cũng không được, nếu như không có gì, tất cả như dự đoán của bọn họ, ba cô chẳng qua chỉ đang lợi dụng chị ta, như vậy cứ để cho chị ta tự tình ngộ ra mới càng hiệu quả.

“Muốn cố gắng thay đổi tất cả, chỉ có thay đổi bản thân mới có thể thay đổi được người khác.” Tô Thiên Thiên nói với Ninh Xuyên suy nghĩ của mình, “Chứng minh bản thân, so với thuyết phục người khác, vĩnh viễn hữu dụng hơn.”

Ninh Xuyên nghe vậy, liên tưởng đến những gì cô nói trưa hôm nay, không nhịn được cảm thán một câu, “Có lẽ em vẫn chưa thể thừa nhận anh một lần nữa, nhưng e là anh đã thừa nhận em lại từ đầu.”

Hoặc là đạo lý này anh và Tô Thiên Thiên đã hiểu ra quá trễ, nếu như sớm hơn một chút, thì cô đã không buông tha bản thân như vậy, anh cũng sẽ không buông tha cô, có điều mất bò mới lo làm chuồng, cũng tốt hơn so với không làm.

“Cho nên ấy, chuyện ba mẹ tôi, để bọn họ tự mình xử lý. . .” Tô Thiên Thiên bĩu môi, “Hai mươi mấy năm cũng qua được, nên thế nào thì làm như thế đi, đến cùng là phải làm sao, tôi cũng đã hết sức rồi, cho dù đưa chị anh đi, nếu như ba tôi vẫn khăng khăng muốn tìm một người phụ nữ kích thích mẹ tôi, không phải là chị anh thì cũng sẽ có người khác.”

“Nhưng mà anh vẫn cảm thấy. . .” Ninh Xuyên không biết mình nên nói thế nào, “Cảm thấy là bản thân anh làm chưa đủ tốt, giống như em nói, anh còn chưa thể chứng minh cho chị ấy thấy, giờ anh đã có thể cho chị ấy một cuộc sống đầy đủ, để bù đắp những chuyện trong quá khứ.”

“Anh đã làm đủ rồi.” Tô Thiên Thiên nói, “Có lẽ trước đó anh vẫn còn do dự, có điều giờ anh đã nói rõ tất cả, đem tất cả những gì mình muốn nói, muốn sửa, có thể nói đều nói ra hết rồi, huống chi anh cũng đang cố gắng lật lại bản án của ba mình ở đây, chị ấy không hiểu là vấn đề của chị ấy, có lẽ chỉ có khi nào vấp ngã, chị ấy mới hiểu được, mình đã sai.”

“Hôm nay em cũng đã đem tất cả những gì mình muốn nói, muốn sửa, có thể nói, đều nói ra rõ ràng rồi.” Ninh Xuyên nhớ lại những lời lúc ban trưa của cô, không kìm được nói.

Tô Thiên Thiên có chút lúng túng gãi gãi mũi mình, chuyện buổi trưa, bây giờ cô nghĩ lại vẫn còn cảm thấy mình đúng là ầm đầu rồi đây này! “Tôi đứng trên đó ăn mặc kiểu đó, hình như hơi giống đứa ngốc đúng không.”

Ninh Xuyên cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Một thiên kim tiểu thư chân chính, không phải là nhớ có quần áo, cũng không phải nhớ có trang sức, mà là tôn nghiêm của một thiên kim tiểu thư.”

Tô Thiên Thiên nghe vậy, mặt bỗng đỏ cả lên, “Đó cũng chỉ là trong nháy mắt, bây giờ lại biến trở về rồi. . .”

“Xem ra anh cũng phải cố gắng mới được!” Ninh Xuyên nói xong hít sâu một hơi, đứng dậy, “Có thể làm phiền anh trông Bối Bối một thời gian giúp anh được không?”

“Anh muốn đi đâu?” Tô Thiên Thiên hỏi.

“Đi thử coi một chút, có thể dựa vào sự chịu đựng lấy được sự giúp đỡ của một người.” Ninh Xuyên nói.

Tô Thiên Thiên mơ hồ đoán được có thể là việc liên quan đến vụ án của ba Ninh Xuyên, nghe chồng bác cả nói, bây giờ đầu mối đứt ở một chỗ, rõ ràng đang ở trước mắt, lại không nắm bắt được, “Tôi đi cùng anh được không?”

“Sao?” Ninh Xuyên sững sốt một chút.

“Lúc trưa hôm nay. . .” Tô Thiên Thiên giải thích, “Không phải anh cũng đến chỗ tôi xem não nhiệt sao, buổi tối tôi cũng muốn đi nhìn ngó một chút.”

. . .

Đến cửa nhà Lưu Minh, Tô Thiên Thiên mới biết, thì ra chuyện này căn bản chẳng kích thích hay thú vị như cô tưởng. Bọn họ cứ đứng bên ngoài ngôi nhà này, chờ cơ hội, xem vợ chồng Lưu Minh có ra khỏi nhà hay không.

“Không có gì não nhiệt mà xem đúng không?” Ninh Xuyên nhún vai. “Sẽ phải chờ lâu đấy, hay là em đưa Bối Bối qua chỗ khác tản bộ đi.”

Bây giờ là mùa hè, đến tối, đứng bên cạnh bồn hoa, đơn giản chính là đang cho muỗi ăn, Tô Thiên Thiên không những phải tự mình dậm chân, còn phải dùng tay giúp Bối Bối xua muỗi.

“Thế nếu bọn họ không ra khỏi cửa thì sao?” Cô vừa gãi ngứa vừa hỏi.

“Vậy thì mai lại tối.” Ninh Xuyên nói, “Kiểu gì cũng chờ được cơ hội.”

“Vậy ba mẹ cậu ta đi rồi, anh gọi cậu ta có trả lời anh không?” Tô Thiên Thiên lại đập rưng một con muỗi đang dính trên móng Bối Bối.

Ninh Xuyên lắc đầu một cái, “Tạm thời vẫn chưa đáp lại anh. . .”

“ . . .” Tô Thiên Thiên nhìn anh, “Vậy anh ngày nào cũng tới như vậy, đến bao giờ mới có hiệu quả chứ?”

“Thật ra thì anh cũng không biết. . .” Nói thật, trong lòng Ninh Xuyên thực sự không nắm chắc, có điều trước mắt, trừ Lưu Minh ra, thực sự không có nhân chứng nào khác, “Giống như em nói, không có kết quả cũng phải thử một lần, bây giờ có không được cũng không thấy hối tiếc.”

Tô Thiên Thiên chớp mắt một cái, nhìn ánh trắng trong đêm tối chiếu lên mặt anh một tầng sáng màu trắng bạc, khiến cho vẻ mặt kiên định của anh trở nên rõ ràng, ánh mắt giống như bị dẫn dụ không sao dời đi nổi, Ninh Xuyên nghiêng mặt nhìn qua, ánh mắt giao nhau. Tô Thiên Thiên lập tức nhún chân, quay đầu qua chỗ khác, “Làm gì thế. . . lời tôi nói cũng đâu phải chân lý, không có kết quả lại lãng phí thời gian cũng đừng đổ lên đầu tôi đấy, tôi, tôi cũng không muốn dây vào phiền phức. . .”

“Tự bản thân anh vốn cũng nghĩ như vậy.” Ninh Xuyên nói, nhếch miệng, “Em căng thẳng như vậy làm gì. . .”

“Tôi là lười phải dây vào phiền toái.” Tô Thiên Thiên xuất chiêu trốn tránh tất giết, “Nên nhớ là, tôi bây giờ đã đủ lăm chuyện rồi, ai biết anh mà thất bại, đầu óc bị kích thích lại đến bắt tôi phụ trách hay không!”

“Em đúng là nghĩ nhiều quá.” Ninh Xuyên chép miệng, “Không phải em vẫn lười phải nghĩ những chuyện kiểu này sao?”

“Tôi. . .” Chẳng lẽ cô phải nói là, bởi vì chuyện có liên quan đến anh ta, nên cô mới nghĩ lung tung nhiều như vậy sao? “Giải thích bây giờ là vì sự thanh tịnh lâu dài sau này, hai cái hại phải chọn lấy cái nhẹ hơn, ý tưởng ngắn có thể giải quyết được vấn đề lớn, đây chính là trí khôn của người lười. . .”

Đang nghe cô thao thao bất tuyệt, đột nhiên chiếc cửa phòng trộm kêu lên xạch một tiếng, Ninh Xuyên vội vàng vươn tay kéo cô lại, trốn sau góc tường, thì ra là vợ chồng Lưu Minh đi ra ngoài tản bộ.

Chờ bọn họ đi xa, Ninh Xuyên mới thở hắt ra một hơi, “Nguy hiểm quá!”

“Lạ nhất là Bối Bối vậy mà chẳng kêu ca gì nha!” Tô Thiên Thiên không nhịn được nói.

Ai ngờ Bối Bối trong ngực đột nhiên cười đắc ý, “Đầu gối, con thắng! Đậu Đậu và Quả táo nói chuyện rồi!”

“ . . .” Nhất thời cả Ninh Xuyên và Tô Thiên Thiên đều sững sốt, sau đó cùng phá lên cười, thì ra là cậu nhóc này thấy hai người bọn họ đột nhiên không nói gì, cho là đang chơi trò 1 2 3 Đầu gối!

“Lưu Minh đi rồi, anh đi gõ cửa.” Ninh Xuyên cười xong bèn nói.

“Vậy tôi cũng qua xem một chút!” Tô Thiên Thiên đi qua theo, Bối Bối trong lòng còn sung sướng cười khanh khách.

Ninh Xuyên giơ tay, gõ lên cửa kính, gọi giống như những lần trước, “Lưu Giang, cậu có ở nhà không? Tôi là Ninh Xuyên, hôm nay lại tới quấy rầy cậu. . .”

Cửa sổ vẫn lặng thinh, anh lại gõ lần nữa, vẫn không có động tĩnh gì.

Tô Thiên Thiên không nhịn được bấu môi, nhỏ giọng nói, “Người như thế sẽ giúp anh sao?”

“VẬY CŨNG CHẴNG CÒN CÁCH NÀO, AI BẢO ANH ĐANG CẦN NGƯỜI TA.” Ninh Xuyên nói.

Tô Thiên Thiên không nhịn được châm chọc nói, “Trước kia lúc tự ti, ba tôi tìm người đánh anh, sao anh chẳng giải thích gì đã chạy đến trước mặt tôi vênh mặt đi thẳng, giờ tự tin rồi, lại có thể ăn nói khép nép cầu người ta.”

Biết trong lòng cô vẫn còn vướng mắc chuyện này, Ninh Xuyên giải thích, “Thì ra thì hồi đó chính là vì tự ti, mới phát giác ra mình không thể thay đổi được gì nên như vậy, giờ cảm thấy phải tin tưởng chính mình, nhận ra chỉ cần bắt tay làm, thì nhất định sẽ có kết quả.”

Nghe anh nghiêm túc giải thích như vậy, Tô Thiên Thiên lại cảm thấy mình không nên hỏi đến vấn đề này, “Không phải tôi đặc biệt hỏi chuyện này đâu, cũng không phải tôi vẫn nghĩ mãi về vấn đề đó đâu, chẳng qua là đột nhiên gặp vậy thì nói thôi. . .” Rõ ràng nói rồi lại muốn phủ nhận, cô lại cảm thấy dạo này bản thân hình như có chút tâm lý vụn vẹo.

Ninh Xuyên đang muốn tiếp lời cô, đột nhiên Bối Bối trong lòng cô lại vươn tay, học cậu mình, gõ gõ lên cửa sổ, miệng đầy hơi sữa nói, “Tương bò*. . . bạn ở đây à? Tổ là Bối Bối, hôm nay tổ đến chơi với bạn đây. . .”

* Tương bò = Ngừ Tương, đọc lên hơi giống Lưu Giang

“Ồi!” Ninh Xuyên kêu ra tiếng, vội vàng túm cánh tay nhỏ xinh của cậu nhóc lại, Tô Thiên Thiên cũng vội vàng lùi lại phía sau mấy bước, “Bối Bối, sao con không nghe lời thế!”

Nhưng Bối Bối lại cảm thấy đây nhất định là trò chơi mới gì đó, vậy nên cứ cố gắng vươn tay gõ lên cửa, dù tay với không tới, nhưng miệng cũng không ngừng kêu, “Tương bò! Tổ là Bối Bối. . . Tổ tới rồi! Mở cửa! Mở cửa! Vâng ơ mở ra!”

“Bối Bối, đừng kêu nữa!” Ninh Xuyên và Tô Thiên Thiên luống cống tay chân nói, những cái khác không nói, cậu nhóc này mà cất giọng lên gọi, đêm hôm khuya khoắt, có khi cửa sổ nhà khác cũng bị cậu bé kêu cho mở ra ấy chứ.

Quả nhiên, Ninh Xuyên nghe thấy tiếng cửa sổ kéo ra, nhất định làm ồn đến nhà người khác rồi, anh vội vàng quay người lại, chợt ngây ngẩn cả người, người mở cửa sổ, là Lưu Giang.

“Lưu Giang?” Ninh Xuyên sửng sốt, nghĩ là mình mang theo trẻ con tới la hét ầm ĩ, trông vừa tùy tiện mà lại thất lễ, vội vàng xin lỗi, “Ngại quá, cháu ngoại tôi còn nhỏ, không hiểu chuyện. . .”

Cậu trai có khuôn mặt tái nhợt, nhìn đứa bé bị người ta che miệng lại rồi mà vẫn còn cười khanh khách, đột nhiên mở miệng, không phải là lời mắng mỏ tức giận như lần trước, mà là giọng nói rất ôn hòa, ngay cả cặp mắt đen nhanh kia dường như cũng lấp lánh ánh sáng, “Cậu bé tên là Bối Bối?”

Ninh Xuyên và Tô Thiên Thiên đều sửng sốt, có điều xem ra, Lưu Giang hình như rất có thiện cảm với Bối Bối? Tô Thiên Thiên bước lên trước mấy bước, ôm chặt Bối Bối đứng dưới cửa sổ, trong lòng cô có chút căng thẳng, theo như lời Ninh Xuyên, thiếu niên này đã từng chịu cú shock rất nặng nề, không biết có hành vi quá khích gì không nữa.

Nhưng mà Bối Bối ngây thơ lại không căng thẳng như vậy, lại bật cười khanh khách lên, “Con lại thắng, con gõ cửa! Cửa mở luôn!”

Một Lưu Giang trầm mặc mà âm u, cùng với một Bối Bối vui vẻ không ngớt, giống như hai mặt hoàn toàn đối lập. Ninh Xuyên cũng cảm thấy không khí có chút căng thẳng, không biết nên mở miệng ra sao, “Chuyện này. . . hôm nay có chút việc, nên mới mang thằng bé theo. . .” Lời của anh còn chưa dứt đã nghẹn lại trong cổ họng, bởi vì Lưu Giang vậy mà lại vươn tay về phía gương mặt Bối Bối, Tô Thiên Thiên

rõ ràng cả kinh, nhấc chân định lùi về phía sau, nhưng Bối Bối lại tự ngã người về phía trước, ghé qua, để cho đầu ngón tay của Lưu Giang chạm lên mặt cậu bé.

Trong nháy mắt chạm phải, tay của Lưu Giang cũng cả kinh, giống như đã chạm vào một thứ bảo vật không chân thực gì đó vậy, cậu ta mở miệng, “Cậu bé nhìn qua rất vui vẻ. . .”

“Trẻ con, đều rất hoạt bát. . .” Tô Thiên Thiên cảm thấy giọng nói của mình có chút run rẩy, buổi tối, đêm đen, một cánh tay tái nhợt vươn ra từ trong cửa sổ, chạm vào tiểu thiên sư thuần khiết vô ngần, sao màn này nhìn giống phim kinh dị vậy!

“Trẻ con, thật là tốt. . .” Khóe miệng Lưu Giang đột nhiên nhướn lên, giống như đang kéo ra một nụ cười đã xa lạ từ lâu khiến nó thoát nhìn có chút không được tự nhiên, “Dường như có vô hạn hy vọng vậy. . .”

Liên tưởng đến những chuyện mình đã thấy trước kia, Ninh Xuyên nghĩ, có lẽ Lưu Giang rất thích ngắm nhìn những đứa trẻ hiếu động vui vẻ kia, giống như có thể gửi gắm suy nghĩ của cậu ta vào đó, nhưng mấy đứa trẻ hơi lớn lại coi cậu ta là trò cười để đùa giỡn, mới khiến cho cậu ta càng ngày càng tự khép kín.

“Cậu cũng có hy vọng mà. . .” Tô Thiên Thiên nói, “Nhìn cậu cũng không lớn. . .” Đối mặt với sự ca ngạo của phần tử nguy hiểm, phải nhanh chóng ca ngạo lại, nếu không người ta sẽ cho rằng bạn rất tự đại, kích thích đến họ.

“Tôi. . .” Mặt của Lưu Giang chợt biến sắc, cặp mắt cũng trở nên âm đạm, “Tôi là một kẻ không có tương lai.”

“Tương lai hay không tương lai. . .” Nhìn dáng vẻ này của cậu ta, Tô Thiên Thiên cảm thấy hình như cũng không đáng sợ đến thế, thử dò xét nói, “Kỳ thực là phải xem cậu nghĩ thế nào?”

“Tôi có thể nghĩ thế nào được chứ. . .” Dường như nhìn thấy Bối Bối đã khiến cậu ta rất xúc động, “Chỉ trong một đêm, không còn gì cả, có lẽ tương lai, tiền bạc, lý tưởng đều là vật ngoài thân, nhưng một kẻ ngay cả đứng cũng không nổi thì còn có thể có được gì?”

Tô Thiên Thiên muốn nêu ra một vài ví dụ thân tàn mà chí không tàn, nhưng cẩn thận suy ngẫm, mấy ví dụ đã nghe phát nhảm này chẳng lẽ không có ai nói cho cậu ta sao, có lẽ Lưu Giang còn kể được nhiều hơn cô ấy chứ! Huống chi những người như vậy quá mức vĩ đại, nghe quá xa rời cuộc sống, hơn nữa người chưa từng trải qua cảnh một đêm đã trời đất đảo lộn, sợ rằng nói ra cũng chỉ như đứng nói chuyện không đau thất lưng, hoàn toàn không có thành ý.

“Chỉ trong một đêm không còn gì cả. . .” Ninh Xuyên đột nhiên mở miệng, “Cũng phải tiếp tục sống chứ.”

Lưu Giang giương mắt nhìn anh, ánh mắt đảo qua, dường như có chút khinh thương, “Tiếp tục sống, chỉ cần còn sống là được sao. . .”

“Không chỉ có sống tiếp, mà còn phải cố gắng tìm lại những thứ mình đã đánh mất.” Ninh Xuyên nghiêm túc nói.

“Mất đi rồi còn có thể tìm lại được sao? !” Lưu Giang cao giọng, tựa như có chút kích động, hai tay đặt trên xe lăn cũng siết chặt, hai mắt trợn to, “Anh nói đi, chân của tôi đã gãy rồi, tôi còn có thể đứng dậy được sao? Tôi bỏ lỡ thi tốt nghiệp trung học, không thể lên đại học! Cho dù bây giờ có thể thi lại lần nữa! Với bộ dạng này tôi cũng không muốn đi! Mất đi rồi sao lấy lại được đây? !”

“Oa. . .” Bối Bối thấy cậu ta kích động như vậy, không nhịn được sợ sệt một chút, nghiêng đầu ôm lấy Tô Thiên Thiên, “Dữ dữ kia. . .”

Lưu Giang hình như rất có hảo cảm với Bối Bối, thấy cậu bé bị mình làm cho sợ hãi, cũng có chút áy náy nhỏ giọng nói, “Tóm lại. . . các người sẽ không hiểu đâu.”

“Tôi đã nghe chuyện của cậu.” Ninh Xuyên nhìn cậu ta, “Tôi cũng biết, những chuyện kia vốn không nên xảy ra với cậu, cho nên cậu mới oán trách tất cả, nhưng mà hết thảy cũng đã xảy ra rồi, chúng ta chỉ có thể tiếp tục sống, hơn nữa lên án sự bất công đó.”

Lưu Giang ngẩng đầu, “Bất công?” Cậu ta có vẻ nghi hoặc.

Ninh Xuyên tiếp tục nói, “Tôi cũng từng mất đi rất nhiều thứ chỉ trong vòng một đêm, cho dù tiếp tục sống, cũng cảm thấy giống như mình không thể thay đổi được gì, có thể như vậy cũng rất ổn, nhưng sau đó mới phát hiện, tất cả còn lâu mới đủ.”

“Anh. . . ?” Lưu Giang kéo dài giọng, có chút nghi ngờ.

“Cậu đồng ý nghe tôi nói chứ?” Ninh Xuyên hỏi, “Cậu cũng biết tôi đã tới đây rất nhiều lần, tôi cảm thấy có lẽ chỉ có cậu mới hiểu được cảm giác này, cũng vậy, tôi cũng có thể hiểu được cảm thụ của cậu, hơn nữa chuyện của chúng ta đều vướng mắc ở cùng một chỗ, chúng ta phải cùng nhau, kiên cường đem tất cả những gì đã mất đi, dùng một phương thức khác để bù đắp lại.”

Chuyện của Ninh Xuyên, Tô Thiên Thiên đã sớm nghe qua, Bối Bối ngây thơ cho dù chưa từng nghe qua cũng nghe không hiểu, cho nên cứ hỏi mãi, cuối cùng Tô Thiên Thiên không thể làm gì khác đành ôm cậu nhóc qua một bên chơi, đầu gối cũng có thể giảm bớt số lần bị muỗi đốt.

“Đậu Đậu. . .” Bối Bối mặc dù bị ôm đi xa, nhưng lực chú ý vẫn còn ở đó, dù bé nghe không hiểu, nhưng mà rất tò mò.

“Cậu con ấy. . .” Tô Thiên Thiên vừa đập muỗi vừa nói, “Nhìn qua thực sự rất nỗ lực!”

“Bò. . . lực?” Bối Bối nghiêng đầu, “Sửa bò?”

“. . .” Tô Thiên Thiên nhìn cậu nhóc, “Có phải con đói bụng rồi đúng không?”

Cô còn chưa nói dứt lời, Bối Bối đã ôm lấy đầu vai cô cắn một cái, nước miếng chảy cả ra, “Ồm oàm!”

“Được rồi!” Tô Thiên Thiên rơi lệ, “Dì dẫn con đi mua chút gì ăn vậy.” Siêu thị gần đây chắc phải có sữa tươi hay gì đó chứ.

20. Chương 58 - 59 - 60 (end)

PART 58

Đợi Tô Thiên Thiên mua sữa tươi cho Bối Bối xong, cô cũng cảm thấy hơi đói bụng, nên mua cho mình một bắp ngô gặm tạm, chờ cô vừa gặm vừa đi đến tiểu khu, đã thấy sắc trời đã tối hơn, quanh đây yên tĩnh đến đáng sợ, cô lấy điện thoại di động ra nhìn, đã hơn mười giờ rồi.

Chuyện của Ninh Xuyên chắc cũng kể xong rồi chứ, thiếu niên u buồn đã bị cảm động rồi đúng không!

Cô có chút đắc ý bước đi thật nhanh về phía trước, hôm nay đúng là ngày tốt nha! Có điều chờ đến khi cô đi tới căn nhà kia, chợt phát hiện ra sự yên tĩnh kia đều là hiện tượng giả dối hết! Thì ra trong đó ẩn giấu sự náo nhiệt nha!

Chỉ thấy dưới cửa sổ hình như có ba bóng người, tiếng tranh cãi không ngừng, thậm chí trên lầu cũng có nhiều người mở cửa sổ lộ đầu ra xem, có điều bây giờ đêm cũng đã khuya, lại oi bức, mở cửa ra một cái là muỗi xông vào, cộng thêm thời buổi này, chuyện giữa hàng xóm với nhau, ghé đầu nhìn xuống cũng biết tối nay mấy giờ có người cãi nhau, chưa đến mấy ngày sẽ có người buôn chuyện, đến lúc đó mình có không biết thì cũng thành biết, nhiều quá cũng lười phải nghe ngóng.

Cho nên chờ đến khi Tô Thiên Thiên đi tới, đám người xem náo nhiệt đã lục tục rút đầu lại.

Tình hình đại khái là như thế này, vợ chồng Lưu Minh quay về từ siêu thị, thấy Ninh Xuyên đứng đó đang nói chuyện với con trai bọn họ, vốn hai người nói chuyện là chuyện rất bình thường, nhưng cổ tình hai người đang đối thoại kia, một là con trai của Ninh Hàng, một là con trai của mình, điều này khiến cho Lưu Minh cực kỳ căng thẳng.

Lập tức xông lên muốn đuổi Ninh Xuyên đi, vươn tay đẩy anh, kích động đến mức không còn giống Lưu Minh chân chất hiền đôn trước đó tí nào, “Cậu tới đây làm gì? ! Cậu muốn làm gì? !”

“Tôi chỉ nói chuyện với Lưu Giang thôi.” Ninh Xuyên giơ tay chặn lại, nhưng cũng không đánh trả, “Tôi chẳng qua chỉ kể cho cậu ấy biết chuyện nhà tôi. . .”

“Chuyện nhà cậu thì liên quan gì đến nó?” Lưu Minh gầm lên, vợ của ông ta kích động vô cùng, lao tới phía trước nói với Lưu Giang, “Tiểu Giang, đóng cửa sổ lại, đừng nghe người này nói hươu nói vượn.”

“Anh ta nói thật sao?” Lưu Giang vẫn luôn nghe lời mẹ mình, nhưng lần này lại vươn tay chặn cửa sổ, không để cho bà ấy khép cửa lại.

“Không phải, không phải, tất cả đều không phải.” Vợ của Lưu Minh không chút suy nghĩ nói.

Nhưng hiển nhiên là Lưu Giang không tin lời bà ta, “Không đúng, không đúng, ba mẹ nói thật cho con biết đi, tại sao con lại bị tai nạn đúng vào lúc ba đang trong thời gian thẩm tra, không phải chúng ta có rất nhiều tiền sao? Không phải ba quen biết với rất nhiều người trong chính phủ sao? Tại sao vụ án của ba không được xử nhẹ, mà con còn bị xe đụng? ! Lúc ấy con bị đâm, không thể thi tốt nghiệp trung học, tại sao ba mẹ lại vẫn khuyên con chấp nhận tiền bồi thường của kẻ gây tai nạn, liều mạng nói đỡ thay hẳn? Khi đó con còn cho là bản thân quá mức kích động, quá nặng về chuyện tai nạn, nhất định muốn kẻ đó phải trả giá, thật ra ba mẹ đã biết, con bị báo ứng như vậy, chẳng qua là sự trả giá cho việc làm sai trái của ba mẹ trước kia mà thôi!”

Nghe được Lưu Giang thốt lên những lời này, Lưu Minh và vợ đều ngẩn người, biết Ninh Xuyên đã đoán ra được hết thấy, hơn nữa đã nói tất cả cho thẳng bẻ.

Vợ của Lưu Minh dường như không thể chấp nhận tất cả chân tướng rõ ràng, đột nhiên phục hồi lại tinh thần, giống như phát điên bỏ nhào qua túm lấy áo Ninh Xuyên, “Cậu đã nói những gì hử! Tiểu Giang nó đâu có biết gì đâu! Nó vô tội! Nó đã thăm lăm rồi! Con tôi lớn như vậy, nó nghe lời như thế, hiểu chuyện như thế, thành tích tốt như thế, nhưng lại gặp tai nạn ngay vào lúc đi thi! Nó đã mất đi tất cả rồi, còn chưa đủ hay sao?”

Dù bị bà ta túm lấy áo, nhưng Ninh Xuyên vẫn trấn định trả lời, “Cũng là bởi vì mất đi tất cả mà cậu ta vẫn chẳng hay biết gì, đó mới là không công bằng! Hai người tước đoạt quyền được biết tất cả của cậu ấy! Hơn nữa còn ép cậu ấy trở thành vật hy sinh cho sai lầm vốn là của mình! Ngay từ mười sáu năm trước, chân tướng của chuyện này đã nên được làm sáng tỏ, nếu như lúc ấy các người còn có lương tri, Lưu Giang cũng sẽ không bị mất đi tất cả, mà tôi, cũng sẽ không mất đi ba mẹ mình!”

Bị anh phản kích đến một câu cũng không thốt ra được, vợ của Lưu Minh dần dần buông tay, nước mắt lăn xuống trên mặt, “Không phải như thế. . . Không phải như thế, lúc đó, chồng tôi cũng bị ép thôi. . .”

Tô Thiên Thiên đứng cách đó không xa ôm Bối Bối kinh ngạc nhìn tất cả trước mặt, Ninh Xuyên và bọn họ đứng trong một vòng xoáy thời không, bao nhiêu năm như vậy, dây dưa lẫn nhau, nhân quả luân hồi, mà cô chỉ có thể đứng một bên, nghe những chuyện đã rất xưa kia, giống như đang nghe một câu chuyện rất xưa của người khác, rồi lại xuất hiện chân thực trước mắt.

“Bị ép?” Lưu Giang hỏi, “Thực sự là ba mẹ làm sao? ! Ba hại chết ba anh ta?”

“Không, không. . .” Lưu Minh khoát tay, “Không phải ba. Chẳng qua đêm hôm đó, bọn họ dẫn theo hai người tới, mặc đồng phục của trại tạm giam, bảo ba để bọn họ vào, ba chỉ đứng ở cửa, chỉ nhìn bọn họ đi vào, sau đó. . .” Ông ta nói xong, dường như có chút không tiếp tục nổi, giống như đang nhớ lại một cơn ác mộng kinh khủng, “Sau đó bọn họ thuần thục bắt được Ninh Hàng, bắt anh ta nuốt cái nhẫn vào, thực sự, động tác của bọn họ nhanh như vậy, ba đứng ngoài cửa còn chưa kịp phản ứng lại, tất cả đã kết thúc. . . Ba muốn nói cũng không nói được, bởi vì ba là người phụ trách trông coi anh ta, nếu như phạm nhân ở ngay trước mắt ba mà lại bị hại chết, thì ba cũng xong luôn. . .”

“Bọn họ? Bọn họ chính là người của Triệu Cương đúng không?” Ninh Xuyên lần đầu tiên chính tai nghe thấy người chứng kiến nói ra tình huống khi đó, trái tim đau thắt giống như bị dao cứa vào, nhanh như vậy, nhanh như vậy đã cướp đi mạng sống của ba anh đúng không?

Lưu Minh gật đầu một cái, “Tôi không thể làm gì khác, chỉ biết nghe theo lời bọn chúng, nói là anh ta tự sát, rất nhiều ngày tôi đều mơ thấy anh ta. . . Anh ta ở trong phòng giam, tôi ở bên ngoài cửa, qua cửa sổ nhỏ trên cửa, đúng vậy, anh ta nhìn tôi qua đó, cặp mắt ấy. . .” Nói xong ông ta đau đớn ôm đầu, “Tôi không muốn thế, tôi không muốn thế. . .”

“Chuyện này không trách anh được mà!” Vợ của Lưu Minh ôm lấy ông ta, ngẩng đầu nhìn Ninh Xuyên,

“Muốn trách thì trách ba cậu đã đắc tội Triệu Cương, nếu không phải tại ông ta, chúng tôi cũng đâu phải khổ sở như vậy, chịu đựng nhiều đến thế, còn hại cả Tiểu Giang!”

“Nếu bà cảm thấy là ba tôi hại các người, cho dù ban đầu không nói ra miệng, sau đó không thể nào ra làm chứng.” Ninh Xuyên hỏi ngược lại, “Vậy sao các người sau đó lại có thể yên tâm thoải mái đón nhận tất cả? Thăng quan, phát tài! Lúc mà các người nhận lấy tất cả những thứ đó, thì cũng đồng nghĩa với việc các người đã thừa nhận mình chính là kẻ hại chết ba tôi!”

Anh nói rồi dừng lại một chút, “Mẹ của tôi đi khiêu nại khắp nơi hết lần này đến lần khác, đi cầu chứng hết chỗ này đến chỗ kia, chẳng lẽ các người lại không biết? Cuối cùng mẹ tôi đã phát điên, nhảy từ trên lầu xuống, đến chết cũng chưa từng hoài nghi ba tôi. Tôi và chị gái thành trẻ mồ côi, chứ dì muốn tôi nghỉ học, chị gái tôi bắt buộc phải nghỉ học đại học, đi làm ở quán bar, 20 tuổi thanh xuân tươi đẹp, 20 tuổi trẻ trung đầy hứa hẹn, ở đó làm một tiếp viên bồi rượu, chỉ có như vậy, một người không có bằng cấp gì như chị ấy mới nuôi nổi tôi, cho tôi đi học được!”

Mặc dù cũng bị lương tâm khiển trách về chuyện của Ninh Hàng, nhưng không ngờ sau đó còn có chuyện như vậy, Lưu Minh và vợ ông ta một câu cũng không thốt lên nổi, Lưu Giang mở miệng, “Hai người nghe thấy chưa? Đây chính là quả ác mà hai người gieo xuống, cho nên con mới bị báo ứng như thế này đây!”

Lưu Minh mở miệng, “Lúc tôi bị thẩm tra, định đi tìm Triệu Cương, hy vọng gã có thể giúp tôi móc nối quan hệ, nộp thêm chút tiền cũng được, xử án treo ba năm dù sao vẫn còn năm năm không tự do, mới bảo vợ tôi đi tìm gã, vậy mà khi đó gã đang chuẩn bị thăng chức, bận bịu chuyện của mình, không để ý gì đến tôi, hơn nữa còn nói chuyện giúp đỡ, gã đã sớm bồi thường lại cho tôi, cũng chẳng nợ tôi cái gì. Vợ tôi nóng nảy. . .”

Ông ta còn chưa dứt lời, vợ của Lưu Minh đã nói tiếp, bà ta vịn vào cửa sổ, có vẻ hết sức áy náy và tự trách, nước mắt men theo khóe mắt có chút già nua chảy xuống, dọc theo những nếp nhăn hình thành trên khuôn mặt vì đau đớn mà vằn vẹo, cuối cùng rút xuống, “Đều tại tôi, tôi bảo gã sai người giúp lão Lưu giảm án phạt, gã nói trước kia giúp lão Lưu thăng chức chính là tất cả đền bù cho chúng tôi rồi, còn gã có cho chúng tôi thứ khác cũng là vì gã thấy chúng tôi đáng thương nên bố thí, nếu như gã không muốn thì cũng không cho. Tôi lại nói nếu như gã không giúp lão Lưu, tôi sẽ nói ra chuyện của Ninh Hàng. . . Gã đúng là một tên ác ma, ngày hôm sau, Tiểu Giang liền gặp tai nạn giao thông, Triệu Cương còn tìm người gọi điện thoại cho chúng tôi, nói cho chúng tôi biết, chúng tôi không có tư cách uy hiếp gã, bởi vì gã sẽ cho chúng tôi thấy, gã có thể cho chúng tôi bao nhiêu, thì cũng có thể khiến cho chúng tôi mất đi nhiều hơn thế. . . Sự cố của Tiểu Giang, có điều tra thế nào cũng đều nói là ngoài ý muốn, chúng tôi không phục, nhưng Tiểu Giang mới chuyển từ phòng bệnh theo dõi đến phòng bệnh bình thường có một ngày, nửa đêm, đột nhiên nó đang yên ổn lại văng đầu nôn mửa, gọi bác sĩ tới mới phát hiện thuốc nước của nó bị treo nhầm, bệnh viện rồi rít nói xin lỗi, sau đó chúng tôi lại nhận được điện thoại, nói chúng tôi nếu còn không phục, thì sẽ không chỉ lấy đi cặp chân của con trai chúng tôi nữa, mà là mạng sống! Gã nói bọn họ sẵn sàng đền tiền, cũng không biết hai chúng tôi là muốn tiền hay muốn mạng, là muốn giữ lấy bí mật mà sống, hay là nói ra bí mật rồi chờ chết. . .”

Lưu Giang không ngờ, đằng sau vụ tai nạn của mình lại có nhiều chuyện cũ như vậy, “Tại sao? Tại sao trước kia ba mẹ không nói cho con biết chứ?”

“Con đã phải gánh chịu quá nhiều thứ không thuộc về con rồi. . .” Bà ta trả lời, “Mẹ cứ nhìn con, là cảm thấy ba mẹ đã hại con, những chuyện này, ba mẹ sao nói ra khỏi miệng được chứ. Kể từ sau khi con bị tai nạn, cũng không nói chuyện với người khác, cả ngày đều khóa mình lại, chẳng lẽ ba mẹ còn phải nói cho con biết, không chỉ có hai chân của con, mà thậm chí cả sinh mạng con cũng bị uy hiếp từng giây từng phút sao?”

“Chúng tôi cũng không cam tâm lắm chứ. . .” Lưu Minh nói, “Con trai của tôi cứ như thế mà bị hủy hoại hết tương lai, nó vô tội mà. . .”

“Vậy trước tôi cũng đã nói cho hai người biết Triệu Cương đang bị thẩm tra rồi còn gì?” Ninh Xuyên hỏi, “Hai người nếu cũng cảm thấy bất công như tôi, không cam lòng thì tại sao tôi tới đây nhiều lần như vậy, hai người vẫn không nói ra?”

“Lão Lưu vẫn đang chịu án treo.” Vợ của Lưu Minh khàn khàn nói, “Chúng tôi có nói ra, Tiểu Giang cũng

đâu thể quay lại như trước, lão Lưu cũng sẽ bị phán những tội khác. . . vậy cái nhà này của chúng tôi, sẽ hoàn toàn bị sụp đổ!”

“Trước kia hai người hại gia đình người ta sụp đổ, thì nhất định sẽ có ngày này!” Lưu Giang gào lên, “Mẹ cho rằng không nói ra, như vậy sẽ tốt cho con sao? Bây giờ thì con đã biết, tất cả những gì con có, không phải là do ông trời bất công với con, mà là con đang phải chuộc tội thay cho ba mẹ mình. . .” Cậu ghen ngào nói, “Ba mẹ cho con sinh mạng, con trả lại cho ba mẹ những thứ này, con không cần phải tự oán bản thân nữa. . .”

“Tiểu Giang à. . .” Lưu Minh và vợ nhìn con trai mình, một câu cũng nói không ra.

“Cho nên ba mẹ không nợ gì con cả. . .” Cậu ta nói, “Ba mẹ đang nợ chính lương tâm của mình, nếu như ba mẹ không đi chuộc lỗi, thì gia đình chúng ta cả đời này sẽ sống trong bất an, như vậy mới thực sự là sụp đổ!”

“Tương bào. . .” Bối Bối đứng không xa không gần chẳng hiểu người lớn đang nói gì cả, có điều thấy Lưu Giang khóc, bé cũng trề môi, “Đừng khóc mà. . .”

Lưu Giang ngẩng đầu nhìn lên, Tô Thiên Thiên theo bản năng nhắc chân bước tới, nếu như Bối Bối có thể mang lại niềm vui cho cậu thiếu niên này, cô hy vọng, cũng có thể xóa đi nước mắt của cậu ấy vào lúc này. Bối Bối vươn tay chạm chạm vào nước mắt trên mặt Lưu Giang, nhả cái mũi xinh xắn lại, “Mẹ bảo, em bé ngoan, không khóc, không khóc. . .”

Lưu Giang mím môi, cố gắng cười một cái, “Bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ không khóc nữa, phải giống như Bối Bối, luôn luôn vui vẻ. . .”

. . .

Lưu Minh đến văn phòng Luật của Cố Âu, đồng ý giúp bọn họ lật lại bản án giúp Ninh Hàng, hơn nữa còn quyết định đi tự thú những tội lỗi mình đã phạm phải năm đó, khi ấy đã là ngày thứ ba sau đêm hôm đó.

Tiền Lưu Minh về xong, Cố Âu thở dài, “Không ngờ cậu con trai này của Lưu Minh lại rất có cái nhìn biết phân biệt phải trái, những người trẻ tuổi trong xã hội bây giờ, tiền tài danh lợi đều không thiếu, cũng chẳng thiếu kiến thức văn hóa, chỉ thiếu cái nhìn đạo đức và cái nhìn phải trái chuẩn mực mà thôi. . .”

“Đúng là rất đáng tiếc.” Ninh Xuyên nói, “Nhưng hình như cậu ấy đã quyết định đến một trường đại học đặc biệt dành cho người khuyết tật, tiếp tục học tập.”

“Kết quả thế này, thực sự là không thể tốt hơn. ” Cố Âu nói, “Sự trợ giúp của Lưu Minh đối với chúng ta rất quan trọng, chỉ cần có thể chứng minh ba cháu trước kia là bị người khác hại chết, lại có chứng cứ của luật sư Lý chứng minh một phần việc lên án ba cháu tham ô là giả, cộng thêm vụ án của Triệu Cương đang ở đầu sóng ngọn gió, chỉ cần có tình huống, cấp trên sẽ phái người điều tra, chỉ cần điều tra, ba cháu làm người đi ngay nói thẳng, đương nhiên chân tướng sẽ trở nên rõ ràng!”

“Cám ơn chú!” Lấy được câu trả lời chắc chắn như vậy, trong lòng Ninh Xuyên tràn ngập quá nhiều xúc cảm, kích động, mừng rỡ, lại có sầu não, nhất thời không biết nên nói gì cho phải, chỉ liên tục lặp lại, “Cám ơn, thực sự rất cảm ơn chú. . .”

Cố Âu lật giở tài liệu trên bàn, “Chú nhớ cháu còn một người chị đúng không, tin tức tốt như vậy, cũng nên nói cho chị cháu biết, để chị cháu vui! Chẳng qua là mẹ các cháu không thấy được. . .”

Người đã mất cũng không thể thấy được gì, chỉ mong bọn họ ở dưới suối vàng có thể biết, có lẽ đó cũng chỉ là người sống tự an ủi mình như vậy, nhưng nếu như người còn sống có thể thấy mà lại không thèm nhìn tới, sẽ khiến cho người ta cảm thấy một chút an ủi cũng không có.

. . .

Kể từ đêm hôm đó Ninh San kiếm cớ rời đi, chưa từng quay lại, dù Tô Thiên Thiên và Ninh Xuyên đều biết cô ta ở đâu, nhưng muốn qua tìm cũng phí công, nếu như cô ta cứ như thiêu thân lao vào lửa, cho dù không phải ông Tô thì cũng đi tìm những người khác, cẩn thận suy nghĩ một chút, ông Tô lại là ứng viên an toàn.

Dĩ nhiên, an toàn. . . bà Tô cũng phải cho là thế mới được. . .

Ninh San quay lại, ông Tô ngẫm nghĩ một chút, liền chấp nhận, thứ nhất là ông ta nghĩ dù khi mở màn phiên giao dịch chưa khiến cho bà Tô nổi khùng được, có điều trước mắt bọn họ vẫn đang đối đầu, bên cạnh ông ta vẫn cần một cô tình nhân, mới có thể ra về ông ta hoàn toàn xem nhẹ cái sự bỏ nhà ra đi của bà ấy.

Đợt nhà đầu tiên của Làng du lịch suối nước nóng đã bán gần hết chỉ còn lại mấy căn, tâm trạng của ông Tô tốt vô cùng, vui vì kiếm được nhiều tiền mà không nhịn được nghĩ đến Tô Thiên Thiên.

Kể từ khi cô lộ diện ngày hôm đó xong, trong nháy mắt đã biến thành nhân vật điểm nóng, thậm chí cả báo chí đăng tin tức của khu nhà, cũng đăng toàn là hình ảnh Tô Thiên Thiên đang trả lời câu hỏi của ký giả, trên đài chủ tịch cô đứng một mình ở đằng trước, lại khiến cho ông Tô vốn là nhân vật quan trọng biến thành vật làm cảnh. Mấy ngày tiếp theo lại càng có nhiều tờ báo đăng tải thông tin giới thiệu bối cảnh cùng với suy đoán các loại về vị Tô tiểu thư đột nhiên xuất hiện rồi lại đột nhiên biến mất này, càng thêm có người hoài nghi, có thể Tô tiểu thư này tham gia vào giới giải trí, cho nên lâu như vậy vẫn không lộ diện, đẩy lên phong trào cảm mến Tô Thiên Thiên đi so sánh với các minh tinh khác hết sức sôi nổi.

Tóm lại, danh tiếng của Tô Thiên Thiên, đã áp đảo ông Tô đến sít sao.

Có điều, chuyện này cũng không khiến ông ta mất hứng, trong lòng lại có một loại cảm giác mà trước kia không có, loại cảm giác ấy rất vi diệu, một thứ cảm giác mà ông chưa từng có bao giờ kể từ khi Tô Thiên Thiên ra đời, vì vậy chính ông cũng không biết gọi cảm giác đó là gì.

Hoạt động bán nhà đợt một ở Làng du lịch suối nước nóng về căn bản đã kết thúc, Tô Uyên Hải cũng không còn việc gì ở thành phố N nữa, cho nên chuẩn bị quay về thành phố S, ông ta đi, đương nhiên Ninh San cũng phải đi theo.

Có điều Tô Uyên Hải lại nói thế này, “Cô là chị gái của Ninh Xuyên, cậu ta công tác ở thành phố S nhất định là cũng có nhà ở đó đúng không?”

“Cũng có một căn, hai phòng.” Ninh San nói, “Trên đường Hoài Hải. . .”

“Đường Hoài Hải à. . .” Tô Uyên Hải lập tức vận chuyển thông tin về giá nhà ở đường Hoài Hải gần đây trong đầu, “Nhà hướng nào? Mua bao lâu? Sang tay hay là mới?”

“Hướng Nam thì phải, mới mua năm ngoái, nhà mới.” Ninh San chỉ nhớ mang máng vậy, năm ngoái lúc cô còn đang mang thai có nghe Ninh Xuyên nói mình đã thanh toán xong tiền mua nhà.

Tô Uyên Hải đánh giá giá nhà một chút, cùng với số tiền trả lần đầu và tiền đặt cọc, đại khái có thể biết sơ sơ thu nhập của Ninh Xuyên, mặc dù thu nhập không tệ, nhưng theo như tiền đặt cọc thì cũng không phải là giàu có!

“Ông hỏi cái này làm gì?” Ninh San có chút khó hiểu, liên tưởng đến Tô Thiên Thiên và Ninh Xuyên, chẳng lẽ Tô Uyên Hải đang hỏi dò về tình hình của Ninh Xuyên? Trước kia không phải ông ta đã biết rõ rồi còn gì, sao bây giờ còn muốn hỏi, chẳng lẽ ông ta lại đang xem xét Ninh Xuyên một lần nữa? Nếu mà như vậy, cô và ba của Tô Thiên Thiên ở bên nhau, chẳng phải là rất mất tự nhiên sao?

Có lẽ Ninh San có thể phát hiện ra mình và Tô Uyên Hải ở cùng nhau là một chuyện rất mất tự nhiên đã là một tiến bộ lớn rồi, có điều bất hạnh ở chỗ, ngay từ đầu, suy nghĩ của Ninh San và ông Tô đã không ở trên cùng một vạch xuất phát, ngay cả phương hướng cũng bất đồng, cho nên thời gian càng dài, chệch nhau lại càng nhiều.

“Vậy sau khi về thành phố S, cô có thể ở chỗ của Ninh Xuyên.” Tô Uyên Hải nói, “Chỗ đó giao thông cũng tiện lợi, cô còn có thể ăn cơm ở nhà.” Chẳng lẽ ông còn phải cho cô ta nhà ở và tiền ăn sao?

“Nhưng tôi mà đến chỗ em trai. . .” Ninh San mơ hồ, tựa hồ chưa hiểu được ý tứ thực sự của ông ta.

“Không, không được. . .” Tô Uyên Hải phục hồi lại tinh thần, bây giờ con gái ông ta đang ở bên Ninh Xuyên, Ninh San mà về chỗ em trai cô ta, Tô Thiên Thiên nhất định sẽ nhận được tin tức, con bé mà biết, thì mẹ nó cũng biết, như vậy hiệu quả mà mình tính toán sẽ không thể thành, không thể vì chút tiền lẻ mà làm tổn thất nhiều lợi ích hơn được. Huống chi cần thận suy nghĩ một chút, dù sao nhà ông cũng lắm phòng trống, nếu như ông ta đã bao ăn bao ở rồi, trên lý thuyết tiền công cũng sẽ phải bớt đi, vậy nên ông ta kiên định nói, “Cô theo tôi về nhà!”

Đột nhiên làm tình nhân, sau đó liền xuất hiện công khai, tiếp đó lại không ngần ngại con trai cô, lúc này còn đưa thẳng cô về nhà. Ninh San đối với tình huống giống như “Chuyển chính thức” đột nhiên này có chút không kịp ứng phó. Mặc dù cô ta cũng đang mong đợi kết quả như vậy, nhưng không ngờ quá trình lại dễ dàng đến thế, thậm chí bản thân cô ta còn không biết mình đã làm gì đã động được đến người đàn ông này.

Khi Ninh San xách va li vào trong nhà Tô Uyên Hải, cô lại một lần nữa cảm giác chân thực được, thế nào là tất cả nhìn như mộng ảo, nhưng lại là thực tế.

Khu biệt thự này là khu nhà giàu nổi danh của thành phố S, nhà họ Tô lại còn là ngôi nhà sang trọng nhất ở đây, cả căn nhà đứng sừng sững bên sườn núi, xa xỉ vô cùng. Nhưng lại giống như một căn. . .

. . . nhà cũ đã bị đóng bụi lâu ngày.

Hồ bơi trống rỗng, trong vườn hoa cỏ dại mọc thỏa thích, cửa lớn quệt tay vào tróc ra cả tầng bụi, vừa vào cửa bên trong ngay cả đèn cũng không bật. Trong nhà không mở cửa sổ, không khí có chút nóng bức, Tô Uyên Hải gọi một tiếng, “Tiểu Lâm!”

Không ai đáp lại.

“Tiểu Lâm! ! ! !”

Vẫn không có ai đáp lại.

“Tiểu Lâm! ! ! ! !”

Ninh San có chút không kìm được, “Tiểu Lâm là. . .” Lời của cô ta còn chưa dứt, bỗng giờ một người phụ nữ trung niên mặc đồ ở nhà vội vã bước ra từ phòng trong, “Ai da! Ông chủ đã về rồi!”

“Ừ.” Tô Uyên Hải trả lời, dường như hoàn toàn không nhìn thấy bụi bặm và không khí nặng nề trong phòng, “Lát nữa chị dọn một căn phòng để cho Ninh tiểu thư ở.”

Dì Lâm dụi dụi mắt, nhìn cô gái đứng sau lưng ông Tô, đây không phải là cô gái bà đã nhìn thấy sáng hôm đó sao? A! Ông chủ vậy mà lại đưa cô ta về nhà!

“Cả phòng của tôi cũng dọn đi.” Tô Uyên Hải nói, lại bổ sung một câu. “Đúng rồi, khách tới nhà, nhớ mua thêm một phần bánh bao, có điều mai tôi tới công ty rồi, cho nên chỉ có hai người ở nhà thôi, mua cho hai người ăn là được rồi.”

“Dạ.” Dì Lâm đáp một tiếng, vẫn còn có chút nghi hoặc nhìn vị “Ninh tiểu thư” đột nhiên chỗi ra này, nhưng mà người đã tới rồi, bà cũng không tiện nói gì thêm, chỉ có thể gật đầu với cô ta một cái, “Ninh tiểu thư, cô theo tôi lên lầu đi.”

Mặc dù ngôi nhà này được trang hoàng rất ổn, nhưng rất rõ ràng, cái bà Lâm giúp việc này là một con quỷ lười siêu cấp, phòng không có người ở còn bẩn hơn phòng khách gấp mấy lần! Dù bà ta đã quét dọn xong mới để cho Ninh San đi vào, nhưng cô ta vẫn cảm thấy trong không khí tràn ngập bụi bặm, hắt xì mấy cái liền.

Đến buổi tối, mới chín giờ, nhưng ngay cả Tô Uyên Hải cũng đã chui vào phòng ngủ, điều này làm cho một người có cuộc sống về đêm rất phong phú như Ninh San cảm thấy căn nhà này càng thêm buồn tẻ.

Bước ra khỏi phòng mình, cô nhìn thấy mấy gian phòng liên tiếp xung quanh đều là phòng dành cho khách, đi qua phòng khách, là hai gian phòng, cửa cũng khác với những căn phòng khác, đây chắc có lẽ là phòng của Tô Thiên Thiên và Tô phu nhân đây.

Không hiểu tại sao, cô vươn tay định mở cánh cửa kia ra, trong nháy mắt, trong đầu cô lướt qua một suy nghĩ, nếu như ba cô lúc trước vẫn là nhân viên quan trọng của chính phủ, nếu như ông ấy không cứng nhắc như vậy, chắc nhà cô cũng sẽ có thể có một cuộc sống sung túc đúng không. Không nói đến chuyện giàu có như nhà họ Tô, ít nhất thì cô cũng có thể giống bà Tô, chọn một người đàn ông có tiền có thế, mà không phải kết hôn với kẻ như vậy, cuộc sống sẽ khác biệt chừng nào.

Cô vặn tay nắm cửa, cửa đã khóa, cạch cạch mấy tiếng, trước sau vẫn không vặn ra được, giống như cánh cửa trong lòng cô, đóng bụi đã lâu, không sao mở ra nổi.

PART 59

Tô Thiên Thiên bắt đầu thường xuyên nhận được những cuộc điện thoại, ước chừng chẳng bao lâu sau khi cô lên mặt báo.

“A. . . Tôi không rảnh. . .” Tô Thiên Thiên uyển chuyển nói, “Tuần sau? Tuần sau cũng không rảnh. . .”

Ninh Xuyên ngồi nhìn cô cúp hết cú điện thoại này đến cú điện thoại khác, hơi nhíu mày.

Cúp máy, cô thở hổn hển, “Phiền chết đi được.” Người gọi tới đều là đám công tử nhà giàu đã xem mặt không thành với cô trước kia, trước đây cô toàn là bị không trâu bắt chó đi cày, cho nên ăn mặc qua loa cho xong, mặc đồ bình thường, còn vác nguyên cả cái mặt nạ đi gặp mặt, cho nên trên căn bản ăn xong bữa cơm là hết. Lần này mấy tên kia đọc tin trên báo, lại thấy hứng thú với Tô Thiên Thiên, cũng thực là mắt công bọn họ có thể tra được số điện thoại của cô.

“Bây giờ em đúng là đắt hàng đấy. . .” Ninh Xuyên có chút chua chát nói.

“Tôi đương nhiên là không đến nỗi chẳng ai cần rồi.” Tô Thiên Thiên trả lời.

Ninh Xuyên thấp giọng lầu bầu một câu, “Chẳng trách trước lại muốn làm bạn bè với anh. . . Thì ra là biết sau khi mình thay đổi về ngoài xong sẽ có cả đám người theo đuổi đây mà. . .”

“Gì cơ?” Tô Thiên Thiên giương mắt, “Anh nói cái gì?”

“Không có gì. . .” Anh thở dài, “Gặp đối thủ cạnh tranh rồi. . .”

“Gì mà đối thủ cạnh tranh.” Tô Thiên Thiên đỏ mặt, nhét di động vào trong túi, “Bây giờ tôi chỉ muốn giải quyết xong chuyện ở nhà, nhưng chuyện khác, lười để ý. . .”

“Chuyện trong nhà à.” Ninh Xuyên dừng một chút, “Chuyện nhà anh cũng sắp giải quyết xong rồi, bên phía nhà em, định làm thế nào đây?”

“Chưa biết được!” Tô Thiên Thiên nhìn lên trần nhà một cái, “Có điều tôi cũng phải về để còn đi làm nữa.”

“Ừm, chuyện bên này cũng xàm xàm rồi chỉ cần chờ kết quả nữa thôi, anh cũng nên về rồi.” Ninh Xuyên nói, đổi tư thế ôm Bối Bối trong lòng.

Tô Thiên Thiên nhìn anh một cái, “Quay về xong, mình anh trông nó?”

“Không vậy thì biết làm sao?” Ninh Xuyên hỏi, cố ý hạ thấp giọng xuống, “Dù mang trẻ con đi cũng phiền toái một chút, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, bên công ty còn rất nhiều việc, không thể cứ nhờ người ta làm giúp mãi được.”

Tô Thiên Thiên nghe vậy trong lòng có chút khó chịu, nếu như mình vẫn còn làm trợ lý, chắc cũng có thể giúp được anh đôi chút, sau đó cô không nhận được mà nói, “Hay là anh giao Bối Bối cho tôi đi, tôi với chị họ hai có hai người sẽ dễ hơn, ban ngày gửi nhà trẻ, buổi tối đón về là được.”

Ninh Xuyên thừa cơ nói, “Thế không bằng em về chỗ anh đi. . . Ban ngày cũng gửi nhà trẻ, tối đến đón về.”

Tô Thiên Thiên nhéo mắt, “Còn lâu tôi mới mắc mưu! Anh bảo tôi đến đó, là vì biết tôi có tài nấu nướng siêu đỉnh cho nên muốn để tôi làm giúp việc cho anh chứ gì, không chỉ chăm sóc cháu anh, còn tiện thể chăm cả anh nữa! Anh đừng quên, còn một tháng nữa anh sẽ phải làm giúp việc cho tôi đấy!”

Ninh Xuyên gãi gãi mũi, định nói gì đó, nhưng không nói ra miệng.

. . .

Sau khi Tô Thiên Thiên quay lại thành phố S không bao lâu, bà Tô cũng quay lại, nguyên nhân đến từ một cuộc điện thoại than thở khóc lóc của dì Lâm.

Nói chính xác hơn, là chuyện bắt đầu từ buổi sáng ngày thứ hai sau khi ông Tô đưa Ninh San về Tô gia. Y theo thói quen, bữa sáng là cháo loãng thêm nửa cái bánh bao, bình thường thì sẽ có thêm một quả trứng ốp lếp nữa, có điều xét thấy tuần trước ở thành phố N ăn nhiều loại cơm hộp phong phú đặc sắc như vậy

rồi, ông Tô cảm thấy lượng mỡ trong bụng mình đã đủ, không cần thiết ăn thêm một quả trứng gà làm gì, vậy nên bữa sáng nay trứng ốp lếp cũng được miễn giảm.

Bây giờ sáng, ông Tô cơm nước xong đã đến công ty, mà dì Lâm cũng để lại một phần bữa sáng y như vậy cho Ninh San còn chưa rời giường, sau đó tự mình quay lại giường ngủ nướng tiếp.

Cảm giác ngủ chưa được bao lâu, cửa phòng của bà bị người ta gõ đến mức sắp rớt xuống, bà vội vàng trở mình đứng dậy, “Sao thế sao thế? !”

Mới mở cửa đã thấy Ninh San mặt đầy tức giận, “Chị có ý gì hả! Cảm thấy tôi dễ bắt nạt ảm sao, Tô tiên sinh vừa đi, chị đã cho tôi ăn thứ như vậy.” Mặc dù trước ở thành phố N cũng chỉ ăn cơm hộp, nhưng đó dù sao cũng là đang làm việc ở ngoài, chịu đựng một chút cũng được. Nhưng Tô gia nhà cao cửa rộng như vậy, phòng bếp sang trọng thế kia mà trên bàn chỉ đặt một chén cháo loãng và nửa cái bánh bao, coi cô là ăn xin chắc!

“Nhưng cả nhà chúng tôi đều ăn như vậy mà~” Dì Lâm mơ hồ nói.

“Cả nhà các người?” Ninh San nhướn mày, “Chị đừng nói với tôi là, Tô phu nhân và Tô Thiên Thiên cũng ăn mấy thứ này suốt hai mươi mấy năm qua đấy?”

“Đúng vậy mà.” Dì Lâm gạt đầu, bà cũng đã ăn gần hai mươi năm rồi đấy!

“Chị đùa với tôi đấy à!” Ninh San giơ tay chỉ vào mũi dì Lâm, “Tô tiên sinh là chủ tịch của Thiên An, không phải là bảo vệ! Tô Thiên Thiên và Tô phu nhân mà mỗi ngày lại ăn những thứ này sao? !”

“ . . .” Dì Lâm trầm mặc, thực ra thì thi thoảng bọn họ cũng ăn mặn, nhưng bữa sáng thì nhiều lắm cách mấy ngày đổi sang bánh rán mà thôi, cháo loãng với bánh bao cũng đâu có sao chứ!

“Lập tức đổi lại cho tôi!” Ninh San không chút khách khí nói, xoay người bỏ đi.

Ăn xong bữa sáng dì Lâm đi rất xa mới mua được, Ninh San bắt đầu dạo quanh căn nhà, “Phòng khách bẩn thế này mà chị không biết quét dọn à? Trên khay trà toàn là bụi! Cửa sổ bẩn thế kia mà cũng không lau? !”

“Nhưng gần đây đâu có khách chứ.” Dì Lâm nói, không có khách mà dọn dẹp thì lãng phí nước lắm.

“Tôi không phải khách sao?” Ninh San khoanh tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống, “Hay là chị thấy tôi không đáng để chị tôn trọng, cho nên mới để căn phòng như vậy mà tiếp đãi tôi?”

“ . . .” Dì Lâm nuốt nước miếng, “Được, tôi dọn ngay đây.”

Đến trưa, dì Lâm tiếp thu bài học lúc sáng, cố ý lấy tiền riêng bà chủ cho mình mua thêm vài món thức ăn, có điều Ninh San vẫn không hài lòng.

“Thịt kho? Sườn xào chua ngọt? Thịt viên?” Cô ta vút mạnh đôi đũa xuống, “Toàn là thịt lợn, không có món khác sao?”

“Thịt đã là tốt lắm rồi!” Dì Lâm không nhịn được nói, nếu mà đổi thành bà chủ và tiểu thư ở nhà, đã sớm nhảy nhót hoan hô rầm trời.

Ninh San dùng đũa chọc chọc miếng thịt lợn béo ngậy, bĩu môi, “Nuốt không trôi, đồ đi, nhìn đã thấy buồn nôn.”

Thực ra thì Ninh San cũng không muốn phách lối như vậy, nhưng có hai nguyên nhân, thứ nhất là tình huống trước mắt thực sự không thể khiến cho cô ta hài lòng, thứ hai, Tô Uyên Hải đã đưa cô ta về nhà, điều này ít nhiều cũng khuyến khích cô ta mấy phần, nếu như bản thân muốn làm bà chủ thực sự thì cũng nên có khí thế như vậy, đầu tiên phải dẫn mặt cái bà Lâm giúp việc lười đến kỳ quái này đây.

Huống chi muốn cô ta tin trên thế giới này còn tồn tại một phú hào chỉ ăn cháo loãng bánh bao, còn có cả một phú bà và tiểu thư cũng ăn cháo loãng và bánh bao theo hai mươi mấy năm, thực sự rất không thể chấp nhận!

Đến tối, trùng hợp là ông Tô muốn mời bạn đi ăn, vì hiệu quả dự tính, ông ta đương nhiên phải về đón Ninh San, vốn ông ta vẫn đang lo lắng ở nhà vì tiết kiệm nước nên vẫn không quét dọn vệ sinh, đợi lát nữa lái xe về đón cô ta, chắc phải tìm lý do không để cho bạn ông ta xuống xe vào nhà.

Lại không ngờ lái xe về đến cửa, ông ta bỗng cảm thấy tất cả trước mặt đều khác hẳn, trong hồ bơi sóng xanh dập dờn, nấp dưới cửa màu vàng dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng chói mắt.

Ông ta dụi dụi mắt, chẳng lẽ mặt trời giữa hè còn có chức năng làm sạch nhà cửa? Người bạn tán dương, “Nhà của Tô tổng đúng là hào hoa khí phái.”

Xuống xe, mở cửa, tất cả đồ dùng bên trong đều được lau chùi sáng bóng, mặt đá cẩm thạch đen nhánh còn có thể soi rõ bóng người, Ninh San tự nhiên phóng khoáng đứng bên tay vịn cầu thang, cười với ông ta. “Ông đã về rồi?”

Không rõ tình hình ra sao nên Tô Uyên Hải cũng không dám mời bạn vào thăm nhà, liền đón Ninh San đi ăn cơm.

Lúc ăn cơm, thừa dịp người bạn rời khỏi chỗ ngồi, Tô Uyên Hải không nhịn được tán dương Ninh San một tiếng, “Cô suy nghĩ thật chu đáo, sau này những chuyện này sẽ giao cho cô.” Không ngờ cô gái này còn rất hữu dụng với mình, có lẽ trong nhà đổi lại một người giúp việc trẻ tuổi cũng không tệ. . .

Ninh San được khen ngợi đương nhiên là cho rằng Tô Uyên Hải không có ý kiến gì với việc mình chỉ huy người giúp việc nhà ông ta, thậm chí còn cảm thấy làm rất tốt, không nghi ngờ gì, đây chính là đang khẳng định địa vị của cô.

Có điều là kẻ chỉ há miệng chỉ tay như Ninh San thì được khen ngợi rất đắc ý, nhưng dì Lâm làm quần quật cả một ngày thì chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân như muốn rời ra từng mảnh.

Được sự khẳng định của Tô Uyên Hải, Ninh San càng thêm tự do chỉ huy dì Lâm ở nhà, dì Lâm chỉ cảm thấy còn làm kiểu này thêm mấy ngày nữa, bà sẽ biến thành Lâm bà bà mất. Lập tức gọi điện cho bà Tô, bà ở nhà một mình có nhàm chán một chút cũng cho qua, ông chủ còn tìm một cô như thế về để hành hạ bà ta, bảo bà ta phải làm sao bây giờ chứ!

Nghe xong những lời này, bà Tô liền nổi giận, “Gì chứ! Tô Uyên Hải đúng là muốn lật trời hả! Thực sự mang cô ta về nhà rồi! Để cho cô ta khua tay múa chân trong nhà tôi làm bà chủ à! Tôi về ngay đây!”

“Đúng đúng, bà chủ, bà mau về đi!” Dì Lâm đã nhìn thấy ánh dương hy vọng.

“Tôi quay về ly hôn với ông ta!” Bà Tô nổi giận, “Tôi phải dọn hết đồ của tôi đi! Để cho lão ấy sống với cô ta luôn cho sướng!”

“. . .” Dì Lâm ngăn cả người, bà đâu có muốn bà chủ ly hôn chứ, bà chủ mà ly hôn, cô kia không phải sẽ thành bà chủ mới của bà thực đấy chứ!

Dù Tô Thiên Thiên đã định mặc kệ chuyện giữa ba mẹ, cũng nói sẽ không để ý đến Ninh Xuyên nữa, nhưng trong lòng có chuyện, chẳng có lúc nào được yên tâm, lúc đi làm cũng không tìm được mà mất hồn.

“Hê hê. . .” Âu Dương ghé vào chọc cô một cái, “Tư xuân nha!”

“Bây giờ là mùa hè rồi được chưa.” Tô Thiên Thiên liếc bà chị họ một cái.

“Nội tâm thiếu nữ, bốn mùa đều là xuân!” Âu Dương nghiêm túc nói, “Thành thật khai đi, có phải em với Ninh Xuyên thực sự tro tàn lại bén rồi đúng không, chị thấy sáng nay trong công ty ánh mắt em nhìn anh ta khác hẳn nhá.”

“Ánh mắt gì chứ. . .” Tô Thiên Thiên ho khan một tiếng, “Chẳng qua là chào hỏi thôi.”

“Không thể nào!” Âu Dương bĩu môi, “Ở thành phố N xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, anh ta tận mắt thấy em bước lên võ đài nhân sinh phát biểu cảm nghĩ chí hướng, còn em, lại chính mắt thấy anh ta cực khổ lật lại bản án vì ba mình thế nào, chắc chắn, hoàn toàn là tình tiết máu chó trong phim truyền hình và tiểu thuyết, bây giờ không phải là nên ôm lấy nhau, nhìn nhau say đắm, sau đó nói ‘chỉ có em/anh, mới hiểu được anh/em’ sao?”

“ . . . ” Tô Thiên Thiên nheo mắt, “Chị nghĩ nhiều quá rồi.”

“Ít nhất em phải thừa nhận, bây giờ em không ghét Ninh Xuyên nữa đúng không!” Âu Dương sống chết quần lấy quyết hỏi tới cùng.

“Được rồi, em thừa nhận em quả thật không ghét anh ấy.” Tô Thiên Thiên nhún vai, “Như thế cũng không thể nói lên bọn em còn quan hệ gì khác, nó chỉ có thể nói rõ là nội tâm của em đã trưởng thành, không thêm so đo với anh ta những món nợ cũ năm xưa nữa thôi.”

“Chắc chắc. . . ” Âu Dương cười mỉa nói, “Chia tay rồi còn làm bạn bè, em không thấy chua à!” Nói xong ghé lại bên tai cô, “Cho dù em không muốn, chẳng lẽ Ninh Xuyên lại không nhắc gì tới?” Cô nàng nói xong nhướn nhướn mày, hôm đấy giọng người nào đó ở trong tiểu khu, cô nghe được hơi bị rõ ràng.

Tô Thiên Thiên đỏ mặt, “Nói gì vậy, em bây giờ còn đang tính ngày chờ anh ta làm giúp việc cho em đây!”

Âu Dương nhún vai, “Ngây thơ như vậy? ! Chị thấy Ninh Xuyên chẳng giống chị gái anh ta tẹo nào cả, chị nghĩ nếu mà là chị anh ta, chắc đã lao thẳng tới, không đạt mục đích, thì không bỏ qua!”

. . .

Ninh San có lao thẳng tới hay không, đây cũng là một vấn đề đáng để tìm tòi nghiên cứu, có điều bà Tô thì đã không nhận được nữa mà lao về nhà.

Lúc bà kéo hành lý về đến nhà, có một chút kinh hãi, bởi vì trong nhà. . . quả thực thay đổi rất nhiều, nhìn qua thực sự như đã đổi người chủ khác vậy.

Tất cả đều sạch sẽ chỉnh tề, giống như đang ngạo nghễ tuyên bố với mọi người, nữ chủ nhân trước kia của nó không xứng đáng cỡ nào!

Bà Tô rơi lệ, có lẽ bà thực sự không phải là một người vợ tốt. .

Đúng lúc bà vươn tay muốn gõ cửa, cửa lại tự bật ra, thì ra là dì Lâm đang bưng một chậu nước và khăn lau đi ra, đột nhiên thấy bà Tô đứng ở cửa, “Ào. . . ” một tiếng, chậu nước rơi xuống, “Bà chủ, cuối cùng bà cũng đã về!”

“Sao thế?” Trong nhà truyền đến một giọng nữ cao mảnh, tiếp theo đó là tiếng bước chân dồn dập, “Chị làm việc kiểu gì thế! Lau mỗi cái cửa thôi, kết quả ướt hết cả trước cửa rồi!”

Dì Lâm có chút sợ hãi nhìn hai người phụ nữ đứng trong cửa ngoài cửa, nuốt nước miếng, không biết nên nói gì.

Ninh San vừa ngẩng đầu, đã thấy người phụ nữ trung niên đứng trước cửa, tuổi hơn bốn mươi, dung mạo đoan trang, khí chất rất tốt, lại thấy ánh mắt dì Lâm nhìn bà ta, đoán chừng đây chính là vợ của Tô Uyên Hải rồi.

“Bà chủ. . . ” Dì Lâm không biết nên giới thiệu Ninh San thế nào, “Cô ấy là. . . ”

“Tôi biết cô ta là ai.” Bà Tô lưu loát trả lời, “Ninh tiểu thư ông chủ mời về, có ai là không biết chứ.”

“Vậy ra đây chính là bà chủ Tô.” Ninh San cười cười, cố ý nhấn mạnh hai chữ “bà chủ”.

“Tiểu Lâm.” Bà Tô nói với dì Lâm, “Thế này là chị sai rồi, ông chủ bình thường bận việc, không để ý được chuyện trong nhà, chị ở nhà phải chăm sóc khách cho tử tế, để cho khách ở trong phòng nghỉ ngơi chứ, sao lại để khách phải bận tâm đến chuyện trong chuyện ngoài của nhà chúng ta thế được?”

Dì Lâm nghe vậy, vội vàng gật đầu, “Vâng vâng vâng, bà chủ nói phải. . . ”

“Không sao.” Ninh San tùy ý nói, “Tô tiên sinh nói, sau này những chuyện này sẽ giao cho tôi lo liệu.”

“Đó là ông ấy bận đến hồ đồ.” Bà Tô trả lời, “Đúng lúc tôi có chút việc đến nhà chị gái của ông ấy, lâu rồi không ở nhà, trong nhà chắc cũng loạn. Giờ tôi đã về rồi, những việc này chưa cần phải phiền đến khách.”

“Không thể nói là phiền được.” Ninh San cười cười, “Với lại Tô tiên sinh cũng đâu coi tôi là người ngoài.”

Bà Tô nhú mày, người đàn bà này quả nhiên không thể khinh thường, xem ra người Tô Uyên Hải thuê cũng rất chuyên nghiệp, thực sự rất nhập vai! “Không coi cô là người ngoài, chẳng lẽ lại là người trong*?”

* Chơi chữ nha, trái ngược với ngoại nhân – người ngoài là nội nhân – một cách người Trung quốc gọi người vợ trong nhà.

“A. . .” Ninh San cúi đầu cười một tiếng, “Bà chủ Tô giờ đang đứng ở ngoài cửa, tôi lại đang đứng bên trong, cũng đúng là người bên trong thật.”

Lý trí của bà Tô hoàn toàn tan tành, “Được rồi! Vậy tôi sẽ dọn dẹp đồ đạc ngay bây giờ, dứt khoát làm thẳng người ngoài luôn cho xong!” Nói xong ném va li cho dì Lâm, “Tiểu Lâm, giúp tôi thu dọn đồ đạc!”

“Nhưng mà, bà chủ. . .” Dì Lâm chần chừ nói, Ninh San lại tiếp lời, “Bà chủ Tô đã muốn đi, thì đâu ai cản được, dù sao, người ta cũng là bà chủ cơ mà. . .”

Dì Lâm ai oán trừng cô ta một cái, xoay người đi vào trong nhà.

Dì Lâm vào trong nhà xong, cũng không giúp bà Tô thu dọn đồ đạc, mà vội vàng gọi điện ngay cho Tô Thiên Thiên, hôm nay đúng là thứ bảy, cô và chị họ hai đứa Bối Bối được đón về chỗ họ hôm qua đến nhà Ninh Xuyên, mới đi được nửa đường, đã nhận được điện thoại của dì Lâm.

Cô vội vàng gọi điện thoại lại cho Ninh Xuyên, dù cô đã nói sẽ không quản chuyện trong nhà nữa, nhưng thực sự đến lúc này, cô dù thế nào cũng phải về cho mẹ mình một chỗ dựa!

Ninh Xuyên nhận điện thoại xong vội vàng ra cửa, ra đường cái đón cô, nghe tình hình, dĩ nhiên là muốn đi theo, “Một mình em đi có được không? Để anh đi thì hơn, anh đưa chị ấy về.”

“Anh trông Bối Bối đi.” Tô Thiên Thiên vừa vẫy xe taxi vừa nói với anh, “Có ầm ĩ thế nào thì anh cũng không thể mang theo Bối Bối đi được!”

Vẫy được xe cô liền ngồi lên, Ninh Xuyên đứng ngoài xe không biết chuyện ra sao, lo lắng đến mức không biết nói gì cho phải, “Hay là để anh đi đi, em trông Bối Bối, chị anh. .”

Tô Thiên Thiên trong xe phất phất tay với anh, ý bảo không sao, liền bảo tài xế lái xe.

Âu Dương đứng bên cạnh Ninh Xuyên gãi gãi đầu, “Cảnh tượng này, sao nhìn kiểu gì cũng thấy hết như một cặp vợ chồng nha. .”

Lúc Tô Thiên Thiên về đến nhà, bà Tô đã thu dọn xong mấy va li đồ đạc, quần áo xốc xếch nhét vào, giống như đang phát tiết tâm trạng, dì Lâm sợ hãi đứng ở cửa phòng, Ninh San nhàn nhã ngồi trong phòng khách xem báo.

Cô phá cửa vào, khiến cho Ninh San sửng sốt một chút, đối với Tô Thiên Thiên, Ninh San vẫn có chút cổ kị, cái tát lần trước kia của cô ta, còn hợp tác với Ninh Xuyên đưa cô ra khỏi khu nhà, tóm lại, Tô Thiên Thiên này, nhất là Tô Thiên Thiên bây giờ, đã khác với trước kia rất nhiều.

“Mẹ tôi đâu?”

“Đang thu dọn đồ đạc trên lầu.” Ninh San đứng dậy, cảnh giác nhìn cô, “Sao cô lại về?”

“Đây là nhà tôi, tôi muốn về lúc nào thì về lúc ấy.” Tô Thiên Thiên nhấn mạnh từng chữ, “Dĩ nhiên, đây cũng là nhà của mẹ tôi, bà ấy không cần thiết phải thu dọn đồ đạc.” Vốn ba đưa Ninh San đến thành phố N còn chưa tính, giờ về thành phố S rồi cũng thôi, bây giờ còn mang thẳng về nhà, mà lại còn ở đây hoa tay múa chân! Thế này, thế này đừng nói là mẹ, ngay cả cô cũng không chịu nổi ấy!

“Tôi cũng đâu có bảo bà ta thu dọn đồ đạc, là tự bà ta muốn vậy.” Ninh San nói, “Chuyện này, là chuyện giữa bà ta với ba cô mới đúng.”

“Chuyện giữa ba mẹ tôi, là chuyện của bọn họ, không liên quan đến chị.” Tô Thiên Thiên trả lời, “Ba tôi mời đến nhà làm khách, vậy thì xin chị hãy biết mình chỉ là một người khách mà thôi.”

Ninh San nhướn chân mày lên, “Cô đừng quên, buổi lễ mở màn phiên giao dịch hôm ấy, nếu như không phải cô và Ninh Xuyên kéo tôi đi, người đứng trên đài sẽ là tôi, nếu vậy tôi đã chẳng phải khách khứa gì cả.”

“Chị thực sự cho rằng mình sẽ được làm chủ?” Tô Thiên Thiên cũng không phải loại người có khí thế bức người, hoặc có lẽ nên nói cô vốn là người có tính tình mềm mỏng, có điều nếu thực sự có người muốn cười lên đầu cô thì cô vẫn sẽ bùng nổ.

“Có gì không được chắc?” Ninh San trả lời, “Mẹ cô có thể tìm một người giàu có, tôi thì không thể sao? Xã hội này chẳng phải là vậy sao, chỉ cần là đàn ông có tiền, có ai không lăng nhăng, có ai không tìm tình nhân? Nếu đều giống nhau, tại sao không tìm kẻ có tiền, dù gì mẹ cô cũng đã hưởng thụ rồi, không phải sao? Ngày lành sao có thể để một mình bà ta hưởng được chứ!”

“Chuyện giữa ba mẹ tôi, chị thì biết cái gì? !” Tô Thiên Thiên quát lên, “Lúc mẹ tôi đến với ba, ba tôi còn là một kẻ vô danh hơn hai mươi tuổi, người đàn ông ấy lúc đó không có nghề nghiệp không có địa vị không có tiền, là điểm thấp nhất trong đời ông ấy, nhưng hơn hai mươi cũng là thời điểm huy hoàng nhất trong đời người phụ nữ! Mẹ tôi đã theo ba nhiều năm như vậy, sự nghiệp của ba dần dần khởi sắc, cho dù có hưởng những ngày lành như cô nói, đó cũng là xứng đáng! Ngay từ đầu, mẹ tôi đã không nghĩ đến chuyện tìm một kẻ có tiền như chị, bà ấy chỉ thích người đàn ông ấy, mặc kệ người đó có tiền hay không. Nếu như ba tôi lại vì một người phụ nữ thế này mà bỏ mẹ tôi, thì chính là mất ông ấy bị mù! Bởi vì ông ấy sẽ vĩnh viễn mất đi một người dù bất cứ lúc nào cũng ở bên cạnh ông ấy!”

Ninh San kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt từ trên người cô nhìn ra phía sau, đã thấy ông Tô đang đứng ở ngoài cửa.

Tô Thiên Thiên cũng nhìn theo tầm mắt của cô ta, quay lại đằng sau, “Ba. . .”

“Xảy ra chuyện gì?” Gần trưa ông Tô thấy công ty chẳng còn việc gì, nghỉ hai ngày nay chưa được về nhà ăn cơm, sáng nay ăn vẫn còn dư nửa cái bánh bao, không bằng quay về lấy làm cơm trưa.

“Mẹ về rồi. . .” Tô Thiên Thiên nói.

Hai mắt ông Tô sáng lên, “Bà ấy về rồi? !” Xem ra cách làm của mình đã hiệu quả, trên mặt ông lập tức hiện lên nụ cười đắc ý, xoa xoa hai tay hỏi, “Bà ấy đâu?” Giống như không hề nhìn thấy sự tồn tại của Ninh San, có điều lại nghĩ vừa nãy nghe thấy con gái và Ninh San đang tranh cãi, “Mẹ con quay lại để làm gì. . .”

Ninh San định trả lời, lại bị giọng nói vọng ra từ trong phòng của bà Tô đoạt trước, bà dựa vào tay vịn lầu hai, lớn tiếng nói với ông Tô đang đứng dưới đại sảnh, “Tôi về để ly hôn với ông!”

Ông ta giằng co lâu như vậy, là muốn vợ mình nhận ra sai lầm, hiểu được bà ấy hạnh phúc cỡ nào, không ngờ bà ấy còn không tỉnh ngộ, lại còn muốn ly hôn với mình! Ly hôn? ! Ông Tô thực sự chưa từng nghĩ đến có một ngày ông ta lại liên quan đến hai chữ ly hôn này, nhất là từ khi ông còn là một chàng trai nghèo đến giờ đã thành ông chủ lớn, thì càng không cho là có một ngày, vợ của ông ta lại quay về nói muốn ly hôn với ông ta!

Nếu ông ta vẫn còn nghèo rớt mồng tơi như trước thì còn có lý.

“Bà nói gì cơ?” Ông hoài nghi lỗ tai mình chắc có vấn đề.

“Tôi nói là ly hôn!” Bà Tô nói, gơ tay chỉ vào Ninh San, “Ông đi mà sống với cô ta!”

“Tại sao muốn ly hôn chứ?” Ông Tô phát hiện lỗ tai mình không có vấn đề, rồi lại phát hiện tư duy của mình không đủ để lý giải.

“Ông còn hỏi tôi tại sao à?” Bà Tô khinh bỉ nhìn ông ta, “Chuyện do chính ông làm, có chuyện nào là không giống muốn ly hôn với tôi, nếu đã muốn ly hôn, thì cũng phải là tôi bỏ ông!”

“Tôi đã làm gì mà bà bảo tôi muốn ly hôn?” Ông Tô càng mơ hồ, “Là bà quá trốn trước, tiêu lắm tiền như vậy. . .”

Bà Tô bất chấp tất cả, lớn tiếng nói, “Tôi tiêu thì sao hả? ! Chẳng lẽ ông cho người phụ nữ này tiêu thì được, còn cho tôi tiêu thì không? !”

“”Tôi cho cô ta tiêu cái gì chứ?” Ông Tô mơ hồ, “Tôi còn chưa trả tiền công cho cô ta nữa!”

Ông ta thốt ra câu này, khiến Ninh San ngây ngẩn cả người, “Tiền công gì?”

“Tiền thuê ấy!” Tô Uyên Hải nghiêm túc nói, “Chẳng lẽ cô không lấy tiền?” Nói xong ông quay ra nói với bà Tô, “Tôi chỉ theo việc mà trả tiền, thuê cô ta làm tình nhân thôi mà!”

Ninh San có chút dở khóc dở cười, “Tôi làm tình nhân của ông, là để nhận tiền công?”

“Không lấy tiền thì cô định lấy gì?” Tô Uyên Hải cũng nghi hoặc, dù ông ta lập chí làm một ông chủ keo kiệt, nhưng còn chưa nghĩ đến làm một ông chủ lòng dạ độc ác thật.

Ninh San hai tay khoanh trước ngực, hơi ngẩng đầu lên, “VẬY ông thấy tôi làm tình nhân của ông, ông phải cho tôi cái gì đây?”

“A. . .” Tô Uyên Hải chợt hiểu ra, thì ra là cô ta muốn tăng giá, có điều cũng may ông ta đã chuẩn bị rồi, “Nhưng mà cô đừng có quên, hôm mở màn lễ giao dịch cô vắng mặt, hại tôi ứng phó không kịp! Hơn nữa cô còn mang theo một đứa con, nói gì thì nói cũng gây ảnh hưởng lớn cho tôi. . .”

“Lúc trước ông đâu có nói mấy chuyện này với tôi?” Ninh San cảm thấy người thực sự không ứng phó kịp là cô ta mới đúng!

Tô Uyên Hải thấp giọng lầm bầm một câu, “Lúc trước cô cũng đâu nói muốn tăng giá chứ. . .”

Bà Tô và Tô Thiên Thiên nhìn một màn trước mắt, thực sự không biết nên dùng từ gì để hình dung tâm trạng của mình lúc này, là kinh ngạc, tức giận, hay là. . . buồn cười?

“Hơn nữa. . .” Ông Tô nhìn bà Tô nói, “Bà tiêu bao nhiêu tiền như vậy, tôi thuê một cô tình nhân cũng là để kích thích bà một lần thôi còn gì!”

“Kích thích? Có gì hay mà kích thích chứ!” Bà Tô trả lời, “Chẳng lẽ ông tìm tình nhân, tôi vì kích thích ông lại đi tìm một gã trai lơ chắc!”

“Bà tìm trai lơ? ! !” Ông Tô cao giọng.

“Chẳng lẽ không được?” Bà Tô quay đầu nói, “Dù sao tôi cũng thuê một người, thì ông thấy thế nào?”

Ông Tô chưa kịp đáp lời, Ninh San đã vọt tới trước mặt ông ta, mắt hạnh trừng trừng, “Ông trả lời tôi trước đã, cái gì gọi là thuê tôi?”

“Thì chính là thuê cô thôi.” Ông Tô khó mà ứng phó nổi tình cảnh với hai người phụ nữ, chuyện này khiến cho ông ta càng thêm kiên định với quan điểm chỉ một người đàn bà là đủ, thật may là ông ta chỉ tạm thời thuê Ninh San thôi, không phải quan hệ tình nhân chân chính, “Để cô làm tình nhân tạm thời của tôi.”

“Chỉ là để kích thích bà xã của ông?” Ninh San nhớ lại những lời Ninh Xuyên nói lúc trước, sắc mặt vụt một cái thay đổi, rút đi tất cả sắc hồng, đáng vẻ đắc ý lúc trước cũng không còn chút bóng dáng nào.

Kế hoạch của ông Tô là muốn diễn phải giống thật một chút, kích thích bà Tô, có điều chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ phát triển đến bước phải ly hôn, đến nước này, ông ta dĩ nhiên là phải nói rõ ràng tất cả.

“Không thì sao, chẳng lẽ tôi lại muốn tìm tình nhân thật chắc?”

“VẬY ông đưa tôi đến những nơi công khai, cho tôi quần áo và trang sức, lại đưa tôi về nhà ông, còn nói việc trong nhà giao cho tôi xử lý hết, là có ý gì đây? !” Giọng nói bén nhọn chói tai, giống như một kẻ chơi bạc được ăn cả ngã về không đã thua trắng, mặt trắng bệch, mắt đỏ cạch.

Tô Thiên Thiên chưa từng thấy dáng vẻ này của Ninh San bao giờ, mơ hồ cảm thấy có chút đáng sợ, so sánh với sự cuồng loạn của chị ta lúc cãi cọ với Ninh Xuyên thậm chí vũ nhục cả ba mình lúc trước, bây giờ chị ta phẳng phất như đang đứng bên rìa sụp đổ.

Có điều ông Tô cũng chẳng chú ý đến gương mặt xanh mét kia của Ninh San, mà đang cuồng cuồng giải thích tất cả với bà Tô, “Đương nhiên rồi! Không tham dự tiệc tùng làm sao là giống thật được! Quần áo và trang sức cũng đâu phải cho cô, cô dùng xong sẽ phải trả lại cho tôi chứ! Đưa cô về nhà là muốn tiết kiệm tiền thuê phòng cho cô, hơn nữa ăn cơm ở nhà tôi, lại tiết kiệm được tiền cơm, như vậy chỉ cần trả tiền công cho cô là xong!”

“Ông tính công gì cho tôi chứ. . .” Giọng nói Ninh San có chút run rẩy.

Ông Tô nghiêm túc nói, “Tôi đã nghe qua rồi, nghe nói cô chỉ tốt nghiệp trung học, có điều tính chất công việc đặc thù, cho nên coi như cho cô hưởng lương sinh viên đại học, nhiều nhất một ngày một trăm, tính từ tể ra, coi như tổng cộng cô được hai ngàn!”

Một tiếng “Xoảng! ! !” lớn vang lên, Ninh San phát tay, đẩy chiếc bình sứ trên giá gỗ ở phòng khách rơi xuống đất, rơi xuống sàn đá cẩm thạch, nháy mắt vỡ thành mấy mảnh.

“Cô! !” Ông Tô chỉ vào cô ta, “. . . điên à!”

“Tôi điên rồi đấy!” Ninh San quát, “Tôi làm tình nhân của ông, là muốn thay đổi cuộc sống trước đây của tôi, làm một kẻ có tiền, hưởng cuộc sống thượng hạng! Thậm chí thay thế vợ ông, tiến vào cái nhà này! Tất cả đều tiến hành theo dự tính của tôi, sao có thể đến hôm nay, ông lại nói cho tôi biết, ông chỉ thuê tôi mà thôi! Còn định cho tôi hai ngàn đồng? ! Ông tưởng tôi là ai? Gái hầu rượu trong quán bar chắc? ! Tôi đã sớm không còn là cái loại bồi rượu rẻ tiền đó từ lâu rồi! Ông biết người đàn ông cặp với tôi trước kia không, còn phải mua nhà mua xe cho tôi đấy! Nếu không phải vì ông, tôi sao lại chia tay với hắn? !”

“Chuyện đấy thì liên quan gì tới tôi? !” Ông Tô trả lời, “Cô tưởng tôi giống mấy kẻ óc bẹt bị nhúng nước kia chắc? Tìm đàn bà ở ngoài mua nhà mua xe cho cô ta, mỗi một phân tiền của tôi đều tan tành khổ khổ mới kiếm được! Cô không phải muốn tiền của tôi sao, chẳng lẽ cho là tôi không biết? ! Tôi cho hai ngàn, không phải là cái cô muốn sao!”

“Ông. . .” Sắc mặt Ninh San trắng bệch, vươn tay chỉ vào ông ta nói gì đó, nhưng những lời đè nén trong lòng còn chưa kịp nói ra, cổ họng cô ta dường như bị người ta chặn lại, không phát ra được bất cứ thanh âm nào, dường như ngay cả không khí cũng không thể nào tràn vào xoang mũi được, trái tim cũng như bị người ta túm lấy, bóp chặt, siết vào, cô muốn vươn tay đè lồng ngực xuống để làm dịu cơn đau đớn, nhưng tứ chi như đã chết lặng, không sao khống chế được bản thân, cảm giác đau đớn cùng với hít thở không thông như thủy triều mãnh liệt ập đến, bao phủ lấy cô.

“Ninh San!”

“Này!”

Cô dường như nghe thấy tiếng gọi, lại như chẳng nghe được gì, trước mắt đen nhánh một mảng.

PART 60

Khi Ninh Xuyên chạy đến bệnh viện, Ninh San vẫn còn đang cấp cứu, Tô Thiên Thiên lo lắng đi qua đi lại trước cửa, cô không hiểu sao chuyện đột nhiên lại thành thế này, càng không hiểu tình hình này là thế nào. Ninh San đột nhiên ngã xuống đất, mặt như màu đất, một chút hơi thở cũng không có.

Ông Tô không biết lời mình nói sao có thể khiến một người sống sờ sờ bị sốc đến mức tắt thở tại chỗ, cũng bị hù cho sợ đến hết hồn, vẫn là Tô Thiên Thiên phản ứng nhanh, vội vàng gọi điện thoại cho xe cứu thương, đưa Ninh San không còn hô hấp và cả ông Tô đã bị dọa đến ngất xỉu cùng nhau đến bệnh viện.

“Chị anh sao rồi? !” Ninh Xuyên vội vàng hỏi dồn.

“Em cũng không biết.” Tô Thiên Thiên luống cuống tay chân nói, “Ba em nói với chị ấy, chẳng qua chỉ thuê chị ấy thôi, không muốn chị ấy làm tình nhân thật, lúc ấy sắc mặt chị anh rất khó coi, đột nhiên gục xuống, còn không có hơi thở, bác sĩ nói, nói là bệnh tim! Chị anh bị bệnh tim sao?”

“Bệnh tim?” Ninh Xuyên ngây ngẩn cả người, trước kia anh có nghe ba mẹ nói qua, lúc chị vừa mới sinh, bác sĩ có nói chị bị bệnh tim bẩm sinh, vì nguyên nhân như vậy, nên ba mẹ anh mới có thể sinh con thứ hai, nhưng sau này khi lớn lên, thân thể chị tất cả đều bình thường, dường như chẳng can hệ gì đến bệnh tim, ngay cả bác sĩ cũng cảm thấy chị hoàn toàn khỏe mạnh. Cho nên gần ba mươi năm qua, chẳng ai ngờ tới, Ninh San lại đột nhiên ngã quỵ, hơn nữa lại còn bởi vì bệnh tim phát tác.

“Trước kia chị ấy bị bệnh tim sao? Sao anh không nhắc đến bao giờ.” Tô Thiên Thiên hỏi dồn, “Vậy trước có bị thế này không? Có nguy hiểm không?”

Đối mặt với những câu hỏi liên tiếp của cô, đầu óc đã rối loạn phân nửa của Ninh Xuyên liền rối loạn hoàn toàn, “Anh không biết, trước kia chị ấy chưa bị thế bao giờ? Có gặp nguy hiểm không đây? Nguy hiểm thế nào? !”

“Bác sĩ nói. . .” Tô Thiên Thiên còn chưa nói hết, cửa phòng giải phẫu đã được đẩy ra, một y tá mặc đồ trắng cao giọng nói qua khẩu trang, “Người nhà Ninh San tới chưa?” Cô ta nhớ Tô Thiên Thiên đưa bệnh nhân tới, nhưng không phải người nhà, liền bảo cô nhanh chóng tìm người nhà đến.

“Tôi, tôi đây!” Ninh Xuyên vội vàng giơ tay, nhanh chóng bước lên, “Chị gái tôi sao rồi?”

“Tạm thời đã cứu chữa được, nhưng phải phẫu thuật ngay lập tức, phẫu thuật sẽ có thể có nguy hiểm phát sinh, mời người nhà ký tên vào đây.” Y tá nhanh chóng nói đơn giản, từ trong lời nói của cô ta có thể nghe ra cảm giác căng thẳng gấp gáp, Ninh Xuyên không kịp nghĩ nhiều, hai tay có chút run rẩy nhận lấy bút và giấy, trên tờ giấy trắng in từng chữ đen rõ ràng, ánh mắt lướt qua từng chữ một trên đó, nhưng không biết nó viết gì, cuối cùng chỉ có thể đặt bút ký tên mình ở phần chữ ký. Y tá nhanh chóng lấy lại báo cáo phẫu thuật trong tay anh, xoay người định đi, anh mới phục hồi lại tinh thần, há miệng lại không biết nên nói gì, muốn bác sĩ làm hết sức, muốn bác sĩ nhất định phải chữa khỏi cho chị của anh, đó là người thân duy nhất của anh. . .

Nhưng những lời này, đồng loạt tràn vào cổ họng anh, lại không nói ra được một câu, lúc y tá đóng cửa lại, nói với Tô Thiên Thiên, “Cô nhanh chóng đưa người nhà đi nộp tiền đi.”

Tô Thiên Thiên đưa Ninh Xuyên đi nộp tiền, đã nhìn thấy sắc mặt anh trắng bệch, thoát nhìn vẫn chưa trấn định lại, nghĩ đến anh chỉ còn lại duy nhất một người thân như vậy, cho dù trước có mâu thuẫn nhiều hơn nữa, giờ cũng khó mà tỉnh táo lại được, cô cũng không biết nên nói gì cho phải, lẳng lặng ngồi bên anh trên băng ghế ngoài phòng cấp cứu.

“Chuyện đó. . . chị Ninh San sẽ không sao đâu. . .” Cô mở miệng nói, giọng nghe không có chút sức mạnh nào, nghe mà ngay cả cô cũng thấy chảng có sức thuyết phục.

“Đều tại anh. . .” Ninh Xuyên nói, “Đáng lẽ phải đưa chị ấy về sớm hơn, cho dù chị ấy không muốn, cũng phải trối chị ấy lại. . .”

“Nói vậy thì phải trách em mới đúng.” Tô Thiên Thiên vội vàng cướp lời, “Là em nói không phải lo cho chị ấy, em cũng không ngờ ba lại đưa chị ấy về nhà, còn khiến chị ấy hiểu lầm sâu sắc như vậy, cuối cùng lại biến thành thế này.”

“Ngay từ đầu đã là do anh không thể cho chị ấy được sống đầy đủ, mới thành như vậy.” Ninh Xuyên lại nhận sai lầm về mình.

“Vậy cũng không phải lỗi của anh, cùng là không thể làm gì, nhưng lỗi lầm của em tương đối nghiêm trọng, em còn thề thốt sẽ cố gắng thật tốt, thực tế vẫn không làm được, cho nên chuyện mới thành như vậy.” Tô Thiên Thiên vội vàng giành lại tội lỗi.

“Nhưng mà em làm vậy anh cũng không phản đối. . .” Ninh Xuyên thở dài nói.

“Tôi bảo này!” Đột nhiên một giọng nữ mạnh mẽ vang lên, “Hai người giành cái gì mà giành chứ!”

Ninh Xuyên và Tô Thiên Thiên ngẩng đầu, liền thấy Âu Dương mặt đầy oán khí đang ôm Bối Bối, “Chuyện này là do chị ta tự tìm đến, nhân nào thì quả ấy, số đã định thế rồi!” Nói xong nhét Bối Bối vào tay Ninh Xuyên, “Thằng nhóc này cần bản chẳng nghe lời tôi, anh xem, mặt tôi bị nó cào xước cả đây này!”

Ninh Xuyên đón lấy Bối Bối, đã thấy cậu nhóc đang khoa tay múa chân thị uy với Âu Dương, Âu Dương quay mặt hỏi Tô Thiên Thiên, “Cậu đâu rồi? Không phải bảo cậu cũng bị dọa cho hôn mê sao?”

“Có một chút. . .” Tô Thiên Thiên, “Mẹ em đưa ba đi truyền nước rồi, chắc ba em cũng không ngờ tới có ngày sự keo kiệt của ông ấy lại có thể khiến một người sống sờ sờ tức mà chết, cho nên cũng kính sợ không ít.”

Âu Dương ngồi bên cạnh bọn họ, nói với Ninh Xuyên, “Có lẽ lời tôi nói không xuôi tai, nhưng tôi cũng chỉ nói thật thôi, hai người không cần phải tranh cướp xem ai sai nữa, dù sao chẳng ai sai cả, mọi người cũng đã làm đủ rồi, nhất là anh, chuyện ba anh cũng đã được sửa lại án sai, chị ta cứ một mực muốn lao vào lửa, như vậy sớm muộn gì cũng có chuyện, cho dù không phải hôm nay, dù không phải vì bệnh tim, thì cuối cùng cũng gặp phải những chuyện khác thôi.”

Ninh Xuyên hơi gật đầu một cái, không thể tự trách, sự lo lắng trong lòng không sao đè nén được nữa, “Chị tôi vẫn còn trẻ, không biết sau này thế nào. . . Bây giờ ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì được. . .”

Bối Bối chẳng hiểu gì cả, chỉ biết là dạo này bé cứ như quả bóng cao su bị người ta nhét qua nhét lại, mà lâu lắm rồi bé chưa được gặp mẹ đâu, vậy nên vươn tay sờ sờ mặt Ninh Xuyên, chớp cặp mắt to đen láy như mã não hổ, “Đậu Đậu, mẹ đâu rồi? Bối Bối nhớ mẹ. . .”

Ninh Xuyên thấy sống mũi cay cay, giọng nói cũng nghẹn ngào, cảm giác vô lực từng quen thuộc lại đè xuống anh, sinh mệnh yếu ớt, khiến cho anh cảm thấy kinh hồn táng đảm như vậy, “Chị ấy. . . nhất định đừng để xảy ra chuyện. . .”

Lông mi Tô Thiên Thiên run rẩy, cô xoay mặt, vươn tay nắm lấy tay Ninh Xuyên, có chút khàn khàn nói, “Sẽ không có chuyện gì đâu, tất cả rồi sẽ ổn thôi. . .”

Ninh Xuyên cảm nhận được sự ấm áp truyền đến từ trong lòng bàn tay, lại càng không kìm nén được, cảm thấy bên trong hốc mắt đã ngập nước, anh nặng nề nhắm hai mắt lại, gật đầu một cái.

. . .

Nửa năm sau.

“Tổng giám Ninh.” Hân Hân gõ cửa phòng làm việc, được đồng ý xong bèn mở cửa bước vào, chuyển một phần tài liệu qua, “Đây là dự toán tài vụ của công ty về quảng cáo của Địa sản Thiên An, mời anh kiểm tra qua.”

Ninh Xuyên nhận lấy tài liệu, cười cười.

Hân Hân mở cửa đi ra ngoài, có chút nghi ngờ nói với đồng nghiệp bên ngoài, “Dạo này tổng giám Ninh rất hay nhá, thường xuyên cười với người khác.”

“Đã như thế từ lâu rồi.” Tiểu Triệu tiếp lời, “Mấy tháng trước tôi đã thấy tổng giám Ninh cả người trở nên sáng sủa hơn bao nhiêu rồi.”

“Đúng vậy, cười lên cũng dịu dàng y như tổng giám Ôn của bộ Sáng tạo ấy.” Tiểu Hôi có chút si mê cười nói, “Hoàn toàn thành một người đàn ông chuẩn mới toanh! Nghe nói anh ấy còn biết chăm trẻ con nữa! Người tốt vậy biết tìm ở đâu đây!”

“Nhưng mà nghe nói tổng giám Ninh có bạn gái rồi.” Tiểu Triệu không nhịn được đả kích cô nàng.

“Nghe nói nhà gái siêu cấp xinh đẹp, siêu cấp giỏi giang, gia đình siêu cấp có máu mặt!” Hân Hân phụ họa nói, “Lợi hại như vậy, khó trách thu phục được tổng giám Ninh.”

“Ai. . .” Tiểu Hôi nhún vai, “Không tới lượt chúng ta đâu.”

Ninh Xuyên mở tài liệu ra, ánh mắt dừng ở nơi ký tên người phụ trách hợp tác với công ty – Tô Thiên Thiên, khoe miệng anh nhướn lên, cười cười. Giờ tay nhìn đồng hồ, sắp tan làm rồi.

Đúng lúc này di động kêu vang, anh nhìn qua, là chị, “A lô?”

“Tiểu Xuyên, lát nữa về nhớ mua ít muối.” Ninh San dặn dò, “Chị làm món gà luộc em vẫn thích ăn nhé!”

“Vâng.” Ninh Xuyên gật đầu, từ sau chuyện lần trước, chị Ninh San làm phẫu thuật nối mạch máu tim ở bệnh viện xong, phẫu thuật rất thành công, không chỉ vậy, chị ấy cũng đột nhiên tỉnh ngộ, cảm thấy tất cả đều là do bản thân đã suy nghĩ quá hoàn mỹ, vì những thứ danh lợi hư vinh kia, thiếu chút nữa mất đi sinh mạng trân quý, còn có khả năng bỏ lại Bối Bối. Còn nhớ khi đó chị ấy đã khóc nói, “Lúc mẹ chết, chị chỉ cảm thấy cả thế giới này đều sụp đổ, chị làm sao có thể để Bối Bối phải chịu nỗi đau đớn như vậy chứ? Muốn tiền, muốn cuộc sống xa xỉ để làm gì? Nếu như trước kia ba cho chúng ta cuộc sống như vậy, sớm muộn ông cũng sẽ bước vào tuyệt lộ giống như Triệu Cương, còn phá hủy danh tiếng cả đời, chị không cần những thứ đó, nếu như chị không cần gì cả, có thể để ba mẹ mình sống lại sao? Có thể không? Không thể. . . Cho dù chị có cuộc sống sung túc, Bối Bối cũng sẽ không hạnh phúc. . .”

Người cũng bị kích thích còn có cả ông Tô, ông tỉnh lại sau khi hôn mê, lúc thấy bà Tô, như một đứa trẻ căng thẳng kêu lên, “Cô ta không sao chứ? Cô ta không phải thực sự xảy ra chuyện gì chứ? Tôi đâu muốn

hại người! Nếu mà hại người ta làm sao thì có bị kết án không? ! Có bị phạt tiền không đây, có khiến tôi đền bù đến táng gia bại sản không? !”

Bà Tô lạnh lùng nói, “Tại bình thường ông cứ keo kiệt chút tiền lẻ này, nên mới gặp phải chuyện như vậy!”

Ông Tô thở dài nói, “Quả nhiên là người chết vì tiền, chim chết vì ăn, vì nhỏ mắt lớn, hối không kịp!”

Có điều nghe nói ông ấy nhất thời vẫn chưa bỏ được thói quen keo kiệt bao năm qua, nhưng bà Tô hình như đang cố gắng cải tạo ông ấy, mỗi sáng, ông Tô đều phải thử cầm tiền đi chợ mua thức ăn mà không mặc cả, đi siêu thị mà không mua hàng giảm giá, nhưng thỉnh thoảng vẫn không nhịn được mà lưu luyến trước quầy ăn thử quên cả về.

Cúp điện thoại của chị, Ninh Xuyên thu dọn đồ đạc, bước ra khỏi phòng làm việc, lái xe từ trong gara ra, đi thẳng một mạch, khi gần đến nhà, gặp đèn đỏ, anh đưa mắt đến quầy báo bên cạnh, sững sốt một chút, hạ cửa xuống, ló người qua, “Cho tôi một tờ báo ngày hôm nay.”

Xe lái vào tiểu khu, anh cầm báo lên tầng, gõ cửa một cái, cửa chưa mở ngay lập tức, anh cũng không vội, lẳng lặng chờ, một lát sau, cạch một tiếng, cửa mở ra. Bối Bối đứng trên ghế đẩu ý nói, “Mẹ, con lại mở cửa cho Đậu Đậu này!”

Ninh San mặc tạp dề đứng trong bếp ló đầu ra ngoài, nói với anh, “Em đứng là nhầm chán, ngày nào cũng phải đợi nó xách ghế ra mở cửa cho.”

“Đây là để rèn luyện năng lực vận động của nó mà.” Ninh Xuyên nói, đặt túi xuống, cởi áo khoác ngoài nặng nề đẩy cộm ra, treo lên giá áo, xắn tay tay áo lên, “Em giúp chị nhé.”

“Không cần em giúp.” Ninh San khoát tay, “Chị làm một lúc nữa là xong rồi.”

Ninh Xuyên cầm muối mình mua đi vào phòng bếp, kéo chị gái ra ngoài, “Chị nghỉ ngơi đi, trên khay trà có báo ngày hôm nay, chị xem đi.”

Ninh San vén những sợi tóc hơi loạn ra sau mang tai, cô bây giờ để mặt mộc, lại có vẻ càng thêm xinh đẹp động lòng người, cô xoa xoa tay, bước tới bên cạnh bàn trà, đã thấy dòng tiêu đề to đùng trên báo — “Sau mười sáu năm hàm oan, chân tướng cuối cùng đã rõ ràng.”

Cô có chút run rẩy cầm tờ báo lên, cảm thấy hô hấp cũng trở nên nặng nề, vội vàng lật giở trang báo, tấm di ảnh đen trắng quen thuộc xuất hiện trước mắt cô, nước mắt Ninh San lập tức trào ra, Bối Bối ôm lấy chân cô ngửa đầu lên hỏi, “Mẹ làm sao thế?”

Ninh San cúi người, giơ tờ báo ra trước mặt Bối Bối, khàn khàn nói, “Bối Bối, đây là ông ngoại. . .”

“Ông ngoại. . .” Bối Bối gật đầu, “Bối Bối biết rồi!”

“Ừ.” Ninh San gật đầu, “Sau này sẽ có rất nhiều người, cũng biết đến ông.”

“Ông ngoại rất lợi hại đúng không mẹ?” Bối Bối nghiêng đầu hỏi.

“Ông ngoại. . . là người đàn ông tốt nhất.” Ninh San vỗ vỗ đầu cậu bé, “Bối Bối phải giống ông nhé.”

“Nhưng. . .” Bối Bối bĩu môi, “Hôm qua mẹ bảo chú Lý là người đàn ông tốt, hôm nay ông ngoại là người đàn ông tốt, Bối Bối cũng là người đàn ông tốt, Đậu Đậu thì sao?”

Bị Bối Bối nói trúng tâm sự, Ninh San lập tức đỏ mặt, “Trẻ con, đi qua bên kia.”

Ninh Xuyên từ trong bếp ló đầu ra, cũng trêu chọc nói, “Chị, Lý tiên sinh đúng là không tệ mà!”

“Mấy người thì biết cái gì!” Ninh San thối mặt đáp trả, đỏ mặt cầm báo vào trong phòng, “Chị xem báo, đừng ai quấy rầy đây!”

Ninh Xuyên và Bối Bối nhìn nhau cười một tiếng, “Mẹ xấu hổ rồi kia. . .”

. . .

Cuối tuần, bảy giờ sáng, Ninh Xuyên vẫn còn ngủ say, lại bị di động rung làm cho bừng tỉnh, mơ hồ lấy điện thoại, nhấn nút nghe, “A lô?”

“A lô? !” Giọng nữ bên kia nghe rất khó chịu, “Em bảo này, anh làm giúp việc có mỗi cuối tuần mới đi làm thôi mà sáng bánh ra rồi còn chưa chịu rời giường, sao hả, ba tháng làm giúp việc của anh còn định trì hoãn đến một năm mới định trả hết sao? !”

“Hôm qua làm thêm giờ mà. . .” Ninh Xuyên lẩm bẩm một câu.

Giọng nữ trong điện thoại lập tức biến đổi, “Cái gì? Lại thêm giờ! Có mệt không, lát nữa qua nhà em, em nấu canh cho anh ăn nha. . .” Lời cô còn chưa dứt, bên cạnh đã truyền đến tiếng kêu của Âu Dương, “Khốn thật! Tô Thiên Thiên, em thiếu triển vọng quá đấy! Trước thì nói chỉ làm bạn bè thôi, giờ làm bạn gái rồi, ít nhất cũng phải đòi lại ba tháng đánh cược giúp việc về chứ! Vừa nãy dạy em thế nào, mới đó mà đã lại như thế rồi!”

“Hi hi. . .” Tô Thiên Thiên trong điện thoại cười một tiếng, “Thôi đi mà, anh ấy lại làm thêm giờ, vất vả lắm ấy!”

Ninh Xuyên nghe tiếng cãi cọ trong điện thoại, không nhịn được bật cười, “Lát anh qua, tuần trước đã đồng ý giúp dì Lâm thay cái đèn treo rồi.”

“Vậy anh ngủ tiếp một lúc nữa đi, mẹ em cũng còn chưa dậy đây này.” Tô Thiên Thiên nói.

“Không sao.” Ninh Xuyên lật người, “Hôm nay thuận đường đưa Bối Bối và chị anh đến công viên chơi luôn.”

“Lý tiên sinh hả?” Tô Thiên Thiên có chút hóng hớt nói, vợ của Lý tiên sinh đã qua đời sau một vụ tai nạn, là một người rất hiền hòa chất phác, rất xứng đôi với chị Ninh San.

Ninh Xuyên đáp một tiếng, “Ừ.”

“Lần sau đưa em đi với, em cũng nhớ Bối Bối.” Tô Thiên Thiên nói.

Anh không vui nói, “Nếu em nhớ Bối Bối thì dẫn một mình nó ra ngoài, để chị anh hưởng thụ thế giới riêng của hai người.”

“Aiz, vậy cũng được.” Tô Thiên Thiên nói, “Anh mau tới đi.”

Ninh Xuyên đang định cúp điện thoại, liền nghe thấy tiếng kêu của Âu Dương đầu bên kia, “À à à! Cậu bảo anh ta lúc tới mua mấy cái bánh bao, nói là bánh bao chỗ tiểu khu nhà anh ta rẻ hơn chỗ chúng ta hai đồng!” Nói còn chưa dứt lời, đã nghe thấy tiếng gầm của bà Tô, “Tô Uyên Hải, bây giờ đi ra ngoài mua ngay cho tôi bánh bao đắt hai đồng đi, có mất mặt không cơ chứ!”

Ninh Xuyên dừng xe, còn chưa gõ cửa, dì Lâm đã ra mở, “Cuối cùng cậu cũng tới, ông chủ chỉ mua mỗi bánh bao cho bà chủ, còn bắt chúng tôi chờ bánh bao của cậu đây này!”

Anh cười cười, chuyển túi qua, đổi dép bước vào phòng, Tô Thiên Thiên lộ đầu ra từ trong bếp, “Mau vào đi, cháo vừa mới nấu xong.”

Âu Dương cầm bát dưa, bĩu môi, “Còn nói lười phải thích anh này với chả nọ, bây giờ sao chăm thể. . .”

Tô Thiên Thiên đỏ mặt không đáp, Ninh Xuyên cười nói, “Cô ấy là lười phải kiếm người khác, lại phải bắt đầu lại từ đầu, lẩm phiền phức ấy mà.”

“Vẫn là anh hiểu em nhất.” Tô Thiên Thiên cười hi hi, sắp dưa, “Hôm nay cho anh nợ một ngày công, được tự do một ngày nhé.”

“Anh ấy. . .” Ninh Xuyên nhận lấy dưa từ tay cô, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Lười phải đổi công việc làm thêm khác, cứ làm việc này thôi!”

Tô Thiên Thiên nhếch miệng cười một tiếng, “Vậy thì em cũng lười phải đổi giúp việc, cứ thuê anh là được!”

_____ Hết _____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luoi-pha-yeu-anh>